

Siyah Hatıralar Denizi

MEHMET AÇAR

İLETİŞİM

1963 yılında Konya’da doğdu. Galatasaray Lisesinin ardından Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü’nden mezun oldu. 1991 yılından itibaren basın sektöründe çeşitli dergilerde çalışmaya ve film eleştirileri yazmaya başladı. İlk hikâye kitabı *Anarşik Rehavet*, 1998 yılında yayımlandı... Halen Sinema dergisinin genel yayın yönetmenliğini sürdürmektedir.

İletişim Yayınları 669 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 97
ISBN 975-470-849-5 © 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2000, İstanbul (1000 adet)

DİZİ KAPAK TASARIMI Ümit Kıvanç

KAPAK Utku Lomlu

KAPAK RESMİ Edward Hopper’ın “Nighthawks” (1942) adlı tablosundan detay

KAPAK FİLMİ Diacan Grafik

UYGULAMA Suat Aysu

DÜZELTİ Serap Yeğen

MONTAJ Şahin Eyilmez

KAPAK BASKISI Sena Ofset

İÇ BASKI ve CİLT Şefik Matbaası

İletişim Yayınları

Kloddar Cad. İletişim Han No. 7 Cagaloğlu 34400 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET AÇAR

Siyah Hatıralar Denizi

İletişim Yayınları

BİRİNCİ KISIM

I.

“Gidemeyeceğimiz yer yok. O inanışla, özgüvenle dopdolu, yola çıktık başka dünyalara. Peki ne yapacaktık o dünyalarla? Ya biz onların efendisi olacaktık ya da onlar bizim: Yetmezlik içindeki zihinlerimizde tek düşünce buydu!”

Stanislaw LEM, Solaris

Yeşil hiç bitmeyecekmiş gibi ufuk çizgisine uzanıyor, beyaz bulutlar üstümüzden akıp gidiyor, babam ağaçlara bakıyor ve bana doğru dönüp “Bak, haziran kırmızısı,” diyordu...

Uyandım. Gecenin karanlığında, o tatlı ve ağır tıkırtının verdiği huzurla yerimden doğruldum. Kuzeydenizi’ne doğru ilerleyen bir trendeydim. Taşradaki köy evimizin bahçesinde geçen, dünyanın henüz kendine mağlup olmadığı, benim hiç bilmediğim o uzak, güzel çağlara ait bir rüya görmüştüm... Peki ama babamın yıllar önce yazdığı o mısra nereden takılmıştı aklıma? “Gecenin Oğlu” şiirinin son üç sözcüğü: “Bak, haziran kırmızısı...” Güney Fransa’daki taşra evinde geçen çocukluğum, babam, annem, dedem, büyükannem şimdi ne kadar uzaktılar?

İki gündür yoldaydım. Kül rengi bir trenin içinde soğuk kuzeye, Nordzest kentine gidiyordum; cebimde İçişleri Bakanlığı Özel Servis kimlik kartı ve gri renkli bir dosyayla... İki gün önce sabahın beşinde kapıma bir görevli gönderip beni acilen kuzeye giden sabah trenine yetiştirmişler, elime de ince bir dosya tutuşturmuşlardı. Servis şefim istasyonda beni bekliyordu. Trene bindirip kompartımanıma kadar eşlik ederken, görevimi kısaca özetlemişti.

Görev yerim Nordzest’te, Kuzeydenizi’nin kıyısında Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’nun bütçesiyle çalışan bir bilim merkezindeydi. Adını birkaç kez duymuştum. Oraya Soğuk İstasyon denir ve gizli araştırmalar için kullanıldığı söylenirdi. Şefim son bir ay içinde bilim merkezinden iki intihar olayı rapor edildiğini söylüyordu. Raporlar temizdi ve şüphelenilecek bir şey yoktu. Kaldı ki, içinde yaşadığımız dünyada intihar ederek ölenlerin sayısı eceliyle ölenlerden belki daha bile fazlaydı. Üstelik bu iki intihar, Nordzest gibi yılın altı ayını karanlıkta geçiren bir şehirde gerçekleşmişti.

“Sonuçta her şey normal gözüküyor ama yine de,” demişti şefim içini çekerek. “Bilirsin orası Soğuk İstasyon, hassas bir yerdir.” Aslında “orası” ve “hassasiyeti” hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Fakat bana anlatacak vakti de yoktu. Omzumu sıvazlayıp küçük kompartımanımda beni yalnız bırakmadan önce gülümseyerek, “Bilimsel olarak açıklayamadığımız vakaları araştırıyorlar. Esrarengiz konular yani. Tam sana göre bir macera,” demekle yetinmişti. Beni oraya göndererek sanki iyilik yapıyormuş gibi bir hali vardı. Sonra hemen indi trenden. Dosyada Nordzest’e gider gitmez yapacağım her şey yazıyordu. Kalacağım otel, zor durumlarda aramam gereken telefon numarası, kullanacağım şifre ve Nordzest gizli servisinden bağlantı kuracağım kişinin adı. Belli ki her şeyi bana bu kişi anlatacaktı...

Benden istenen, Birleşik Federasyonlar Ennoia Bilim ve Araştırma Merkezi’ndeki iki intihar vakasıyla ilgili kapsamlı bir rapordur. Dosyadaki bütün kağıtların rengi griydi ve gri renk ikinci derecede gizlilik anlamına geliyordu. Evimden alınışım, trene bindirilişim de tipik “gri vaka” uygulamalarıydı. Ennoia’ya doğru bir sabah yola çıktığımı bilen tek kişi servis şefimdi...

Bir buçuk yıllık gizli servis görevimde bana verilen ilk “gri vaka”ydı bu... Sıradan araştırmalarda asistanlık yapmaktan öteye geçememiştim henüz. Zaten kıt kaynaklarla ayakta durmaya çalışan komünal bir dünyada gizli servislerin çok fazla işlevi yoktu. Çünkü her şeyden önce Birleşik Federasyonlar’ın öyle ciddiye alınacak politik bir düşmanı bulunmuyordu.

Uzay araştırmalarına daha az bütçe ayrılmasını isteyen liberal muhalifler, yasaların verdiği haklara dayanarak örgütlenmeye çalışıyor ve şimdilik bizi ilgilendiren büyük sorunlar çıkarmıyorlardı. Sadece izliyorduk onları. Gizli servislerin bir başka işlevi ise federasyon memurlarını denetlemektir...

Uzayda yaşayacak yeni gezegenler bulmaktan başka bir idealin olmadığı Yeryüzü’nde beş federasyonun da ortak amacı yaşayan herkesi bu projenin bir parçası haline getirmektir. Bireycilik çağı bitmiş, yarı komünal toplum dönemine girmiştik. Zaten tedavi edilemeyen salgın hastalıklarla sekiz milyar insanı kaybetmiş bir dünyada bireycilik ne işe yarardı ki? Doğa hâlâ can çekişiyordu ve Yeryüzü sakinlerinin, insanoğlunun kurduğu uygarlığı sürdürebilmesi için bir araya gelmek, kısıtlı yiyecek kaynaklarını düzenli bir biçimde paylaşmaktan başka çareleri yoktu. Yıllar önce insanlar Tibet’te birleşip Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’nu kurduğunda, dünyanın her yerinde geçen tek sayfalık bir anayasa hazırlamışlardı. Bu anayasayı kabul etmeyen tüm yerleşim birimleri, köyler, kasabalar ve şehirler Birleşik Federasyonlar Parlamentosu, yani BFP yapılanmasının dışında sayılacaklardı... Ulus-devlet kavramı bitmişti, en küçük köy bile neredeyse özerk bir devlet yerine konuyordu. Federasyonlar, her şehrin nüfusuna oranla birer temsilci seçip gönderdiği bir meclisle yönetiliyordu. Başlangıçta amaç, Büyük Salgınlar Devri’nden önceki devlet yapısını mümkün olduğunca küçültmekti ama yine de eski kamu idaresi anlayışında, bakanlık kurumuna karşılık gelen üç birimin kurulması düşünülmüştü: Eğitim, maliye ve içişleri... Üniversitede bize öğretildiği gibi yıllar geçip de komünal toplum yapısının merkezi ihtiyaçları arttıkça devleti aşağıdan yukarıya doğru bir tür organizasyon kurumu olarak büyütmek zorunda kalmışlar, bu alanda çalışacak insanları yetiştirmek için de üniversitelerin Sosyal Bilimler Fakülteleri’ndeki Kamu Yönetimi bölümlerine önem vermeye başlamışlardı. Ben de Orta Batı ya da daha çok kullanılan adıyla Eski Avrupa Federasyonu Üniversitesi Kamu Yönetimi’nden mezun olup İçişleri Bakanlığı’na girmiştik.

İçişleri, diğer bütün federasyonlarda olduğu gibi bütün güvenlikten, devlet organizasyonundan sorumluydu. Benim çalıştığım Gizli Servis’e ya da resmi adıyla İçişleri Özel Servisi’ne gelince... Önceleri ihtiyaç duyulmayan bu servisin geçmişi 20 yıl öncesine dayanıyordu. Asıl işimiz Maliye, Eğitim ve İçişleri bürokratlarını gizlice denetlemek, görevlerini suiistimal edip etmediklerini kontrol etmektir. Hiç şüphesiz, görevlerimiz arasında dünyanın her yerinde anayasaya aykırı bütün yeraltı faaliyetlerini takip etmek de vardı ama benim bildiğim kadarıyla Büyük Salgınlar Devri’nden sonra bu tür faaliyetler yok denecek kadar azalmıştı.

Federasyonun kuzeyindeki o son şehre, Nordzest’e gitmek ve Tanrı’nın bile unuttuğu bir bilim merkezinde iki intihar vakasını araştırmak bana çok da heyecanlı gelmiyordu ama rayların üzerinde ağır ağır akıp giden bir trende yolculuk etmek, ay ışığıyla parlayan kar manzaralarını seyretmek ve yıllar önce federasyon hastanelerinden birinde kaybettiğim babamı bir rüyada bile olsa görmek güzeldi. Onun çok sevdiğim bir başka dizesini hatırladım, yine aynı şiirden:

“Uzat elini Siyah denizin içinde süzülen ışıklara...”

Elimi cama yaklaştırıp en parlak yıldızın üstüne koydum parmağımı... Nordzest’e bir saat kalmıştı. Uykum vardı. Gözlerimi kapattım ve güzel bir rüya diledim.

Trenin ritmik tıkırtıları düşüncelerimi bulandırdı ama bir türlü gerçeklik düşüncesini silip

atamadı. Uyuyamamış, daha da sersemlemiştim. Tıkırtılar durduğunda, gözlerimi açıp pencereden dışarı baktım. Nordzest siyah gecenin içinde gri bir hayalet gibi usulca beni bekliyordu.

“Yılın altı ayını karanlıkta geçiren karla kaplı, تنها, küçük ve sıkıcı bir şehir. Yarısından çoğu boş, kullanılmıyor. Sadece bir fabrika var, bir de otel.” Trende karşılaştığım Nordzestli işçi derin bir iç geçirmeyle söylemişti bunları. Oraya neden gittiğimi merak etmemiş, küçük bir sohbete bile yanaşmamıştı.

Yerel saatle sabahın beşiydi ve yüzyıl öncesinden kalma istasyon binası birkaç ölgün sarı ışığın aydınlatığı hüzünlü bir tablo gibi karşımdaydı. Her yere yürüyerek gidilen şehirlerdendi Nordzest. Ennoia Otel, anacadde üzerindeki en büyük binaydı. Gökyüzüne doğru yedi kat halinde uzanan büyük yekpare bir kare blok; yüzyıllar öncesinden kalma, eski bir otel...

Büyüklüğüyle tezat teşkil eden küçük bir kapısı, çok mütevazı bir girişi vardı.

İçeri girdiğimde resepsiyonda uyuklayan, benim gelişimin çıkardığı angaryalardan nefret eden asık suratlı bir devlet görevlisi beklerken, karşımda gülümseyen, 60 yaşlarında görünse de çok dinç duran güler yüzlü bir adam buldum. Sanki resepsiyon bölmesinin ardına birkaç dakika önce geçmiş gibi neşeliydi.

“Sizi bekliyordum, tam vaktinde geldiniz,” dedi gülümseyerek ve hemen anahtarımı uzattı. “707 numara, bütün Nordzest ayaklarınızın altındadır, Kuzey Işıkları’nı seyredebileceğiniz bir oda...”

“Kuzey Işıkları mı?” dedim onun gibi gülümseyerek.

“Evet,” dedi. “Umarım siz de görürsünüz.”

“Siz eskisiniz galiba buralarda.”

“Doğma büyüme buralıyım.” Başka bir şey söylemedi, anahtarlarımı uzatıp asansörün yerini tarif etti sadece. Yılların tecrübesiyle yorgun olduğumu ve bir duşa ihtiyaç duyduğumu biliyor, sohbetini başka zamana saklıyordu.

Asansöre girdim, yedi düğmesine bastım. Geniş eski kabin, ağır aksak, pes bir homurtuyla yukarıya doğru ivmelendi, iki yüz yıllık bir otelin bütün yorgunluğuyla...

Odaman küçük penceresinden baktığımda Kuzeydenizi ayaklarımın altındaydı ama siyah simsiyah bir boşluktan başka bir şey görülmüyordu. Sadece kıyıda yanıp sönen iki sarı fener vardı. Orasının büyük ihtimalle Soğuk İstasyon olduğunu düşündüm. Duşa girip çıktıktan sonra hemen uyuyabilirdim, nasıl olsa geleceğimi bilen ve beni Soğuk İstasyon’a götürecek İçişleri görevlisi beni uyandırırды. Sonuç olarak, aynı binadaydık... Trendeki Nordzestli işçinin söylediğine göre Ennoia sadece otel değil, memur lojmanı ve kentteki yegâne devlet dairesi olarak da iş görüyordu.

Uykuya dalarken bir kez daha düşündüm. Nordzest’te altı ay sürecek o tek uzun gecenin içindeydım artık. Uyandığımda gün ağarmayacaktı.

Kimse uyandırmadı beni. Pencereden gördüğüm Nordzest, yıldızların altında melankolinin ta kendisiydi sanki. Bana bırakılan bir not olup olmadığını sormak için resepsiyonu aradım. Sabah beni karşılayan adam çıktı karşıma, yine neşe dolu bir sesle konuşuyordu. Evet, bir notum vardı; öğleden sonra saat dörtte otelin kafesinde bir ziyaretçim olacaktı.

En az üç saatim daha vardı. Biraz kenti dolaşabilirdim ama her şeyden önce bir şeyler yemeliydim. Otelin yemek salonu kalabalıktı. Herkes yemeğini tezgâhtan kendisi alıyordu. İnsanlar sıkı giyinmişlerdi, belli ki salon ısıtılmıyordu. Dünyanın her yerindeki olağan tasarruf önlemlerinden biriydi bu, önemsemedim. Ama yemek keyfimi kaçırdı. Soğan çorbası, parça etli lahana haşlama, salata ve kek. Karnımı doyurmak için başka hiçbir şansım yoktu. Sıraya girdim ve etrafa bakındım.

Büyük ihtimalle, Nordzest'in bütün idari görevlileri, belediye başkanından güvenlik şefine kadar herkes bu salonda yemek yiyordu. Büyük Salgınlar Devri'nden sonra Kuzey Yarımküre'nin tepesinde, insanların yaşadığı bu kasaba bozması kasvetli küçük kentte, yaşamak acaba nasıl bir şeydi?

Bu soruma bir cevap aramak için yüzleri inceledim ama pek bir şey bulamadım. Gülenler, sohbet edenler, bir köşede tek başına yemek yiyenler, somurtanlar, çok önemli bir şey konuşuyormuş gibi davrananlar... Kalabalığın arasında birden bir yüze takılıp kaldım. Uzaktaki masalardan birinde gözlerini bana dikmiş bakan birine... Sanki tanıyordum onu.

İlk görüşte aşk bir saçmalaktır ama ilk görüşte bir kadının güzelliği karşısında büyülenmek olağan bir şeydir... Sanki doğduğun günden beri aradığın insanı bulmuş gibi hissedersin kendini, birkaç saniyeliğine de olsa... Gerçi bir müddet sonra gerçeğe dönersin ama bu arada zihin kısa süreliğine de olsa aşk yanılsamasına kapılıp gitmiştir. İşte o anlardan birini yaşıyordum. Ona baktığım yerden, resmin içindeki küçük bir detaydı ama o iri, koyu renk gözleriyle tablonun en güzel parçasıydı. Bakışlarını birkaç saniye daha üstümde tuttu ve sonra karşısındaki kadının söylediklerine cevap vermek için başını çevirdi, kekinden bir çatal daha aldı. Yemeğini bitirmek üzereydi. Tepsimi doldurup, kafeteryanın en uzak köşelerinden birinde boş bir yer bulup oturduğumda, o çoktan yerinden kalkmış, bulunduğu masayı terk etmişti bile.

Etrafımı tekrar dikkatli bir biçimde incelediğimde salonda dünyanın her yerinden gelen insanlar olduğunu fark ettim. İyi ama tüm bu insanların Kuzeydenizi'nin kıyısındaki bu unutulmuş küçük şehirde ne işi vardı?

Resepsiyon görevlisine sorabilirdim ama öğle yemeğinden sonra onun yerinde süt mavisini yumuk gözleri olan, 40 yaşlarında, sarışın, bebek yüzlü bir kadın duruyordu. Ella'ydı adı, kibarca elini uzattı. Biraz yürüyerek şehri dolaşmak istediğimi ve nerede sıcak bir şey içebileceğimi sordum. "Bu şehirde Ennoia Oteli'nden başka hiçbir yerde içecek bir şey bulamazsınız," dedi... "Nordzest'in tek restoranı, tek kafesi ve tek barı, hepsi buradadır." Dudaklarının kenarında o kadar tatlı bir gülümseme vardı ki, onun bu dünyayla ilgili her şeyi bildiğine inanabilirdim. Ennoia Oteli tuhaf bir yerdi ama tek bildiğim, her iki resepsiyon görevlisine de görür görmez kanımın kaynamış olduğuydu...

Ella şehrin tek bir anacaddesi olduğunu ve bu cadde üzerinde görmeye değer hiçbir şey olmadığını söyledi ama ben yine de odama çıkıp, sıkıca giyindim ve dışarı çıktım.

Kar serpiştiriyordu. Hava benim yaşadığım yerlerde hayal bile edemeyeceğim kadar soğuktu. Kapının ardında düz, geniş ve bomboş bir cadde bekliyordu beni. Her iki yöne de baktım. Karanlığın daha da büyüttüğü ıssızlıktan başka bir şey yoktu. İstasyon tarafına doğru değil deniz tarafına doğru yürümeyi tercih ettim. Otelin bitişiğinden itibaren büyük binalar sıralanıyordu, sanki hepsi terk edilmişti. Caddenin karşısında ise dükkân olduğunu zannettiğim birkaç küçük bina vardı.

Siyah bir cip geçti ağır ağır, karşı kaldırımında yaşlı bir kadın belirdi... Yürüyerek nereyi görebileceğimi düşünüyordum ki?

Nordzest, karlar altında ümitsiz, yaşlı ve yorgun bir şehirdi. Birkaç blok yürüdükten sonra ıssızlığın içinde kendi varlığımdan ürperdim. Çaresizce geri dönmeye karar verdim.

Kafede bir fincan kaynar süte attıkları bir kaşık kakaoya bolca şeker döküp karıştırdım. Bir sigara yakıp pencereden atıştırmaya başlayan kar tanelerini seyrettim. Kafede birkaç masa doluydu. Bardaki kadın örgü örüyor, radyoda 19. yüzyıl klasik müziği çalıyordu. Kakaolu sütümü bitirdiğimde odama çıkıp, yanımda getirdiğim kitaplara gözetmaktan başka bir çarem olmadığını anladım. Saat tam dörtte geri dönerdim... Geleli 12 saat bile olmamıştı ama Nordzest üstümde ağır bir sıkıntı yaratmıştı.

Odama çıkmadan önce Ella'ya uğradım, önünde duran kalın defterin içine bir şeyler yazıyordu.

“Söyler misiniz bu şehirde bu saatte işi olmayan biri ne yapar?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Herkes çalışıyor işte.”

Evet, dünyanın her yerinde olduğu gibi Nordzest'te de insanlar çalışıyordu, uzayın derinliklerinde göçüp gideceğimiz yeni bir yer var mı diye? Odama çıkıp pencereden uçuşan kar tanelerine dalıp gittim bir kez daha... Görüş mesafesi her an biraz daha düşüyordu. Yatağa uzanıp dün gece trende gördüğüm rüyayı, kafeteryadaki kızı ve yumuk mavi gözlü Ella'yı düşündüm...

Saat tam dörtte kafedeydim, örgü ören kadından bu kez bir çay istedim. Zaten menünün sıcak içecekler bölümünde sütlü kakao ve çaydan başka hiçbir şey yoktu. “Çaya biraz brendi ister misiniz? Ev yapımı çok güzel bir brendi, elma aromalı,” dedi kadın, brendi şişesinden birkaç damlayı çay fincanına damlatırken. “Bu mevsimde buranın en güzel içkisidir.”

Şurası kesindi ki, bu mevsimde şehre gelen ve her halinden devlet görevlisi olduğu anlaşılan bir yabancıya -belki de acıdıkları için- iyi davranıyorlardı. Brendi damlatılmış çay hiç de fena değildi. Yine aynı masaya oturdum ve bağlantı kuracağım Klamm adındaki görevli bir an önce gelsin diye dua ettim.

On dakika sonra karşımdaydı. Yaşım tam kestiremeyeceğiniz ama insanda güven duygusu uyandıran, 40'ıyla 50'si arasında kumral, mavi gözlü bir kuzeyliydi. Rahatlatıcı bir ses tonu vardı, sandalyesinde geriye kaykılıp “Brendili çay Frieda,” dedi, bunu her gün en az birkaç kez yapıyormuş gibi... Yağan kardan söz etti. Bu, günlerce sürecektir o büyük kar fırtınasının işareti olabilirdi. Yolculuğumun nasıl geçtiğini, odamı ve oteli beğenip beğenmediğimi sordu. Nordzest'te işi olmayan birinin boş vakitlerinde ne yapabileceğini bir kez de ona sordum. Otelin zemin katındaki kütüphaneyi tavsiye etti. Sonra brendili çaylarımızı yudumlayarak birbirimize baktık.

“Merakımı affedin, siz benden daha eskisiniz diye soruyorum. Bu meseleye neden Nordzest'teki arkadaşlar, mesela siz bakmıyorsunuz da başkentten beni yolluyorlar.” Bir an önce konuya girmek istemiştım.

“Sık sık olur bu, kritik meselelerde dışarıdan biri atanır. Birbirine yakın devlet birimleri bazı sırları gömebilir. Demek istediğim, burada merkezden bir şey saklanıp saklanmadığını öğrenmek için gönderdiler sizi.”

“Sakladığınız bir şey var mı?”

“Bunu bulmak sizin göreviniz,” diye gülümsedi, belli belirsiz bir meydan okumayla. “Eee,” diye devam etti aynı rahatlatıcı ses tonuyla: “Şimdi benden ne istiyorsunuz?”

“Sizin de tahmin ettiğiniz şeyleri. Soğuk istasyonla ilgili personel dosyasını, yapılan işleri, kısaca bizimkilerin araştırma merkezi üzerine tuttukları bütün kayıtları istiyorum. Bütün bunları okuyup inceledikten, yani ev ödevimi yaptıktan sonra da bir İçişleri müfettişi ne yaparsa onu yapacağım ve gerekirse Soğuk İstasyon'dakilerle tek tek görüşeceğim.”

“İlk gri vaka değil mi?”

“Nereden anladınız?” dedim biraz utanarak. “Tecrübeli biri ne yapabilirdi ki? Nihayetinde, adı konmamış küçük bir soruşturma yapıp bir rapor yazacağım.”

Elini iki yana sallayarak, “Hayır, hayır, yanlış ya da acemi bir şey yaptığını söylemiyorum. Sadece çok gençsin ve...”

“Evet ve...”

“Açıkçası, senin gibi genç birini göndermelerinin iki nedeni olabilir. Ya merkezdekiler bizden pek

hoşlanmıyorlar ya da gerçekten ellerinde gönderebilecekleri bir tek sen vardın. Ama gerçek nedenin hangisi olduğunu anlamak da kolay değil çünkü öyle bir devirde yaşıyoruz ki, bir kişi en az üç kişinin işini yapıyor.”

“Ellerinde bir tek ben vardım galiba. Ayrıca beni göndermeleri, bu meseleye hiç önem vermediklerini de gösteriyor olabilir. Belki sizin yazdığınız rapora güveniyorlar ama meselenin hassasiyeti nedeniyle üçüncü bir gözün yazdığı raporu sırf prosedür gereği istiyorlar. Bu durumda hem benim tecrübe kazanmamı sağlayacaklar, hem de önemsiz bir işi acemi müfettişe çözdürerek kıdemli bir görevliyi boşu boşuna meşgul etmemiş olacaklar.”

Bir kahkaha attı. “Haklı olabilirsin. Benimki sadece mesleki bir deformasyon. Belirli bir noktadan sonra her şeyden şüphelenmeyi öğreniyor insan. Hele bizim gibi başkente her zaman uzak kalan bir taşra servisi için bu çok normal.” Rahatlatıcı ses tonuna, güven verici yüzüne karşın benden bir şey saklayabileceğini hissediyordum. Bu işte kimseye çok fazla güvenmemem gerekiyordu.

Çaylarımızı bitirip üçüncü kata çıktık. Otelden bozma bu devlet dairesi nedense bana yoğun bir kasvet duygusu vermişti. Uzun hah kaplı koridorlara ve kapılardaki numaralara bakılırsa binanın bu katlarını devlet dairesine çevirmek için özel bir şey yapılmamış gibiydi. “Bir otelin idari işler için ofise çevrilmesi parlak bir fikir değilmiş bence,” dedim. “Haklısın, Paris’e yazıp ödenek istediler. Bunaltıcı bir yer burası. Caddenin aşağısında kullanılmayan birkaç bina var, oralar daha müsait. Eğer kabul edilirse sadece yemekler için buraya geleceğiz.”

Arşiv diye bana gösterdiği yer, otelin üçüncü katında arka cepheye bakan beş altı odadan oluşuyordu ve odalar arasında görebildiğim kadarıyla hiçbir bağ yoktu. Klamm cebinden çıkardığı anahtarlardan biriyle koridorun orta tarafındaki bir odanın kapısını açtı, istediğim dosyaları çıkarıp masaya koydu ve beni orada yalnız bırakıp gitti. İşim bitince onu bulmak istersem, resepsiyona not bırakmam gerekiyordu. İçeride sigara içmek yasaktı, sıcak bir içecek için de aşağı kata inmek zorundaydım. Nordzest’te sıkıcı olmayan ne vardı acaba?

Isıtılmayan odada nefesimden çıkan buharlar eşliğinde Soğuk İstasyon personeliyle ilgili bütün dosyaları tek tek okuyup notlar çıkardım.

Tahmin ettiğim gibi çok fazla görevli yoktu. İki kişi intihar etmeden önce toplam sekiz kişi olan ekibin başında fizikçi Profesör Tornquist vardı, ilk intihar 2 ay önce gerçekleşmişti. Ekibin diğer fizikçilerinden Jean Gibarian, yedinci kattaki odasından kendini aşağıya atmıştı. Soğuk istasyon, 22 gün önce de Ömer Dai isimli bir matematikçiyi kaybetmişti. O da banyo küvetinde jilette bileklerini kesmişti. Gibarian, Batı Avrupalı 62 yaşında evli ve bir çocuk babasıydı. Bekar ve çocuksuz olan Ömer Dai ise 36 yaşındaydı.

Federasyonun farklı yerlerinden Nordzest’e sürgün edilen bu insanlar neyi araştırıyordu? Bu konuda bir bilgi yoktu ama Tanrı’nın unuttuğu ve aslında şehir bile denemeyecek Nordzest’te bir araya gelmelerinin nedeni, arşiv kayıtlarında sadece “bilimsel araştırma” olarak belirtiliyordu. Bu ifade gerçek nedenin geçiştirildiği anlamına da geliyor olabilirdi. Üstelik ekip üyeleri hakkındaki dosyalar çok azdı. Soğuk İstasyon ne zaman kurulmuştu? Tornquist dahil ekip üyeleri kaç yıldır çalışıyordu? Önümdeki dosyalarda bu sorulara cevap verilmiyordu.

Esrarengiz olayları araştırdıklarından başka bir şey bilmiyordum hâlâ...

Aslına bakılırsa Büyük Salgınlar Devri’nin tek başına kendisi bile çözülemez bir esrardı. Sekiz milyar insanın peş peşe salgın hastalıkların pençesinde can verdiği yirmi yılı aşkın süren bu korkunç devrin ardından dünyanın değişik yerlerinde tuhaf, açıklanamaz olaylar gerçekleştiğine dair bazı dedikodular geliyordu kulağımıza... Güney Atlantik Federasyonu’nda sırları çözilemeyen eski bir

mabetten, Asya'daki Kuzeybatı Federasyonu'nda ise göl kenarındaki küçük bir köyde özel yeteneklere sahip çocukların doğduğundan söz ediliyordu. Nordzest ise açıkçası bu söylentilerden nasibini hiç almamış bir kentti. Sadece Soğuk İstasyon'da toplanan ekibin uzaylılarla iletişim sistemleri üzerine çalıştığına dair bazı şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlayabiliyordum. Hatta Paris'teki bir kafede başka gezegenden gelen bir uzay aracıyla ilgili fantastik ve komik bir hikâye bile çalınmıştı kulağıma ama tüm bunlar resmi olarak doğrulanmayan, halk arasında da öyle fazla ciddiye alınmayan şeylerdi.

Arşivdeki kayıtlarda da Soğuk İstasyon'da olup bitenlerle ilgili olarak dişe dokunur bir bilgi yoktu. Nordzest İçişleri Özel Servis görevlilerinin Soğuk İstasyon adına açtıkları dosya çok ince ve yetersizdi. Ekipteki her kişinin kim olduğuna dair birkaç sayfalık sıradan kimlik bilgilerinin peşine, intihar vakaları üzerine hazırlanıp merkeze gönderilmiş raporların birer kopyasını koymuşlardı. Bunların tümünü dikkatimi toplamaya çalışarak en az ikişer kez okudum. Her iki raporda da intiharların sebebi "Nordzest'e dışarıdan gelenlerin büyük bir çoğunluğunun yaşadığı izolasyon hissine bağlı yoğun depresyon," olarak gösteriliyordu.

Nordzest Gizli Servisi Soğuk İstasyon'da olup bitenlere sanki hiç önem vermiyor, bir şey saklamak istiyordu. Acemiymdim ama her iki raporun da fazlasıyla kuru ve yavan olduğunu görebiliyordum. Bir gizli servis memuru Soğuk İstasyon gibi hassas bir yerde kısa aralıklarla gerçekleşen iki intihar vakasını çok daha iyi araştırmalıydı. Gerçekten de ortada tuhaf bir şeyler dönüyordu ve beni buraya göndermeleri son derece doğaldı. Ama bu arşivde değil ortada dönen garipliklere, Soğuk İstasyon'da nelerin araştırıldığına dair tek bir şey bulmak bile mümkün değildi.

Belki de yazılı raporlara geçmemesi gereken birçok şey vardı. İstasyon'da araştırılan o "çok gizli" şeylerden Gizli Servis'in başlangıçtan beri hiç haberi olmayabilir miydi? Birleşik Federasyonlar Parlamentosu'na bağlı Nordzest Bilim ve Araştırma Merkezi'nde çalışan ekip sadece federasyonun üst yönetimine karşı mı sorumluydu? Eğer meseleler üst düzeyde çözümlenecek kadar hassas ise neden buraya benim gibi bir çaylak gönderiliyordu?

Soruların ardı kesilmeyecekti. Okul yıllarımdan kalma bir alışkanlıkla önüme boş bir kağıt alıp tam ortasına "Soğuk İstasyon" diye yazıp, daire içine aldım. Çevresine farklı yönlerde giden iki ok çıkardım: Gizli Servis ve Eski Avrupa Federasyonu Genel Sekreterliği... Gizli Servis'ten çıkardığım daha küçük bir oku İçişleri Bakanlığı diye bir başka daireyle birleştirdim. Bu daireden çıkan ikinci küçük oku ise tekrar Genel Sekreterlik yazan yuvarlağa götürdüm. Olabilecek en basit devlet şemasına sahiptik ama bu şemada kendi yerimi bulmakta güçlük çekiyordum. Eğer Gizli Servis müfettişiysem Genel Sekreterliği, yani Federasyon'daki en yüksek otoriteyi temsil ediyor olmam gerekiyordu. Bu durumda, Soğuk İstasyonda ilgili her şeyi bilmek yetkisine sahiptim. O zaman Klamm beni neden buraya getirmiş ve bu yetersiz kayıtlarla bırakıp gitmişti? Klamm benim amirim ya da üstüm değildi, bana yardım etmekle sorumlu yerel bir yetkiliydi sadece. Çizdiğim şemada Klamm'ı daire içine alıp yanma bir soru işareti yerleştirdim. Sorunun kaynaklandığı yeri bulmuştum. Ben Merkez'den Gri Dosya ile geliyordum -bir anlamda Federasyon'un merkezi otoritesini temsil ediyordum- ve Soğuk İstasyon'da nelerin araştırıldığı başta olmak üzere her şeyi bilmek zorundaydım. Yürüttüğüm bu mantıkta tek bir terslik olabilirdi. Soğuk İstasyon, Eski Avrupa Federasyonu'na değil BFP'ye bağlı olabilirdi. Bu durumda da benim acilen merkeze geri dönmem gerekiyordu çünkü iki intiharın da gerçek sebebi Soğuk İstasyon'da araştırılan konularla ilgili olabilirdi. Klamm'dan bu konuda tatmin edici bir açıklama istemek hakkımdı.

Saat altıya geliyordu. Telefonla resepsiyonu arayıp, Ella'ya Klamm'ı nerede bulabileceğimi

sordum. Bir numara verdi. Ennoia Otel'i'nin içindeki bir oda numarasıydı bu. Aradım, telefonda tekdüze bir cızırtıdan başka ses gelmedi. Sonra çok derinlerden gelen bir telefon çalma sesi duydum. Telefon açıldı, bir erkek sesi çıktı. Yüksek sesle “Klamm,” dedim. Sesin ne dediğini anlayamayınca, “Sizi duyamıyorum,” diye bağırdım. Tiz cızırtılar derin bir uğultuya dönüşürken öte taraftaki ses kayboldu. Az önce daireler ve oklarla doldurduğum kağıdı yırtıp, çöpe attım ve arşiv denen odadan çıktım.

Klamm'ı bulmalıyım ama mesai saati bitmişti. Onu bulsam bile o an bana daha önemli gelen bir sorunum vardı: Nordzest adlı bu şehirde akşamın geri kalan saatleri nasıl geçecekti? En iyisi işimi birkaç gün içinde bitirip geri dönmekti, bu şehir ve bu otel beni her an biraz daha fazla boğuyordu. Merdivenle zemin kata inmeye karar verdim. Resepsiyona uğrar, hiç değilse Ella'yla biraz sohbet ederdim.

Koridor boydan boya bomboştu. Geldiğimden beri odalar arasında gidip gelen birini görmemiş, açık kapılardan gelen gürültüler duymamıştım. İnanmak güç bile olsa, otel devlet dairesi olarak da kullanılıyordu ve ben az önce Gizli Servis'in arşivinden çıkmıştım.

Merdivenlere doğru yürürken yarı açık bir kapı gördüm. 323 numaralı odaydı burası. Durup baktım. Kapı yarı açık durumdayken sadece duvarı görebiliyordum, elimle itmeme gerekiyordu. Hafifçe ittim. Soracak olurlarsa yalanım hazırды. “Klamm'ı aramıştım da...”

Kapı tam olarak açıldığında içeride büyük bir masa ve onun arkasında da bir koltuk gördüm. Oda değil ofis olarak kullanılıyordu herhalde. Geri dönmeye karar vermiştim ki masanın arkasında siyah bir karaltı belirdi. Ürperdim. Odaya girdiğimde masanın gerisinde duran ve ilk anda fark etmemiş olduğum aynanın içinden biri bana bakıyordu.

“Kusura bakmayın, ben Klamm'ı aramıştım da...”

Aldırış etmedi. Siyah birtakım vardı üzerinde, ince yapılı, kumral, kısa saçlı ve orta boyluydu. Onu birine benzetmişim ama kime? Görünüşü nedense cesaretlendirmişti beni, sanki ondan asla zarar gelmezdi bana.

“Üç, iki ve üç... Toplamı sekiz ediyor... Ayrıca tersten okunduğunda da aynı,” dedi.

“Özür dilerim, anlayamadım,” dedim.

“Ben de. Zaten siz de beklediğim kişi değilsiniz,” dedi ve aynanın önünden kayboldu. Oda yine bomboştu. İçeri girmekle dışarı çıkmak arasında kalakaldım bir an. Adamı her kime benzettiysen beni rahatlatan biriydi bu. İçeri girdim. Böyle aniden nereye kaybolduğunu merak etmişim. Masanın tam karşısındaki bir koltukta oturuyordu, öne doğru eğilip doğrulunca aynadan görünüyor, sırtını yaslayıp oturunca görüntüden çıkıyordu. İçeri girişime aldırmadı, sanki beni bekler gibiydi.

Salam verip kendimi tanıttım. İçişleri müfettişi olduğumu, şehre yeni geldiğimi söyledim.

“Yeni mi geldiniz?” Dikkatle yüzüme baktı, sanki ondan bir şey saklıyormuşum gibi... “Siz beklediğim kişi değilsiniz,” dedi tekrar.

“Kimi bekliyorsunuz ki?”

“O gelince anlarım. Hem de ilk bakışta. Sizin odaya girdiğiniz an hissetmişim o olmadığınızı.”

Kafam karmakarışık olmuştu ama bu galiba bir şifreydi. “Şifrenize bir cevap veremediğim için anladınız o olmadığımı,” dedim gülümseyerek.

Anlamamış bir ifadeyle baktı. “Şifre mi? Ne şifresi?”

“Birtakım rakamlar söylediniz ya... Şimdi hatırlamıyorum.” Omuz silkti. “Oda numarasının toplamı sekiz ediyor. Bu çok basit bir şey. Anlamı da yok.”

“İyi de o halde neden bana bunu söylediniz?”

“Bu bir oyun ve eminim siz de sadece gelip geçen birisiniz. Bir tür şaşırtmaca gibi.” Sıkılmış gibiydi.

Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Küstahtı ama sevimli bir tarafı vardı. Yine de orada daha fazla durup bu saçmalıkları dinleyemezdin. Çıkarken derin bir iç geçirmeyle, “Buraya gelip oyun oynamak çok saçma ama zevkli,” dediğini duydum... Hafif çatlak birisi olduğu kesindi. Bulduğun her açık kapıdan girersen böyle olur, diye geçirdim içimden.

Ella’nın yanına indim. Kitap okuyordu. “Nasıl gidiyor?” dedi gülümseyerek, sıkıldığını hissetmiş gibi...

“Hayatımda bu kadar kasvetli bir arşiv daha görmemiştin,” diye yakındım. “Akşam ne yapacağımı da bilmiyorum. Klamm da tek bir şey söylemeden çıkıp gitmiş.”

“Biraz sonra akşam yemeği başlıyor. Belki Klamm da gelir. Zaten otelde kalıyor.” Bakışlarımdaki soruyu hissetmişti sanki. “Sadece o değil, bekâr olan devlet görevlilerin çoğu otelde yaşar.”

“Belli,” dedim. “Yemek salonu çok kalabalıktı.”

“Evet,” dedi Ella. “Ennoia her mevsim doludur.”

Az önce üçüncü katta 323 numaralı odada karşılaştığım adamı sordum ona. Hiç düşünmeden “Arsen,” dedi. “O da otele bugün geldi. Sessiz bir adam.”

“Peki ama kim bu adam, buraya niye gelmiş?”

“Bir davetli galiba ama ben konuklar hakkında fazla şey bilmem.”

“Kim bu konuklar? Dünyanın her yerinden gelmiş insanlar var sanki burada.”

“Şu sıralar otelde bir kongre var.”

“Ne üzerine?”

“Uzay Akademileri Birliği’nin yıllık olağan kongrelerinden biri olabilir. Emin değilim..”

Daha önce kimse bana bundan söz etmemişti. Ella tekrar kitabına döndü. Ne yapacağımı bilemeden kafeye yönelmiştim ki arkamdan seslendi. “Yemek vakti. İstersen biraz bekle, yemeğe beraber gideriz.”

Ella uzun boylu, geçip giden yıllara rağmen güzelliğinden çok fazla şey yitirmemiş bir kadındı. Büyük Salgınlar Devri’nden sonra doğan kuşaktandı ve geçmişi hakkında sorduğum soruları geçiştiriyordu. “Hep resepsiyonda mıydın yıllardır?” diye sorduğumda yemek salonunda herkesin duyacağı bir kahkaha attı.

“Sen hiç taşra kenti görmedin galiba. Resepsiyona gelmem yıllar aldı. Ben Ennoia Oteli’nin müdürüyüm. Sabah gördüğün Franz da yardımcımdır. Bu devirde taşradaki bir otel müdürünün vaktini geçirebileceği en iyi yer resepsiyondur. Ama yukarıda bir ofisim de var.”

Haklıydı, tahmin etmeliydim. Kısıtlı insan kaynağının yarattığı sorunlar özellikle taşrada daha da büyüyordu.

Akşam yemeğinde soğan çorbası, haşlanmış et, patates püresi, mayonezli sebze salatası ve adını bilmediğim sütlü, pirinçli, çok şekerli bir tatlı vardı. Etraf öğle yemeğiyle kıyaslandığında yarı yarıya boştu. Federasyonun küçük kentlerde uyguladığı ve teşvik ettiği beslenme sistemine göre Ennoia’da yaşayan herkes bu kafeteryada yemeğini yiyebilirdi. Her aile biriminin beslenme giderlerini düşürmek ve insan emeğinin mutfaklarda harcanmasını engellemek için yapıyorlardı bunu. Büyük kentlerde ise bina yemekhaneleri vardı. Çok fazla ilgimi çekmese de sohbet konusu açmak için sordum:

“Nordzest’teki tek kafeterya burası mı?”

“Caddenin aşağısında bir tane daha var, işçiler için kalori düzeyi yüksek bir beslenme programı uyguluyorlar. Şehirde oturanlar otele hiç uğramazlar. Orada yemekten sonra bedava içki verilir, dans partisi yapılır, oyunlar oynanır, konserler verilir, bilirsin küçük yerlerde hep böyle olur...”

“Sinema var mı?”

“Kışları ısınma ödeneği ayırmadıkları için çalışmıyor. Zaten o eski filmleri seyreden pek yoktur buralarda. Geçenlerde yeni bir film çekildiğini duydum, çok kötüymüş.”

“Paris’te seyrettim, berbat bir şey. Bence dünyanın bu haliyle ilgili tek bir film daha çekilmemeli. Eskiden yeterince film çekilmiş, onları seyretmek çok daha iyi.”

“Haklısın, ben de seviyorum eski filmleri ama ne diyorlar, kopyaları mı kötü...”

“Kültür işleri bu işe bütçe ayıramadığı için kopyalar giderek eskiyor.”

“Sinemayı seviyorsun galiba.”

“Çok severim.”

“Otelde de bir film ve müzik arşivi var. Yıllar önce kültür işleri getirip bırakmıştı. Fakat eleman eksikliğinden yeterince ilgilenemiyoruz. Gerçi kütüphaneye bakan kız boş vakitlerinde ilgilenmeye çalışıyor ama başedemiyor tabii... Bazen bazı konuklar için özel film gösterileri yapılır. Bazen de öğrenciler toplu halde eski filmleri seyretmeye gelirler.”

O “kütüphaneci kız”ın bugün öğle yemeğinde gördüğüm kız olmasını diledim ve gözlerimle kafeteryayı bir kez daha taradım, acaba orada mı diye...

Akşam yemeğinden sonra Klamm’ı barda buldum, iki kişiyle birlikte bir masada içki içiyordu. Beni gördüğünde dostça davranıp masaya davet etti ve masadakilere “İçişleri müfettişi,” diye tanıttı. Siyah saçlı, mavi gözlü, sert yüz hatlarına sahip olan adamın adı Sordini, orta boylu ve toplu olanmki ise Bertuch’tu. Bertuch huzursuz ve tedirgindi, göz göze gelmemeye çalıştı benimle. Bakışları elinde evirip çevirdiği brendi bardağındaydı. Sordini ise sanki bir yerden tanıyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü beni.

Klamm, “Her ikisi de bizim servisten,” diye bozdu sessizliği. Tedirgin olmuştum, ben oraya gelmeden önce pekala gizli bir iş konuşuyor olabilirlerdi. “Rahatsız etmiyorum ya?” dedim. Sordini’nin bakışları hâlâ üstümdeydi. “Pek değil. Sadece birer içki içiyorduk,” demekle yetindi Klamm.

Konuşacak hiçbir konumuz yoktu. Masadaki suskunluğun nedeni olduğumu düşünüp odama çıkmak istediğimi söyledim. İtiraz etmediler. Kalkmadan önce Klamm’a “Sizinle özel olarak görüşmem gerekiyor, sormam gereken şeyler var,” dedim biraz gergin bir ifadeyle.

“Sabah kahvaltısında buluşalım istersen, kafeteryada, saat sekiz buçukta,” dedi.

İyi akşamlar dileyip, anahtarımı almak için resepsiyona uğradım. Ella’nın yardımcısı Franz gülümseyerek karşıladı beni, nöbet değiştirmişlerdi.

“Odanızı beğendiniz mi?” dedi gülümseyerek...

“Evet,” dedim. “Ama Kuzey Işıklarını görmedim.”

Ennoia Oteli’ndeki ilk gecemde erkenden odamdaydım. Yalnız ve mutsuzdum. Uykum da yoktu. Kitaplardan birini açıp koltuğa çöktüm ve bir sigara yaktım.

Perdeyi açıp karanlığa baktım. Kar, o büyük sessizliğiyle kasvetli Nordzest’in üstüne yağıyordu.

II.

“-Şatodaki sürekli telefon konuşmaları, bizim buranın telefonlarında hışırtılar ve şarkı türküler gibi geliyor kulağımıza, bunu mutlaka siz de işitmişsinizdir. Ne var ki söz konusu hışırtılar ve şarkı türküler, buradaki telefonların bize ilettiği tek doğru ve güvenilir şeylerdir, geri kalan ne varsa yanıltıcıdır hepsi.”

Franz KAFKA, “Şato”

Sekizi yirmi geçe resepsiyondan aradılar. Franz’dı. “Günaydın,” diyip kapattı. Uykumu alamadan yemek salonuna indiğimde Klamm ortalıkta yoktu. Tek başıma bir masaya oturup, dokuza kadar onu bekledim. Hâlâ gelmediğini görünce resepsiyona gidip sordum. Klamm bana bir not bırakmıştı:

“Kusura bakma kahvaltıyı çok erken yapmak zorunda kaldım, iş nedeniyle. Beni 11’e doğru ara.”

Öfkelenmişim. Klamm beni oyalıyordu. Merkezi arayıp Klamm’ı şikayet edebilirdim ama 11’deki görüşmeyi beklemeye karar verdim. Can sıkıntısıyla tekrar odama dönüp bir duş aldım.

Uyanınca gün ışığını görememek tedirgin edici bir duyguydu.

Saat tam 11’de Klamm’ı aradım. Telefon hattında yine aynı cızırtı vardı. En az 10 kez çaldırdım ama açan olmadı.

Hemen odadan çıkıp, resepsiyona indim. Franz’a Klamm’ın ofisinin yerini sordum. Tezgâhın altında duran büyük, kalın, eski defteri çıkartıp sayfaları çevirdi, hangi bölümde çalıştığını sordu, “İçişleri,” dedim. Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra defteri kapattı.

“Üzgünüm. Çalıştığı bölümü tam olarak söylemeniz belki bulabilirdik.”

“İçişleri dedim ya!”

“Ama bu yetmez. Defterde İçişleri diye bir bölüm yok...”

Ne diyeceğimi bilemiyordum?

“Peki onu nerede bulabilirim? En azından İçişleri’ne bağlı ofisler nerede, bana bunu söyleyin. Ben de böylece tek tek odaları dolaşıp onu sorabilirim.”

Konuşmuyor, seninle işim bitti, der gibi bana bakıyordu.

Artık sinirlenmeye başladığımı ve bir an önce Klamm’ı bulmam gerektiğini söyledim. Elinden hiçbir şey gelmeyeceğini tekrar etti.

“Defterde Klamm adında birisi yok. Bu da onun özel bir işi olduğunu gösterir.”

Ona gizli servis ajanı olduğumu ve istersem bütün odalara girebileceğimi söylemek isterdim ama bu, doğru bir yaklaşım olmazdı. Bunun yerine, “Şehrin en üst düzeyde yetkilisini nerede bulabilirim?” dedim...

“Beşinci kat, 503 numaralı oda,” dedi. Kararlılığımdan hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

Hemen asansöre binip, beşinci kata çıktım. Karşıma çıkacak sekretere neler söyleyeceğimi düşünüyordum. Beni reddedebilirdi. Çünkü Klamm olmadan aslında bir hiçtim. Gri Dosya bu

durumda hiçbir işe yaramazdı. Beşinci kata geldiğimde biraz sakinleşmiştim. Başkan'a gösteri yapmanın bir anlamı yoktu. Soğukkanlılığımı korumalıyım. Koridordan geri dönüp, merdivenlerden yedinci kata çıktım.

Odama girer girmez ilk iş santrali aramak oldu. Karşıma yine Franz çıktı. Paris'ten bir numara bağlamasını istedim. Numarayı aldı ve "Sizi ararım," diyip telefonu kapattı. Klamm, onu merkeze şikayet etmekten başka bir çözüm bırakmamıştı bana.

On dakika sonra aradığım numara bağlanmıştı. Karşıma tanımadığım bir ses çıktı. Ona şifreyi verdim. Otuz saniye kadar hiçbir ses gelmedi karşı taraftan. Şifreyi kontrol edecek ve nereye bağlayacağına karar verecekti. Beni buraya gönderen şefime neler diyeceğimi kafamda kurmaya çalışırken, karşı taraftan "Şifre geçersiz," diye bir ses geldi ve telefon kapandı.

İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra Gri Dosya'yı açıp şifreyi tekrar kontrol ettim.

Kalkıp bir sigara yaktım, pencereden Nordzest'in karanlığını seyrettim ve iki gündür olup biten her şeyi gözden geçirdim. Şifrenin geçersiz çıkmasının ne anlama geldiğini kestiremiyordum çünkü ilk kez bir Gri Dosyayla merkezi terk ediyor ve ilk kez eğitimlerde anlatılan yöntemi kullanıyordum. Geri dönmekten başka hiçbir çarem yoktu. Hem de ilk trenle... Ama öte yandan telefonuma çıkan görevlinin aptallığından da kaynaklanabilirdi her şey. Belki de en iyisi, tekrar aramaktı. Franz'ı arayıp aynı numarayı verdim.

Numaranın bağlanması bu kez daha kısa sürdü; aynı otelde kaldığım Klamm'a bir türlü ulaşamazken kıtanın neredeyse öbür ucundaki merkeze birkaç dakika içinde bağlanabiliyordum. Görevli telefonu açar açmaz, hemen şefimi istedim. Cevap son derece soğuk bir ses tonuyla geldi: "Yanlış numara." Telefon yüzüme kapatılmıştı.

Aptalca bir acemilik yapmıştım. Sadece şifreli konuşmalara açık bir telefonda ismiyle şefimi istemiştim. İyi de, eğitimlerimizde Gri Dosya'daki şifre geçersiz çıktığında ne yapacağımız söylenmiyordu ki...

Odanın içinde iki duvarın arasında beş dakika kadar yürüyüp ne yapmam gerektiğini düşündüm. Belki de hemen ilk trenle geri dönmeliydim. Şifrenin geçersiz ilan edilmesi, merkezle olan tüm bağlarımı koparıyordu. İlk trenle geri dönüp şefimin karşısına çıktığımda, her şeyin çok basit bir yanlışlıktan kaynaklandığı ortaya çıkarsa ne olacaktı? O zaman servisteki itibarımı kaybetmeyecek miydim? Herkes benimle dalga geçmeyecek miydi?

Geri dönmek aptalca bir düşünceydi. Belki şefim şifreyi henüz telefonlara çıkan görevliye ulaştırmamıştı. Belki sadece küçük bir hataydı bu. Beklemem gerekiyordu. Merkez istediği herkese istediği an ulaşabilirdi. Onlardan bir haber gelene kadar beklemeli, paniğe kapılmamalıyım.

Telefon çaldı. Ella'nın o tatlı yumuşak sesini hemen tanıdım.

"Franz söyledi, sorun varmış galiba. Gel beraber bir çay içelim, belki sana yardımcı olabilirim."

Ella olmasaydı ne yapardım acaba?

Beni görür görmez resepsiyona "kafedeyim," diye bir not bırakıp bölmeden çıktı ve "Bu saatlerde gelen giden olmaz zaten," dedi...

Şifrenin geçersiz çıktığım elbette anlatmadım; zaten Gri Dosya kurallarına göre anlatamazdım. Klamm'ın beni oyaladığını söyledim. Ona fazla açıklama yapamayacağımı fakat işimin önemli olduğunu hissettirmeye çalıştım.

"Franz durumu anlatınca Klamm'ı aradım," dedi Ella sorunlarımı ciddiye aldığını gösteren bir

tavırla. “Tabii kendi yöntemlerimle.. Ne odasında ne de ofisinde bulabildim. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Sabah bıraktığı notu Franz’a telefonla yazdırmış.”

“Soğuk İstasyon’a gitmiş olabilir mi?”

“Sanmıyorum. Mutlaka oteldedir.”

“Neden Soğuk İstasyon’da olmadığını düşünüyorsun?”

“Klamm’ın Soğuk İstasyon’a girme yetkisi yok. Ayrıca orası her devlet görevlisinin elini kolunu sallayıp girebileceği bir yer değil. Özel izin gerekiyor.”

Sahi, ben o izni nasıl alacaktım ki? Resmi prosedüre göre bu izni benim için Klamm’ın alması gerekiyordu. Ama aynı otelde kaldığım Klamm’la görüşemiyordum. Bütün bunlar canımı sıkıyordu. Yine de her şeye rağmen kafede Ella’yla oturmak ve çay içmek keyifliydi. Radyoda güzel şarkılar çalıyordu ve pencereden havada savrulan kar tanelerini görmek mümkün olabiliyordu.

“Başkana çıkacağını söylemişsin ama çıkmamışsın,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

“Sen de her şeyi biliyorsun.”

“Bilirim,” dedi “Ennoia Otel Nordzest demektir...”

Neden soruşturmaya gayri resmi bir biçimde başlamayı akıl edememiştim ki?

“Gelirken trende duydum, şu iki intihar vakası. Doğru mu?”

Ella, gözlerimin içine dikkatle baktı. Sandığından daha zekiyim ve çok şey biliyorum, der gibi bir hali vardı. Cevabını beklemeden devam ettim. “Onları tanır mıydın?”

“Trende sana kim söz etti intiharlardan.”

Anla artık, anlamına gelen bir gülümsemeyle çayımı yudumladım ve sigara yaktım. Ella’nın tavırları kendime güvenimi yerine getiriyordu. Aslında içten içe Gri Dosya yetkisine sahip bir gizli servis müfettişi olduğumu tahmin etmesini ya da hissetmesini istiyordum.

“Kimden duyduğunu boşver. Bana onlardan söz et,” dedim. “Müfettiş olduğunu tahmin etmek zor değil,” dedi Ella koltuğuna geri yaslanıp, bacak bacak üstüne atarken. “Ama neyi araştırdığını tahmin etmek zor. Bana intiharları soruyorsun, İçişleri’nden Klamm’ın peşinden koşuyorsun, Başkan’a çıkmak istiyorsun...”

Ella’ya açık davranamazdım. Belki de hata yapıyordum soruşturmayı böyle başlatmakla, lanet olası Klamm’ı beklemeliydim...

“Peki,” dedim. “Boşver intiharları, bana Nordzest’i anlat...” Kollarını önünde kavuşturup gözlerimin içine baktı. “İntiharlar hakkında fazla bir şey bilmiyorum. İki de araştırma merkezinde çalışıyorlardı. Sabah kahvaltıdan sonra ofislerine çıkarlar, öğle yemeği için kafeteryaya inerler, akşam yemekten sonra da buraya gelip içerler, herkes gibi onlar da sızacak kadar kafayı bulunca uyumaya giderlerdi. Ömer Dai iyi içer, fazla konuşmazdı. Zaten Soğuk İstasyon’da çalışanların, diğer memurlarla sık vakit geçirdiğini pek görmedim.”

“Hallerinde bir tuhaflık sezmiş miydin?”

Gözlerinde o ana kadar hiç görmediğim bir gülümseme belirdi. Anlayamadığım, tarif edemediğim, Ennoia’ya dair her şeyin saklı olduğu bir gülümseme...

“Sence yeterince tuhaf bir dünyada yaşamıyor muyuz?”

Ne diyebilirdim ki? Çayımdan bir yudum alıp dışarıya baktım. Karı seyretmek tuhaf bir huzur duygusu veriyordu. Geldiğim yerde çok fazla kar yağmazdı.

Ella’nın işleri vardı, yemeğe tek başıma gittim. Gözlerim bir önceki gün öğle yemeğinde gördüğüm kızı boşu boşuna aradı.

Yemek sırasında odama kapanıp her şeyi yeni baştan düşünmeye karar vermiştim ama yukarı

çıkınca yorgan ve battaniyenin altına girip, temiz kokulu çarşafı gömülerek uyumanın dayanılmaz cazibesine teslim ettim kendimi...

İçine daldığım o simsiyah karanlıktan başucumda peş peşe çalan telefon zilleri çıkardı beni.

“Merhaba, ben Klamm’ın yardımcısı Bamabas, müsaitseniz görüşebilir miyiz?” diyordu genç birine ait olduğu anlaşılan ses...

Yirmi dakika sonra 421 numaralı odada ya da ofisteydim. Arka cepheye bakan bu odada üç küçük masa ve bir sürü dolap vardı. Barnabas yalnızdı. Bana tam karşısındaki masayı işaret etti. Aşağı yukarı aynı yaşlardaydık.

“Klamm sizi göremediği için üzgün. Ama sizi oyaladığını ya da atlattığını sanmanızı istemiyor.”

Uzun uzun esnedim. Klamm’ın ne yaptığını merak bile etmiyordum. Öğle yemeğinden sonra en az üç saat uyumuş olmalıydım ama o simsiyah derinliğe bir an önce kavuşmayı istiyordum. Umursamaz ve küstah bir ifadeyle konuştum.

“Bilmiyorum, bu gidişle ben döneceğim galiba. Dün hiçbir şey yapamadım. Bugün de öyle... Klamm yardım etmezse ne yapabilirim ki zaten?” Barnabas ne beni anlamışa ne de etkilenmiş benziyordu. Devam ettim.

“Kim olduğum ve burada ne aradığım hakkında Klamm size ne söyledi?”

“Tabii ki hiçbir şey,” dedi Barnabas büyük bir ciddiyetle.

Gizlilik kuralı giderek beni daha da bağlayan, boğan bir kural olup çıkıyordu. Sıkıntıyla ellerimi başımın arasına aldım.

“O zaman bana ne anlatacaksanız, lütfen anlatın.”

“Klamm bana size yardımcı olmamı söyledi. Bir şey anlatmamdan söz etmedi.”

Kızmaya başlıyordum.

“Soğuk İstasyon’da çalışan iki bilim adamının ölümünü araştırmaya gelen bir İçişleri müfettişiyim ben.”

Sinir bozucu bir sessizlik başladı. Sanki Barnabas az önce yaptığım açıklamayı onaylamıyordu. Konuşmamaktaki ısrarımı görünce, “Peki benden ne istiyorsunuz?” dedi.

“Hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey. Bu lanet olası işi nasıl yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Ama merkeze döndüğümde Klamm için parlak şeyler anlatmaya hiç niyetim yok. Gidip amirine bunları söyle. ‘Müfettişi sonunda kaçırdık, geri dönüyor’ de... Hiç merak etmesin, merkez buraya bu kez küçük bir ordu gönderir herhalde. Benden ne saklıyorsanız, onu da bulurlar. Bu arada, seni bilmiyorum ama Klamm’ın da başı büyük belaya girer.”

Kendini tehdit edilmiş hissetmiyordu, rahatsız değildi. Yüzünde beni anladığına dair en ufak bir işaret dahi yoktu.

“Klamm bana ‘Müfettişe yardımcı ol senden ne isterse ver’ dedi. Ne intiharlardan ne de istasyondan söz etti.”

“Tanrı aşkına senden ne isteyebilirim? Ömer Dai ile Jean Gibarian’ın neden intihar ettiğini öğrenmek isteyen bir adama nasıl bir belge sunabilirsin? Soruşturma yapabilmem için Soğuk İstasyon’a girme izni alabilir misin?”

“Hayır. Sizi en fazla arşive götürebilirim.”

Sinir içinde güldüm. O ise devam etti.

“Demek istediğim, siz arşive tek başınıza giremezsiniz.”

“Bunu biliyorum,” diyip kalktım. Kapıdan çıkmadan önce dönüp, “Burada siz ne yapıyorsunuz?”

dedim aşığılayıcı bir ifadeyle. “Mesela bu dolapların içinde ne var?”

“Kural gereğı açıklayamam,” dedi. Cümlesini nasıl bitirdiğini asla öğrenemeyecektim çünkü çoktan kapıyı kapatıp gitmiştim.

Odadan çıkar çıkmaz yaptığının bana hiçbir yararı olmadığını anladım. Barnabas’a bağıırıp çağırmanın, tepki göstermenin, hava atmanın ne gibi bir yararı olabilirdi ki? En nihayet yetkisiz bir yardımcı, genç bir memurdu. Yine de sinirlenmek iyi gelmişti. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Koridorda hızla yürürken arka tarafımda bir kapı kapandı, dönüp baktım. Mavi ceketli küçük bir erkek çocuğunu sırtından gördüm. Hızla koşuyordu. Ennoia’da gördüğüm ilk çocuğu bu...

İnce bacaklarıyla çok hızlıydı. Koridorun öteki ucundaki merdiven girişinin orada gözden kaybolup gitti.

Uyku bastırıyordu yine ağır ağır... Akşam yemeğine kadar kestirmenin bir zararı olmazdı. Nasıl olsa yapacak hiçbir işim yoktu. Öte yandan öğle yemeğinden sonra uyuduğum ve akşam yemeğine kadar yine uyuyacağım düşünülürse bütün geceyi gözümü kırpmadan geçirme tehlikesi belirliyordu ki Ennoia gibi sıkıcı bir yerde bunu göze alamazdım, isteksizce merdivenlerden aşağıya indim. Kafeye inip bir çay içersem, belki uykum açılırdı.

Frieda’dan bir çay aldım ve pencerenin yanındaki masaya oturup basit bir durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım. Merkezle olan bağlantım, onlar beni aramadığı müddetçe tümüyle kopmuş sayılırdı. Nordzest’te gerçek kimliğimi bilen tek kişi olan Klamm dün gecedan beri ortalıklarda yoktu ve Ennoia Oteli’nde tıkalıp kalmıştım...

Birden mavi ceketli çocuk geldi aklıma. Gözümün önünde beliren bu görüntüde sanki tanıdık bir şey vardı... Bir anda çağırışmlar denizinde kayboldum. Hafızamdan resimler, düşünceler büyük bir süratle geçip gitmeye başladı. Hangisinin hatıra hangisinin hayal olduğunu anlayamadığım imgelerin akışı giderek hızlandı ve birden her şey tek bir görüntüde kilitlenip kaldı... Tüylerime kadar ürperdim, korku ve telaş içinde ayağa kalktım.

“Ama bu, olamaz,” dedim.

Frieda kafasını kaldırıp şöyle bir baktı.

Tekrar yerime oturdum. Frieda’ya anlatamazdım. Oturup üstünde uzun uzadıya düşünmeden kimseye anlatamazdım. Ama az önce keşfettiğim şey doğruysa, ya Ennoia’da çok tuhaf şeyler olup bitiyordu ya da ben deliriyordum.

“Biraz uyuyun,” dedi Frieda örgü örmeye ara vermeden. “İlk zamanlar uyumak iyi gelir. Nordzest’in havasına alışmak zordur.”

Haklıydı, gidip yatağı girmeli, uyanık kalmak için kendimi gereksiz yere zorlamamalıydım.

Çayıma hiç dokunmadan kalktım, bir an önce odama gitmeli ve az önce başıma gelen o tuhaf olay üzerine düşünmeliydim. Ama yatağı girdikten sonra aklıma takılan tek şey, Frieda’nın “İlk zamanlar uyumak iyi gelir,” demekle neyi kastettiğiydi. Nordzest’in aylarca süreceğ o tek gecesine alışmaktan mı söz ediyordu yoksa başka bir şeyden mi?

Uyumak bir karanlığı düşmekten farksızdı, uyanmak ise bir başka karanlığı gözlerini açmak... Telefonun sesi uzaklardan gelip giderek yükseldiğinde vücudum sanki daha da ağırlaşmış, zihnim bulanmıştı. Uzunca bir süre sesin manasını kavramaya çalıştıktan sonra, en azından susturmak için yataktan doğrulmak zorunda olduğumu anladım.

Ella’ydi...

“Hiç değilse öğle yemeğini kaçırma diye aradım.”

Ne demek istediğini anlayamamıştım.

“Ella, ben...” diyebilirdim...

“Ne?” dedi...

“Saat kaç?”

“Bir...”

“Geliyorum” diyip telefonu kapattım. Yatak beni orada tutmak istiyordu ama zor da olsa doğruldum. İlk düşündüğüm şey, Ella şaka yapmıyorsa -ki neden yapsındı- basit bir hesapla tam 20 saat deliksiz uyuduğumdu...

Neler oluyordu bana?

Bu, nasıl bir uykuydu? Başucu lambasını yakmadan önce buğulanmış pencere camına baktım, dışardan gelen rüzgarın uğultusuna kulak verdim. Ennoia Oteli derin bir sessizliğin içinde karanlık bir Nordzest öğlesinde beni bekliyordu. Saatler süren uyku bedenimi uyuşturmuştu; sırtım, belim, boynum ağrıyordu ve başım sanki kurşunla doldurulmuş kadar ağırdı. Kalktım, bir çocuk olsam ağlardım. Yetişkin bir erkek olarak ise tek bir şansım vardı. Bir doktora görünmek...

“İştahın yerinde, gayet iyi görünüyorsun bence,” dedi Ella bana pek aldırış etmeden. “Yine de yemekten sonra doktora bir görün istersen.” Ella “derin uykumu” normal buluyordu. Kente gelen birçok ziyaretçinin yaşadığı bir durumdu bu. Ayrıca dışarıda kar fırtınası da başlamıştı. Nordzest her yıl bu günlerde büyük kara kışa teslim olurdu. Benim gibi iklime alışık olmayan bir yabancının, 20 saat uyumasında ona göre anormal olan hiçbir şey yoktu. Lahana çorbasından bir kaşık daha aldıktan sonra gözlerimin içine bakıp, “İşlerin de iyi gitmiyor bildiğim kadarıyla,” dedi...

Haksız sayılmazdı. Çorbadan aldığım ilk kaşıklardan sonra kendimi iyi hissetmeye başlamıştım ve yemekten sonra çayın yanında sigaramı tütüreceğim anı ipe çekiyordum. “Yine de doktora görünmek istiyorum. Sadece 20 saat değil mesele, dün ben aşağı yukarı dört saat falan uyanık kaldım. Ayrıca haklısın, Klamm’ı bulamıyorum ve işimi de yapamıyorum. Tuhaf bir şeyler dönüyor gibi geliyor bana.” Etrafa şüpheyle bakındım. “Sana güvenmek isterdim Ella.”

Aslında bir gizli servis mensubu olarak bu son cümleyi asla sarf etmemiş olmalıydım ama ağzımdan çıkmıştı bir kere... Yine soğukkanlılığımı kaybetmiştim. Durumu toparlamayı denedim. “Demek istediğim, mesela Frieda o brendili çayların içine bir şey katıyor olabilir. Sonuç olarak, İçişleri müfettişiyim ben. Tamam, görevim çok önemli değil ama birileri belki benden korkmuştur. Kaldı ki, Klanım da ortalıklarda yok...”

Söylediklerimden yine pişmanlık duydum. Kalktığımdan beri aklımdan geçirdiğim bu şeyleri Ella’ya söylememeliydim. Ona güveniyordum güvenmesine ama bunun için ne yapmıştı ki? Sadece dostluk göstermişti. Bir gizli servis mensubu her şeyi tek başına ya da mesai arkadaşlarıyla halletmeliydi. Fakat geldiğimden beri tanıdığım gizli servis görevlilerini -Klamm, Sordini ve o sevimsiz Barnabas’ı- düşününce kendime hak verdim.

Yemekten sonra Ella yapılacak işleri olduğunu söyleyerek ofisine gideceğini söyledi. Ayrıca benim için Klamm’ı arayacağına da söz verdi. Kafede çay ve sigara keyfi yaptıktan hemen sonra vakit kaybetmeden bir duş almaya çıktım. Her şeyi gözden geçirip yeni kararlar almalıydım ama düşüncelerimi belirli bir noktada toparlamak, her geçen an biraz daha zorlaşıyordu sanki. 20 saatlik uykunun ardından iştahla yediğim yemek, yeniden uykumu getirmişti. Gerçi doktora gitmekten

vazgeçmiştim ama eğer duştan sonra şiddetli bir uyku krizine daha yakalanırsam doktora gitmeyi bir daha düşünenecektim. Ella'nın önerisiydi bu. Çünkü ona göre doktora görünmem için uykuya direnemeyecek noktaya gelmem gerekiyordu. Oysa böyle bir şey yoktu, ben kendi isteğimle gidip uyuyordum. Haksız değildi.

Sıcak suyun altında uzun-uzun kaldım, tıraş oldum, bavulundan yeni giysiler çıkartıp yatağın üstüne koydum ve Ella'nın söylediği gibi kirli çamaşırlarımı dolapta bulduğum bir torbaya doldurup, koridora çıkartmak için kapıyı açtım. Uzaktan bir gıcırta sesi geldi, kafamı kaldırıp baktım. Bana en az 40 metre uzaklıkta havlularla dolu eski gıcırta bir arabayı sürükleyen üniformalı bir kadın gördüm. Dikkatle baktım, gözlerimi açıp kapattım... Tam o da beni fark edip bakmak üzereydi ki, korku içinde içeri girip kapıyı kapattım. Bugüne ait biri değildi o... Dünyanın hiçbir otelinde üniformalı temizlikçi kadınlar çalışmıyordu artık. Bu tür işleri sadece öğrenciler okullarından arta kalan vakitlerinde yapar ve kesinlikle tek tip giysiler giymezlerdi. Olduğum yerde çöküp kaldım. Az önce gördüğüm temizlikçi kadın gerçek olamazdı... Kesin olan tek şey, delirmek üzere olduğumdu.

Derin nefesler alıp verdim, kalbimin atışlarının yavaşlamasını bekledim ve pencerenin önüne bir sandalye koyup kar tanelerini seyrederek düşündüm. O durumda ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Kapı çalmasaydı belki akşam yemeğine kadar hiç kıpırdamadan orada öyle oturabilirdim. Nordzest semalarında uzakta beliren birkaç zayıf küçük ışık ve kar beni büyülemişti adeta...

Ennoia Otelinde kaldığım süre boyunca ilk kez kapım çalınıyordu. Gidip açtığımda ilk gece Klamm'ın yanında oturan memur Sordini'yi karşımda buldum.

“Yalnız mısınız?”

“Evet.”

“Pipo kullanır mısınız?”

İşte bunu hiç beklemiyordum. Bu sözcükler, kâbuslardan sonra karşımıza çıkan gerçekliğin tatlı ferahlık duygusuyla doldurmuştu içimi. Hemen cevabını verdim.

“Evet, iyi tütün bulduğumda.”

“Pipo kullanır mısınız?” sorusu benimle bağlantı kuracak kişinin merkeze bağlı çalıştığını gösteren şifreden başka bir şey değildi. Kapıyı kapatıp içeri girdi, etrafı dikkatle süzdü ve gözlerimin içine bakmadan konuştu.

“Bir daha telefonla şehri arama. Zaten bağlantı yolların kaldırıldı. Bundan sonra sadece bana rapor vereceksin.”

O kadar kendine güvenliydi ki “Peki,” diyebilirdim sadece.

“Şu ana kadar ne yaptın?”

“Klamm yok. O benim tek bağlantım. Açık kimliğimle beni gerekli kişilerle görüştürecektir tek kişi olarak onun ismi verilmişti. O olmadan hiçbir şey yapamıyorum.”

Aslında dertleşmek, her şeyi uzun uzun anlatmak istiyordum ama lafı ağzıma tıkadı.

“Başka yollar dene. Görüşmelerini açık kimliğini kullanarak da yapabilirsin. Kentin bütün mülki amirleri bir İçişleri müfettişine yardımcı olmak zorunda.”

“Peki ne diyeceğim onlara, kendimi nasıl tanıtacağım?”

“Soğuk İstasyonda ilgili bir rapor hazırladığımı söylersin. Başka ne söyleyebilirsin ki?” Bana sinirlenmiş gibiydi. “Ayrıca tecrübesizliğini bu kadar belli etme. Merkez seni buraya İçişleri müfettişi olarak gönderdiyse, sen de öyle davranırsın. Seni buraya Soğuk İstasyon'a atanmış bir görevli olarak da gönderebilirlerdi. Demek ki, aşırıya kaçan bir gizlilik değil, biraz açıklık istiyorlar. Önemli olan merkezin isteklerini yorumlayabilmek: bizim meslekte her şey açık açık söylenmez.

Üstelik ne fark eder ki? Ha İçişleri müfettişi olmuşsun, ha gizli servis ajanı... Bu durumlarda fark etmez. Asıl mesele, merkezdeki gizlilik. Orada senin buraya gönderildiğini sadece bir kişi biliyor. Eğer buradaki mülki amirler kimliğini kontrol etmeye çalışırlarsa -ki etmezler- İçişleri de seni buraya gönderdiğini teyit edecektir zaten.”

Çok kesin ve kararlı konuşuyordu. Aslında kafamdaki bütün sorulara açık cevaplar veriyordu.

“Ama bunları bilemezdim. Yani Klamm...”

“Artık Klamm’ı boşver. En azından, ortaya çıkana kadar...” Bu kez ben onun lafını ağzına tıkadım.

“İyi de, nerede bu adam? Üstelik Barnabas diye sevimsiz yardımcısını gönderip benimle dalga geçiyor sanki..”

Gözlerimin içine bakarak aynı inandırıcı ifadeyle devam etti. “Bunlar hiç önemli değil. Önemli olan senden ne istendiği... Gerisi zaten senin işin değil.” Çıkmaya hazırlandı ve kapıya doğru yürüdü.

“Bir dakika,” dedim arkasından. “Soruşturmaya nereden başlamam gerekiyor? Soğuk İstasyon’a gidip ‘Ben müfettişim’ diyip soruşturmaya başlayabilir miyim?”

“Hem bana bunu sorman hata, hem de şu ana kadar yapmaman...”

“İyi de, oraya sadece Başkan’dan izin alınarak gidiliyormuş.”

“Neden hâlâ bunu yapmıyorsun ve bu odada tıkalı vaziyette oturuyorsun.” Kapıyı açtı ve geri dönüp: “Umarım beni kafede görünce rapor vermeye kalkışmazsın. Ben seni bulurum. Ayrıca çok zor durumda bile kalsan sakın merkezi arama.”

Gittiğinde kendimi azarlanmış, aptal yerine konmuş bir çocuk gibi hissediyordum. İlk görevim gerçekten çok kötü başlamıştı. İyi de nereden bilebilirdim bütün bunları? Yatağımdan kaldırılıp buraya gönderildiğim o sabaha lanet ediyordum artık.

Vakit kaybetmemeliydim. Gömleğimi giyerken resepsiyondan Franz’ı arayıp bana Başkan’ın telefon numarasını vermesini istedim. “Görüşmek istiyorsanız randevuya gerek yok. Oda numarasını verebilirim, şu an yerinde zaten,” dedi Franz. “Yani, randevusuz çıkılabiliyor mu?”

“Elbette, 503 numaralı oda...”

Giyindim, dosyayı yanıma aldım ve çıktım. Asansörü kullanmadan merdivenlerden hızla indim ve beşinci katta 503 numaralı odayı bulup, kapıyı çaldım.

İçeriden “Lütfen girin!” diye bir kadın sesi geldi.

Kapıyı açtım, küçük bir masanın gerisinde tanıdık bir yüz bana gülümsüyordu...

Şaşkınlığımı gizlemem mümkün değildi. Resepsiyon görevlisi, Ennoia Oteli müdürü ve Nordzest Yerleşim Birimi İdari Başkanı Ella duruyordu karşımdaydı. “İki yıl önce delegelerin ısrarıyla tek aday olarak girdim seçime,” diye başladı dudaklarının kenarındaki mütevazı gülümsemesiyle. “İnan, başkanlık en önemsiz işim. Başkentle olan ilişkileri sürdürmek, imzalar atmak... Nordzest dünyanın hiçbir yerindeki şehirlere benzemez. Burası çok farklı bir yer. Senin gibi Paris’ten gelen bir bürokratin burayı anlaması da mümkün değil ya, her neyse... Eninde sonunda bana geleceğini biliyordum. Klamm kayıp ve sen de intiharları araştırmak için Soğuk İstasyon’a gitmek, oranın yetkilileriyle konuşmak istiyorsun... Bunu biliyorum. “Gülümsemedi artık. Tek kelime bile etmemiştim ama ilk şaşkınlığımı atmıştım. Ella koltuğunda kaykılıp sıkıntıyla iç geçirdi ve “Ama bu çok zor,” diyip iyi şeyler söyleyemeyecek bir insanın suskunluğuna büründü.

“Ne demek istiyorsun? Ben müfettişim, kimliğim de yanımda. Sen de başkansın... Soğuk İstasyon da sonuç olarak sana bağlı...”

Ella olumsuz anlamda başını iki yana doğru salladı...

“Nasıl? Orası sana bağılı değil mi yani?” dedim. Gergindim ve bunu saklamaya ihtiyaç duymuyordum.

“Nordzest farklı bir yer. Burada bir fabrika ve onun çalışanları var. Ben daha çok onların idari işlerinden sorumluyum. Ama Soğuk İstasyon...” Gözlerini uzakta bir noktaya dikerek devam etti: “İnan, hiçbir yetkim yok çünkü orası bir Bilim Araştırma Merkezi ve Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’na bağılı.”

Az önce odamdan çıkarken sonuca ulaşmayı kafama koymuşken yine sıfır noktasına geri dönüyordum. Hayır, bunu kabul edemezdim.

“İnanmıyorum sana,” diye ayağa kalktım. “Saçmalık tüm bunlar. Sana nasıl inanabilirim ki? Bu kadar basit bir gerçeğı merkezdekiler bilmiyor mu yani? Beni buraya komik duruma düşeyim diye mi gönderdiler.”

“Senin buraya hangi amaçla gönderildiğini bilemiyorum. Soğuk İstasyon’a girmek, orada olup bilenleri araştırmak için bir İçişleri müfettişi olman yetmez. Bütün bu otelde Soğuk İstasyonda bağılantılı kaç kişinin kaldığını ben bile bilmiyorum. Otelde birçok devlet görevlisi var, otel müdürü olarak her birinin adını ve görevlerini biliyorum. Mesela senin gibi en az 10 tane İçişleri müfettişi bulunuyor burada, ayrıca eğitim gözlemcileri ve bilim adamları da var... Dünyanın her yerinden insan geliyor ve Nordzest başkanı olarak tam olarak ne yaptıkları hakkında pek bir fikrim yok.”

Sakinleşmek için bir sigara yaktım, artık ne diyeceğimi bilemiyordum. Ella ise o yumuşak ses tonuyla devam ediyordu: “Soğuk İstasyon kurulduğundan beri Ennoia Otelı hep böyledir. Ennoia’da senin bildiğın türden hiyerarşik bir bürokrasi yok. Klamm’ların bölümü hakkında ben hiçbir şey bilmem. Gizli Servis’e ait olduğundan eminim tabii... Ama Gizli Servis, İçişleri ve adını bilmediğım başka birimler... Bütün bunlar benim denetimimden bağımsızdır. Evet, dışarıdan bakıldığında hepsinin bana bağılı olması gerekir, aslında kağıt üstünde de öyle ama senin de gördüğün gibi fabrikanın işleri dışında ben hiçbir şeye karışmıyorum. Otelin ve şehrin idaresi... Temizlik, bakım... İşte ben bunları kontrol ediyorum. İstasyon başkanı Tornquist’i aylardır bir kere bile görmedim. İstersen oda numarasını sana verebilirim. Ama hemen ulaşamayabilirsin çünkü telefon santralimizde ciddi bir arıza var. Çok yük kaldıramıyor. Bazen hatlar kesilir ve uzun süre kapalı kalır.”

“Peki ama böyle bir yerde nasıl yaşıyorsun? Bırak başkan olmayı, bir Nordzest sakini olarak ortada neler döndüğünü merak etmiyor musun?”

“Nordzest sakini mi? Lütfen güldürme beni... Gerçek Nordzest sakinleri lojmanlarda oturan işçiler ve mühendislerden ibarettir. Onlar da bu otele uğramazlar ve hiçbir şeyi merak etmezler. Tuhaf şeyler olduğunu belki hissederler ama devlet işi diye burunlarını sokmazlar.”

“Tuhaf şeyler olduğunu sen de kabul ediyorsun. Peki senin şehirde olup biten bu tuhaflıkların nedenini niye araştırmıyorsun?”

“Neden araştırayım ki?” diye ilk kez bakışlarını sertleştirdi. “Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’na bağılı bir araştırma merkezinden söz ediyoruz. Belli ki çok önemli bir araştırma yapıyorlar. Tüm dünyadan gizlemek için Nordzest’i seçtikleri de kesin. Bu araştırma merkezi olmasa, yıllardır bomboş duran bu oteli yeniden çalıştıramazdım. Franz ve ben, yeniden hayata bağlandık, otelciliğın ne kadar zevkli bir iş olduğunu keşfettik. Burada bizi aşan büyük bir şeyler olduğunu hiss ediyoruz ama sonuçta bizi çok da ilgilendirmiyor. Çünkü işin içinde BFP var.”

Susup kalmıştım. İşin bu tarafında haklıydı. Ama Ella’nın öfkeli hali geçmemişti.

“Paris’ten geliyorsun, iki gün kalıyorsun ve kendinde beni yargılama hakkını buluyorsun. Neden kendini bu kadar önemsiyorsun? Sen sadece bir müfettişsin... Bu kadar bilim adamı, bu kadar insan ne

yapıyor zannediyorsun? Burada ters bir şeyler dönüyor olsaydı, BFP burayı böyle kendi haline bırakır mıydı? Sadece iki günde burada kötü şeyler olduğuna karar veriyorsun. Kim oluyorsun da bu kararı verebiliyorsun?”

“Kötü şeyler olduğunu söylemiyorum...” Sesimi, ona aslında arkadaş olduğumuzu hatırlatan yumuşak bir tonda kullanmışım. “Benim de tek derdim işimi yapmak, neden beni anlamıyorsun? İçişleri beni buraya müfettiş olarak gönderdi ve bir rapor bekliyor. Ennoia eğer senin dediğin kadar önemli bir yer olsaydı benim gibi bir çaylağı buraya herhalde göndermezlerdi.”

Ella biraz sakinleşmişe benziyordu.

“Daha önce de söyledim. İstasyon kurulduğundan beri buraya gelip sorun çıkartan ilk kişi sensin.”

Bir müddet düşündüm. Ella da ne söyleyeceğimi beklerken önündeki defterleri karıştırıyordu. Sessizlik kısa sürdü. “Senden yazılı bir rapor istiyorum.”

Yüzüme kuşkuyla baktı. Devam ettim. “Önce ben sana görevimi belirtip beni gerekli kişilerle görüştürmeni isteyen bir dilekçe yazacağım. Sen de bu dilekçeye cevap olarak, böyle bir yetkiye sahip olmadığını söyleyeceksin. Ben de bu resmi yazışmaları alıp, bu kenti ilk trenle terk edeceğim. Ayrıca Klamm’ın üç gündür ortalarda olmadığını da belgeleyeceksin.”

Ella umutsuzca başını iki yana salladı. “Bunları yapamam, beni hâlâ anlamıyorsun.”

Sinirlenmenin hiçbir faydası olmadığını bildiğim için “Neden?” dedim ama sesim titriyordu.

“Çünkü Nordzest başkanı sıfatıyla her tür yetki yasal olarak bende. Böyle bir şey yazarsam bu yetkiyi reddetmiş olurum, sanırım bu da başıma dert açabilir...”

“Nasıl bir dert?” Sesim hâlâ titriyordu.

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum ama bu, Anayasa’ya aykırı bir durum. Bir başkan olarak yetkiler bende değil, dersem ortada bir suç olduğunu da kabul etmiş olurum.”

“Ama bu doğru,” dedim. Sesim sertleşmişti. “Eğer doğru değilse beni Soğuk İstasyon yetkilileriyle görüştürmek zorundasın. Çünkü ben de görevimi yapmayarak bütün bir meslek hayatımı tehlikeye atıyorum.”

Ella aramızdaki dostluğun bittiğini haber veren bir ifadeyle konuştu.

“Peki, Soğuk İstasyon’a giriş izni belgeni yazacağım. Ama giremezsen lütfen bana gelme, yetkililere başvur.”

“O halde hemen yaz.”

Ella aceleyle beyaz bir kağıt çıkartıp, bir şeyler karaladı ve elime tutuşturdu. Kağıdı aldım, baktım. Tek bir cümleyle Nordzest Bilim Araştırma Merkezi’ne girme ve soruşturma yapma yetkisine sahip bir İçişleri müfettişi olduğum belirtiliyordu. Altında Ella’nın imzası vardı.

“Görüşme bitmiştir,” dedi...

Odanan çıktım. Sinirlerim harap olmuştu ve gerçeklen ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir işe yaramayacağını bildiğim bir izin belgesi uğruna şehirdeki tek dostumu kaybetmiştim... Daha da kötüsü, artık tam olarak ne yapacağımı da bilmiyordum.

Koridorda başım önde, elimdeki izin kağıdına bakıp yürürken ayak sesleri duydum. Baktım. Mavi ceketli çocuk bana doğru geliyordu. Hayaletler kendilerini unutturmuyorlardı. Onunla yüzleşebilir miydim? Onu bekleyebilir, ona dokunabilir, onunla konuşabilir miydim? Başka bir zaman belki ama o an tek yaptığım 503 numaralı odanın kapısını vurmadan hemen içeri girmek oldu.

Çok şükür, Ella orada masanın ardında, başı defterin önünde gerçekliğin kalesi gibi duruyordu. Beni görünce “yine ne var” anlamına gelen sert bir bakış fırlattı.

“Ella ne olur, affet beni! Ben... Ben çok kötüyüm,” diyip koltuğa yığıldım. Başımı ellerimin arasına

alıp bacaklarıma doğru eğdim. “Sen tek dostumsun ve yardımına ihtiyacım var,” diyip kağıdı buruşturup attım.

Ella’nın kalktığını ve yanıma gelip vücudunu bana yasladığını hissettim. Bedeni sıcak ve yumuşaktı. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken sıcaklığına kendimi her an biraz daha kaptırıyordum.

“Beni çok üzdün,” dedi mırıldanarak... “Affet beni ne olur affet!” dedim ve gözlerimi hiç açmadan doğrulup ona sarıldım, başımı göğüslerinin yumuşaklığına yasladım. Ella okşadığı başımı biraz daha bastırdı o tatlı yumuşaklığa... İki elimi belinden yukarılara sırtına, oradan da saçlarına doğru çıkararak kazağının o tatlı çiçek kokusunu derinden içime çektim.

“Hayaletler Ella... Onlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

“Şışşt” dedi Ella... Gözlerimi açtığımda Ella’nın yüzüyle karşılaştım. Ne güzel bir yüz, ne güzel bir tendi bu... Aralık bıraktığı dudaklarını bana uzattı. Gözlerimi kapattım..

III.

“...her otelin hayaletleri vardır sanırım. Hele eskilerinin...”

Stephen KING, “Medyum / *The Shining*”

Kar taneleri pencereye vuruyordu ve biz solgun sarı ışıkla aydınlanmış tavana bakarak kırmızı halının üzerinde yarı çıplak yatıyorduk.

“Koridorlarda hayaletler görüyorum Ella,” dedim.

Ella’nın bakışları tavanda odaklanmıştı, sanki beni dinlemiyordu.

“Lütfen dinle beni, bu çok önemli.”

Başka bir alemde dolaşan düşüncelerinden sıyrılmaya zahmet etmeden “Dinliyorum,” diye fısıldadı.

“Hayaletler... Az önce odadan çıktığımda yine gördüm.”

“Kim bunlar?” dedi çok da ilgiliymiş gibi görünmeden. “Otelde hayalet gibi dolaşan o kadar çok insan var ki?”

“Hayır Ella, ciddiym. Kendimi gördüm ben.”

Ella biraz olsun dikkat kesilmişti. “Neler diyorsun sen?”

“Hem de iki kez... Çocukluk halimi... Önce sırtından mavi ceketle gördüm. İlkinde anlamadım ama sonra tuhaf bir şey oldu ve hatırladım. O bendim. Üzerimde ilkokula başladığım gün giydiğim ceket vardı.”

“Hayal bunlar,” diyip başımı okşadı.

“Öğle yemeğinden sonra yine tuhaf bir şey gördüm. Galiba otelin eski yıllarında yaşamış biriydi... Üstünde otelin arması olan bir üniforma vardı. Temizlik malzemelerini taşıdığı gıcırtılı bir arabayla bana doğru geliyordu. Orta yaşlı bir kadındı. Onunla göz göze gelmekten korktum.” Ella doğrulup kendine doğru çekti beni. “Neler oluyor burada Ella. Bu uykular, hayaletler... Sonra bütün şu Soğuk İstasyon saçmalığı... Ben neyin içindeyim anlamıyorum, aklımı kaybettiğimi düşünüyorum.”

Hiç konuşmadan başımı okşuyordu. Dokunuşları rahatlatıcıydı. Beni kâbuslardan çekip çıkartan o sarsılmaz gerçeklik duygusuyla şefkatin birleştiği bu sıcaklıkta eriyip gitmek istiyordum...

“Şimdi ne olur git,” dedi Ella. “Yalnız kalmak istiyorum, üstelik yapacak işlerim de var.”

Kalkıp üstüme başıma bir çeki düzen verdim.

“Akşam yemeği için ararım seni,” dedi.

Odanın kapısını çektim, koridora baktım. Çok şükür, kimseler yoktu. Odama çıktım, soyunup kendimi yatağa attım. Kaç saat olursa olsun uyumak istiyordum, Ella’nın teninin kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum. O derin siyah kuyu beni bekliyordu. Kendimi bıraktım...

Dışardan sesler geldi. Tık, tık, tık... Kuyunun ıslak, karanlık çamuruna tekrar gömülme üzereyken aynı sesleri yeniden duydum. Üç defa... Çıkmak kolay değildi... Sanki bataklık çamurundaydım da, doğrulamıyordum. Yine aynı tık sesi... Kapı çalmıyordu...

Kuyunun dibindeki çamurdan tümüyle kurtulup gözlerimi açtım. Zifiri karanlıkta bir oda. Dışarıda rüzgarın uğultusu. “Geliyorum bekleyin,” dedim ya da dediğimi sandım. Başucu lambamı yaktım ve

bu kez bağırdım. “Geliyorum bekleyin.” Sesim çatallanmış, boğazımda düğümlenmişti.

Kapıyı açtım... Kısa boylu, şişman, korku dolu gözlerle bakan bir adam duruyordu karşımda.

“Lütfen girebilir miyim? Rahatsız ettiğimi biliyorum ama çok önemli,” dedi.

Onu içeri aldım. Belki de rüyadaydım, kim bilir?

Kapıyı kapattım. Aklım az önce çıktığım kuyunun dibindeki huzur duygusundaydı hâlâ.

“Ben Bertuch,” diyerek ellerini birbirine çarptı beklenmedik misafirim. Uykulu halimi görünce sesini yükseltti: “Ne olur, vaktimiz yok ayılın!”

Mekân mefhumunu bulmuştum. Nordzest kentinde Ennoia Otel 707 numaradaydım. Her şeyi hatırlıyordum. Saate baktım, 11 civarı... Gece mi gündüz mü orası belli değildi? Misafirim Bertuch’u da hatırladım. Klamm tanıştırmıştı kafede. Elindeki bardakla oynayan tedirgin ve huzursuz adam... Üstelik Gizli Servis’tendi. Eğer gecenin 11’iyse akşam yemeğini kaçırmış durumdaydım. Demek ki, Ella beni aramamıştı. Ya da aramış ama ben uyanmamıştım.

Bertuch şaşkın şaşkın yüzüme bakarken bunları düşünüyordum işte... O ise “Konuşmamız gerekiyor. Çok önemli,” dedi bir kez daha.

“Sabah mı yoksa gece mi?” dedim.

“Bilemiyorum,” dedi çok kesin bir ifadeyle... Kolundaki saati gösterdi. Üçü yirmi üç geçiyordu.

“Yüzümü yıkamak istiyorum,” dedim bütün bu anlamsızlıklara dayanamayarak.

Banyoya girdim, ışığı açtım ve aynadaki görüntüm karşısında donup kaldım. En az iki günlük sakal vardı yüzümde. Yine o korku... Gerçeklik duygusunu tümüyle kaybetme korkusu. Aynaya bakarken Bertuch girdi içeriye...

“Neyiniz var sizin? Lütfen kendinize gelin...”

“Bugün günlerden ne?”

“Tabii ki bilmiyorum. Burası Ennoia dostum! Burada günlerin bir önemi yoktur...”

“Ne demek ‘bilmiyorum’? Bir insan hangi günde olduğunu nasıl bilmez? Kaç gündür uyuduğumu bilmek zorundayım.” Bertuch ellerini iki yana açıp yalvarırcasına bana baktı. “Burası Ennoia, burada her şey olur. Ayrıca birkaç gün uyumanın ne zararı var ki? Hadi diyelim bir zararı var. Bunun ne önemi olabilir ki? Üç gündür Frieda ve üç aptal aşçıdan sonra gördüğüm ilk insansınız.”

Bertuch’un temsil ettiği gerçeklik duygusu bir tokat gibiydi. Öyle bir yerdeydim ki, iki gün deliksiz uyumamın bile hiçbir önemi yoktu. Belki de haklıydı. En iyisi onu dinlemektir. Yüzümü yıkadım. Odaya gelip içeride turlayan Bertuch’u gördüğümde birkaç gün uyumamın “hiçbir önemi” olmadığına iyice inandırmıştım kendimi.

“Evet,” dedim. “Seni dinliyorum.” Koltuğa oturup sigara yaktım. Bertuch gibi insanların iyi tarafı, onların panik içindeki heyecanlı halinin sizi her şeye rağmen sakin göstermesidir. Üstelik o an sakin görünmek bir tür güç veriyordu bana. Gerçi içi boş bir güçtü bu; belki çoktan delirmiştim ama hiç değilse Bertuch’un karşısında soğukkanlı ve her şeye hakimmiş gibi durmayı beceren eski film kahramanlarına benziyordum.

“Gri Dosya’yla geldin buraya değil mi?” diye girdi Bertuch konuşmasına...

“Ben İçişleri müfettişiyim.” Gerçeklik duyguma ben bile hayran kaldım. Kaç saat uyuduğumu, hangi günde olduğumu bilmiyordum ama hâlâ sağlam bir gizli servis mensubu gibi hareket edebiliyordum.

“İntiharlar için gönderdiler. Ömer Dai ile şu öteki adam...” dedi Bertuch.

“Bunda haklısın.”

“Beni de Klamm için gönderdiler. Onun yardımcısı olarak atandım. Fakat Klamm kendisini denetlemeye geldiğimi ilk günden itibaren biliyordu. Üstelik benimkisi Kırmızı Dosya...”

İki anlamı vardı bunun. Birinci derecede gizlilik ve iç teftiş... Yani, ajanın ajanı denetlemesi... Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum diyip İçişleri müfettişi kimliğinde ısrar edebilir ya da aptal rolü yapabilirdim ama dinlemeyi tercih ederek sigaramdan derin bir nefes çekip üfledim.

“Günleri saymayı bıraktım ama yaklaşık...” Susup bir hesap yapmaya çalıştı sonra vazgeçti.. “Neyse zaman burada önemli değil... Kesin olan tek şey benim sizden önce geldiğim.”

Benden bir tepki bekliyordu. Bertuch belinden itibaren vücudunu öne eğerek konuşuyor, sonra aniden doğruluyor ve söyleyeceklerini bulmak için odanın içinde ileri geri yürüyordu. Ya Nordzest onu bu hale getirmişti ya da Gizli Servis’in özel tercihiydi çünkü bu haliyle kimse onun bir ajan olduğunu anlamazdı. Klamm bile Bertuch’un gelip onu denetleyeceğini düşünemezdi herhalde.

“Klamm’la görüştüğünüzü biliyorum,” diye devam etti. “Lütfen inkâr etmeyin, bundan eminim. O akşam size çok yakın davrandı.”

“Klamm mı?” Bunu derken elimde olmadan gülümsemiştim.

“Ne olur ona mesajımı iletin. Onunla ilgili raporumu çoktan yazdım. Hakkında olumsuz tek bir şey dahi yok. Bana inanmıyor. Belki size inanabilir.”

Onu ciddiye almak imkânsızdı.

“Fakat asıl istediğim başka. Sizin merkezle görüşebileceğinizi biliyorum. Şifreniz hâlâ geçerlidir. Gri Dosya vakalarında böyle olur. Merkeze benim durumumu anlatın. Geri dönme emrini beklediğimi söyleyin.”

“İşiniz tamamsa neden geri dönmüyorsunuz? Kırmızı Dosya nedir bilmiyorum ama herhalde sıkı bir adamsınız ki, Klamm’ı denetlemeye göndermişler sizi. Bu da, geri dönme emrine ihtiyacınız olmadığını gösterir.”

“Anlamıyorsunuz, beni aptal yerine koyuyorsunuz,” diye çırpındı Bertuch... “Sordini’yle tanışmadınız mı siz? O pis şeytanla...”

“Evet, sizin yanımızdaydı o akşam...”

“Sordini beni kontrolü altına aldı. Bağlantı şifremi biliyordu o şeytan. İşime devam etmemi istiyor. İşimi bitirdiğimi kabul etmek istemiyor. Sordini’nin emirlerini çiğneyip geri dönersem o zaman suç işlemiş olacağım ve Gizli Servis’ten atılıp bir fabrikada işçi olacağım. Hem de bu yaşta... Ama öte yandan siz merkezle konuşur ve ‘Bertuch işini bitirdi burada kalmasına gerek yok,’ derseniz o zaman iş değişir. Sordini’yi şikayet edin onlara ne olur! Ya da Klamm’a söyleyin beni affetsin. Çünkü biliyor musunuz Klamm, Sordini’nin amiri oluyor galiba...”

Sordini meselesi beni rahatsız etmişti. “Size hiçbir yardımım olamaz dostum. Klamm’ı görmeyeli günler oluyor... Ayrıca şu Sordini, onu biraz daha anlatsanıza...”

“Şeytan o, şeytan,” diyip yüzünü buruşturdu, sanki her yerden çıkabilirmiş gibi de korkuyordu. “O olmasaydı çoktan giderdim buradan. Belki hemen giderim. Ama gitmeme de izin vermeyebilirler. Artık her şeyden korkuyorum.”

“Sordini size ne söylüyor?”

Kafasını yukarı atıp isterik bir kahkaha attı. “Bu korkunç otelde kal ve işini yap, diyor. Kimse Bertuch’u düşünmüyor. Bertuch, Klamm’ın köpeği olmuş, umurunda bile değil.” Birden korkup durdu. “Hayır, hayır! Ne olur bunu söylemeyin, işimi iyi yapmadığımı düşünürler. Köpeği değilim elbette ama bu garip otelde insan ne yapacağını hiç bilemiyor? Geldiğim ilk günden beri, Klamm’ı nasıl denetleyebileceğimi düşündüm ve hiçbir yol bulamadım. Doğru dürüst bir idari başkanın bile olmadığı bu şehirde henüz Klamm’ın ne iş yaptığını, hangi odada çalıştığını bile anlayabilmiş değilim. Bu bir Kırmızı Dosya vakası dostum, Kırmızı Dosya... Klamm’ın yardımcısıyım ben ve

Klamm benden o kadar aptalca işler yapmamı istiyor ki, anlatamam. Onu şikayet edecek tek bir merci de yok...”

Bir an sustu... Sanki çok gizli bir şey söylemiş gibi fısıldadı: “Bence her şeyin gerisinde Klamm var.”

Klamm’ın sahip olduğu güç, o an hiç umurumda değildi. Odama geldiği andan beri küçümsediğim bu adam, benim için bir tür ayna işlevi görüyor, adeta aczimi ve çaresizliğimi yansıtıyordu.

Suskunluğum onu çıldırtmıştı sanki. “Düşünebiliyor musunuz? Kırmızı Dosya’yla bu şehire geliyorum, Klamm’ı denetlemek için...” Öyle bir kahkaha attı ki, bir an çıldırdığımı düşündüm. Ama aniden yüzü kasıldı ve karşımdaki koltuğa çöktü kaldı. Hiç konuşmadan sanki acı çekermiş gibi başı önde hafifçe sallanıyordu.

“Neyiniz var? İyi misiniz?” diye kalktım.

“Burada ne kadar iyi olabilir ki insan? Çocuğumu ve karımı özledim, başkentte iyi bir ajandım ben. Belki burası bir sürgün yeri... Ya da bizi deniyorlar... Başka niçin buraya gönderilir ki insan? Üstelik iki gündür koca otel bomboş. Sanki herkes terk edip gitmiş gibi... “ Ağlamak üzereydi. “Belki de her şey bana karşı düzenlenmiş bir komplonun parçası...”

“Sordini,” dedim. “Onu anlatsana biraz. Belki seni kandırıyordun Şifreni bir yerden ele geçirmiş olamaz mı?”

“Bunu da düşündüm. Fakat Sordini’ye itaatsizlik edip geri dönmek riskli bir şey Sadece Sordini’den değil, Klamm’dan da korkuyorum. Belki Ennoia’dan hiçbir çıkış yoktur...” İçini çekti. Dudağını büzerek ağlamaya başlamasına ramak vardı sanki. Onu küçümseyen, soğuk ve ilgisiz adam kimliğini bir yana bırakıp yanma eğildim.

“Size yakışmıyor Bertuch. Boşverin bunları, hemen gidin buradan. Siz hastasınız, burada kalmanız kimsenin işine yaramaz. İleride bir soruşturma olursa ben sizin şahitliğinizi yaparım.”

Bertuch gözlerini kaldırıp bana baktı. “Ne olur bana yardım edin! Klamm’ı görürseniz benim için konuşun ama bu ziyaretten de söz etmeyin.”

“Asıl mesele Sordini değil mi?”

“Sordini’nin Klamm’a bağlı olduğuna eminim...”

Birden ayağa kalkıp, “Boşversene beni de Klamm’ın yakın arkadaşı sanıyorsun ama ben onu son olarak senin yanında o akşam kafede gördüm,” dedim. Bertuch da ayağa kalktı. Ciddi olup olmadığını anlamak istiyordu. Aptallığı biraz sinirlendirmişti beni. “Hem nereden çıkartıyorsun Klamm’ın yakını olduğumu...”

“Yalan söylüyorsun,” dedi sanki atacağım tokatı bekleyip sakınmak isteyen bir çocuk gibi... “O akşam Klamm’la nasıl konuştuğunu gördüm, sen onun amiri gibiydin, ‘Seninle acilen görüşmem gerekiyor,’ dedin. Kulaklarımla duydum.”

Bertuch susmuyor, Sordini, Klamm ve kendisiyle ilgili aşağı yukarı hep aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Ne yazık ki, Klamm’ı tanıdığıma kalpten inanıyordu. Bense hazır Bertuch’u bulmuşken ondan başka ne öğrenebilirim diye düşünüyordum.

Sustuğu bir anı kollayıp hemen girdim. “Bak istediğini belki yaparım. Eğer yapmamı istiyorsan bana Nordzest’e geldiğin günden beri başına gelen tuhaf olayları tek tek anlat...”

“Tek tek mi? Ciddi misin? Bu imkansız.”

“Neden?”

“Burada normal olan ne var ki sence? Özellikle şu son iki günde...”

Bu, aradığım cevap değildi. “Hayır, hayır benim söylemek istediğim.. Mesela hiç hayalet gördün

mü?”

“Hayır,” dedi. İlk kez bu kadar sakindi.

“Sence buranın başkanı gerçekten Ella mı?”

Bertuch dikkatle bana bakıyordu. “Evet,” dedi aynı sakinlikle. “Yoksa onunla yattın mı?”

“Hayır,” diye çıktım. “Neler söylüyorsun sen böyle, saçma sapan konuşma!”

“Sordini ‘Ella Paris’ten gelen ajanların çoğuyla yatar’ demişti.”

“Seninle yattı mı mesela?” Ayağa kalkıp nefretle bakmıştım ona... Bertuch çekindi ve korktu.

“Hayır,” dedi ama gülmesini zor tuttuğunu fark edebiliyordum. Sinirlenmişim, artık onunla hiçbir şey konuşmak istemiyordum. Ella’yla ilgili söyledikleri midemi bulandırmıştı...

Kapıyı açıp onu göndermeye yeltenmeden önce, “‘Ennoia’da tuhaf olmayan ne var ki?’ diye soruyorsun ama bir tek şey bile söylemiyorsun. Ne biçim bir ajansın sen?” dedim öfkeyle... Bertuch benden korkarak, hiçbir şey söylemeden hemen odadan sıvıştı.

Neyi düşüneceğimi şaşırmıştım. Ella’yla sevişmemizi mi? Kaç saat ya da kaç gün önce olduğunu bile tam olarak bilemiyordum. Bertuch’un Sordini hakkında söylediklerini mi? En iyisi, kaç saat uyuduğumu ve hangi günde olduğumu öğrenmekti. Karnımı doyurmanın da bir yolunu bulmalıydım. Bertuch iki gündür otelin bomboş olduğunu söylüyordu. Çıkıp bunu da kontrol etmeliydim.

Resepsiyonda Franz’ın saatiydi. Aradım ve hangi günde olduğumuzu sordum. “Perşembe,” dedi... Tam tahmin ettiğim gibi 28 saat uyumuştum ve Bertuch gelip beni o kuyudan çekmeseydi uyanacağım da şüpheliydi.

“28 saattir uyuyorum Franz ve karnım çok aç. Bana ne tavsiye edersin?”

“Oda servisimiz maalesef yok,” dedi Franz. Büyük Salgınlar Devri’nden sonra herhalde dünyanın hiçbir otelinde oda servisi yoktu ve bunu biliyordum. Böylesi gereksiz bir lüks için insan emeğinin heba olması anayasal bir suçtu. Franz’ın espri yaptığını farz ederek güldüm. “Biliyorum Franz, tek derdim bir şeyler yemek. Bunun için her yere giderim...”

“Mutfağa gidip aşçıbaşıyla konuşabilirsiniz.”

İyi de, yemek verir miydi? Franz, sanki dünya hiç yıkılmamış da otelcilik sistemi taş gibi ayakta duruyormuş gibi “Elbette,” dedi...

Şüpheliydim. Yine de hemen giyinip odadan çıktım. Ya Bertuch’un ya da 28 saatlik uykunun sinirlerim üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olduğunu inkâr edemezdim. Ella’yla ilgili söylediklerine artık inanmıyordum. Sordini, Ella’yı yatağa atamayınca bunu kıskançlıkla söylemiş olabilirdi. Giyinip, tıraş olmadan odadan çıktım. Koridorun her iki tarafına da baktım. Hayalet yoktu. Hızla asansöre ilerledim ve başımı sağa sola çevirmeden, asansörün gelmesini bekledim.

Hayaletler ortalıkta yoktu. Ama o kadar ağır çalışan bir asansördü ki bu, beklemek de yeterince sinir bozucuydu. Odamın bulunduğu kuzey tarafından ayak sesleri duyunca bakışlarımı çevirmemeye karar verdim. Giderek yaklaşıyordu... Bir hayaletse bile, 28 saatlik uykunun ve Bertuch tarafından uyandırılmanın ardından aç karnına hiçbir şeyden korkmadığımı fark edip döndüm. “Şifreci” Arsen karşımdaydı... Onun da niyeti asansörü kullanmaktı. Hafifçe bir selam verip yanımda durdu ve başını önüne eğdi. Zihni çok meşgul gibiydi ve dudakları dua eder gibi sürekli kıpır kıpırdı.

“Beklediğiniz kişi geldi mi?”

Boş boş baktı bana. Hiçbir şey anlamamış gibiydi.

“323 numaralı odada karşılaşmıştık ve siz bana beklediğiniz kişi olmadığımı söylemiştiniz.”

“Hatırlıyorum,” dedi. Dudakları artık kıpırdamıyordu ve bana bakıyordu. “Gelmedi. Ama

bulacağım. Bu, sadece bir oyun ama zor bir oyun.”

Asansör gelmişti. Beraber bindik.

“Ne tür bir oyun?”

“Kurallarım keşfetmek zorunda olduğunuz bir oyun. Kuralları bulma oyunu.”

“Buraya bunun için mi davet edildiniz?”

“Evet.” Belli ki bir an önce konuşmayı bitirip yeniden düşünme seansına dönmek istiyordu.

Tanımadığı biriyle konuşmaktan hoşnut değildi. Sırf kibarlığından ötürü cevap verdiğinden emindim. Sustum. Ben ve Bertuch, Ennoia’da tuhaf olaylarla karşılaşan olağan insanlardık. Arsen ise zaten tuhaf biriydi. Bertuch’dan bile bir şey öğrenemediğim hesap edilirse, Arsen’den herhalde hiçbir şey öğrenemezdim.

Zemin kata geldiğimizde yerinden kıpırdamadığını görünce, “İnmeyecek misiniz?” diye sordum.

“Elayır,” dedi. “Asansörlerde iyi düşünürüm. Birkaç kez daha inip çıkmayı düşünüyorum.”

Nordzest’te artık hiçbir şeye şaşırmıyordum. Mutfğa doğru yürüdüm.

Yemek salonu karanlıktı, sadece yemek verilen tezgâhların arkasında mutfak girişi olduğunu sandığım bir kapıdan ışık geliyordu. Tezgâhın arkasına geçip ışığa doğru ilerleyip içeri girdim. Geniş tavanlı, umduğumdan çok daha büyük bir mutfaktı burası. Birkaç büyük kazan fokurduyor, havada iştahımı daha da arttıran yemek kokuları uçuşuyordu. Huzur verici, sıcak, sessiz bir yerdi. Aşçıbaşı kazana büyük bir kaşıkla şeker dolduruyordu. Kendimi tanıtmama gerek kalmadı. “Hoşgeldiniz, ben de sizi bekliyordum,” dedi bana doğru dönerek. “Size ne ikram edebilirim? Akşamdan kalma patates püresi, rosto ve haşlanmış sebze var. Tatlı olarak da şekerli sütte pirinç lapası...”

“Mümkünse hepsinden birer tabak alabilirim. Gerçekten çok açım.”

Az sonra mutfaktaki bir masada iştahla yemeğimi yiyordum.

“Franz söyledi, yine uyuyakalmışsınız,” dedi.

Aşçıbaşıyla sorunlarımı paylaşmak istemiyordum ama dostça davranıp birkaç cümle etmek gerekliydi, ne de olsa adam karnımı doyuruyordu. “Nordzest çarptı beni galiba. Sürekli uyuyorum.”

“Beklenmedik bir etki değil. Otele yeni gelenlerin tümünde görülür bu...”

Şehrin gelenler üzerinde tuhaf etkiler yaptığını kabul eden bir Nordzestli karşımda duruyordu. Lokmamı çiğnerken dikkatle yüzüne baktım.

“Ennoia Oteli’nde olup bitenleri anlamak zordur,” dedi anlayışlı bir ifadeyle ve ellerini önlüğüne

silip karşıma oturdu. “Çok uyumak dışında anlayamadığın başka şeyler de geldi mi başına?”

“Hayaletler gördüm. İki kez çocukluğumu gördüm, bir kere de geçmişten gelen bir kadını... Aslında hayalete hiç benzemiyorlardı, gerçek gibiydiler.”

“Hayaletler mi? Evet, olabilir.”

“Lütfen bana bu tuhaf şehir ve otelle ilgili bildiğiniz her şeyi anlatır mısınız? Buna çok ihtiyacım var. Niye bu kadar çok uyuyorum, niye hayaletler görüyorum?”

“Aradığın cevapları vermem mümkün değil. Ben de yıllardır çalışıyor, elime geçen her bilgiyi toplamaya, bir yere not etmeye çalışıyorum. Ama açıklaması kolay değil.”

“Yine de deneyin. Eminim, benden daha çok şey biliyorsunuz.”

Güldü. “Bak işte bunda yanılıyor olabilirsin. Ennoia’da kimin ne kadar çok şey bildiğini kimse bilemez.”

“Lütfen,” diye yalvaran bir ses tonuyla girdim söze. “Siz de bilmece gibi konuşmayın. Bildiklerinizi anlatın.”

Derin bir nefes aldı, sandalyesinde geriye kaykıldı.

“Her şey İstasyon kurulduktan sonra başladı.”

“Bunları biliyorum,” diye atıldım. “Ella anlattı bana. Ortada neler döndüğü, kimin ne iş yaptığı, bu kadar insanın burada ne aradığı belli değil...”

“Ee, o zaman neyi öğrenmek istiyorsunuz?”

“İstasyonda olup bitenleri, bu kadar insanın burada ne aradığını...”

“Her şeyin araştırmanın bir parçası olduğuna inanıyorum ben. Sonuç olarak, siz de başınıza gelenleri o büyük araştırmanın bir parçası olarak kabul edebilirsiniz. Kimse tesadüfen ya da yanlışlıkla Nordzest’e gelip Ennoia Oteli’ne yerleşemez. Henüz bilmeseniz de mutlaka bir göreviniz vardır.”

“Görevimi biliyorum. İçişleri müfettişiyim. İki intihar vakasıyla ilgili bir rapor yazmam gerekiyor.” Sıkıntıyla tekrar yemeğime dönmüştüm.

“O görünürdeki görev. Ama gerçek görevinizin ne olduğunu anlamak zaman alır.”

“Ne yani? Merkezdekilerle İstasyon ortak mı çalışıyor.” “Merkezle İstasyon arasındaki ilişkinin yıllar önce koptuğunu düşünüyorum ben. İstasyon bağımsızlaştı artık. Tabii, merkezden gelen giden hiç eksik olmuyor. Bu işlere Klamm ve Sordini bakıyor. Görevlilerle onlar ilgilenirler. Davetlilerle de Franz...”

“Peki ya Ella?”

“Nordzest’in bir başkana, otelin de bir müdüre ihtiyacı var. Ella her iki işi de yapıyor. Ayrıca onun dünyası sizinkinden çok farklı.”

Ağzım doluyken konuşmakta bir sakınca görmedim. “Nasıl farklı? Ella’yla sık sık görüşüyorum, o da olup bitenlerin farkında ama anlam veremiyor.”

“Anlam vermek onun işi değil. Ella Ennoia Oteli’nde her şey olağanmış gibi davranmıyor çünkü onun bakış açısıyla zaten her şey olağan. Sen ona göre bir İçişleri müfettişisin. Hayaller görüyor ve çok uyuyorsun. O böyle değerlendiriyor.”

Zeki bir adama benziyordu aşçıbaşı.

“Peki siz?” dedim. “Sizin Ella’dan farkınız ne?”

“Bilmiyorum. Ben sadece anlamaya çalışıyorum.”

Elimle etrafi işaret ederek, “Bir entelektüel için mutfak nasıl bir yer?”

“Mükemmel bir yer bence. Gençliğimde annemle babam için yemek hazırladığım günlerde büyük bir huzur duyardım. Yemek yapmak çok basit, sıradan ve rahatlatıcı bir eylem. Özellikle de burada. Ennoia’da...”

“Yemek yapmak sizin asıl göreviniz mi?”

“Emin değilim. Ama eğer asli bir görevim varsa, bu sanırım sadece anlamak ya da anlamaya çalışmak...”

“Peki ne kadar yol katettiniz?”

“Çok fazla değil. Ama kabaca Ennoia’ya gelenlerin ikiye ayrıldığını söyleyebilirim. Birinci grupta, memurlar var. İkinci grupta da kongre yapmaya gelen davetliler. Davetliler çok karışık bir grup. İçlerinde sosyal bilimciler, yazarlar, özel yeteneklere sahip medyumlar, Uzay Akademisi’nden mezunlar var. Örneğin, dünyanın seçkin matematikçilerini burada bulabilirsin.

“Onlar bir kongre yapıyorlar. Peki memurlar ne yapıyor?”

“Görevlerini, tabii ki...”

“Pek sanmıyorum,” diyip bir kahkaha attım ve sütlü pirinç lapasına geçtim, ilk gün öğle yemeğinde

yediğim bu tatlıya giderek alışıyordum.

“Sizce bu tatlıya biraz fazla şeker atmıyor musunuz?”

“Atmam gerekiyor. Şeker iyidir. Sakinleştirir ve iyi düşünmeye yardımcı olur.”

“Memurlardan söz ediyorduk.”

“Evet, siz de bir memursunuz.”

“Az önce her şeyi kaydettiğinizi söylemişsiniz. Buraya yeni gelenlerde başka ne tür etkiler gözlemlediniz?”

“Sizinkisi çok da kötü değil. Ennoia herkesi farklı şekilde etkiler. Herkesin yaşadığı deneyim farklıdır.”

“Buraya gelenler bir tür denek olarak kullanılıyor diyebilir miyiz?”

“Olabilir. Bu da bir yaklaşım.”

“İyi ama kimse bana denek olacağımı söylemedi. Bu, anayasal suç kapsamına girer. Eğer dedikleriniz doğruysa burası bir tür laboratuvar gibi bir yer.”

“Bu, sadece bir tahmin.”

“Geri döndüğümde burasıyla ilgili bir dava açsam, tanıklık yapar mısınız?”

Sadece onu denemek için sormuştum, tepkisini merak ediyordum. Çok sakin cevapladı.

“Dönenler bugüne kadar bir sorun çıkarsaydı, duyardık. Duymadığımıza göre bizim bilmediğimiz başka şeyler söz konusu.”

Paris’e dönsem, elimdeki bilgilerle orada neyi kanıtlayabilirdim ki? Otelde herkesin çıldırdığını söyleyebilirdim belki. En iyisi, bu bilmiş aşçıbaşını ona çaktırmadan sorgulamaya devam etmekte.

“Sizce neyi araştırıyorlar burada?”

“Tam olarak bilemiyorum ama sizin şu uzun uykularınız ve hayaletleriniz de bu araştırmanın bir parçası olabilir..” Yemeğimi bitirmiştım. Karnım doymuştu ve kendimi çok iyi hissediyordum. Bertuch’un saçmalıkları ve entelektüel aşçıbaşının mistik teorileri nedense Ennoia’da her şeyin çok normal olduğunu düşündürmüştü, rahatlatmıştı beni. Bertuch bir deliydi, aşçıbaşı ise düpedüz saçmalıyordu. Ella ve Sordini gerçeklikle olan bağlarımdı. Biri İstasyon’da tuhaf şeyler olduğunu kabul ediyor ama sadece göreviyle ilgileniyordu. Diğeri bana görevime devam etmemi söylüyordu. Belki de en doğrusu, Sordini’ye aldırmayıp geri dönmekti, hem de hemen yarın sabah. Ama geri dönmek meslek hayatımın sonu olabilirdi.

“Niye sustunuz?” dedi aşçıbaşı. “Bana inanmıyor gibisiniz.”

“Size inanmam için bir neden söyleyin,” dedim alaycı bir tavırla. “Belki de bütün bunlar mevsimin etkileri. Ya da ne bileyim ben, burada bir şeyler dönüyor ve merkezden saklamak istiyorsunuz. Biri benim yemeklerime uyku ilacı katıyor belki. Hayaletler de sadece birer halüsinasyondur.”

“O zaman, neden hemen burayı terk etmiyorsunuz?”

“Sanırım bunu yapacağım.”

“Yapamazsınız. Ennoia muammasına karşı duyduğunuz merak sizi burada tutar, bugüne kadar buraya gelip de birkaç gün sonra geri dönen çok az insan gördüm ben...”

Gülümsedim. “Meselelere otelin mutfağından bakarak bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

“Sabah treni dokuzda. Eminim yer bulursunuz,” diyip kalktı.

“Peki söz konusu olan bir ilaç değilse, hangi görünmez güç beni 28 saat uyutabilir ve bana hayaletler gösterebilir. Bunu nasıl açıklayabilirsiniz?”

“İnanç görünmez güçlerin en büyüğüdür dostum. Bütün dünya bir gün başka bir gezegene gideceğimize inanmış durumda.” Sanki alaycı bir ifadeyle söylemişti bunu...

“Bunun konumuzla bir ilgisini göremiyorum. Bu, politik bir tartışma; üstelik bir devlet memuruyla yapılamayacak bir tartışma.”

“Kimisi birkaç hafta içinde burayı hemen terk eder. Kendilerine verilen şansı kullanamadan. Ama Ennoia’yı anlamaya çalışmak... İşte bu, önünüzde başka bir dünyanın kapılarını açabilir.”

Neler saçmalıyordu bu aşçıbaşı? Belki de insan bu otelde kaldıkça ağır ağır deliriyordu.

“Bakın, burada kötü değil iyi bir şeyler var,” diye devam etti. “Burası merkezden kopmuş, bağımsızlığını ilan etmiş bir yer artık. Burada dış dünyada alıştığınız o hiyerarşi ve bürokrasi yok. Kimileri kafalarındaki şablonu hiçbir zaman aşamıyor ve korku içinde olup biteni anlamıyor.” Sustu ve dikkatle gözlerimin içine baktı. “Korkudan sıyrılıp oteli anlamaya çalışmanız gerekiyor. Burada BFP bürokrasisi yok, sadece siz ve otel varsınız.” Beni politik bir tartışmaya çekmek istiyor olabilirdi. Kim bilir belki de politik görüşlerimi sınıyordu ve aramızdaki konuşmayı bir yerlerden Sordini de dinliyor olabilirdi.

“Bu çok iddialı bir tez,” diye girdim söze. Onunla BFP’nin politikalarını tartışmaya niyetim yoktu. “İçişleri Bakanlığı’nın yetkilileri var burada ve çalışıyorlar. Klamm, yardımcısı Barnabas ve Sordini... Onlar hiç böyle konuşmuyorlar. Tam aksine, işlerini yapıyorlar. Bunlara ne diyeceksiniz?”

“Bunlar burada bir müddet daha kalmanız için sizin anlayacağınız dilde yapılan uyarılar. Sonuç olarak, hiç kimsenin bilemediği bir nedenden ötürü buradasınız...”

Kim bilir belki de bir BFP muhalifiydi ama bu, beni ilgilendirmiyordu. Cevabı işime yarayacak bir soruyla konuyu değiştirmeliydim. “Klamm’ı hiç gördünüz mü bugün? Yemeğini otelde mi yedi?”

“Bilmiyorum ama elbette oteldedir, başka nerede olabilir ki? Lâkin Klamm’la karşılaşmaman gerekiyorsa onunla kesinlikle karşılaşamazsın. Yakında beni de tümüyle kaybedebilirsin. Bir daha asla görüşemeyebiliriz. Ennoia’daki hiçbir şey tesadüf değildir.”

“Bertuch adında bir memur bana Ella’nın buraya gelen memurlarla düşüp kalktığını söyledi. Bu, doğru olabilir mi?” Aşçıbaşı omuzlarını silktilti. “Ella normal bir hayat yaşar demiştim, galiba anlamadınız. Otelin müdürü, şehrin başkanıdır... Ve o bir kadın, elbette otele gelen memurlarla yatabilir.”

“Şu kongre üyelerine neden davetli deniyor? Onları kim çağırıyor buraya?”

“Aslında senin gibi otele yeni girmiş bir memurun ilk haftalarda onlardan birini görmesi çok zordur.”

“Ama gördüm, hem de iki defa. Adı Arsen, benim yaşlarımda biri...”

“Arsen mi?”

“Evet. Onunla genellikle koridorlarda karşılaşıyoruz.”

“Bir memurun bir davetliyle koridorlarda karşılaşması özel bir durumdur. Bu tür karşılaşmalar için kimileri saatlerce koridorlarda dolaşır. Dikkat edersen, yemek salonunda da kimseyle göz teması kuramazsın. Tanıdığın kişileri göremezsın...”

“Ya göz teması kurarsan...”

“Bu da çok özel bir durumdur.”

“İyi ama ben kurdum.”

“Kiminle?”

“İlk geldiğim gün, öğle yemeğinde güzel bir genç kadınla... Bir daha da görmedim.”

Aşçıbaşı şaşırmıştı. Kafasını kaşıdı. “Anladığım kadarıyla, senin durumun biraz farklı.”

“Bir kızla göz göze geldiğim için mi?”

“Ennoia’da hiçbir şey tesadüf değildir. Bunu bir gün anlayacaksın. O kızla göz göze gelmenin ne

anlamı olduğunu bilmiyorum, bunu asla anlayamayabiliriz. Bu, senin kongre davetlilerinin dünyasına da ait olduğunu gösteriyor olabilir. Burada herkes aynı mekânda yaşasa da zaman dilimleri farklıdır. Özellikle ilk gelen biri için... Mesela koridorlardaki tenhalık dikkatini çekmiştir. Kafe de genelde boştur. Yemekhanede ise kimseyi tanımazsın.”

“Zaman dilimleri farklı mıdır?”

“Evet. Belki seninle bir daha aynı zaman dilimini paylaşamayabiliriz.”

“Bence siz...” Susmuştum onu kırmadan, doğru kelimeyi arayıp bulmaya çalışıyordum.

“Çok hayal kuruyorsun diyeceksin. Önemli değil. Er ya da geç buranın normal bir yer olmadığını kabul edeceksin.”

“Bunu zaten kabul ettim. Benim kabul edemediğim zaman dilimleri meselesi... Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Çok işim var dostum. Farklı zaman dilimlerinde olsalar da, insanlar burada her gün üç öğün yemek yiyor.” Ayağa kalktı ve kazanların başına geçti.

Hiçbir yere gitmeye niyetli değildim. Orada kalıp aşçıbaşından Ennoia’yla ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Bir sigara yakıp ona da ikram ettim. Kibarca reddetti ve bir başka kazanın başına geçti.

“Franz ve Ella dışında otelde başka çalışan yok mu?”

“Frieda ve başka aşçılar. Ayrıca koridorlarda çamaşırları toplayan, odaları temizleyen genç öğrencilere de rastlayabilirsin. Yarı zamanlı olarak okuldan sonra gelip işlerini yaparlar.” Kepçesiyle kazanın dibini karıştırırken devam ediyordu: “Ennoia’da herkesin bir görevi vardır. Ama o görevin ne olduğunu anlamak çok önemli. “

“Açıkkçası, benim bu otelde yaşadığım en önemli şey cansıkıntısı ve ilk günden beri bundan kurtulamıyorum. Burada ne yapacağımı, nasıl vakit geçireceğimi kestiremiyorum. Bir görevim var ama nasıl yapacağım hakkında hiçbir bilgim yok. Aslında bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Klamm’ın oda numarasını biliyor musunuz?”

“Niye Franz’a sormuyorsun?”

“Bana bilmediğini söyledi.”

“Franz söylediye bir nedeni vardır?”

Aşçıbaşının mistik açıklamalarından faydalanmam kolay değildi. Sigaramı söndürüp kalktım.

Kazanı karıştırmayı bırakıp bana dönmüştü. Gözlerimin içine bakarak kesin bir ifadeyle konuştu:

“Burada Merkez’in otoritesinden uzak tek başına bir bireysin, artık bunu kabul et. Önünde iki seçenek var. Ya günlerce uyuyup duracaksın -ki bence her uyku bir öncekinden daha uzun olmaya başlayacak- ya da koridorlara çıkıp kendi kaderini aramaya başlayacaksın. Buna ister görev de ister başka bir şey... Odana kapanıp kaldığın müddetçe bir hiçsin.”

Bunları o kadar ciddi söylemişti ki ürperdim.

“Peki Soğuk İstasyon’a nasıl gidebilirim. Biliyor musunuz?” “Soğuk istasyon mu?” dedi kayıtsızca karanlığa doğru yürürken. “Her şey şimdi ve burada, Ennoia Oteli’nde... İstasyon burası. Sen de istasyondasın artık. Araştırmanın bir parçasısın...”

Fokurdayan kazanlarla baş başa kalmıştım. Aşçıbaşı karanlıkta kaybolup gitmişti. Mutfaktan çıktım, ne yapacağımı bilmiyordum. Ama odama gidip uyumayı kesinlikle düşünmüyordum.

IV.

“-Hâlâ anlamadınız mı, Genri? Öndeyi sanatım neden geliştirdiğimizi anlamadınız mı?”

-Hayır

-Yanlış soruların cevabını bilmenin ne kadar yararsız olduğunu göstermek için.”

Ursula K. LEGUIN, “*Karanlığın Sol Eli*”

Nereye gidebilirdim ki?

Aklıma ilk gelen yer yine kafe olmuştu ve kale, aşçıbaşmın dediği gibi boştu. Frieda gerçekliğin değişmez verilerinden biri olarak tek başına barın arkasında duruyordu. Ona gülümsedim ve “Bir brendi,” dedim...

“Uyku tutmadı galiba,” dedi dostça...

“Artık hiç uyumayı düşünmüyorum. Sence vaktimi nasıl geçirmeliyim?”

Cevap vermedi, sanki her zaman karşılaştığı geveze bar müşterilerinden biriydim onun için. Aldırış etmedim. Brendimi alıp bir masaya oturdum ve kağıt kalem çıkartıp “otel ile oynamaya” nereden başlayacağımı düşündüm. Belki de günlerce oradan oraya dolaşıp duracak ve ilk karşılaştığımda kaçık muamelesi yaptığım Arsen’e dönüşmüş olacaktım. Niçin? Çılgın bir aşçıbaşmın sözleriyle mi? “Boşver,” dedim kendi kendime...

Daha gerçekçi olup Sordini’yi bulmalıydım... Bara yaklaşıp telefonda resepsiyonu aradım ve Franz’dan Sordini’nin oda numarasını istedim. “323,” dedi... 323, Arsen’le karşılaştığım ofisti. “Ofisinin numarası olmalı,” dedim. “Bu saatte hâlâ orada olması mümkün mü?”

Cevap kısa ve açıktı. “Sordini’nin bu saatte orada olacağına dair bir not var elimde.”

Şansımı denemeliydim. Numarayı çevirdim ve yine o uğultuyu duydum. Pes etmemeliydim.

Brendimi bir dikişte bitirip 323 numaralı odaya çıkmaya karar verdim. Sordini’yle açık açık konuşmak istiyordum. Eğer odada yoksa, ona uzun bir not bırakıp eşyalarımı toplamalı ve sabah 9 treniyle kenti terk etmeliydim.

323 numaralı odanın kapısını tıklattım. Kapı açıldı. İçeri girdim. Işık açıktı, Sordini yoktu ama Arsen yine aynı yerde oturuyordu.

“Yine mi siz?” dedi gülümseyerek.

“Bu soruyu benim sormam gerekiyor.”

Sakince yerinden doğrulup aynadan bana baktı. “Peki sizce burası kimin odası?”

“Bilemiyorum. Ama Sordini diye birinin şimdi burada olması gerekiyor.”

Ayağa kalktı, bana doğru döndü ve “Şifre bu kez doğru,” dedi. “Beklediğim kişi sizsiniz.”

İster istemez bir kahkaha patlattım. Bütün bu otel, bütün bu Nordzest macerası, hepsi benim için düzenlenmiş büyük bir oyundu sanki.

“Mösyö Arsen, burada Ennoia’daki varoluş nedenimizi biliyor musunuz? Niçin buradayız ve tam olarak ne yapıyoruz?” diye sormak isterdim ama o an cevabını daha çok merak ettiğim bir başka soru vardı:

“Niye beklediğiniz ben oluyorum ki? Bu odanın numarasını Franz’dan aldım ve Sordini’yle görüşmeye geldim.”

“Benimle burada karşılaştığınıza göre çözemediğiniz bir şey olmalı. Eğer bana soracak bir şeyiniz yoksa... “ Bir an susmuştu.

“Var,” diye atıldım. “Hem de çok var. Ama önce buradaki buluşmamızı anlamak istiyorum.”

“Doğrusu, ben de anlamayı çok isterdim ama sanırım mümkün değil.”

“Bu odaya nasıl geldiniz? Sizi de buraya Franz mı gönderdi?” “Hayır. Bir tür bilmece çözmek gibi bir şeydi, beni bu odaya getiren neden.”

“Daha açık konuşur musunuz?”

Etrafına bakındı, benden sıkılmış gibiydi.

“Sorun Sordini değil. Onu tanımıyorum bile. Size nasıl anlatacağımı da bilemiyorum ama şöyle diyelim: çözmek için bir bilmece vardı elimde ya da o bilmeceyi ben uydurmuştum. Her neyse eğer bir bilmece varsa, çözümü çok basitti. ‘323 numaralı odaya gel!’ Ama anladığım kadarıyla çözümün bana bir yararı dokunmayacak.”

Kafayı üşütmüş biri bile olsa, ondan bir şeyler öğrenmem mümkündü.

“Burası, nasıl bir yer? Ben günlerdir hiçbir şey anlamıyorum... Hele sizin bu söylediklerinizden sonra kafam daha da karıştı.”

Çıkmak üzere kapıya kadar gelmişken durdu. “Benim için de cevaplanamayan çok soru var. Ama şöyle diyebiliriz: otelin bir dili var. Bizim dilimizle karşılaştırıldığında çok basit ya da çok karmaşık bir yapısı var. Fakat ardındaki zekâ hakkında bir bilgim yok. Tek bildiğim, otel en ilkel iletişim biçimi olan işaretlerle iletişim kurmaya çalışıyor. Tek yapmanız gereken bu işaretleri çözmek. Gerçi buna yorumlamak demek daha doğru olur...”

Bu kez akıllı ve dengeli biri gibi konuşmuştu.

“Otelin ardında bir gizem mi var diyorsunuz? Sahi, Ennoia nasıl bir yer?”

“Eğer size yardımcı olmamı istiyorsanız, otelin gizemi gibi saçmalıklarla kafanızı boşuna meşgul etmeyin. Bu, ‘Tanrı’nın varlığını matematiksel olarak kanıtlar mısınız?’ türündeki sorulara benzer, yani cevap veremem. Ama otelin size gönderdiği işaretleri beraberce yorumlayabiliriz.”

Çıkmaktan vazgeçmişti, dönüp koltuğa oturdu.

“Neyin işaret, neyin işaret olmadığına nasıl karar vereceğiz. Demek istediğim, geldiğimden beri başıma bir sürü şey geldi ve ben size hangisini anlatacağımı bile bilemiyorum.”

“Koridorlarda başınıza gelenlerden söz edin... Çünkü otel, yanılmıyorsa koridorlarda iletişim kuruyor. Koridorlar onun yazı yazdığı defter gibi bir şey.”

“Hayaletler,” dedim. “Önce çocukluğumu gördüm, ardından yıllar öncesinde otelde çalışan temizlikçi bir kadını ve sonra yine çocukluğumu...” Gerçekten bu üç hayalet dışında koridorlarda tek bir kişiyle daha karşılaşmamıştım, asansör önünde Arsen’le karşılaşmamız dışında... Bunu da belirttim.

“Bizim karşılaşmamızı boşverin, ben hayalet değilim. Hayaletleri gördüğünüz kat numaralarını hatırlıyor musunuz.”

Biraz düşündüm; evet, hepsini de hatırlıyordum. Çocukluğumu Barnabas’ın bulunduğu 421 numaralı odadan çıktığımda, dördüncü katta görmüştüm. Temizlikçi kadın kaldığım yedinci katta;

çocukluğum, ikinci kez Ella'yı ziyaret ettiğim gün, beşinci katta çıkmıştı karşıma.

Arsen hiç düşünmeden "475'i deneyin," dedi... "Aslında bu, sadece bir öneri. Hiçbir şey çıkmayabilir ama denemekte fayda var. Önce oraya gidin. Daha sonra -tabii eğer varsalar- 745'i, 574'ü, 457'yi, 754'ü deneyin. Ama önce 475 numaralı odanın kapısını çalın, bence büyük ihtimal otelin sizi çağırdığı oda orası. Eğer orada da aradığınızı bulamazsanız, rakamların toplamı olan sayının -ki 16 oluyor- üzerine gidebilirsiniz."

"Oralarda ne bulacağımı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Zaten beni de ilgilendirmiyor. Size söyleyebileceğim tek şey, otelin sizinle bir çeşit iletişim kurma çabasında olduğu."

"Burada zihnimi okuyan bir zekâ olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Çok ama çok kötü bir soru bu." Ayağa kalkmıştı.

"Neden kötü bir soru olsun ki?"

Gitmeye davrandı. Kapıyla arasına geçerken, "Sizi buraya kimin davet ettiğini biliyor musunuz?" dedim.

"Burası bir Bilim ve Araştırma Merkezi... Doğaüstü olaylar inceleniyor. Sadece çalışma yöntemi alışılmışın dışında... Yanlış sorulmuş bütün sorulara bu cevap verilebilir. Ama doğru zamanda doğru şekilde sorulmuş bir soruyla çok şey öğrenebilirsiniz. Şimdi lütfen beni artık bırakın."

Odayı terk edip gitmişti.

475 numaralı odaya gitsem ne kaybederdim ki? Ya oturup Sordini'yi bekleyecektim ya da 475 numaralı odaya gidecektim... Gerçeklikte direktmek bana ne kazandırmıştı? Simsiyah, derin uykulardan başka... Dördüncü katın koridorlarına çıktım, ortalık bomboştu. Ne bir hayalet ne bir davetli ne de gerçekliğin referans noktası olabilecek başka bir şey vardı... Otel ve ben baş başaydık. Koridorlardaki zayıf sarı ışıklar, kahverengi halıların kaçmış rengini daha da solduruyordu.

Kapıyı çaldım. Karşıma çıkan kişiye ne diyecektim? Belki de çoktan uyumuştı, uyanmayacaktı bile... Cevap gelmedi. Otelin derin sessizliğinden başka bir şey yoktu. Bir kez daha çaldım. Tokmağı çevirip çevirmemeyi düşündüm. Yatakta uyuyan biriyle karşılaşırsam, hemen odayı terk ederdim. Uyuyan kişinin benim içeri girmemle birlikte uyanması halinde sorun çıkacağı kesindi. Ani bir kararla geri dönmeye karar verdim. Sordini'ye bir not bırakıp odama çekilmeliydim. O ya da merkezden herhangi birisi benim varlığımı hatırlayana kadar Ennoia Oteli'nde uyumalıydim. Birileri hasta teşhisi koyup beni evime gönderene dek bu böyle devam edebilirdi.

Odama dönmek için birkaç adım attım ama durdum. Yalanım hazırды. "Burasını Sordini'nin odası sanmıştım, özür dilerim." Nasıl olsa Franz da, Ella da benim tarafımı tutardı. Girdim ve ani bir hareketle tokmağı çevirdim. Kapı açıldı. Zayıf, sarı ve davetkâr bir ışık vardı içeride...

Müşterisini bekleyen derli toplu bir odaydı. İçeri girdim, yatağın üstüne oturdum, aynaya baktım. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Perdenin boydan boya örttüğü pencere dikkatimi çekti. Üçüncü katta iç tarafa bakan bir pencere... Ardında ne olabilirdi? Hemen perdeyi açtım...

Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamam için uzun bir süre gerekecekti.

Bu, bakar bakmaz ne olduğu anlaşılabilecek bir şey değildi. Perdeyi açtığımda karşıma camlı bir pencerenin çıkmasını bekliyordum, oysa karşımda mavi renkli ışıkla aydınlanmış geçit ya da kapı denilebilecek "bir şey" duruyordu. Ama bu geçit, belirli bir mesafeden sonra perdenin en az dört misli büyüklüğündeydi. Ya bir göz aldanması yaşıyordum ya da karşımdaki boyutları algılamam mümkün değildi. Yaşadığım şaşkınlık ve korku değildi; sadece gördüğüm şeyi anlamaya

çalışıyordum. Geri dönüp otel odasına baktım. Görüntüde sıradışı bir taraf yoktu, önümdeki perdenin gerisinde ise başka bir boyut vardı. Bir adım atmayı denedim, otel odasının fiziksel gerçekliğinde dizimin pencerenin altındaki duvara çarpması gerekiyordu ama olmadı. Bacaklarım duvarın içinden geçti. Belki iki farklı boyut arasında bir eşikteydim. Bir bacağım öteki boyutta inanılmaz derecede büyüydü, başımı arkama çevirdiğimde bu büyük bacağın parçası minnacık bir beden görüyordum. Bir adım daha atmaya korkmadım, başka bir kapıya doğru uzanan mavi koridora girdiğimde az önce görüp de anlam veremediğim her şey birden geçerli bir açıklamaya kavuştu. Perde aslında minnacık bir gözetleme deliği idi ve şimdi o gözetleme deliğinden bütün odayı görebiliyordum. Bir oyuncağın içine bakmaya benziyordu. Yaklaşık yüz kat büyük olduğum bir mekâna geçmiştim ve bir anda bedenimin büyüklüğüyle içinde bulunduğum boyuta uyum sağlamıştım. Karşımda duran kapıya baktım, üstünde 475 yazıyordu... Ama kapının bir kolu, tokmağı ya da buna benzer bir şeyi yoktu. Sadece parlak gri yüzeyinin altında koyu renkte yuvarlak bir bölge vardı. Kapıya dokundum. Kapı sert bir metal ya da ahşaptan değil, tanımadığım yumuşak bir maddeden yapılmıştı. Elimi koyu renkli yuvarlağa getirince bir boşluk buldum ve oradan içeri soktum. Biraz daha sokabilmek için gövde mi yanaştırdım ya da yuvarlağın beni ağır ağır içine aldığını fark ettim. Korkuyla kendimi geri çektim. Yine o ara bölgedeydim. Anladığım kadarıyla yuvarlağa elimi soktukça ve gövde mi yaklaştırdıkça kapıdaki madde bir biçimde beni içine alıp öteki tarafa atacaktı. Elimi uzattım, gövde mi verdim ve tatlı bir ılıklığın, nefis bir kokunun içinden geçip başka bir yerde buldum kendimi. Arkama dönüp baktığımda geride minik siyah bir yuvarlaktan başka hiçbir şey yoktu ve üstünde 475 yazıyordu. Sağında ve solunda küçük anahtar delikleri gibi başka siyah yuvarlaklarla onların hemen üstünde yazılı başka numaralar vardı. Sanırım tekrar boyut değiştirmiştim ve bu kez küçülmüştüm... Geri dönme yolunu kontrol etmek için parmağımı deliğe geçirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Biraz daha uğraştım, değişen bir şey yoktu. Loş bir koridordaydım ve tek bir çıkış kapısı vardı. Aceleyle ilerleyip bu kapıyı açtım.

Gördüklerime anlam verebilmem, bu kez biraz daha kolaydı ama üstümdeki şaşkınlığı atabilmem için kim bilir ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Lise son sınıfı Kuzey İtalya bölgesindeki bir kentte okumuştum...

Şimdi karşımda duran, o lisenin çok sevdiğim ve sık sık rüyalarımın giren havuzlu arka bahçesi idi... Güneşli bir bahar öğlesinde büyük bir bahçe partisi veriliyordu. Büfelerde şarap ve peynir dağıtılıyor, havuz başında keman, piyano ve viyolenselden oluşan bir trio konser veriyordu. Herkes çok şıktı. Ama ben herkese ve her şeye çok uzaktım. Birkaç adım atmak istedim ama bahçeye yaklaşamadığımı, karşımda duran görüntünün bazı yerlerde suda yansır gibi kırıldığını fark ettim. Görüntüye doğru elimi uzattım; elimin temas ettiği yerde pembe bir alev görünüp kayboldu. Bu hareketi birkaç kez tekrar ettim ve sonra bütün bedenimle görüntünün içine girdim. Vücudumun etrafında o güzel minik pembe alevler usul usul yanıp sönüyorlar, bütün bunlar tatlı bir huzur duygusu veriyordu. Arka bahçenin biraz uzağındaydım, birkaç adım attım ama yaklaşamadım. Görüntü, ben ne kadar ilerlersem ilerleyeyim hep aynı yerde duruyordu. Biraz ileride yan tarafımda bir koltukta yalnız başına oturan, görüntüyü seyrederek sigarasını tütüren bir adam gördüm. Onu tanıyordum, resepsiyon görevlisi Franz'dı. Ona doğru yaklaşmayı denedim, bu kez görüntü kırılmadı. Benim gibi gerçekti ve aynı boyuttaydık. Dönüp bana baktı, kadehini kaldırdı. Yanma gittim.

“Hoşgeldiniz, nasılsınız?”

Ne söyleyebilirdim ki? Biraz daha yaklaştım. Yanındaki koltuğa oturdum. Eliyle görüntüyü işaret

etti. Bu muhteşem üç boyutlu sinema perdesine yeniden baktım. Sanki lisenin arka bahçesindeydim. Çevremdeki herkesi tanıyordum ama onlar beni görmüyordu. Ayrı maddesel evrenlerde yaşıyorduk. Franz parmağıyla başka bir yeri gösterdi.

Uzakta bir yerde kendimi gördüm, liseden tanıdığım bir arkadaşım, yan taraftaki büyük demir kapıya doğru ilerliyordum. Kız hamileydi. Bana söylediklerini zihnimin içinde duyabiliyordum.. Onu kırdığımı, yıllardır onu aramadığımı söyleyip sitem ediyordu. “Çocuk kimden?” diye sorduğumda adını ömrümde hiç duymadığım birinden bahsediyor ve bana sıkı sıkı sarılıp “Yıllardır seni bekliyordum,” diyordu. Bu, yıllar önce gördüğüm bir rüyaydı...

Kız arkadaşım, beraber demir kapıya doğru ilerlerken -rüyamda olduğu gibi- o bölgede hava aniden kararıyordu. Giderek her ikisi de kayboldu.

Franz, gülümseyerek bana görüntünün başka bir tarafını işaret etti. Yine kendimi gördüm, bu kez çevremdeki insanları tanıyamadım. Bir tür oyun oynar gibiydik...

Bütün bunlar başımı döndürmüştü.

“Neredeyiz Franz, Tanrı aşkına bana bir şeyler söyleyin? Bütün bunlar bir hayal mi?”

“Çok basit. Ennoia Oteli’nde 475 numaralı odadayız. Etrafta olup bitenlere gelince, bunların ne olduğunu sadece siz bilebilirsiniz.”

Oturduğu koltuktan kalktı. “Şimdi izninizle gitmek zorundayım. Biraz sonra birinin gelmesi gerekiyor. Bir randevunuz var.”

“Ne olur gitmeyin Franz. Bana bir şeyler açıklayın. Şu an bir rüyada mıyım ben?”

“Ben sadece bir resepsiyon görevlisiyim. Eminim, ilgilenmem gereken başkaları da var.”

“Peki ama burası neresi?”

“Sanırım bunu söylemiştim,” diyip kibarca geri döndü ve görüntünün ters tarafındaki giriş kapısına doğru yürüyerek gözden kayboldu. Onun gitmesiyle dinlemeyi her zaman çok sevdiğim eski bir şarkı doldurdu kulaklarımı.

Görüntü ağır ağır eridi, pembe bir buluta dönüştü ve sonra gözlerimin önünde yıllar önce yaptığım bir tren yolculuğu sırasında gündoğumunda seyrettiğim dumanlı dağların görüntüsü belirdi. Hemen hatırladım. Üniversitedeyken taşradaki evimize doğru yalnız başıma yaptığım bir yolculuktan bu.. Kulaklıkları küçük teybimden bu şarkıyı dinlemiş ve karmaşık, garip hislerle muazzam manzaraya dalıp gitmişim. Burası bir tür iç cennet olmalıydı. Her neresiyse ve neredeysem, her şey inanılmaz derecede güzeldi. Görüntüyü oluşturan madde, artık her yanıma sarmıştı ve trende kompartımandaki koltukta oturuyordum. Tam karşımda da kısa saçlı minyon bir kız vardı. Kırmızı pöti kareli eteğinden çıplak dizleri görülüyor ve gülümsüyordu. Onu hatırladım; yine yıllar önce gördüğüm bir rüyada karşıma çıkan ve gerçek hayatta karşılığı olmayan bir “rüya kızı”ydı. Rüyamda onunla çok güzel bir sahil kentinde karşılaşılıyor ve sevgili olduğumuzu hatırlıyordum. Rüyanın sonunda birlikte bir sahil lokantasına doğru el ele, dar sokaklardan aşağı iniyorduk. Şafak vakti trende o şarkıyı dinlerken, nedense aklıma o mutluluk rüyası gelmişti.

Şimdi ona baktıkça hem tanıdığım birçok kıza benzediğini hem de aslında hiç kimseye benzemediğini fark ediyordum. Zihin ne muhteşem bir şeydi! Uyurken bilinçdışımızın ortaya çıkardığı bir hayal sevgilide, aslında kendimize dair ne çok sır saklıydı. Kalkıp ona dokunamayacağımı biliyordum; gerçek değildi. Müzik bitti. Görüntü eridi ve pöti kare eteğin kırmızısı yekpare bir ışık haline geldi, pembe renkli bulutsu madde yeniden ortaya çıktı. Ve birden Franz’ın kaybolduğu, benim geldiğim yerden O çıktı, otele ilk geldiğim gün yemek salonunda gördüğüm güzel kız. O, gerçektir...

Bulutsu madde süt mavisi denize bakan bir terasa dönüştü. Beyaz yelkenliler, karşıda yeşil tepeler, terasta bitkiler, çiçekler, beyaz örtülü bir masa... Kızın elinde bir termos ve iki fincan vardı. Masanın üzerine fincanları koydu, termostan demli bir çay boşalttı ve “Kusura bakma ama şekeri unuttum, ben şekersiz içiyorum,” dedi.

Şaşkınlığının devam ettiğini görünce “Evet,” dedi. “Bu da bir hayal, yine senin hayallerinden biri. Ama ben ve bu fincanlar gerçek, içindeki çay da öyle. Ayrıca sigara da içebilirsin. Bundan daha büyük bir zevk tasavvur edemiyorum... Gerçek bir hayalin içinde çay ve sigara...”

Çayından bir yudum alıp denize baktı. “Bu bir resim olmalı? Büyük ihtimal çocukluğunda görmüşsündür. Bir Akdeniz kenti olmalı... Gerçekten nefis bir yer...”

Çayından bir yudum alıp, sigaramı yaktım. Dumanın sıvı görüntü tarafından emilmesi inanılmaz bir şeydi.

“Muhteşem değil mi? Tarif edilemez büyük bir mutluluk burada olmak.”

Kendini görüntünün karşısında kaybetmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp bana baktı.

“Davetlilerin kabul edildiği ilk odalardan birindesin. Biz buraya Hayal Odası deriz. Yoğun Siyah Uyku döneminden geçiyor olmalısın...”

“Siyah Uyku mu?”

“Evet, rüyasız uykular. Sadece dışardan gelen seslerle uyanırsın. Otelde kalan herkesin başına gelir. Sanırım otele yeni geldin, en fazla bir hafta olmalı...”

“Evet,” dedim. Çok sakindim. Her şey o kadar güzeldi ki... Peki ama o kimdi? Sordum.

“Adım Marie... Ben Kongre grubundanım. Ailem Kuzey Afrikalı, orada doğup büyüdüm. Sonra Eski Fransa’daki Uzay Akademisi’nde, fizik eğitimi gördüm ve üniversitede kalıp akademisyen oldum. Sonra bir gün Soğuk İstasyon’dan bir davet mektubu alıp, buraya geldim.”

Sustu, bana baktı. Sanki ne kadar çok şey bildiğimi ya da anlattıklarından ne kadarını anlayabileceğimi tahmin etmeye çalışıyordu.

“Sen bir davetli değilsin ama buradasın. Zaten ilk gün göz göze geldiğimizde bunu anlamıştım. Biz davetliler buraya yeni gelen memurları pek görmeyiz, görsek bile göz göze gelemeyiz. Diğer bir deyişle, onlar bizi göremezler. Oysa sen gözlerimin içine bakmıştın ve bu, çok şaşırtıcıydı.” Tekrar sustu.

O terasta onunla sonsuza kadar oturabilirdim. Her şey o kadar güzeldi ki... Devam etti:

“Biz Kongre grubu yeni gelen acemi misafirlerden farklı olarak normal bir hayat sürdürürüz. Tabii, seninkine göre normal demek istiyorum.” Tatlı bir kahkaha attı. “Burada normal olan bir şey yoktur aslında.”

“Hep burada mı kalırsın? Yani bu kongre...”

Sorumu bitirmeme izin vermeden cevapladı. “Hayır, ara sıra ailemi görmeye giderim. Ama onun dışında artık hep buradayım.”

Nedense soru sorma isteğimi tümüyle kaybetmiştim, zihnimi sadece yaşadığım ana yoğunlaştırıp her şeyin tadını çıkarmak istiyordum.

“Eminim, burada hayallerinin orta yerinde ne aradığımı merak ediyorsun?” diyerek tekrar konuşmaya başladı. “İnan, ben de tam olarak bilmiyorum. Franz ‘Hayal Odası’nda bir randevun var,” dedi. O kadar sevindim ki anlatamam. Çünkü buraya öyle her istediğin zaman gelemezsin. En azından, ben gelemiyorum. Sadece Franz söylediğinde girebilirim buraya... Diğer zamanlar çok denedim ama giremedim. Bilirsin işte kırmızı perde meselesi. Açarsın ve boyut değiştirirsin. Bazen de açarsın ve karşına sıradan bir pencere çıkar... Her neyse, işte buradayım ve bütün sorularına cevap

verebilirim...”

Yaşadıklarımın mantıklı açıklamaları hiç ilgimi çekmiyordu. “Ben seni gördüğümde çok etkilenmişim, ilk görüşte aşk vakası gibi bir şeydi,” dedim.

Bakışlarını çevirdi, denize baktı... “Yine mi aşk? Bazen burada sırf birileri bana aşık olsun diye tutulduğumu düşünüyorum.”

Hayallerimden kurulu bir evrende gerçekliğin berrak sesiydi bu... Etrafımı çevreleyen mistik havadan sıyrılıp ilk kez bir kahkaha attım. “Burayı anlamak, Nordzest, Ennoia Oteli ya da Soğuk İstasyon... Benim için asla mümkün olamayacak... Düşünebiliyor musun, burada, hayallerimin ortasında, bütün hayallerimi yıkıyorsun. Bu, çok komik...”

O da bir kahkaha attı. Sonra ellerini karnına doğru uzattı ve

“Bir bebek bekliyorum” dedi. “Burada neler olup bittiğini anlamak mümkün değildir?” Cebindeki paketten bir sigara çıkartıp yaktı. “Hayaline hayran kaldığımı söyleyebilirim... Açıkçası huzur verici ve melankolik.. Bir de şu müzikler. Çok hüzünlü bir adamsın galiba...”

“Lütfen söyler misin nasıl bir yer bu otel?”

“Öyle basit bir cevabı yok. Franz’dan başka bir yetkili ya da sana her şeyi açıklayacak birini asla bulamazsın. Burada deneyim bilgidir. Mesela ben nesnel zamanda iki yıldır buradayım ve senden daha çok şey biliyorum ama eminim, biraz sonra anlattığın bazı şeyler beni çok şaşırtacak.”

“Gerçekten dinlemek istiyor musun?”

“Evet,” dedi içtenlikle gözlerime bakarak.

Gizli Servis mensubu olduğumdan söz etmeden, Ella’yla yaşadığımız o tatlı yarım saati de kendime saklayarak, başından beri olup biten her şeyi özetledim. Onu en çok şaşırtan şifreci Arsen ve aşçıbaşı oldu... Hayaletlerden söz ederken “Temizlikçi kadın normaldir, koridorlarda sık sık başımıza gelir ama çocukluğuna rastlayanı ilk kez duyuyorum,” dedi. Ona Siyah Uykuları sorduğumda ise “Buranın bir Efendi’si olduğuna inanan Kongre davetlileri Siyah Uyku’ya Efendi’nin hafızada yaptığı tarama adını veriyorlar. Buranın Efendisiz bir yer olduğuna inanan insanlar ise, bireyin bu boyuta hazırlanma süreci olarak görüyorlar. Siyah Uyku’da hiç rüya görmüyoruz. Belki bilirsin, asıl sorun uykusuzluk değil, rüya görmemektir. Bedenin dinlenmesi için ille de uykuya ihtiyaç yoktur ama beyin uykuya ve rüyalara ihtiyaç duyar. Bu nedenle, saatlerce uykusuz kalan insanlar, aniden hayaller görmeye başlar. Ve tuhaf bir tesadüf, Siyah Uyku’ya yakalananların yolu da eninde sonunda buraya, Hayal Odası’na düşüyor...”

Peki Arsen ve aşçıbaşına niye şaşırmıştı?

Her şeyden önce, her ikisini de tanıımıyordu. Ayrıca o odaya beni yönlendirenin Arsen olması, ilk kez rastlanan bir vakaydı. Aşçıbaşı ise çok daha alışılmadık bir durumdu çünkü bana çok ilginç şeyler söylemişti. Hatta bazı yorumları onu bile çok etkilemişti. “Umarım tanışır ve Ennoia üzerine konuşma fırsatı bulurum,” dedi... Tekrar manzaraya döndü, “pembe bulut” ömrümde gördüğüm en güzel günbatımlarından birini gösteriyordu bize. Benimle konuşmaktansa sanki o manzarayı seyretmek ister gibiydi. Aslında ben de bir şey sormak istemiyordum. Hayal Odası düşüncelerime büyük bir berraklık getirmişti. Ennoia onun için de bir muammaydı... Deneyim bilgidir, demişti. Bu sözün önemli olduğunu o an çok açık bir şekilde hissediyordum.

“Ne düşünüyorsun?” Sanki birden görevini hatırlamış gibi bana dönmüştü.

“Davetliler olarak burada tutuluyor musunuz? Yoksa gitmekte serbest misiniz?”

“Sen dahil herkes gidebilir buradan. Korkan memurların buradan gitmemesi için neler yaptıklarını pek bilmiyorum. Biz Sordini ve Klamm gibilerini pek tanımayız.”

“Peki davetliler ne yapar burada? Mesela, bir gününüz nasıl geçer?”

“Sürekli toplantılar yapar, komisyonlar halinde çalışır, oteli inceleriz. Araştırmalarımızı deneyimlerimiz üzerine kurarız. Bizim için bir tür laboratuvar gidibir otel. Zemin katta bir sürü toplantı odası var. Burası iki yüz yıl kadar önce kongre turizmi için kurulmuş. İşlevi hâlâ aynı sayılır. Ama bizimkisi hiç bitmeyen bir kongre ve ana başlığını aslında hiçbirimiz tam olarak bilmiyoruz.”

Derin bir nefes alıp devam etti: “Zevklidir, deneyimlerin aktarılması, o tartışmalar, raporların okunması...”

“Sizler de tuhaf deneyimler yaşar mısınız?”

“Elbette. Koridorlar sana özeldir. Koridorlarda başına gelen her şey zihninde olup biter genelde. Tabii, bu benim yorumum; başka türlü daha mistik açıklamalar getirenler de var. Açık kapılar da önemlidir. Girdiğin her açık kapıda seni bekleyen bir şey vardır. “

Arsen’in “koridor - defter” benzetmesi hakkındaki fikrini sordum.

“Arsen’in buraya neden geldiği anlaşılıyor, yakında toplantılarda o da boy gösterir. Nefis bir tez bu. Gerçekten de haklı.”

Bir an susup, düşündü. “Ama asıl ilginç olan Arsen’le senin buraya aynı tarihlerde gelmeniz... Arsen’le aranızda özel bir ilişki olduğu, zaten ilk karşılaşmanızdan beri belli. Franz’ın seni gönderdiği odada Sordini’yi değil onu bulman, seni davetlilerle yeni gelen memurlar arasında özel bir yere koyuyor. Bir de aşçıbaşı var ki onu çözmek mümkün değil.”

“Görevini sen keşfedeceksin,” demişti.

“Bu, bana tuhaf gelmedi. Açıkçası hiçbirimiz tam olarak görevimizi bilmeyiz, ama mesela Arsen senin dediğin gibi eğer çok zeki bir şifreciyse, neden geldiğini tahmin etmek zor değil.”

Kendi kendine düşünür gibi mırıldandı... “İntiharları çözmek için gelen bir İçişleri müfettişi...” Birden dönüp gözlerimin içine baktı. “Herhalde Gizli Servis’tensin...” Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söyleyip başını çevirmişti; o kadar emindi ki, onay bile beklemiyordu. “Peki özel bir yeteneğin var mı?”

“Sanmıyorum,” dedim...

Sigarasından son bir nefes alıp düşündü.

“Belki başka davetlilerle de konuşmak isteyebilirsin.”

“Sizin aranızda karışabilir miyim?”

“Biz isteriz, bizim açımızdan problem yok. Ama yeni gelen biri için, üstelik davetli değil memursa, burada hiçbir şey kesin değildir. Her şey otele bağlıdır...”

Tekrar düşüncelere daldı.

“Şu intiharlar hakkında ne biliyorsun?”

“Biz de günlerdir bunu araştırıyoruz. Ama hiçbir ilerleme kaydedebilmiş değiliz. Ayrıca ben bu konuda fazla bir şey bilmiyorum, bu konuyu sorabileceğin başka davetliler var. Biraz detektiflik oynamak isteyen, meseleyi hemen üstlenen birkaç kişi anlayacağını...”

Marie kalktı. Güneş batmış, tatlı bir yaz gecesi başlamıştı: Cırcır böceklerinin sesleri, tatlı kokular, denizin üstünde birkaç küçük teknenin ışıkları...

“Benim biraz uyumam gerekiyor. Daha önce söylemiştim, ben nesnel zamanı yaşıyorum ve şu an saat sabahın üçü...” Kalktı.

“Peki ben ne olacağım? Buradan nasıl çıkacağım?”

Benimle gel, anlamında bir hareket yaptı. Beraber yürüdük, görüntü bir anda kırıldı ve yokoldu. Şimdi pembe bulutsu madde her yanımızdaydı ve ayaklarımız her geçen an yerden kesiliyordu.

“Biraz alışınca anlıyorsun,” dedi Marie. “Suyun içinde ilerlemek gibi bir şey bu. Ama ıslanmıyorsun.”

Gerçekten inanılmaz bir deneyimdi bulutun içinde olmak. Büyük pembe bir buğunun içinde gibiydik. Marie ellerini tıpkı suyun içindeymiş gibi kullanıyor ve ilerliyordu, ben de onun gibi yaptım. Sonra uzakta siyah bir geçit belirdi. Geçitin içine girdiğimizde ağır ağır yere düştük. Ayağa kalktığımızda pembe bulutsu madde bir kapının arkasında kalmıştı. Marie kapıyı kapattı. Geçitteydik.

“İçeri girerken bunlar olmamıştı,” dedim dışarı çıkar çıkmaz.

“Bulut görüntüyü oluşturduğu bölgede yoğunlaşır. Görüntü dağılınca her yere yayılıyor. Şimdi geldiğin oda numarasını bul ve anahtar deliğinden içeriye bak. Başka bir şey yapmana gerek yok. Boyut değiştirip geldiğin odada bulacaksın kendini. Sabah kahvaltıya inmeden önce, ben seni arar ve uyandırırım. Tabii, eğer telefonda uğultu olmazsa. Uğultu farklı boyutlarda olduğumuzun kanıtıdır. Kaldı ki, otel istemeden asla buluşamayız. Uğultu olmazsa sorun yok...”

Uzaklaşıp gitti. Anahtar deliğinin önüne gelip, eğildim. Hiçbir şey olmadı. Koridorun öteki tarafına baktım. Marie çoktan kaybolup gitmişti.

Dakikalarca anahtar deliğinin önünde bekledim. Sık sık eğilip baktım. Hiçbir şey olmadı. Otel beni öteki boyuta kabul etmiyordu. Kapıya doğru ilerledim, geriye dönemediğim için üzgün değildim. Hayal Odası’nda beni bekleyen şeyleri daha çok merak ediyordum.

Geri dönüp kapıyı açtım...

V.

“Aslında kozmosu ele geçirmek değil istediğimiz, yalnızca Yer’in sınırlarını kozmosun sınırlarına dek genişletmek.”

Stanislaw LEM, “*Solaris*”

İlk gençlik yıllarımı geçirdiğim taşra kentlerinden birinin anacaddesi karşımdaydı. Bir kış günüydü ve yağmur yağıyordu. Annemle kaldığımız devlet misafirhanesi, o yıl devam ettiğim lise ve dersler bittikten sonra arkadaşlarımla vakit geçirdiğim Gençlik Kulübü... Hepsi bu anacaddenin üzerindeydi. O yıl bahar güneşini göremeden ayrılmıştık oradan...

Annem eğitim müfettişiydi ve her yıl ayrı bir bölgeye tayin edilirdi. Sonbaharda yeni eğitim yılı başlamadan önce gönderildiğimiz bölgenin en büyük yerleşim merkezinde bulunan devlet misafirhanesine -ki bunlar çoğunlukla Ennoia gibi kentin tek oteli olurdu- yerleşir ve yeni okuluma kaydımı yaptırırdık. Her yıl Batı Akdeniz bölgesinde bir başka taşra kenti... Bazen yazsonunda, bazen de daha erken, Eğitim Bakanlığı’nın annemi tayin ettiği başka kentlere doğru yola çıkardık.

Onunla sadece haftanın üç günü beraber olabilirdik. Geri kalan günlerde civardaki köyleri, kasabaları dolaşır ve federasyonun eğitim sistemine bağlı ortaöğrenim kuramlarındaki çalışmaları denetlerdi.

Kampüsteki yurtta kaldığım üniversite yıllarıma dek süren bütün hayatım, Batı Akdeniz’in تنها otellerinde geçmişti. Yalnız başıma kaldığım otel odalarında geçip giden bu yıllar boyunca, kır evinde geçen çocukluğumu hep özlemiş, o yılları bir daha geri gelmeyecek bir mutluluk çağı olarak aklımda canlı tutmuştum. Babam öldükten sonra annem artık köyde yaşamak istemediğini, benim iyi bir eğitim almam için kente yerleşmemiz gerektiğini söylemişti. Karşı çıkamayacak kadar küçüktüm ama köyü terk etmenin mutlu çocukluk yıllarını geride bırakmak olacağını da hissediyordum.

Annem iş için yetkililere başvurduğunda kabul edilmemesi için kendi kendime dualar etmişim. Ama kabul edilmişti. Nasıl edilmesin ki? Eğitim Fakültesi’ni bitirmişti ve bütün ortaöğrenim kuramlarında öğretmenlik yapmak için elinde bir diploması vardı.

İlk beş yıl büyük kentteydik. Sonra annem terfi etti ve biz yollara düştük.

Neden bu görevi kabul etmişti? Yıllar sonra bir yetişkin olarak ona bu soruyu sorduğumda, “Böyle bir dünyada bir yerde kalmanın, yerleşmenin sence ne anlamı vardı? Her yer birbirine benzedikten sonra... Sürekli gezer, farklı yerler görürüz diye düşünmüştüm,” demişti bana... Haksız değildi. Bütün ailelerin üç kişiden oluştuğu bir dünyada akrabalık ilişkileri yıllar içinde ağır ağır ortadan kaybolup gitmişti. Nüfusun artmadığı aksine azaldığı, her geçen gün biraz daha تنها bir yer haline gelen dünyada herhangi bir noktada yerleşmenin, kök salmanın ne anlamı olabilirdi ki? Belki de en iyisi sürekli dolaşmaktı.

Hafızamı bir sünger gibi emen Ennoia, işte sadece tek bir eğitim dönemi kaldığımız o taşra kentlerinden birini çıkarmıştı karşıma. Bu yağmurlu anacadde görüntüsü, bütün o yıllara sinmiş yalnızlık ve melankoli duygusunu hatırlatıyordu.

Annemin bu gezgin müfettişlik görevini babamın vakitsiz ölümünü unutmak için kabul ettiğini geç de olsa anlamıştım. İkimiz için de yeri doldurulamaz bir kayıptı o. Annem hayatının aşkını, bense

babamı kaybetmiştim, hem de çok vakitsiz bir dönemde... insanlar üzerindeki etkisi giderek azalan virüslerden biri gelip babama dadanmış ve bağışıklık sistemini harap etmişti. Babamın zayıflayan bedeni basit bir soğuk algınlığına karşı koyamayacak kadar güçsüzdü artık. Yapılan tetkiklerde hem annemde hem de bende aynı virüse rastlanmıştı ama nedense virüs faaliyete geçmiyor, içimizde bir yerlerde sessizce uyuyordu. Doktorlar, “Bu virüsün ne yapacağı belli olmaz” demişlerdi. Aşağı yukarı nüfusun dörtte üçünde vardı ama vücutta ne zaman nasıl faaliyete geçeceği bilinmiyordu. Bağışıklık sistemi üstünde yapacağı tahribatın şiddeti, içinde yaşadığı bedene göre değişiyordu ve annemle benim üzerimde belki hiçbir etki yapmayabilirdi.

Büyük Salgınlar Devri’nden sonra geriye çekilen virüsler ara sıra böyle beklenmedik saldırılar yapıyor ve içlerinden biri güneydeki bir taşra kentinde yaşayan bir şairi buluyordu.

Annem ve ben, babamı aramızdan alan virüsü de içimizde taşıyarak Akdeniz bölgesinde yıllarca oradan oraya sürüklenip durduk.

Ennoia’daki Hayal Odası, annemi düşündüğüm zaman içimi kaplayan o büyük hüznün duygusuyla bir kez daha buluşturuyordu beni. Babamın ölümünden sonra sanki onu hiçbir zaman mutlu görememişim. Bir keresinde bundan söz ettiğimde, “Mutluluğu tanımlayamayız,” demişti. “Gezmeyi, dolaşmayı, yeni insanlar tanımayı çok seviyorum. Geri döndüğümde seni bulmayı da...”

Bazen ona babamla aralarındaki aşkı, kendi çocukluk ve gençlik yıllarını anlattırırdım. Babamın çocukluğundan da söz ederdi. İlk tanıştıkları günün hikâyesini, nasıl birlikte olduklarını, aşklarının ilk yıllarını defalarca dinlemiştim. Annem üniversiteden mezun olduktan sonra babamın yaşadığı taşra kentinin ilkokuluna atanmıştı... Orada tanışmışlar, birbirlerini sevmişler ve evlenmişlerdi. Benim doğduğum kır evinde, yaşadığımız çağa göre kalabalık bir aile sayılırdık: Dedem, büyükannem, babam, annem ve ben...

Babamın ölümünden yıllar sonra büyükannemin cenazesi için doğduğum köye döndüğümüzde anneme orada kalmamız için yalvarmışım. Ama annem direnmişti ve dedemi orada yalnız başına bırakıp yeniden taşra otellerindeki sürgünümüze dönmüştük. Dönüş yolunda trende nedenini itiraf etmiş, “O evde yaşayamam. Yaşadığım her an babamı düşünür ve çıldırırım,” demişti.

Haklıydı. Babamla o, birbirlerinin her şeyiydiler... Babamın anısıyla dolu bir evde, hayattaki biricik çocuklarının erken ölümünü görmek zorunda kalmış iki mutsuz yaşlı insan ve küçük bir çocukla yaşamanın zor olduğunu artık ben de kabul ediyordum...

Üniversitede yurttan kalırken, yerleşik bir hayata geçmenin sevinci ve annemi kaybetmenin üzüntüsü birbirine karışmıştı. Annem bulabildiği her fırsatta beni ziyarete gelir, Paris’te bir otele yerleşirdi. Beraber sinemalara, konserlere gider, kalelerde otururduk. Hayatta birbirimizden başka hiç kimsemiz yoktu.

Sonra bir gün, ikinci sınıftayken Öğrenci İşleri’nden çağırdılar. Annem taşradaki bir hastanede yatıyordu. Son anlarına bile yetişememişim. Virüs beklenmedik saldırısını gerçekleştirmişti.

Günlerce mücadele etmeme rağmen annemin cenazesini babamın yanına taşıma iznini alamadım. Böyle bir vasiyeti yoktu ama ben ikisinin yan yana yatmasını istemişim. Kaldığı o son şehrin mezarlığına gömüldü. Baharın ilk günlerinde تنها bir cenaze töreniydi, kuşların cıvıldaışı hâlâ aklımda. Annemi son yolculuğuna en sevdiği mevsimde, kışın hemen ardından gelen güneşli mavi bir gökyüzünün altında uğurladık.

Ennoia’nın karşıma çıkardığı bu cadde, annemin cenazesine kadar getirmişti beni. Bütün bu anılar acı veriyor, her şeyi anlamsızlaştırıyordu. Mutsuzdum... Sadece ben mi? Dünyadaki insanların büyük bir çoğunluğu mutsuzdu... Mutluluk, virüslerden, Büyük Salgınlar Devri’nden ve BFP’den habersiz

olduğum, Akdeniz'in tatlı güneşinin altında geçen çocukluk yıllarımda kalmıştı artık. Yeşil ağaçların arasındaki kır evinden ışık yılları kadar uzakta, kuzeyin karanlığında Ennoia adlı bir otelde, Hayal Odası denen yerdeydim...

Birden görüntü kayboldu ve pembe bulut tekrar belirdi. Bu kez benim ona doğru yürümeme gerek kalmadan geldi ve beni hafifçe yerden kaldırdı. Çok hoş bir duyguydu... Sonra ağır ağır yere inip iki ayağımın üzerinde durmaya başlarken gözlerimin önünde bir başka görüntü belirdi.

Bu kez çocukluğumdan kalma bir hatıra seçmişti Ennoia.

Güneşli bir yaz gününde nehir kenarındaydık. Babam balık tutuyor, annem onun yanında oturuyor, büyükannemle dedem nehir boyunca yürüyüş yapıyorlar, bense sığ suda oynuyordum. Hafızada saklı duran cennetimin içindeydim. Kendimi mutlu hissediyordum. Ennoia'yı sevmeye başlamış, Hayal Odası denen o yerde bulunmaktan büyük bir haz almıştım. Ne kadar bir süre o görüntüyü seyre daldığımı hatırlamıyorum, tek bildiğim Franz'ın yanımda belirmesiyle birlikte görüntünün eriyip gitmesiydi.

“Geri dönüş vakti!” dedi Franz ve elimi tutarak beni bulutun içinden çıkardı. Orada biraz daha kalmak istediğimi söyledim. Bir şey demedi ve elimi bıraktı. Geri döndüm, bulutun içine girmeye çalıştım ama beni içine almadı. Girmek için zorladım ama bulut yoğunlaşmış ve karşımda güçlü bir duvar oluşturmuştu.

“Lütfen bunu denemeyin,” diye seslendi Franz arkamdaki. “Benimle gelin.”

Peşinden gittim. Numaralı anahtar deliklerinin bulunduğu koridora gelmiştik. Franz eliyle 475 numaralı kara deliği gösterdi, elimi soktum ve bir anda bütün vücudum karanlığın içine çekildi.

Geldiğim odaya geri döndüğümde Franz yanımda değildi. Odadan koridora çıktım. “Bütün bunlar bir rüya değildi,” diye geçirdim aklımdan.

Hiç uykum yoktu. Odama dönmek istemiyordum. En iyisi kafeye gidip bir brendi içmekti. Koridorlarda, asansörde ve zemin katta hiç kimseye rastlamadım. Franz yerindeydi. Yaklaştım. Gülümsedi, küçük bir selam verip, başını önüne eğdi. Belli ki bana açıklama yapmaya ya da sorularıma cevap vermeye niyeti yoktu. Yine de sordum: “İntihar eden kişiler Hayal Odası'na girmiş miydi?” Başını kaldırıp “Anlayamadım,” dedi ve tekrar önündeki deftere eğildi. Ona Ella'nın nerede olabileceğini sordum, görmediğini söyledi.

“Franz,” dedim canayakın bir sesle. “Bu otel hakkında senden öğrenebileceğim başka ne var?”

“Anlayamadım.”

“Mesela şu an ne yapmamı tavsiye edersin?”

“Geri dönmek mi istiyorsunuz? Çıkış işlemlerinizi hemen yapabilir ve sabah trenine sizin için bir yer ayırtabilirim.”

“Hayır, bunu istemiyorum.”

“Demek burada yapacak şeyleriniz var,” dedi az önce eline aldığı telefonu yerine koyarken: “Herkesin bir işinin olması ne güzel! Benim de çok işim var.”

“Özür dilerim Franz. Kalmak istiyorum. Ama birinin bana bazı açıklamalarda bulunmasına ne kadar çok ihtiyacım var bir bilsen...”

Franz, Hayal Odası'nda yüzünde gördüğüm o sıcak dostluk ifadesiyle baktı bana.

“Burası bir otel beyefendi, ben de resepsiyon görevlisiyim.” Haklıydı. Belki de açıklayacak hiçbir şey yoktu ve oyunun kuralı soru sormak ya da cevaplar bulmak değil, sadece katılmaktı...

Kafeye gittim. Boştu. Barın ardında da Frieda değil, kısa kahverengi saçlı, bebek yüzlü genç bir

kadın oturuyordu. Beni görünce gülümsedi ve başını tekrar kitabına çevirdi. Bardaki sandalyelerden birine oturup, selam verdim ve brendi istedim. “Bu saatte hâlâ yayın var mı?” diye radyoyu işaret ettim, güzel bir şarkı çalıyordu. “Kuzey Radyosu, uzun dalgadan yayın yapıyor ve bu saatte çok eski şarkılar çalıyorlar,” dedi. Yumuşak, tatlı bir sesi vardı. Brendi, sigara ve eski şarkılar eşliğinde düşüncelere dalıp gittim. Ennoia artık huzur veriyordu bana. Başını kitabından kaldırırsa daha önce hiç görmediğim bu genç kadınla da hayat üzerine konuşmak istiyordum ama başka bir alemdeydi sanki.

“Ne okuyorsunuz?” dedim şansımı bir kez olsun denemek için.

“Son dönemdeki siyasi gelişmeleri anlatan bir kitap...” Gözlerimin içine bakarak sordu: “Siz ne düşünüyorsunuz bu konularda?”

“Ben... Ben bir İçişleri müfettişiyim...”

“Bu, düşünmenizi engellemez ki... Mesela ikinci çocuğun serbest bırakılmasını kimileri liberallerin bir zaferi olarak görüyor.”

“Yanılıyorlar,” dedim kesin bir ifadeyle. “Nüfus azaldı. Ölümle de çoğaldı. Ortalama insan ömrü 60 bile değil artık. Ayrıca çocuk yapmayan çiftler de var. Bütün bunları düşünürseniz Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’nun böyle bir karar alacağı birkaç yıl öncesinden belliydi.”

“Liberal muhaliflere karşı mısınız?”

“Evet,” dedim siyasi konulardan konuşuyor olmanın sıkıntısıyla. “Karşıyım elbette.”

Kitabı bırakıp karşıma geldi ve yine gözlerimin içine bakarak sordu: “Neden?”

“Bakın, şu anki komünal toplum varolabilecek en doğru sistem değil, bu gezegende insanlık kültürünü ayakta tutabilecek tek sistem.”

“Bütün bunlar derslerde okutulan şeyler. Ben sizin kişisel görüşünüzü öğrenmek istiyorum.”

“Açıkçası, siyaset konuşmayı sevmem.”

“Ama benimle sabahın üçünde sohbet etmek istiyorsanız, siyaset konuşmak zorundayız. Çünkü sizin aksinize benim de siyasetten başka hiçbir şey ilgimi çekmiyor.” Sanki inatlaşır gibiydi benimle.

Kitabı göstererek, “Peki yazar ne diyor?” dedim, konuşmayı benim kişisel düşüncelerimden uzaklaştırmak için.

“Liberallere karşı ama sizin gibi değil. Yani, gerekçeleri çok farklı. Ona göre uzay çalışmalarına ayrılan pay azaltılmalı, hatta kaldırılmalı.”

Bir kahkaha attım. “Şu halde, o da bir liberal.”

“Değil! Tam aksine sistemin devamından yana.”

“Bu mümkün değil,” dedim flörtçü bir gülümsemeyle. Kollarını bar tezgâhının üzerinde birleştirip, başını bana yaklaştırarak konuşmaya devam etti. Bizi uzaktan gören biri herhalde siyaset konuştuğumuzu sanmazdı.

“Yazar komünal sistemin devamından yana. Sadece idealin değiştirilmesini istiyor. Uzaya gidip yeni bir gezegene yerleşme projesinden artık vazgeçmeli ve bunun yerine bütün insanlığı birleştirecek başka bir ideal bulmalıyız diyor.”

“Neymiş bu ideal?”

“Kardeşlik bağlarıyla hep birlikte varolabilmekten daha büyük bir ideal olamayacağına inanıyor. Ona göre insanlık tarihinde hiçbir çağda becerilememiş bir şey bu. İnsanlığın savaşmadığı, barış ve dayanışma içinde yaşadığı tek bir çağ var, o da Büyük Salgınlar Devri’nden sonraki Birleşik Federasyonlar Parlamentosu dönemi...”

“Doğru şeyler söylüyor bu adam. Liberaller okumalı mutlaka.” Hınzırca gülümsedi ve “O bir adam değil, bir kadın,” dedi. “Olabilir,” dedim. “Önemli olan fikirleri...”

“Ama memurlara ve bütün bürokrasiye karşı.”

“Saçmalık bu,” diye güldüm. “Biz ne yapmışız ki ona?”

“Kitabı okuyabilirsin.”

“Sen biraz özetlesen, olmaz mı?”

Biraz düşünür gibi yaptı, bakışlarını tavanda dolaştırdı ve sonra nazlı nazlı anlatmaya başladı.

“Uzaya çıkma idealinin kurduğu toplum modeli ekonomik açıdan mükemmel bir sistem getiriyor.

Sınıflar ortadan kalkmış durumda, ekonomik sömürü de yok. Ama bunun yerine uzay çalışmalarını tek merkezden organize etmenin zorunlu hale getirdiği bir BFP yapılanması var ve bu da, sonuç olarak büyük ve tek bir dünya devleti modeline dönüşmüş durumda... Daha kötüsü, tüm zamanların en muazzam bürokratik sistemini yaratıyor ve beraberinde yönetici sınıfın iktidarını getiriyor. ‘Gücün olduğu yerde yozlaşma vardır,’ diyor. Üstelik bürokrasiye ayrılan kaynaklar da çok fazla.”

Şaka yapmıyor, tüm söylediklerine inanıyordu. Ciddileştim. Bir Sosyal Bilimler Fakültesi mezunu olarak söylemek zorunda olduğum bazı şeyler vardı.

“Bürokrasinin tümüyle ortadan kalkmasını mı istiyor? Peki, o zaman sistemin işlemeyeceği, yeniden eski sömürü çağlarına döneceğimiz, dünyayı yok etmeye başlayacağımız hiç aklına gelmiyor mu? Bürokrasi dediğin örgütlenme, sistemin devam etmesi için bir mecburiyet; ona ihtiyacımız var. Yeni bir dünyada eğitim olmayacak mı mesela? Ya da devletin vereceği başka hizmetler?”

“Tümüyle özerklikten ve yerel idarelerden yana.”

“Zaten sistem bu özerkliğe göre inşa edilmedi mi? Her yerleşim birimi kendi içinde özerk değil mi?”

“O da zaten geçiş döneminin çok kolay olacağına inanıyor. Önce uzay çalışmaları durdurulacak ve bu paralar, dünyayı nasıl daha iyi bir yer hale getireceğimizi araştıran bilimsel çalışmalara ayrılacak. Sonra da İçişleri, Eğitim ve Maliye gibi merkezi idari birimlerin tasfiye süreci başlayacak.”

“Saçmalık bütün bunlar, bu kadın hayal görüyor.”

Birden yüzündeki o tatlı ifade kaybolup gitmişti, fazla sert bir ifade kullandığım için biraz pişmandım. Kendini geri çekip, bakışlarını sertleştirdi:

“Hayal görmüyor, gerçekleri söylüyor. Ya bunları yaparız ya da giderek imtiyazlarını artıracak yönetici sınıfına mahkûm oluruz diyor -ki bence çok haklı. Ayrıca çok önemli başka bir şey daha savunuyor.”

“Neymiş o?” diye sert bir tavırla sordum.

“İnsanların mutlu olmasının en önemli yolu daha az çalışmaktan geçiyor. Herkesin kendine daha çok vakit ayırması gerekiyor. Çünkü giderek daha az eğlenen bir toplum olduğumuzu, eğlencenin yok olmasının da insanları giderek daha mutsuz ettiğine inanıyor. Karıncalar gibi günde 10-12 saat çalışmanın hiç kimseye bir faydası olmadığını, aksine bunalımlı ve depresif bir toplum ortaya çıkarttığını söylüyor. En önemlisi BFP’nin dayatmaları... Ona göre hiç kimse kutsal olduğu iddia edilen idealleri arkasına alıp insanlara nasıl yaşayacaklarını söylememek...”

“Hayal bunlar, saçmalık.”

“Bence saçmalık değil.” Karşımdan çekilip yeniden köşesine gitti ve kitabını açtı.

“Doğa her geçen gün biraz daha ölüyor, bunu neden anlamak istemiyorsunuz ki? Son 50 yılda tarıma müsait toprakların sayısında artma değil azalma var. Dünyanın büyük bölümünde yaşam belirtisi bile yok. Atmosferden hâlâ zehir soluyoruz. Virüsleri yok edebilmiş değiliz. İçimizde yaşıyorlar ve ne zaman faaliyete geçeceklerini bilmiyoruz. Ortalama insan ömrü her yıl biraz daha düşüyor ve sen karşıma geçmiş, ‘Uzay çalışmaları durdurulsun,’ diyorsun. Sanki bürokrasi amaçmış

gibi de bürokrasiyi kaldıralım diyorsun. Bürokrasi sadece bir araçtır, bu okullarda herkese öğretilir.”

“Ama araç amaca dönüşmüş durumda artık,” diye sesini yükseltti.

“Öyle bile olsa, bu sadece bir zorunluluk. Şu koca evrende yerleşecek bir gezegen bulamayacağımızı söylüyorsun. Elbette bulabiliriz. Bizim kuşak bulamasa bile bir başka kuşak yapacak bunu. Sadece biz biraz daha fazla eğlenelim diye insanlık tarihinin tüm evrenden silinmesine nasıl göz yumabiliriz? Bütün bir insanlık tarihinin kültürel birikimlerini yok mu edelim yani? Neden? İlkel hayvanlar gibi davranıp günümüzü gün etmek için mi? Uzay çalışmasının yerine ne koyacağız? Eğlence ve daha çok boş vakit... Bunlar yeniden ekonomik sömürünün yolunu açacak şeyler. Bizler 80 yıl önce Büyük Salgınlar Devri’nde yok olmanın eşiğine gelmenin acısını bilmeyen bir kuşaktanız. O kuşak fedakârlık yapmanın gereğini biliyordu. Birleşik Federasyonlar Parlamentosu’nun kurulduğu güne kadar tüm dünya bir cinneti yaşıyordu. Kimin ne yaptığı belirsizdi, ama Tibet Kararlarından sonra sömürü ortadan kalktı, sınırlar kaldırıldı. Tarihin en büyük ve en sessiz devrimiydi bu. Daha da önemlisi insanlar yaşama yeniden sarıldı çünkü ortak bir hedefimiz vardı. Hepimiz bunun bir parçasıydık.”

Elindeki kitabı öfkeyle kaldırıp salladı.

“Resmi tarih kitabı gibi konuşmayı bırak artık. Üstelik bu kadın bunların hepsine saygılı ve liberallere de zaten bu yüzden karşı.”

“Öyleyse bürokrasiden ne istiyor söyler misin? Ya da uzay çalışmalarından...”

“Yıllardır uzay çalışmalarında en ufak bir ilerleme kaydedildi mi? Hayır. Bunu çocuklar bile biliyor. Bunun yerine dünyada yaşamının yollarını öğrenmek zorundayız, bu kadar basit. Uzay çalışmalarını yöneten bürokrasi de ortadan kaldırılmalı.”

“Anarşi olur o zaman. Korkunç bir düzensizlik başlar. İnsanlara ortak bir ideal sunamazsan, herkes yeniden bireyci olur. Bireyciliğin sonu da malum...”

“Yaşanan bunca acıdan sonra insanlara hâlâ potansiyel canavar gözüyle bakamazsın.” Gözleri dolmuştu. Ağlamak üzereydi. Yine de konuşmasını sürdürdü. “Bu paranoyayla yaşayamayız. Artık insanlara güvenmeliyiz. Annemle babam hayatları boyunca çalıştılar, ikisi de işçiydi ve bütün ömürleri o soğuk işçi lojmanlarıyla fabrikalarda geçti.”

“Benim annem de memurdu,” diye yükselttim sesimi. “Bütün hayatı taşra kentlerinde dolaşmakla geçti. Bürokratlar daha az çalışmıyor. Onlar da kapalı kapılar ardında şöenler düzenleyip, sefahat içinde yaşamıyor.”

Artık gözlerinden akan birkaç damla yaşı görebiliyordum. “Senin gibi düşünenler yüzünden hayatın değerini bilemeden yaşayıp gidiyoruz. Bu paranoyanın sonu yok... Mutsuzluktan başka...” diyip arkadaki kapının ardında kayboldu...

Onunla hoş bir sohbet etmek istemiştim. Oysa şimdi ağlıyordu. Tezgâhın arkasına geçip kapıyı tıklattım. “Özür dilerim,” diye bağırdım. “Gerçekten özür dilerim, amacım seni kırmak değildi.” Cevap vermedi. “Böyle olmasını istemezdim. Bak, daha adını bile bilmiyorum.”

“May!” diye bağırdı içeriden. Sesi biraz daha iyi çıkıyordu. “Bu konulara girmeyelim demiştim. Ne yani bir İçişleri müfettişinden ne bekliyorsun ki?”

“Tamam, lütfen bara git. Geliyorum.”

Çıktım ve tezgâhın altında duran kitabı elime aldım. Kapağında “Paranoyak İktidar ya da BFP Bürokrasisi” yazıyordu. Tibet Kararları insan haklarına karşı her tür sınırlamayı reddettiği için sistem muhalifi kitapların basılması ve dağıtılması serbestti ama yine de çok zordu bir kitap bastırmak. Nereden matbaa ve kağıt bulmuşlardı? Bunlar tümüyle üniversitelerin elindeydi.

Üniversiteler de BFP'nin... Muhalifler görüşlerini kitap haline getirirken kağıt kullanmazlar, dijital yöntemlerden yararlanırlardı. Kitabın kapağının içine baktım, Ennoia Matbaası'nda basıldığı yazıyordu.

“Burada bir matbaa mı var?” diye sesimi yükselterek sordum. O da içeriden bağırarak cevapladı: “Tabii ki! Birçok kitap basılıyor.”

Büyük şehirlerde bile üniversiteler dışında özel matbaa bulmanın imkansız olduğu bir çağda, Nordzest gibi ücra bir kentte matbaa vardı. Elimde kitap, şaşkın şaşkın Ennoia'nın sürprizlerinin hiç bitmeyeceğini düşünürken içeriden tekrar seslendi:

“Bence yazarıyla da tartışmalısın bütün bunları.”

Elimdeki kitabın kapağına bakıp “Olur,” dedim alaycı bir ifadeyle. “Nerede yaşıyor bu Yvonne Krueber?”

“Otelde kalıyor,” diye bir cevap geldi içeriden.

Ennoia'da neler olduğunu anlamak gerçekten de mümkün değildi.

Brendimi bitirmiştım, May yine köşesine çekilmiş kitabına gömülmüştü. Hiç uyum yoktu ama artık odama çıkmalıydım.

May'e hoş çakal diyip birinci kata doğru ilerledim. Franz yerinde, başı önündeki deftere eğilmiş vaziyette çalışıyordu. Ortalıkta hiç kimseler yoktu. Asansöre bindim.

Yedinci katta inip halı kaplı koridorda yürümeye başladım. Numaralar ve kapalı kapılar peş peşe akıp gidiyordu gözlerimin önünden. Arsen'in dedikleri aklıma geldi: “Otel koridorlarda iletişim kuruyor.”

Ama hiçbir şey olmadı, odama girdim, kapımı çektim ve ışığı yakmadan önce pencerenin buğulu camını ellerimle silip dışarı baktım. Kar hâlâ yağıyordu, şehir bembeyazdı.

İçimde tuhaf bir huzur duygusuyla yatağa uzandım. Kendimi iyi hissediyor, nedense doğru yerde olduğumu düşünüyordum. Yine de May'in söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Annem uzay çalışmalarının bir sonuç vereceğine inanmadığını söylerdi hep. Ona göre önemli olan uzaya gitmek değil, bu dünyada dayanışma içinde, savaşımadan yaşayabilmektir. Liberalleri sevmez, onların görüşlerine değer vermezdi.

Yıllar boyunca birçok liberal muhalifle tanışmıştım, büyük bir çoğunluğu BFP sistemini antidemokratik komünist bir rejim olarak değerlendirirdi. Örgütlenmeleri, propaganda yapmaları ve seçimlerde aday göstermeleri serbestti ama çoğunluğu siyasetten uzak durmayı tercih ederdi. Birçok yerleşim biriminde liberallerin daha aktif hale geldiği ve birkaç yıl içinde idareyi tümüyle ele geçirecekleri söyleniyordu. Özellikle Güney Atlantik Federasyonu'nun birçok bölgesinde bunun bir an meselesi olduğuna inanılıyordu. Kimilerine göre liberaller Avrupa'da da sayı olarak çok güçlüydü ama henüz örgütlenme aşamasına gelmemişlerdi. Gerçekten de bürokratlar ve akademisyenler haricinde Eski Kıta'da tanıştığım bütün işçiler ve köylüler, komünizmin kalkmasını, ticaretin serbest bırakılmasını istiyorlardı.

Herkes gibi politik görüşlere sahip olmaya başladığım üniversite yıllarımdan beri liberallere içten içe hep karşı olmuştum ama siyasetten söz etmeyi, görüşlerimi tartışmayı sevmezdim. Gizli Servis'te çalışmaya başladıktan sonra bu, bir alışkanlık ya da kişisel tercihten çok mesleki mecburiyet haline gelmişti.

Ama May'in bahsettiği “bürokratik iktidar” ifadesi kafamı kurcalıyordu. Yvonne Krueber adlı

yazarla tanışmalıydım. Çünkü tüm dünyanın katı bir BFP bürokrasisiyle yönetildiği gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Gizli Servis’e girdikten sonra bunu daha iyi gözlemleyebiliyordum.

Anneme Sosyal Bilimler Fakültesi’ne gideceğimi söylediğimde, “Eğitim Fakültesi ya da Uzay Akademisi’ne girmeni tercih ederdim,” demişti. Ona memur olmanın ne zararı olduğunu sorduğumda, “Bilmem, hiçbir zararı yok elbette, iyi bir iş, garantisi de var ama...” diyip susmuştu. Üsteleyince de, “Ben bile müfettiş olmama rağmen bazen katı kurallardan boğuluyorum,” demekle yetinmişti.

Bütün dünyayı bir ağ gibi saran BFP bürokrasisinin bir parçası olmanın ilk adımı, Sosyal Bilimler Fakültesi’nden geçerci ve buraya girmek hiç kolay değildi. Ama kararımı lise yıllarında çoktan vermiştim. Kamu yöneticisi olarak çalışmanın sayısız avantajı vardı. Kimilerinin rahatsız olduğu avantajlardı bunlar. Kredi puanlarımız işçilerden çok daha yüksek değildi ama yine de herkesten daha güçlü hissederdik kendimizi. Belki annemi rahatsız eden buydu. Uzay Akademisi’nden mezun olanlar girdikleri işte bizden daha fazla kredi puanları kazanıyorlardı ama geç yaşta emekli olana kadar da ağır bir tempoda çalışmak zorundaydılar.

Kafamda bütün bu düşüncelerle sıcak bir duş alıp yatağa girdim ve ışığı kapattım. Gözlerimi kapattım, kahvaltı vaktine kadar sıcak yatağın içinde biraz dinlenmemde bir sakınca yoktu. Marie’nin Siyah Uyku dediği şeyden artık pek korkmuyordum. Siyah Uyku, Hayal Odası’ndan önceydi ve Hayal Odası bana Ennoia’yı sevdirmişti. Artık yatıp saatler, hatta günler sürececek uykulara dalacağımı sanmıyordum. Dalacak olsam da umursamıyordum. Soğuyan yatağımı ısıtmak için başımı büyük kalın yorganın tatlı sıcaklığına gömüp, gözlerimi kapadım.

Uykuya tam dalmadan önce bütün vücudun gevşediği o güzel ana bırakmışım kendimi. Görüntüler gözlerimin önünden geçip gidiyordu. Otelin koridorları... Kapılar... May... Frieda... Franz... Ella... Birden hızardan yeni geçmiş ahşabın kokusunu aldım. Gözlerimi açtım, koku hâlâ sürse de hafıflemişti. Tekrar gözlerimi kapattım, koku yeniden güçlendi. Özlemiştim bu ahşap kokusunu. Babamın evin arka bahçesine bakan küçük bir marangoz atölyesi vardı. Köydeki idari komitenin belirlediği mecburi ortak işlere katılmak dışında, bütün zamanını bu küçük marangozhanede geçirirdi. Zaten o civarın tek marangozuydu. Annemin okulda olduğu saatlerde, sık sık marangozhaneye, babamın yanına giderdim. Babamın işlerinden arta kalan tahta parçaları, benim gibi bir çocuk için büyük ve muhteşem bir oyuncak setinden farksızdı.

Kokuyla birlikte marangozhaneye dair zihnimde canlanan tüm görüntüler de uçuşup gitti. Şimdi çok daha güzel bir koku vardı. Fırında pişen kekin kokusu...

Bazı günler büyükannem annemin okuldan döndüğü ikinci saatlerinde çayın yanında yemek için mutfaktaki büyük kuzinede kek pişirirdi. Soğuk yağmurlu havalarda, mutfak masasında kuzinenin yaydığı tatlı sıcaklığın keyfini çıkarırken çay içip taze sıcak kek yemenin, pencereden dışarıyı seyredip, içeride güvende olduğunu hissetmenin bu kadar güzel bir duygu olduğunu ve vanilyalı kek kokusunun bütün bunları simgelediğini o an, orada Ennoia’da yatağında keşfediyordum. Hüzün ile mutluluğun birbirine karıştığı o tarif edilemez ruh halinden sonrasını pek hatırlamıyorum. Adına uyku dedikleri şey olsa gerek...

Telefonun ziliyle yataktan fırladığımda her şey geride kalmıştı. Arayan Marie’ydi. Kahvaltıya bekliyordu.

VI.

“Hakikat, zamanın başlangıcından beri birlikte yaşadığımız, ancak unutmış olduğumuz bir şeydir. Hakikati unuttuysak eğer, o zaman birisi onu bizim adımıza kurtarmış olmalı: Sözlerini artık anlayamadığımız birisi.”

Umberto ECO, *"Yorum ve Tarih"*’te 2. yy. hermetistlerinin görüşlerinden söz ederken...

Sabahın yedi buçuğunda uğultulu bir kalabalıkla birlikte Ennoia Oteli’nin yemek salonunda kahvaltı yapıyor olmak gerçeklik duygusunu inşa etmeme katkıda bulunmuyor, tam tersine gerçekliği daha da parçalıyordu. Daha önce kafede, koridorlarda, lobide yüzünü hiç görmediğim, seslerini duymadığım bu kadar insan, bu tuhaf otele nereden gelmişti, burada ne yapıyorlardı?

Sanki Arsen’le konuşmam, Hayal Odası’na girmem, Marie ile sanal bir terasta yaptığım o konuşma ve sonrasında olup bitenlerin hepsi bir rüyaydı da, şimdi şu an gerçektir. Etrafımı şaşkın bakışlarla süzüyor ve kendimi bir türlü Ennoia’da olağan bir sabah yaşayan bu topluluğun bir parçası olarak hissedemiyordum. Sahi kimdim ben? Bir davetli mi? Bir denek olarak kullanılmak üzere Federasyon tarafından buraya gönderilmiş bir gizli servis ajanı mı? Çayımı yudumluyor ve tereyağlı ekmek dilimlerinin üstüne vişne tanelerini yerleştiriyordum.

Marie tepsisiyle gelip karşıma oturdu ve gülümsedi, “iştahın yerinde bakıyorum.”

Onun ne kadar güzel olduğunu unutacak kadar çok şey yaşamıştım. O da sanki bunu hissetmiş gibi sordu. “Dün Hayal Odası’ndan hemen çıkabildin mi? Yoksa kaldın mı?”

Ondan ayrıldıktan sonra olup biten her şeyi tek tek anlattım. Pembe bulutun beni almasını, gördüğüm hayalleri, Franz’ın gelip beni oradan çıkarmasını, kalede May ile yaptığım konuşmayı... Marie’nin anlattıklarımla fazla ilgilenirmiş gibi bir hali yoktu, kahvaltısını ederken aklı sanki başka yerlerdeydi. Yvonne Krueber’i tanıyıp tanımadığımı sordum.

“Evet, bir kere karşılaşmıştık. Sanırım kitap yazıyor ve bazen de toplantılara katılıyor. Çok konuşkan biri değil, dinlemeyi seviyor. Onun gibi birçok sistem muhalifi var. Bildiğimiz liberallere hiç benzemiyorlar, çok farklılar. Genelde sosyal bilimlerle uğraşıyorlar.”

İlgili bakışlarımı görünce devam etti.

“Davetliler iki gruba ayrılıyorlar. Birinci grupta benim gibi Uzay Akademisi kökenli bilim adamları var. Ennoia’nın ne olduğunu araştırıyoruz. İkinci grupta ise sözünü ettiğin o yazar gibi sosyalbilim kökenli muhalif gruplar var; onlar da herhalde kendi disiplinleri açısından dünyanın geleceği üzerine konuşuyor. Varlıklarından emin olamadığım üçüncü bir grup daha var. Üst düzey devlet görevlileri olduğunu sanıyorum.”

“Klamm ve Sordini gibi mi?”

“Hayır. Zaten onlara davetli demek mümkün değil. Ben daha çok üst düzey yetkililerden söz ediyorum. BFP delegeleri mesela...”

BFP delegelerinin gizlice geldiği bir otel... Akıl alacak gibi değildi.

Hayretimi gizlemedim. “Tanrı aşkına Marie burada neler oluyor?”

Sakince cevapladı. “Burada büyük bir kongre gerçekleşiyor... Gezegeneğimizin geleceğı üzerine konuşan, fikir alışverişinde bulunan bir grup insan... Bu kadar basit işte.”

“Peki ama dünyanın bundan niye haberi yok?”

“Zor soru. Belirli bir cevabı yok. Dışarıdan baktığında, uzaklarda Soğuk İstasyon diye bir yer var. İnsanların tek bildiğı şey bu... Buradan çıkıp geriye dönenler eğer çok fazla şey anlatmış olsalardı, senin gibi bir gizli servis ajanı buraya Soğuk İstasyon’u aramaya gelmezdi herhalde.”

“O zaman buraya gelen ve geri dönenler, bir tür yemin mi ediyorlar?”

“Sanmıyorum.” Sütünü yudumlayıp lokmasını yuttuktan sonra etrafa şöyle bir göz gezdirip “Neden artık soru sormayı bırakmıyorsun?” dedi. “Bak, aynı zaman boyutunda karşılaştık ve karşılıklı kahvaltı ediyoruz; bu olmayabilirdi. Ama oldu. Bir sonraki an, ne olacağını dahi bilemediğın bir otelde yaşıyorsun ve hâlâ gerçeklik duygunu korumaya çalışıyorsun. Bunun yerine kendini zamanın akışına bırakmalısın. Burada her şey çok farklı. Ennoia’nın gizemini soru cevap yöntemiyle çözmeye çalışmak insanı delirtebilir, kendini bırakmalı ve keşfetmeksin.”

Haklıydı. Ona önceki gece yaşadığım “kokulu rüyalar”dan söz ettim.

“İşte bu harika,” dedi... “Bak nefis şeyler yaşıyorsun. Bunu bizler de yaşarız. Biliyorsun, rüyalarda dokunma, tat alma ve koku alma duyuları yoktur. Ama Ennoia’da bazen rüyalarda bu üç duyu devreye girer. Bunlara Pembe Uyku deriz. Bir keresinde rüyasında tıpkı bir hayvan gibi son derece gelişmiş bir koku duygusuyla rüya gördüğünü söyleyen biriyle konuşmuştum. Benimse daha çok dokunma duygusuyla ilgili şeyler oluyor.”

Bunu söylerken sanki biraz utanmıştı.

“Erotik rüyaları mı kastediyorsun?”

“Evet.” dedi ve bu konuda başka bir şey söylemek istemediğini belirten bir ifadeyle sustu.

“Sence, ben de bir davetli olabilir miyim?” diye konuyu değiştirmesine yardımcı oldum.

“Sen bizden farklısın... Bir kere ben kafeye çok sık inerim ve orası her zaman davetlilerle dolup taşar. May ile değil başbaşa kalmak, konuşma fırsatı bulduğumu bile söyleyemem. Ayrıca konuşsak da, bu tür konulara gireceğini pek sanmıyorum. Senin otel personeliyle farklı bir ilişkin var. Özellikle aşçıbaşı hikâyen çok tuhaftı.”

Ella’yı hatırladım bir an. Etrafa bakındım yoktu. Onu görmeyeli günler olmuştu sanki. Geride kalan bir rüya gibiydi.

“Ella’yı tanıyor musun?”

“Otel müdürünü kim tanımaz? Ama açıkçası onunla pek karşılaşmam, konuşmam da. Ara sıra resepsiyonda, bazen de burada... Ella için ‘Ennoia’yı şehrin olağan gerçekliğine bağlayan tek şey’ derler. Ella’ya göre burası güya sadece bir otel... Aksini söylersen kendini kötü hissettiğini söylemişlerdi... “

“Doğru,” dedim sıkıntıyla. Birden Ella’yı ne kadar çok üzdüğümü, üstüne ne kadar çok gittiğimi hatırlamıştım. Marie gözlerini kısıp dikkatle baktı.

“Demek Ella ile de çok yakınlaştın sen. Bak, işte bu da tuhaf. Davetlilerle Ella arasında bir bağ yoktur... Daha çok memurlarla ilgilendiğı söylenir.”

Marie dalmıştı... Uzaklara bakıp düşünceli bir ifadeyle. “Seninle burada kahvaltı ediyor olmamız, inan çok tuhaf,” dedi bir kez daha.

Ona tuhaf gelen bu kahvaltı bana Ennoia’da günlerdir yaşadığım en doğal şey gibi gelmeye başlamıştı. Önümde uzun ve karanlık bir Ennoia günü uzanıyordu ve ben tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de en iyisi, intiharların nedenini araştırmaktı. Marie ile terasta yaptığım

konuşmayı hatırladım.

“Bugün intiharların nedenlerini araştırmak istiyorum. Dün Hayal Odası’nda bana intiharları araştıran bazı davetlilerden söz etmiştin. Beni onlarla tanıştırebilir misin?”

“Elbette,” dedi Marie bir rüyadan uyanırmış gibi. “Ama önce Kongre faaliyetleri. Burada kahvaltıdan sonra toplantılar başlar. Öğle yemeğine kadar da sürer. Bence katılmalısın. Senin de dinlemekten zevk alacağın küçük bir toplantı var. Ne üzerine olduğunu sorma, sürpriz olmasını istiyorum. Öğle yemeğinden sonra, hâlâ aynı zamanı ve mekânı paylaşıyorsak -ki Ennoia’da fizikötesi hiçbir şey olmaz, demek istediğim aniden kaybolup gitmezsin- seni o detektiflerle tanıştırayım.”

Marie’nin yanında gerçeklik duygum parçalanıyor ve bir daha bir araya gelemeyecekmiş gibi dağılıyordu ama her parça kendi gerçekliği içinde kusursuzdu. Evet, burada büyük bir kongre yapılıyordu ve biz de bir toplantıya katılmak için yemekhanenin yanındaki toplantı odalarından birine doğru yürüyorduk... Ben yine de, sadece Marie gibi güzel bir kadınla beraber kahvaltı ettiğim ya da kendimi ilk kez Ennoia’nın bir parçası hissettiğim için değil; yalnızlık duygusundan ilk kez bu kadar güçlü bir şekilde sıyrılabilirdiğim için sevmiştim bu sabahı.

Doğrusu, öğle yemeğine kadar süren toplantıyı anlatabilmek hiç kolay değil...

Marie haklıydı; o gün otelin zemin katlarındaki onlarca toplantı odasında katılmak isteyeceğim ilk toplantı olurdu bu... Çünkü Ennoia’nın ne olduğu üzerine teoriler tartışılıyordu.

İlk konuşmacı olan 40 yaşlarında Van Der Kloot, salonda bulunan birçok insan gibi bir Uzay Akademisi mensubuydu. BFP Üniversiteler Birliği’nden aldığı bir davet mektubuyla, bir bildiri sunmak zorunda olmadığı “Bilimde Yeni Yöntemler” adlı bir kongreyi izlemek üzere gelmişti Ennoia’ya. Oteldeki üçüncü akşamında kongrenin nerede ve ne zaman yapılacağı konusunda hâlâ tek bir bilgi dahi elde edemediği için öfkeden deliye dönmüş ve valizlerini toplayıp gitmeye karar vermişti. Franz’ın “Kongre mutlaka yapılacak bay Van Der Kloot. Sadece doğru zamanı beklemek gerekiyor. Neden, o an gelene kadar Ennoia’da küçük bir tatil yapmıyorsunuz?” demesine aldırmayıp tren istasyonuna kadar gitmiş ama orada yalnız başına sabah trenini beklerken, Franz’ın “Kongre mutlaka yapılacak” demesini hatırlayıp geri dönmüştü. Van Der Kloot, soğukkanlı ve sakin bir üslupla aktardığı bu hikâyeden sonra önündeki dosyayı açıp, gözlüğünü taktı ve asıl konuya geçti.

Ona göre Ennoia’da olup biten şeyleri doğaüstü güçlere bağlamak için yeterli bir neden yoktu. Van Der Kloot, Ennoia’da bir deney yapıldığı iddiasını ortaya attıktan sonra bu sonuca nasıl vardığını anlatırken epey bir vakit harcamaktan çekinmedi... Beklediğim soruya gelmedi, yani bu deneyin kimler tarafından ve ne amaçla yapıldığını açıklamadı; sadece bu tezine karşı çıkanların argümanları üzerinde durdu ve onları çürütmeye çalıştı. Ondan hemen sonra, kürsüye çıkan çekik gözlü, ortayaşlı, sevimli Madam Loo da önce Ennoia’ya geliş hikâyesini anlattı. BFP Üniversiteler Birliği tarafından yazdığı bir Uzay Fiziği kitabını tanıtmak için çağırılmış, Hayal Odası’na girene dek otelde üç dört gün geçirmek zorunda kalmıştı.

Marie’ye fısıltıyla bu kısa hikâyelerin bir kural olup olmadığını sordum. Başıyla onaylayıp, “Bir çeşit künye gibidir. Her toplantı öncesi bunu herkes yapar. Niye geldiğin önemlidir?” dedi.

Loo, saygıyla andığı Van Der Kloot’un tezine karşıydı. Belki bir deneydi bütün bunlar ama bilimsel bir deney olmadığı kesindi. Bilimsel deneyin ne olduğunu tanımladıktan sonra Ennoia’da olup bitenlerin bilimsel bir amaçla düzenlenmiş olmasının imkansızlığını ispatlamaya çalıştı. Loo’ya göre bir bilim adamı karıncalar üzerine bir araştırma yapmak isterse, laboratuvarda camdan bir havuzun içine karınca kolonisi kurar ve dışarıdan onları gözlerdi. Amacı araştırma yapmak değil

sadece oynamak olan bir çocuk ise karıncaları evin herhangi bir yerine bırakır ve eğlence amacıyla gözlerdi. Loo, Ennoia'nın ikinci duruma uyduğuna inanıyordu.

Van Der Kloot, ironik bir tavırla elini kaldırdı ve "O halde neden hâlâ bir çocuğun oyuncacı olmak istiyorsunuz Madam Loo. Evi terk edebilirsiniz," dedi.

Loo kibarca gülümsedi. "Benim ilgimi çeken çocuk ya da diğer karıncalar değil, içinde bulunduğum ev... Burası kendi yuvamdan daha ilginç."

Üçüncü konuşmacı Kawakadze, Ennoia'ya nasıl geldiğini kısaca anlattıktan sonra önüne dosya ya da kağıt açmadan bilimsel söylevden ziyade samimi bir sohbeti andıran konuşmasına geçti. Kawakadze'ye göre, Ennoia bir tür akıl hastanesiydi. Buraya gelen her hasta kendi teşhisini kendisi koymak zorundaydı. Hayal Odası'nda ya da koridorlarda gördüklerimiz, uyukumuzda başımıza gelenler ve otelde olup biten her şey insanı kendi içine doğru yönlendiriyordu. Ennoia'ya gelip de ruh sağlığı bozulan, kötüye giden tek bir davetliyle tanışmamıştı henüz. O an parmak kaldırıp Bertuch'u anlatmak istedim. Gecenin bir yarısı odama gelmiş olan Bertuch'un ruh sağlığının iyi olduğunu iddia etmek imkansızdı; üstelik Hayal Odası deneyini yaşayana kadar benim de halim pek farklı değildi. Kawakadze düşündüklerimi okumuş gibi cevapladı beni. "Hayal Odası'na girmeden önce hepimiz altüst oluyor ve neye uğradığımızı şaşırtıyoruz ama orada yaşadığımız tecrübeden sonra Ennoia'ya bağlanıyoruz," dedi. Haklıydı... Yine de dayanamayıp parmak kaldırdım, Kawakadze'nin bilimsel bir üslup benimsememiş olması beni cesaretlendirmişti. Kawakadze kibarca "Buyrun!" dedi. "İyi de," dedim. "Kim kurmuş bu hastaneyi?" Herkes dönüp bana baktı, birkaç kişi homurdandı. Marie ise utanarak başını önüne eğmiş, gülümsemeye çalışıyordu. "Yenisiniz dostum, bu her halinizden anlaşılıyor. Deneyi kim yapıyor, karıncaları evine alan çocuk kim ya da hastaneyi kim kurmuş? Bunlar kullandığınız metaforlara göre akla gelen sorular. Ama kim bu evrenin kim tarafından ve ne amaçla kurulduğunu bize söyleyebilir ki? Bilim o en temel soruyu her zaman sormak zorunda elbette. Ama öncelikle anlamamız gereken başka şeyler var. Gelecekte bakarsak, belki de şu an burada dünyanın bir ineğin üstünde durduğunu iddia eden eski insanlardan hiçbir farkımız yok. Fakat hiç değilse teorilerimiz var. Herkes yan gelip yatsaydı, evrenin nasıl oluştuğuna dair Büyük Patlama teorisi ortaya çıkmazdı. Bugün burada en azından hepimiz Büyük Patlama'nın çocukları olduğumuzu biliyoruz."

Bakışlarımla onayladım onu ve başımı önüme eğdim. Bana doğru konuşmayı bırakıp, "Ennoia bir akıl hastanesidir" tezine kaldığı yerden devam etti. Elimle Marie'ye hafifçe dokunup "Özür dilerim," dedim. "Dayanamadım."

"Önemli değil," dedi Marie anlayışlı bir bakışla...

Üçüncü konuşmacıdan sonra bir mola verildi. Marie birkaç kişiyle ayaküstü konuşurken sempatik Kawakadze meraklı bakışlarla yanıma geldi, ona kendimi tanıttım. Bir davetli değil memur olduğumu öğrenince çok şaşırdı. "Haklıydınız," dedim konuşması sırasındaki soruma yeniden dönerek. "Ama ben hâlâ bütün bunların gerisinde yatan nedenleri öğrenmek istiyorum. Evreni kimin yarattığı türünde bir soru kadar zor olmadığı kanısındayım. En azından, sizler Hayal Odası'ndaki maddeyi araştırabilirsiniz ya da bütün bu oteli."

Kawakadze sürekli gülümsüyordu. "Sıvıyı araştırmak bizim için şimdilik mümkün değil. Oraya bilimsel bir ekiple gidemiyoruz. Zaten oraya ne zaman kabul edileceğinizi bile bilemezsiniz," dedi.

"Bu kadar insan bir araya gelip Ennoia'nın hangi amaçla varoluşunu sürdürdüğünü tartışmaktansa, buranın nasıl kurulduğunu araştıramaz mı?"

"Bunu araştırmaya gerek yok. Burası kongre turizmi için inşa edilmiş bir otel."

Tam o sırada Marie geldi ve Kawakadze’den özür diler gibi aramıza girdi. Kawakadze başıyla önemli değil hareketini yaptıktan sonra tekrar bana döndü ve “Bence doğru soruyu sorarsak Tanrı’nın kim olduğunu bile bulabiliriz. Lâkin, bilim bugüne kadar bu doğru sorunun yanma bile yaklaşabilmiş değil. Biz -bırakın Ennoia’yı- henüz Yeryüzü’nün ne işe yaradığını dahi bilmiyoruz ama cevaplar arıyoruz. Bulduğumuz her cevap -ister bilimsel ister sanatsal ya da düşünsel olsun- bizi bir adım ileri götürüyor.” Bunları dedikten sonra kibarca yanımızdan ayrıldı. Hâlâ tatmin olmuş değildim ve tartışmayı Marie ile sürdürmek istiyordum ama o beni bir başka toplantıya götüreceğini söyleyerek oradan çıkardı. Aceleyle koridorda yürüyüp bir başka salona girdik, burada da bir çay molası vardı Marie beni bir yere oturtup, ayaküstü karşılaştığı insanlarla konuştu. Toplantı fazla gecikmeden başladığında yanıma gelip, toplantının başlığını kulağıma fısıldadı: “Ennoia’nın Sırrını Çözme Yöntemleri...”

Toplantının ikinci bölümündeydik ve ilk konuşmacı Leyla Dilefruz’un daha önce de savunmuş olduğunu anladığım tezi, “Ennoia’da gerçeklik öznelidir” diye özetlenebilirdi. Diğer bir deyişle “Herkesin Ennoia’sı başkadır” diyordu Leyla Dilefruz. Dolayısıyla ona göre, Ennoia muammasının tek bir çözümü yoktu. Şüphesiz birtakım ortak noktalar vardı ve muammanın çözümü de zaten bu ortak noktaların düzenli bir biçimde incelenmesinden geçiyordu. Örneğin Hayal Odası... Hayal Odası’na sadece dördüncü kattaki odalardan geçilebiliyordu ve herkesin özel bir geçiş odası oluyordu. Oda numarasının kişiye bildirilişi, küçük farklılıklar gösterse de aynı mantığı takip ediyordu. Çoğunlukla Franz tarafından bir not bırakılmış oluyordu. Hayal Odası’na giriş biçimi ise bizim bilmediğimiz bir teknolojiye aitti ve kişiye göre değişmiyordu.

“Aramızda dördüncü katta kalan birçok kişi var. Hiçbiri bugüne kadar pencere perdesinin arkasında Hayal Odası’na giriş kapısı görmüş değil. Ennoia’da kaos değil düpedüz bir sistem var. Elimizdeki verilerle sistemin sadece bir parçasını biliyoruz ama her geçen gün elimize daha farklı bilgiler geliyor,” diyerek Hayal Odası bahsini kapatıp, yaptığı yeni çalışmalardan söz etmeye başladı. Davetli topluluğundan ulaşabildikleriyle Hayal Odası’na ilk ne zaman kabul edildikleri üzerine çalışmış ama hiçbir matematiksel sistem bulamamıştı. Yine de orada neler gördükleri konusunda kesinlikle bir sistem olduğundan söz edilebilirdi. Pembe bulutsu madde ziyaretçilere rüyalarından tanıdıkları bir mekân sunuyordu. Hayal Odası’nda karşımıza çıkan bu “rüya mekânı”, kimilerine göre Ennoia’nın hafızamızı bir bilgisayar gibi tarayıp belleğine kaydettiği anlamına geliyordu. Oysa pekala şöyle de düşünebilirdik: Hayal Odası baştan sona içimizde, yani zihnimizde yaşadığımız bir deneydi. Buradan yola çıkarak, “Ennoia’da yaşanan her şey öznelidir” tezini bir kez daha tekrar etti ve yerine oturdu. Leyla Dilefruz, şüphesiz bu sabaha karşı Marie ile Hayal Odası’nda yaptığımız sohbeti bilmiyordu.

İkinci konuşmacı Mustafa Cazim, Ennoia’daki farklı zaman boyutları üzerine bir konuşma yaptı. Marie’nin daha önce bana anlattığı farklı boyutlar meselesini ayrıntılarıyla anlatıyor ama henüz matematiksel bir sistem bulamadığını söylüyordu. Yine de bir matematikçi olarak, davetlilerin aynı boyutu paylaşma yüzdesini bulduğunu ve bunu bir formülle ifade edebildiğini söyledi. Arkasındaki tahtaya formülü yazdı ve benim anlayamadığım matematiksel yöntemlerle doğruluğunu kanıtladı. Alkışlar ve heyecanlarla karşılaşan bu formülden benim anlayabildiğim tek şey vardı. Mustafa Cazim, aynı konularda uzmanlaşmış davetlilerin Ennoia’daki günlük hayatta aynı boyutu paylaşma yüzdesini gösteriyordu. Buna göre, davetliler haftada bir kez Siyah Uyku yaşıyor ve tam bir gün kaçırmış oluyordu. Bu düzenli işleyen bir sistemdi ve Kongre’ye katılanların birbirini kaybetmemesini sağlıyordu. Pazartesi ile çarşamba arasında Siyah Uyku yaşayanlar uyandıklarında

davetlilerin düzenlediği toplantıları kaçırmış ve o gün, bir başka boyuta geçmiş oluyorlardı. Mustafa Cazim bunlara Koridor Seyyahı diyordu ve seyyahların farklı boyutta geçirdikleri gün içinde Hayal Odası'na girme ihtimali yüzde 40 gibi bir rakama ulaşıyordu. Mustafa Cazim, kendinden yola çıkarak bir daha ne zaman Siyah Uyku yaşayacağını tahmin ettiğinde, salondaki herkes onu alkışlamış ve eline bir kağıt kalem alıp Siyah Uyku yaşayacağı günü hesaplamıştı. Marie de hesapladı ve bana "Üç gün sonra," dedi. "Bu nefis bir keşif. Yarın bunu bütün Kongre üyelerine bildirmemiz gerekiyor. Siyah Uyku'nun sırlarından birini çözdük."

"Peki ya benim yaşadıklarım? Bütün bunlardan çok farklı." Elini dudaklarına götürüp "Şışt!" dedi ve kürsüye doğru ilerledi. Üçüncü konuşmacı oydu. Eski Avrupa Federasyonu Uzay Akademisi'ndendi ve uzman olduğu Kuramsal Fizik üzerine bir seminere katılmak üzere Rektörlük tarafından Ennoia'ya gönderilmiş, oteldeki ilk haftasını diğer katılımcıları beklemekle yalnız başına, sübjektif bir boyutta geçirdikten sonra kafede içkiyi fazla kaçırdığı bir gece, Franz tarafından Hayal Odası'na götürülmüştü.

"Bugün konuşma yapmak istememin nedeni uzunca bir süredir üzerinde çalıştığım Ennoia Sakinleri konusunda yeni bir vaka ile karşılaşmam."

"Vaka"nın kim olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi. Marie "Bugün burada aramızda ilk defa bir federasyon görevlisi oturuyor," dedi ve beni gösterdi. Herkes dönüp baktı, hatta kimisi gözlüklerini takıp beni süzdü. Başımı öne eğdim. Bir İçişleri müfettişi olduğumu açıkladı ve yaşadığım deneyi anlattı. Hayal Odası'ndaki karşılaşmamızdan söz ettiğinde, salondakiler daha da heyecanlandı. Kimileri dönüp az önce Hayal Odası deneyiminin sübjektif olduğunu iddia eden Leyla Dilefruz'a baktılar. Leyla Dilefruz da o uğultular arasında Marie'yi işaret ederek susulmasını söyledi. Marie bunun, Franz'la yaşanan karşılaşmalar hariç Ennoia tarihinde iki insanın Hayal Odası'ndaki ilk karşılaşması olduğunu açıkladı. O ana kadar Ennoia tarihine yaptığım katkının farkında değildim doğrusu... Marie de bunu orada toplantı sırasında öğrenmemi istemişti. Daha sonra Ennoia'da yaşadıklarımın tümünü -tabii ona anlattığım kadarıyla özetledi. "Şimdi Aşçıbaşı ve Arsen karşılaşmalarım aklımızda tutarak daha önce birkaç kez sunduğum teze dönelim," diyerek Ennoia Sakinleri'nin kabaca üçe ayrıldığını söyledi. Davetliler, görevli memurlar ve personel... Davetliler ile görevli memurların aynı boyutu çok az paylaştığını, paylaşım sırasında yaşanan karşılaşma ve iletişim kurma tecrübelerinin de genelde hep birbirine benzediğini belirtti. İlk kez bir davetli ile görevli memur Hayal Odası'nda karşılaşılıyor ve Ennoia tecrübelerini paylaşıyorlar, daha da önemlisi ilk kez bir davetli sabah aradığında görevli memuru odasında bulabiliyor, onunla kahvaltıya inebiliyordu. Madenin kürsüde otele geldiğim ilk gün yaşadığımız göz kontağından bahsetmemesi açıkçası hoşuma gitmişti. Aramızda olup bitenlerin bilimsel bir değer taşıması kötü bir şey değildi ama hiç değilse arkadaşlığımızın küçük bir anısını bize saklamıştı.

Beni göstererek, "Ennoia'da ilk kez bir görevli memur aramızda," dedi. Birkaç kişi beni alkışladı, ne yapacağımı şaşırmıştım. Marie'ye göre bu tarihi bir andı ama daha önemlisi Arsen'di. Arsen benim anlatımlarından anladığı kadarıyla henüz Kongre grubuna katılmamış bir davetliydi ve beni Hayal Odası'na Franz değil, o yönlendirmişti. Bu da bir ilkti. Ayrıca Personelden birisiyle, yani aşçıbaşıyla Ennoia muamması üzerine konuşabilen ilk kişi de bendim. Arsen henüz varlıkları tam olarak kanıtlanmamış, şimdilik bir efsane olarak anılabilecek Ennoia Yalnızgezerleri'nden biri de olabilirdi. Yine de Arsen'in ne tür bir Ennoia sakini olduğunu anlamak şimdilik mümkün değildi. Aşçıbaşı ise Ella Sendromu'nu yaşamayan bir personeldi. Marie tekrar beni işaret ederek "Bir başka ilginç özelliğini de sona sakladım. Buraya Soğuk İstasyon'da çalışan iki bilim adamının intiharını

araştırmak için gönderilmiş,” dedi ve konuşmasını bitirdi.

Toplantı bittiğinde benimle tanışmak isteyenler etrafımı çevirmişti. Marie’nin de dahil olduğu kalabalık bir grupla öğle yemeğine çıktık, yemekten sonra da kafeye gittik. Ennoia’da kendimi ilk kez hiç yalnız hissetmediğim bütün bu saatler boyunca, sorularıma sabırla tek tek cevap verdiler:

Yalnızgezerlerin varlıklarına dair henüz kesin bir kanıt yoktu. Davetlilerin ara sıra otelde Marie’nin üçe ayırdığı Ennoia Sakinleri şemasında yer almayan kişilerle karşılaştığı oluyordu ama bu karşılaşmaların arkası gelmiyordu.

Ella Sendromu tahmin ettiğim şeydi. Franz dahil otel personelinden hiç kimseyle Ennoia üzerine konuşmak mümkün değildi çünkü otelin tuhaf bir yer olduğunu kabul etmek istemiyorlardı.

Davetlilerle görevli memurlar arasındaki iletişime gelince... Memurlar başlangıçta genelde paranoyak davranış bozuklukları gösterdiklerinden davetlilerle konuşmaya pek yanaşmıyorlar, konuştuklarında da onlardan bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bilgi almaya çalışırken davetlilerin karşısında dilleri çözülüyor ve yaşadıkları tüm deneyimleri aktarıyorlardı. Siyah Uyku, Hayal Odası onların da yaşadıkları deneyler arasındaydı. Bü tür deneyleri yaşamış memurlarla iletişim kurmak çok daha kolaydı. Onlarla sadece öğle yemeğinden sonra koridorlarda karşılaşmak mümkündü ama bu da sık olmuyordu. Öğleden sonra memurlarla iletişim kurmayı görev edinmiş davetliler koridorlara çıkarlardı. Hatta buna şakayla karışık İnsan Avı deniyordu. Onlara Bertuch’u sordum, tanımadıklarını ama araştıracaklarını, İnsan Avcılarına sormak gerektiğini söylediler. Birisi onun bir tür sübjektif boyutta dolaştığını, henüz Hayal Odası’na girmemiş olduğunu iddia etti. Zaten Hayal Odası’na bile girmeden sübjektif bir boyuta düşmüşse korku içinde oteli çoktan terk etmiş olmalıydı. Koridor Seyyahlığı sırasında ise muhtelif hayaletlerle karşılaşılıyordu. Hayal Odası’na girmeden önce ürkütücü olan bu karşılaşmalar giderek daha rahatlatıcı olabiliyordu. Koridorlarda, eski dostlar, ölmüş yakınlar ve otelin geçmişinden çıkıp gelmiş kişileri görmeniz mümkündü...

May’le dün gece kafede yaptığım konuşmayı anlattığımda ise hepsi Marie ile aynı tepkiyi verdiler. Ella Sendromu’nda yaşayan bir kişinin davetli grubunda yer alan birinin yazdığı, henüz dış dünyaya dağıtılmamış, sadece Kongre üyelerine ulaşmış bir iç yayın üzerine benimle konuşmuş olması da ilginçti.

Onlara Soğuk İstasyon personelini sordum... Neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Ennoia üzerine ne düşünüyorlardı? Bu sorulara kesin cevap vermelerinin mümkün olmadığını söylediler. Zaman zaman toplantılara katıldıkları oluyor ama hem konuşma yapmayı reddediyorlar hem de kimseyle birebir iletişim kurmuyorlardı. Onlarla genelde yemekhanede ya da kafede karşılaşmalar yaşanıyordu. Davetlilerle arkadaşlık kurmasalar da, yaşadıkları deneyimlerin çok farklı olmadığını birkaç kez açıklamışlardı. Ekip başkanı Tornquist bir keresinde, “Sizden hiçbir farkımız yok, biz de araştırıyoruz. Ama bizimkisi resmi bir araştırma,” demişti. Yine de, davetliler arasında Soğuk İstasyonla ilgili tuhaf dedikodular dolaşmıyor değildi. İntiharlar üzerine ise hiçbir gayri resmi açıklamada bulunmamışlardı. Son zamanlarda Soğuk İstasyon görevlileriyle konuşan pek yoktu. İnsan Avcıları da intiharları araştırmaya gelen bir memur rapor etmemişlerdi. “İşte buradayım,” dedim. “Koridorlara çıkmanıza gerek yok.” Gülüştüler.

Peki Marie’nin üçe ayırdığı Ennoia Sakinleri şemasında Soğuk İstasyon personeli hangi gruba giriyordu? Bu sorum uzun tartışmalara yol açtı. Marie ve birkaç kişi, onların davetli olarak kabul edilmesi gerektiğine inanıyordu. Hatta kendi aralarında küçük bir grup halinde çalışma yapmalarından ötürü Kongre grubuna bile dahil edilebilirlerdi. Deneyimlerini paylaşmamaları bu özelliklerini değiştiremezdi. Kaldı ki, Kongre mensupları arasında da birbiriyle çok az karşılaşan

Çalışma grupları vardı. Kahvaltıda bana söylediği gibi, Yvonne Krueber'in da içlerinde olduğu sosyal bilimciler ve yazarlarla pek karşılaşmıyorlardı. "Onların daha az toplandığını ve daha bireysel çalışmalar yaptığını sanıyoruz. Ennoia Matbaası'nda basılan kitaplar da zaten bunun bir göstergesi," dedi Marie...

Soğuk istasyon ekibinin personel grubundan sayılması gerektiğine inananlar da vardı. Davetlilerle aynı boyutu paylaşıyor olmaları bu gerçeği değiştiremezdi çünkü Ella Sendromu'nu yaşamasalar bile davetlilerle bilgilerini ve tecrübelerini paylaşmayı reddediyorlardı. Bu zellikleri, onları davetlilerle Ennoia muamması üzerine iletişim kurmayan personel grubuna dahil ediyordu...

Görevli memurlar grubundan sayılmaları gerektiğine inananlar ise ekibin yıllar önce buraya BFP tarafından gönderilip unutulduğunu iddia ediyordu. Belki intiharlar bu unutuluşa karşı bir tepkiydi. "Düşünsenize," demişti bu tezi savunan benim yaşlarımdaki Antonio Strati adındaki akademisyen. "Yıllar önce buraya Soğuk İstasyon diye bir yer kurmak için gönderilmişler ve unutulmuşlar. Bu korkunç bir şey. Bence onlar da bir çeşit yalnızgezer sayılır."

Bir başkası -Kuzey Atlantik Uzay Akademisi'den Danny McQuail adında 40 yaşlarında bir fizikçi-İstasyon ekibinin Ennoia ile ilgili bütün raporları BFP merkezine geçtiğine inanıyordu. McQuail'in henüz kanıtlayamadığı ve bu yüzden resmi toplantılara getiremediği bir tezdi bu. Ona göre, Ennoia BFP tarafından denetlenen özel bir laboratuvardı, zaten Soğuk İstasyon dedikleri yer de otelin ta kendisiydi. Davetliler grubu da farkında olmadan bu resmi araştırmanın bir parçasıydı. şimdi ikisi eksilmiş olan sekiz kişilik ekip perde gerisinden her şeyi denetliyor ve yönetiyordu. Aşbaşıyla yaptığım konuşmayı düşündüğümde McQuail'in haklı olması ihtimalini kmseyemiyordum. Ama bu iddiasında McQuail yalnızdı. Özellikle Marie buna karşı çıkıyordu. "Bu sadece senin fantezin," dedi. "Hem intiharlar da bunun aksini kanıtlıyor zaten." "Neden Soğuk İstasyon ekibini dördüncü bir grup olarak sınıflamıyorsunuz?" diye araya girdim. Marie cevapladı: "Evet, bu mümkün. Zaten onları grupların dışında bırakarak böyle bir şey yapıyoruz."

"Aslında ben de hiçbir gruba girmiyorum," dedim.

"Evet," dedi Marie. "Haklısın, senin de Ennoia'daki işlevin ya da görevin belirsiz. Bu nedenle tıpkı onlar gibi gruplar dışısın." McQuail hemen araya girdi. "Memurların Ennoia'da yaşadıkları tecrübeleri sadece bizim değil Soğuk İstasyon aracılığıyla BFP'nin de topladığına inanıyorum ben."

McQuail belki de benim bir BFP ajanı olduğumu ima etmeye çalışıyordu ya da böyle bir amacı yoktu. Pek umurumda değildi. Merakım her tür duyguyu bastırıyordu: "Kongrede toplanan bilgileri ya da burada olup bitenleri neden dışarı çıkıp akademilerinize aktarmıyorsunuz? Böylece daha geniş kapsamlı bir araştırma yapılamaz mı?" dedim.

Sorumu yine McQuail cevapladı: "Dışarıda istasyondan trene biner binmez normal bir hayat var dostum. Ben ıktım ve Ennoia'yla ilgili bildiklerimi kimseye anlatmadım. Anlatırsam bir akıl hastanesine tıkmalarından ya da BFP ajanlarının gelip beni yakalayacağından korktuğum için değil, kendimi özel biri gibi hissettiğim için bunu yapmadım."

"Buraya geri dönmenin tek kuralı bu olabilir diye endişe ettiğimizi de söylemem gerekir," diye devreye girdi Strati. "nk buradan gidenlerin hepsi geri dönmüyor. Ki bunların arasında kesinlikle geri dneğini söyleyenler de vardı."

Masada soğuk bir hava esti. McQuail kızgın bir tavırla konuştu. "Başlarına her ne gelmişse bunu hak ettiklerine inanıyorum. Flayal Odası'ndan insanlığı haberdar etmenin kime ne yararı olabilir? Ayrıca buraya gelen tek bir tren var ve BFP'nin bunu kontrol etmesi de hiç zor değil. Kim bilir aramızda BFP ajanları da var, söylentileri duyup gelenler de... Kimse kimseden emin olamaz."

“Bakın bu mesele çok karışık ve bu tür bir paranoyaya kapılmanın da hiçbir anlamı yok,” diye yumuşak bir ses tonuyla söze girdi Marie. “Henüz araştırma sonuçları kesinleşmedi. Memurların geri döndüklerinde resmi makamlara ya da çevrelerine ne anlattıkları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ayrıca Ennoia’da bilimsel olarak açıklanamayan olayları araştıran bir Araştırma Merkezi olduğunu isteyen herkes öğrenebilir. Binlerinin ‘Orada bir Hayal Odası var!’ demesinin dünyayı ayağa kaldıracağım hiç sanmıyorum. Ben bütün bunları annemle babama anlatmış olsaydım, sizce bununla ne kadar ilgilenirlerdi? Belki fabrikadaki yemek molasında birilerine anlatabilirlerdi ama onlara kim inanırdı? Kaldı ki inanan biri, işini gücünü bırakıp neden buraya gelsin? Sırf merak uğruna dünyanın bir ucuna bir Hayal Odası için yolculuk etmeyi kim göze alır? Hele herkesin derdinin başından aşkın olduğu böyle bir dünyada...”

Marie’nin sözleri masada bir suskunluğa yol açtı. Sanki hepimiz birden can çekişen dünyamızı hatırlamıştık. Sahi, böyle bir dünyada Hayal Odası’nın varlığı neyi değiştirirdi? Kuzeybatı Federasyonumdaki Hicran adlı bir köyde olağanüstü yeteneklere sahip çocukların hikâyesi yıllardır her yerde anlatılıyordu. Hangi birimiz kalkıp o köye gitmek istemiştik?

İlk kez bu kadar kalabalık olduğunu gördüğüm lobide bu sohbeti gerçekleştirdiğimiz grupta sessizlik sürüyordu. Kimisi pencerelerdeki karanlığı seyrediyordu kimisi ise başı önünde düşünüyordu. Yine McQuail bozdu sessizliği:

“Ennoia bir tür alışkanlık. Kongre grubu belki büyük bir zırva... Aslında hiçbir şey bilmiyor, sadece daha iyi vakit geçirmeye çalışıyoruz. Hepimiz Pembe Uyku’ya ve Hayal Odası’na gireceğimiz günleri iple çekiyor, Koridor Seyyahlığı yapacağımız anları özlüyoruz. Geri kalan vakitlerimizde de bilim adamlığı oynuyoruz.”

Strati de hüzünlü bir tonda devam etti.

“Kim böyle muhteşem bir yerin varlığından bir başkasına söz eder ki? Burası bir tür cennet. Hele böyle bir dünyada...” Marie “Hadi saçmalamayın artık. Kendimi suçlu hissettirmeyin bana...” dediyse de hüzünlü havayı dağıtamadı. Gün boyunca öğrendiğim en önemli şeydi bu. Davetliler de benim gibiydi, Hayal Odasını ve Pembe Uyku’yu sevmişlerdi. Ennoia’da ilk kez herkesin en az benim kadar yalnız olduğunu anlamıştım. Bu düşünce, tuhaf bir huzur veriyordu... Ne olursa olsun davetlileri de, adına Kongre denen bu çalışma ortamını da sevmiş, Ennoia’ya alışmaya başlamıştım...

Diğerleri izin isteyip kalktı, McQuail, Marie ve ben kaldık... Belki de üç kişi kalmamız nedeniyle onlara daha özel bir soru sorma cesaretini buldum: Davetliler geride bıraktıkları sevgilileri, eşleri ya da çocuklarını özlemiyorlar mıydı?

Marie derin bir nefes alıp koltuğunda kaykıldı. McQuail ise başını çevirdi. Suskunluk devam ediyordu... Suskunluğu bozmak için sorumu açmaya çalıştım, hatta “Burası Bekârlar Kulübü gibi bir şey mi?” diye espri yapmaya çalıştım ama her ikisi de bana bakmıyorlardı bile... McQuail sakin bir tonda “Sus artık,” dedi... Sustum. Onlara bana neden bu kadar kızdıklarını dahi sormak istemiyordum. Kırılmıştım, kalktım. Marie “Gitme,” dedi usanmış bir ifadeyle. “İntiharlar için McQuail ile konuşmanız gerekiyor. O sana sözünü ettiğim heveskâr detektiflerden biri.”

Tekrar oturdum. McQuail bana bakmadan konuşmaya başladı. “Araştıracak bir şey yok... Ekip şefiyle karşılaşamadım. Ömer Dai ve Jean Gibarian’i son görenlerle konuştuksam da işe yarar bir bilgi elde edemedim. Koridor Seyyahlığı sırasında bir şey yaşadıklarını ve bu yüzden intihar ettiklerini sanıyorum. Koridor Seyyahlığı, umarım biliyorsun, son derece öznel bir deneyimdir. Kimseye anlatamayacağın şeyler başına gelir. Bazen iyi, bazen kötü şeylerdir bunlar.”

Marie girdi araya. “Ama bugüne kadar kimse koridor gezilerinden sonra intihar etmiş değil.”

McQuail, “Her şeyin bir ilki vardır,” dedi ve gitti...

Marie derin bir nefes aldı ve benim sorumu beklemeden birkaç cümleyle McQuail’in neden kızdığım anlattı. Geride ailesini bırakmıştı, onlar için geri dönmüş ama Ennoia dışında asla yapamayacağını anlamıştı. Bir gün kalkıp geri gelmişti ve bu konuda kimseyle konuşmak istemiyordu. “Ama,” dedi Marie kederli bir ifadeyle, “ne yaptığını tahmin etmek zor değil. O da birçok davetli gibi ailesi ve sevdiklerini bırakıp geldi buraya. Ennoia’dan vazgeçemiyor insan...”

“Peki ya sen? Senin geride bıraktığın biri var mıydı?”

“Hayır,” dedi içini çekerek. “Sadece annemle babam. Ama geride çocuk ve sevgili bırakan çok davetli var ve hiçbirisi de bu konuda konuşmak istemez. Şu geri dönenlerden haber alınamadı hikâyesi de çok doğru değil. Bu, bir tercih meselesi. Ya Ennoia’dan uzakta kalmayı göze alıp eşin ve çocuğunla birlikte yaşayacaksın ya da buraya gelip onları unutacaksın.”

“Benim geride bıraktığım hiç kimsem yok,” dedim.

Marie annemle babamın başına ne geldiğini sormadı, sadece “İşte bu çok iyi,” demekle yetindi. Sonra da bir işi olduğunu söyleyip beni yalnız bıraktı. Lobide sohbetlerine devam eden birkaç grup dışında kimse kalmamıştı. Çok şey öğrendiğim ve kendimi ilk kez hiç yalnız hissetmediğim bir Ennoia gününün akşamında yine tek başıma kalmıştım. Kalktım. Akşam yemeğine daha çok vardı. Keşke benim de bir işim olsaydı. Ella’yı görmek için resepsiyona gittim ama kimseyi göremedim. Ofisine çıkmaya karar verdim. Akşam yemeğini onunla yemek istiyordum.

VII.

“Toplumsal zaman, sembolik bir uzlaşmadır. Toplum olmak zorundaysa, zaman da olmak zorundadır. Zaman ise geçmiş/şimdi/gelecek üçlüsü olmaksızın olanaksızdır.”

Reha ÇAMUROĞLU, “*Dönüyordu*”

“Otelin bütün dönemleri bir aradaydı şimdi.”

Stephen KING, “*Medyum/The Shining*”

Asansörün önüne gelip çağrı düğmesine bastım. Ortalıkta yine kimse yoktu. Birden boyut değiştirmekten, davetlilerin yaşadığı zamandan çıkmaktan korktuğumu hissettim. Asansör geldi, kapı açıldı. “Şifreci” Arsen yeniden karşımdaydı. Hafifçe bir selam verdi.

Arsen yedinci katın düğmesine basmak için uzanırken, “Sizinle konuşmam mümkün mü?” dedim kendimden beklemediğim bir çabuklukla.

“Ne üzerine?” dedi kibar gülümsemesini yüzünden eksik etmeden.

“Ennoia otelinde olup bitenler üzerine.”

Bir cevap vermektense ellerini ceketinin cebine sokup ayağıyla tempo tuttu ve bakışlarını sanki asansör kabininin çok uzaklarında bir yere odakladı. Israr etmeye kararlıyım. “Bana kalırsa, sizinle hiçbir karşılaşmamız tesadüf değil. Hem benim de size anlatacaklarım olabilir. Bütün gün davetlilerle beraber, kongre toplantılarına katıldım, orada sizden bile bahsedildi.”

Toplantı ve kongre sözcükleri tahmin ettiğim gibi ilgisini çekmişti.

“Ne tür toplantılardı bunlar?” dedi büyük bir dikkatle bana bakarak.

“Ennoia muamması üzerine tartışan, konuşan ve araştırma yapan bilim adamları var bu otelde.”

“Bir dakika,” dedi. “Sanırım sizinle her şeyi baştan konuşmamız gerekiyor.”

“Bu, beni gerçekten çok sevindirir.”

“Ennoia’da geldiğiniz ilk andan itibaren olup biten her şeyi kastediyorum...”

“Evet.”

Asansör yedinci katta durdu, koridora çıktık.

“Sizi bu otelde olup bitenler üzerine çalışan bir bilim adamıyla tanıştırmak istiyorum.”

“Bilim adamı mı? Yoksa, o da bir davetli mi?”

“Evet, bir anlamda. Ama daha çok...” Aradığı kelimeyi bulamıyordu. “Ona araştırma ekibinden biri diyebiliriz,” dedi...

“Şu halde Tornquist’i tanıyor,” dedim heyecanla..

“Olabilir. Bence bunu kendisine sormalısın,” dedi heyecanımı pek umursamadan.

Koridorda yürürken hangi üniversiteden, hangi tarihte mezun olduğumu sordu. Cevapladıktan sonra aynı şeyleri ben de ona sordum ama cevap vermek yerine aniden komik bir şey keşfetmiş gibi “Galiba aynı yaşıyız,” dedi ve bir kahkaha attı. Garip biriydi, anlaşılmaz bir taraf vardı onda.

Az sonra 715 numaralı odanın kapısındaaydık. Arsen birkaç kez kapıyı tıklattı. İçeriden uzun boylu sarışın, 60 yaşlarında bir adam çıktı. Göz göze geldik, gülümsedi. Arsen bizi tanıştırmadan “Merhaba, ben Francisco Isidoro içeri girmez misiniz?” dedi. Dostça bir ifade vardı yüzünde...

Odası benim odamdan farksızdı, fazladan sadece bir radyo vardı ve ışık daha kuvvetliydi. Isidoro kanapeye oturdu ve Arşenle bana, her iki tarafında duran koltukları gösterdi. Kısa bir suskunluk anından sonra masanın üzerinden bir brendi şişesi getirip alçak sehpanın üstüne üç bardak koydu... Brendisinden ilk yudumu aldı ve “Evet, genç dostlarım sizi dinliyorum,” dedi... Arsen, beni işaret ederek “Sanırım onu dinlesek iyi olacak... Aşağıda bir kongrenin toplandığından ve Epnoia üstüne araştırmalar yapıldığından söz ediyor.” Isidore merakla bana bakıyordu. Arsen koltuğunda geriye kaykılarak, “Aslında sakıncası yoksa en baştan başlamanız çok iyi olurdu,” dedi ve otele geldiğim günün tarihini sordu.

“5 Aralık,” dedim...

715 numaralı odada bundan sonraki bir saat boyunca genelde hep ben konuştum... Onlara Hayal Odası’nı, Kongre grubunu, Pembe Uyku’yu, Marie’nin teorilerini, toplantılarda konuşulan her şeyi anlattım... Her ikisi de beni büyük bir dikkatle dinledikten sonra tuhaf bir suskunluğa gömüldüler... Isidore “Çok ' ilginç, gerçekten çok ilginç,” dedi. Arsen ise dalmıştı... Suskunluğu yine ben bozdum.

“Şimdi lütfen, siz bana kendi maceralarınızı anlatabilir misiniz?”

Isidore derin bir nefes aldıktan sonra, “Aslında anlatılacak çok fazla bir şey yok... Ben yaklaşık 3 yıldır oteldeyim. Buraya Uzay Akademileri Birliği tarafından gönderildim...”

“Tornquist’i tanıyor musunuz? Yani Soğuk istasyon ekibini...”

“Hayır,” dedi Isidore başını iki yana sallayarak... “Biz, sanırım sizin şu arkadaşınızın yalnızgezer dedikleri türden insanlarız... Otelde birbirimiz dışında pek kimseyi görmeyiz...” Arsen’e dönerek “Peki ya siz? Siz kimsiniz?” dedim...

“Benim de durumum farklı değil. Akademi mezunuyum, buraya araştırma yapmak için geldim.”

“Beni Hayal Odası’na siz yönlendirmiştiniz? Bana kalırsa bu otelle ilgili çok fazla şey biliyorsunuz.”

“Ben sadece bir bilmeceyi çözdüm... Ya da bir şifreyi diyelim...”

Isidoro’ya bakarak sordum: “Peki araştırmalarınız sonunda Ennoia hakkındaki kararınız nedir?” Yine derin bir nefes aldı. “Anlatacak çok fazla "şey yok genç dostum. Bir fizikçiyim ve yıllardır buradayım. Ennoia hakkında aşağıdakilerden çok daha az şey bildiğime bahse girerim. Onlar anladığım kadarıyla ortak bir çalışma yapıyorlar. Oysa ben tek başımayım...” Bir müddet sustuktan sonra hâlâ ona baktığımı görünce, “Bu otelde tuhaf şeyler olduğu söylenmişti. Bunları araştırmak için geldim ve hâlâ da araştırıyorum,” dedi.

“Soğuk İstasyon araştırma ekibindensiniz o zaman.”

“Bir anlamda evet,” dedi kayıtsız bir ifadeyle...

“Şu ana kadar yaptığınız araştırmalarınızın sonucu için ne diyebilirsiniz?”

“Neler bulduğumu açıklasam da pek bir şey anlayamazsın. Üç yıldır Ennoia’daki enerji akımlarını, manyetik alanları inceliyorum ve hâlâ kesin sonuçlara vardığımdan emin değilim. Kongre üyeleri gibi şiirsel düşünemediğimi itiraf etmeliyim. Benimkisi tam bir işçilik... Mesela şu Hayal Odası dediğin yer. Sanırım orada bir madde var... Ona benzer bazı yerleri gözlemlledim. Ama senin anlattığın yerin, insanların biyolojik kodlarını kullanan belirli bir girişi ve çıkışı var. Bir tür bilgisayar gibi... Tabii

bütün bu sistemleri kimin kurduğunu bilmiyorum. Belki ortada bir sistem bile yok, her şey bir illüzyondan ibaret... Her neyse bu önemli değil; en azından Hayal Odası'ndaki madde somut bir şey. Oysa uzun süreli rüyasız uykuyu araştırmak mümkün değil. O zaten uyku değil. Aslında ilk iki saati ve son iki saati bildiğimiz uyku ama ortadaki bölümde beyinden gelen sinyallerin hepsi duruyor, bir tür ölüm hali yaşanıyor. Beyin faaliyetlerine tümüyle ara veriliyor. Zaten yaşadıysan bilirsin, kalkınca kendini çok yorgun ve bitkin hissedersin. Yeniden uyumak istersin çünkü her zamankinden daha az uyumuştundur. Bu rüyasız uyku boyunca bir tür araştırma yapılıyor diyebiliriz, ama nasıl yapılıyor? Ayrıca odaların duvarlarında farklı enerji oluşumları da gözlemliyorum ama bunları çözmek kolay değil. Çok şükür, brendi kaynağı hiç kurumuyor bu otelde ve ben de geri döneceğim günü iple çekiyorum. Neden dersen, burada hiç para harcamadığım için bütün maaşım birikti. Dönüşte güneyde bir deniz köyüne taşınmayı düşünüyorum. Sadece mecburi ortak işlere katılıp yan gelip keyfime bakacağım. Aslında çekilir iş değildir bu Ennoia..."

"Siz ne düşünüyorsunuz?" diye Arsen'e döndüm...

İki elini yana açıp bilmiyorum, anlamına gelen bir işaret yaptı... Isidore "O önemli biri," dedi babacan bir ifadeyle... "Otele iletişim kurabilen biri..."

"Yaptıklarım o kadar önemli değil," dedi Arsen. "Sadece birkaç küçük deney, o kadar..."

"Sürekli seninle karşılaşmak galiba onun biraz sinirlerini bozuyor..." dedi Isidore.

Arsen, Isidoro'nun açıksözlülüğünden rahatsız bile olsa bunu hiç belli etmeden bana döndü.

"Sizi doğru dürüst tanımiyorum bile, inanın sizle hiçbir sorunum yok." Ayağa kalktı, içkisini bir dikişte bitirdi ve kibarca izin isteyip odayı terk etti.

"Boşver onu," dedi Isidore kapanan kapıya doğru gülümseyerek. "Gerekirse sana yine yardım eder. Biraz tuhaf biri; sahip olduğu özel yetenekler nedeniyle hep insanlardan uzak yaşamış. Kendisi kadar zeki olmayan birine katlanamıyor. 'Ennoia nedir?' diye soran senin gibi birine rehberlik etmek zorunda bırakıldığı için çok öfkeleniyor ama otele hepimizden daha çok bağlı... Ayrıca Ennoia ile benim bilebildiğim kadarıyla en iyi ilişki kuran da o..."

"'Ennoia nedir?' diye sormama neden kızıyor ki? Aşağıdaki bilim adamları bunu araştırıyorlar ve kimse kimseye kızmıyor."

"Dediğim gibi tuhaf bir insan. Bencil ve biraz da kıskanç. Kongre üyelerinin faaliyetlerini küçümseyebilir ama emin ol, henüz onlardan daha fazla bir şey bildiği yok. Ama onlar gibi beş yıl burada bulunmuş olsaydı Ennoia'yı onlardan çok daha iyi anlayacağına eminim. Neden 'Ennoia nedir?' sorusuna tepki gösterdiğine gelince... Ona göre bu soru, Ennoia'yı tanımamız için önümüzdeki en büyük engel. Otelin kendini göstermek ve bizle iletişim kurabilmek için çaba gösterdiğine inanıyor. Kolaycı açıklamalar peşinde koşmaktansa onu anlayabilmek, onun dilini çözmek gerekiyor. Bu da sabır gerektiriyor. Burada bizim kullandığımız bütün dil sistemlerinin ötesinde bir şey olduğuna inanıyor. Ama çözülmesi de imkansız değil. Kendi dilimizin tahakkümünden kurtulduğumuzda Ennoia'ya da yaklaştığımız."

Brendisini bir kez daha doldurup karşımdaki koltuğa geçti ve "Ee, biraz da dışarda olup bitenleri anlat bana!" dedi. "Burada öyle her gün yeni bir insanla karşılaşmıyorum ben. Üç yıldır izin kullanmıyorum. Zaten ne gidecek bir yerim ne de kimim kimsem var. Bütün bu izinleri biriktireceğim ve erkenden emekli olacağım."

Ona ne anlatabilirdim ki? Babamdan söz ettim. Hemen tanıdı. "İyi bir şairdir," dedi. "Bütün şiirlerini okudum desem yalan olur ama 'Gecenin Oğlu' çok iyidir."

Daha sonra Isidore ile Akdeniz kıyısında yaşamın devam ettiği yerler üzerine konuştuk. Benim

çocukluğum oralarda geçmişti ve Isidore da ileride o bölgede bir köy evine yerleşmek istiyordu. Güney Fransa'nın bahsi bile onu hüznlendirmişti... Ayağa kalkıp pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Konuyu dağıtmak ama daha önemlisi aklımı kurcalayan sorulara cevaplar bulabilmek amacıyla "İşin aslı, Arsen'le yaşımız ve giriş tarihimiz dışında benzer bir tarafımız daha var bence," dedim. "Onun gibi ben de tam olarak buradaki işlevimi bilemiyorum..."

Ama sanki beni dinlemiyordu. Uzaklara bir yere dalıp gitmişti... Babacan bir şefkatle bana dönüp "Kusura bakma dalıp gitmişim," dedi... "Ne söylüyordun?"

"Buradaki işlevimi," dedim. "Tam olarak bilemiyorum."

"Yine Ennoia değil mi? Haklısın. Senin için çok yeni bir yer burası... Ruhunu zaptetmiş durumda..."

Anlayışlı olmasına sevinmiştim. "Öyle de denebilir," dedim. "Özellikle Hayal Odası tecrübesinden sonra..."

"Senin görevin iki intiharı çözmekten başka bir şey olamaz," dedi büyük bir kendine güvenle. Güldüm ama espri yapmıyordu. Devam etti. "Tıpkı benim vakamda olduğu gibi verilen ilk görev yerine getirilmelidir. Ben buraya enerji alanları üzerinde çalışmaya geldim ve çalışıyorum. Ennoia'nın bütün tuhaflıklarını yaşıyorum ama sonuç olarak sorumluluğumu da yerine getiriyorum. Senin şu bahsettiğin Klamm ve Sordini de büyük ihtimalle işlerini yapan adamlar. Demek istediğim, Ennoia'da seni sürekli gözleyen ve yönlendiren bir sistem varmış hissine kapılabilir ve kendini zamanın akışına bırakabilirsin, bu mümkün. Belki de burası aşağıdakilerin dediği gibi BFP'nin kurduğu bir laboratuvar da olabilir. Ama kim buranın aslında koca bir rüyadan başka bir şey olmadığını aksini kanıtlayabilir? Her neyse bana göre, buranın ne olduğunun hiçbir önemi yok, ben işimi yapıyor ve emekli olacağım günü iple çekiyorum. Senin de her şeyi, özellikle de mistik fikirleri boşverip işine bakman gerekiyor."

Ona intiharlar hakkında ne bildiğini sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi... "Ennoia'da olup bitenleri pek önemsemiyorum. "

Tornquist'e nasıl ulaşacağımı ise kesinlikle bilmiyordu. "Adını duydum ama onunla hiç karşılaşmadım," dedi...

Dünyanın bir ucundaki küçük bir kentin tek otelinde kalan iki bilim adamı aşağı yukarı aynı şeyi araştırıyorlardı ama hiç karşılaşmıyorlardı. Şüphesiz, buna inanmıyordum ama bir gizli servis mensubu olarak gerçekleri saklamak işimin bir parçası olduğu için onu anlayabiliyordum. Israr etmenin bir gereği yoktu... Üstelik yemeğe de gitmem gerekiyordu. Şansım varsa davetlileri yakalayabilirdim. Kapıdan çıkmadan önce "Aşçıbaşı üzerine bir yorum yapmadınız," dedim. Omuzlarını silkti, "Yorumlanacak bir şey yoktur belki de," dedi.

Ennoia bir muamma değildi onun için ya da bir muamma olduğunu bile bilse öyle davranmıyor, her şeye sadece bir iş gözüyle bakıyordu.

İntiharların nedenini çözmek için Tornquist'e ulaşmak yeterli olabilir miydi? Eğer her iki elemanın intiharının sırrı Tornquist'in iki dudağının arasında ise BFP ya da bizim Eski Avrupa Bölgesi federasyonu ona ulaşamıyor muydu? Her şey bir yana, neden Sordini bana ısrarla "Görevini yap!" demişti? Klamm "Biz raporu geçtik," dememiş miydi? Hem onunkinde hem de benim daha geldiğim ilk gün arşivde okuduğum ve Tornquist'in de imzaladığı raporda "izolasyon hissine bağlı yoğun depresyon" tahlili yok muydu?

Bütün bunları düşünerek asansöre doğru ilerlerken uzakta bir kapının kapandığını gördüm. Koridorlardaki her karşılaşma ürpertici olmuştu bugüne kadar. O tarafa hiç bakmadan, başım önümde asansöre doğru hızla ilerledim, ama yolum uzundu ve karşı taraftaki kişi de bana doğru ilerlerken benzer bir rahatsızlıkla adımlarını yavaşlatmıştı. Eğer o da benden korkuyorsa, bir hayalet olmadığı kesindi. Kafamı kaldırıp baktım. Aynı anda bir aynaya bakar gibi hissettim ve tepeden tırnağa ürperdim.

Gerçekten tahammül edilemez bir şeydi, karşımdaki insan benden başka birisi değildi..

Ona bir saniye bile bakamadım. Başımı çevirip aynı hızla geriye doğru koştum. Odamın kapısına geldiğimde arkamda hiç ayak sesi duymayıp rahatladım. Anahtarı çıkartıp odamın kilidini açtım, içeri girdim.

Havasızdı içerisi. Ayaklarıma bir şey çarptı, ışığa uzanıp açtım. Yatakta biri yatıyordu, bu da bendim. Hemen fırladım oradan.

Koridorda olanca hızımla koştum, az önce çıktığım Isidoro'nun odasının kapısına gelince tıklattım, vurdum, yumrukladım. Açan olmadı.

Panik ve korku içinde koridorda az önce kendimi gördüğüm yere baktım. Kimse yoktu. Asansöre kadar koştum, düğmeye dokunur dokunmaz otomatik kapı ağır ağır açıldı ve kendimi içeri attım. Zemin katın düğmesine bastım.

O an davetlileri görebilmeyi, yaşadıklarımı Marie'ye anlatabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Zemin kata iner inmez yemek salonu tarafına döndüm, giderek yükselen bir müzik sesi geliyordu... Yaylı çalgıların ağırlıkta olduğu, barok denen tarzda senfonik bir müzikti bu..

Yemek salonunun girişine yöneldim ve kapının önünde büyülenmiş gibi donup kaldım. İçeride gördüklerime anlam verebilmek için biraz zaman geçmesi gerekiyordu. Evet, burası otelin daha önce defalarca gördüğüm büyük yemek salonuydu. Ama mekânın kendisi dışında her şey çok farklıydı ve bütün işaretler geçmişte bir yere gittiğimi gösteriyordu. Girer girmez gözüme çarpan tabelada "La Notte Italiana" yazıyordu. Kendi çağımın mütevazı sade giysileriyle orada gerçek bir yabancı gibiydim. Kapıda duran garsona sordum. "Hangi yıldayız ?" Garson soruyu anlamadan şaşkınlıkla suratıma baktı. "Hangi yılda olduğumuzu sordum," dedim kararlılıkla. "Bende bir tür hafıza sorunu var da..."

"1987," dedi tedirgin bir ifadeyle...

141 yıl öncesine gitmiştim.

Teşekkür edip içeri girdim. Etrafımdaki insanlar anlamadığım bir dil konuşuyorlardı. Şimdi çok az kullanılan bir İskandinav dili olmalıydı bu. Ama ortalıkta biraz dolaşınca birçok Avrupa dilini aynı anda duydum. Fransızca, benim çağımda bütün dünyanın ortak dili haline gelen İngilizce ve Almanca... Bu, beni rahatlatmıştı. Sanal bir ortamda ya da Hayal Odası'nda değildim. Düpedüz bir zaman yolculuğuydu bu... Salata ve soğuk yemeklerin servis edildiği tarafa doğru yürüdüm. Kimse benimle ilgilenmiyordu ve bu, aslında beni rahatlatıyordu. Büyük Salgınlar Devri'nden önceki Yeryüzü, sadece filmlerden tanıdığım bir bolluk ve refah dünyasıydı benim için. Hayatım boyunca asla bu kadar çok yemeği ve bu kadar şık giysili insanı bir arada görmemişim. Salon ısıltılı aydınlatılmıştı. Öyle ya, bizim gibi enerji sorunları yoktu onların.

Refah içinde yaşamın keyfini çıkartıyorlardı. Bunları biliyordum ama tarih kitaplarında okuduğum,

filmlerde gördüğüm bu ihtişama çıplak gözle tanık olmak inanılmaz bir tecrübeydi. Salata ve soğuk yemeklere şaşkınlık içinde bakıyor, bunların çoğunu tanıımıyordum bile. Yanımdaki kadınların kokuları ve yüzlerindeki makyajlar etkileyiciydi. Giysilerdeki ince işçilik, kumaşlardaki çeşitlilik, kolyeler, küpeler, bilezikler, ayakkabıların parlak şıklığı... Sanki bir filmin içindeydim. ‘80’li yıllar hakkında ne biliyordum? Kapitalizmin sürdüğü, Amerika Birleşik Devletleri’nin dünyaya hükmettiği ve Sovyet komünizminin bitmeye yüz tuttuğu bir dönemdi. 20. Yüzyıl Avrupa Sosyalizmi, Marksizmin yanlışı bir uygulaması olmasına rağmen önemli bir deney olarak anlatılırdı okullarda. Yine de ‘80’ler hakkında fazla şey bilmiyordum. Endüstri Devrimi’nden Büyük Salgınlar Devri’ne kadar olan dönem bir tür Çöküş Dönemi olarak anlatılırdı bize...

Buraya, bu döneme geleceğimi bilseydim, kütüphaneye inip ‘80’leri çok daha yakından inceleyebilirdim. Benim ilgim Dijital Cennet Çağı olarak bilinen 2010’lu yıllarda başlayıp yaklaşık 40 yıl süren döneme yoğunlaşmıştı. O dönemin popüler kültürünü, gündelik hayatını, müzik gruplarını, filmlerini, sanatçılarını ve düşünürlerini bilirdim. Ama 21. yüzyılın hemen öncesi hakkında çok az şey biliyordum ve açıkçası pek de ilginç bir dönem olarak anılmazdı.

Açık büfenin ne olduğunu filmlerden biliyordum ama orada ne yapacağımı, karnımı nasıl doyuracağımı kestiremiyordum. Yemekler orada dururken insanlar ellerindeki tabakları dolduruyorlardı. Peki tabakları nereden alıyorlardı? Kimse onların ne kadar aldığına da bakmıyordu. Birden omuzumda bir el hissettim. Dönüp baktığımda Franz’ın dost gülümsemesiyle karşılaştım...

“Lütfen beni takip edin yoksa aç kalacaksınız,” dedi.

Kendisi de bir tabak aldı ve onu izlememi istedi. “Tavsiyem az yemeniz. Yoksa midenizi bozabilirsiniz. Her şeyden istediğiniz kadar alabilirsiniz ama siz yine de tabağınızı fazla doldurmayın. Bunlar az yemeğe alışmış bizim gibi insanların midesini bozabilir. Buradaki yemekler soğuk yemekler. Karnınızı bunlarla doyurmayın. Çünkü sıcakların olduğu büfede nefis et yemekleri ve spagettiler var.”

Franz bu devirde nasıl davranılacağını biliyordu. Yemeklerimizi aldıktan sonra beni iki kişilik yüksek bir masanın başına götürdü.

“1987,” dedi. “Ennoia Oteli’nin altın çağlarından kalma bir akşam yemeği. İtalyan mutfakçı açık büfesi...”

“Bunları biliyorum,” dedim ilk lokmamı çiğnerken... O kadar tuhaf bir tadı vardı ki lokmamı zor yuttum. Tabağımda duran öteki şeye geçtim... Soğuk bir et dilimiydi bu.

“Somon füme,” dedi Franz...

O da damak tadıma uygun değildi.

“Soğuklar bizler için çok lüks. Artık bunların hiçbiri dünyada yapılmıyor herhalde. Size tavsiyem, hemen sıcaklara geçmeniz...”

İlk şaşkınlığı attıktan sonra Franz’dan bana neler olduğunu anlatmasını istedim. “1987’deyiz,” diyip yemeğine devam etti. Sonra şarabından bir yudum aldı ve o yudumu damağında biraz tutup boğazından aşağı inişi sırasında gözlerini yumdu. “Hımm nefis,” dedi... “En güzeli ne biliyor musunuz? Yemekten sonra espresso içebileceğiz.”

Espresso’nun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Biz şu anda gerçekten geçmişte miyiz?”

“Evet,” dedi Franz. “Tüketim toplumunun altın çağında.”

“Peki ama nasıl geldim ben buraya? Zamanda yolculuk, hele geçmişe yolculuk nasıl mümkün olabiliyor?”

“Tadını çıkar,” dedi. “Burası Ennoia... Ve benim de bir sürü işim var. Yemeğini ye, konuşmak

istediğini insanlarla konuş. İstersen onlara 22. yüzyıldan geldiğini söyle. Çılgınlığı severler, delilere de alışkındırlar. Kibar olursan ve dili iyi kullanırsan sorun olmaz. Seni hayalgücü yüksek bir sanatçı zannedebilirler. Sonra da istediğin zaman odana çık. Korkma ve paniğe kapılma.”

“Kongre’de Koridor Seyyahlığı dedikleri şey bu mu?”

“Bilmiyorum. Ama bu otelde kalıp da bu salona giren insan sayısı fazla değildir. Burayı çok az insan bilir,” dedi ve yanımdan uzaklaştı.

Franz, her zamanki gibi Ennoia muamması üzerine konuşmayı reddediyordu. Sıcakların servis edildiği büfeye doğru giderken etrafımdaki insanlara dikkatle baktım. Benim yaşadığım çağa oranla farklı, tarif edilmesi zor bir havaları vardı. Özellikle kadınlar... Onları görür görmez etkileniyordum. Tahrik ediciydiler... Bunun nedenini yavaş yavaş anladım. Adı bile tarih kitaplarında kalan kozmetik sektörünün ürünlerini kullanıyorlardı. Özellikle dudakları kırmızıya boyalı kadınlara hayran hayran bakıyordum. Makyajlı gözlerine bakmak etkileyiciydi. Giysilerinde belin inceliğini, kalçaların yuvarlaklığını vurgulayan kesimler ve göğüslerin varlığını gösteren açık yakalar baş döndürücüydü. Eteklerdeki yırtmaçlardan görülen bütün bacaklar değişik desenli çorapların içinde harika gözüküyorlardı... Giysilerin bir kadının güzelliğinde bu kadar önemli bir rol oynayabileceği aklımın köşesinden geçmezdi. Ama içlerinden birine yaklaşmaktan korkuyordum, aynı dili konuşabilirdim ama onların hali tavrı o kadar farklıydı ki... Franz bu çağı biliyordu, o da yemek alırken, yürürken onların vücut dilini kullanabilmişti. Oysa ben şaşkındım. Her şey ama her şey şaşırtıcıydı; kol saatlerinin şıklığı, saç kesimleri, kravatlar... Orada saatlerce bir görünmezlik maskesi altında onları seyretmek isterdim ama olmuyordu, kime baksam bakışlarını hemen bana odaklıyor ve beni tepeden tırnağa süzüp başını çeviriyordu. Sadece bir kişi bakışlarını benden çevirmedi. Beni görünce gülümsedi ve eliyle beni yanına çağırdı.

Arsen’di bu... Tatlı büfesinin oradaydı. Yakınlaşınca, “Git sıcak büfesinden bir şeyler al, merak etme daha saatlerce burada kalabiliriz. Hadi durma!” dedi. Artık alıştığım o kibirli küstahlığında bu kez dostça bir sıcaklık vardı. Tabağıma utanarak bol miktarda kıymalı lazanya ve birkaç dilim de sıcak biftek alıp, yanma gittim. Gider gitmez bana şarap içip içmeyeceğimi sordu. “Evet,” dedim. Tabağıma şöyle bir bakıp anlayışlı bir şekilde güldü: “Hem sen çatal bıçak da almamışsın...” Az sonra çatal bıçak ve bir bardak şarapla geldi. Yanında da mendile benzer bir şey. Elime alıp baktım, kağıttı bu...

“Bu kağıt mendil,” dedim şaşkınlık içinde.

“Boşver!” dedi Arsen aldırılmaz bir ifadeyle. “Şu yemeğin keyfini çıkarmaya bak. Sonra kahvemizi yudumlarken istediğimiz kadar sohbet edebiliriz. Yanılmıyorsam barda Fransız konyacı da var.”

Yemek, şarap... Hepsi de gerçekten nefisti...

Arsen kağıt mendille ağzını sildikten sonra etrafı göstererek, “İşte Çöküş Dönemi... Ama iyi yaşamışlar değil mi? Bu insanların hepsinden nefret ediyorum aslında. Ama yine de ağızlarının tadlarını biliyorlarmış. Pis tüketim hayvanları!” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama inan, şu an pis bir tüketim hayvanı olmaktan mutluyum.”

Arsen onu gördüğümünden beri ilk kez kahkahalarla güldü, şarap kadehlerimizi tokuşturduk. O an onunla dost olabileceğimizi hissettim, bana itici gelmiyordu ve soğukluğunda sevimli bir taraf buluyordum.

“1980’ler iğrençtir,” diye girdi söze. “Sınıf farklarının doruğa çıktığı, yılların barış, kardeşlik ve toplumsal eşitlik söylemlerinin bitirildiği bir dönem... Onun yerine çekirdek aile çevresinde örülen bir ahlak anlayışı ve dine dönüş vardı. Ama bunlar, mistik bir olgunlaşmadan ziyade muhaliflerin

özgürlük söylemlerine karşı yürütülen sindirme mücadelesinin bir parçasıydı... “

“Benim bildiğim Amerikan Uygarlığı Dönemi bütünüyle böyle değil midir? Sanayi Toplumu sonrası Tüketim Toplumu gelir.”

“Okullarda bu işin kabası öğretilir. 21. yüzyıldaki muhalif patlamanın hatta bugünkü BFP’nin kökeninde 20. yüzyıldaki muhalif hareketler vardır. Bakma 1980’leri aşağıladığıma, şimdiki federasyonu kuranların en çok etkilendiği yeni Marksist okulun, ekolojik muhalefetin ve yeni anarşizmin temelleri iyi ya da kötü hep bu dönemde atılmıştır.”

“Siyasetbilim tarihi mi okudun sen?”

“Hayır ben bir dehayım,” dedi aynı sevimli küstah tavrıyla. Tatlı büfesinden doldurduğu tabağı özenle yiyordu. “İşin doğrusu, buraya gelmeden önce otelin kütüphanesine inip, biraz ‘80’ler üzerine okudum.”

“Sen burada böyle bir yemek olacağını biliyor muydun? ” “Elbette,” dedi. “Ben bütün akşam yemeklerimi burada yiyorum.”

“Peki ama buraya nasıl girebiliyorsun?”

“Benim için çocuk oyuncağı. Ayrıca bu geçmiş yolculuklarında biyolojik koda gerek yok, otele bir misafir olarak kabul edilmiş olman yeter.”

“Koridor Seyyahlığı için Kongre’dekiler Siyah Uyku’dan sonra olur demişlerdi.”

Omuz silkti. “Otel bir bilgisayar yazılımı olarak düşün! Sıradan bir kullanıcının her yere girmesi mümkün değil. Ama benim gibi şifreleri çözersen, o zaman hiç sorun kalmıyor, dilediğini yapıyorsun.”

“Hayal Odası’na da istediğin zaman girebiliyor musun?”

“Bak ben Koridor Seyyahlığı, Hayal Odası dediğin bu şeyleri bilmiyorum... Ayrıca bu terminolojiden de hoşlanmıyorum.. Anlattıklarından anladığım kadarıyla, bunlar biyolojik kod isteyen enerji alanları... Böyle bir şeyle karşılaşıyaydım, hiç şüphesiz girmeyi de reddederdim.”

“Neden?”

“Basit,” dedi. “Ben oteli daha tam olarak tanımıyor ve güvenmiyorum. Biyolojik kod istemesi bir tür tuzak olabilir. Ayrıca bana izin verdiği yerlerde dolaşıyorsa, sistemin içinde bir korsan gibi dolaşmayı tercih ederim ama elbette bir bilgisayar virüsü gibi sisteme zarar vermek de istemiyorum.”

“Siyah Uyku yaşıyor musun?”

“Bir kez yaşadım. Ama bir daha asla yaşamam. Sanırım biyolojik kod çözümlemesi orada yapılıyor ve sisteme dahil ediliyorsun.”

Yine anlamamıştım onu... Açıklamasını istedim.

“Bir disketi yerleştirdiğinde bilgisayar ne yapar? Disketi tanımaya çalışır. Siyah Uyku, bence beynimizin otelin disket sürücüsüne girdiği andan başka bir şey değil.”

“Bütün bunları nasıl anlayabiliyorsun?”

“Çok zor değil.”

“Siyah Uyku’ya girmemeyi nasıl başarıyorsun? Hiç uyumuyor musun?”

“Odama uyumak için değil, duş almak ve üstümü başımı değiştirmek için giriyorum sadece. Oda disketin girdiği yuvadan başka bir şey değil bence. Numaralı mekânlardan uzak duruyorum. Bunu yerine koridor, kafeterya, lobi gibi herkesin paylaştığı numaralandırılmamış bir mekânın sakin bir köşesinde kıvrılıp uyuyorum. Zaten önemli olan kafayı üşütmemek için biraz rüya görmek. Bedenin dinlenmesi için her gün iki üç saat uyku yeter.”

Siyah Uyku için söyledikleri bana da mantıklı geliyordu. Otel biyolojik olarak seni tanıyor,

hafızanı emiyor, karşına hayaletler çıkartıyor ve sonra da sıran geldiğinde seni Hayal Odası'na alıyordu. Peki ama Arsen otele neden güvenmiyordu?

Ona göre güven sorunu, kesinlikle Ennoia'nın ne olduğunu bilmemekten ya da kötü bir şey olduğunu düşünmesinden kaynaklanmıyordu. Sistemi tam olarak kavraması gerekiyordu. Ayrıca o yalnız otele değil kimseye, hele beynine bir disket muamelesi yapan bir şeye asla güvenemezdi.

Arsen her şeyi açıklayabiliyordu, üstelik benim anlayacağım şekilde yapabiliyordu bunu. Geçmiş yolculuğunun nasıl mümkün olduğunu sordum.

“İlkel bir kabilenin jeneratörle çalışan bir video televizyon setiyle karşılaştığını düşün. Bunun ne olduğunu anlayamazlar ama tesadüfen doğru düğmelere basarlarsa karşılarındaki ekranda bir anda bir film çıkar. Önemli olan o düğmeleri bulmaktır.”

“İyi ama o yerliler televizyon seyrettiklerinin bile farkında değiller. Bizse geçmişe gittiğimizi biliyoruz.”

“Sanmıyorum, sen o bilimkurgu romanlarına bakma!” dedi kendine güvenli bir tavırla. “Zamanda yolculuk hâlâ mümkün değil. Şu an gördüğümüz ve içinde bulunduğumuz her şey birer kayıt.”

“Yiyoruz içiyoruz,” dedim. “Bunun neresi kayıt?”

“İlkel kabile mensubu da zaten ekrandaki şeyleri gerçek zanneder,” dedi.

“Ama dokunur ve camı görür, eğer korkup cama vurursa camı kırar. Oysa burada böyle bir şey yok.”

Arsen, çatalı alıp yanımızdan geçen kadının tam sırtına sapladı, kadın bir çığlık attı, sırtından kan aktı ve bir anda inanılmaz bir şey oldu. Bütün görüntü yokolmuş ve pembe bulut yeniden karşımıza çıkmıştı.

“Beklenmedik veri girişi... Kadının sırtından kan akar ama sonra olacakların kaydı yok...” Arsen çok rahattı. Önümüzdeki yemekler dahil her şey yokolmuştu. Tıpkı Hayal Odası gibi büyük bir salondaydık. Arsen “Sabret, kendi kendini yeniden kuracak,” dedi Gerçekten otuz saniye sonra kadın yürüyüp gitti; bıçak Arsen'in elinde yeniden peydahlanmıştı. Yemeğine döndü, bense hayret içinde ona bakıyordum.

“Kesinliğinden emin olmadığım bir şeyi sana söylemem, sonuç olarak bir Akademi mezunuyum.”

“Peki ama bu hayaller ve kayıtlarla karnımız nasıl doyuyor? Bu lezzeti nasıl hissedebiliyoruz?”

“Sır bütün burayı oluşturan pembemsi maddede gizli... O maddenin sınırsız bir dönüşme yeteneği olduğunu sanıyorum. Sonuç olarak pembe bulutu midemize indirdiğimizi söyleyebilirim.”

Belli ki yemek, şarap ve birbirinden leziz tatlılar Arsen'in konuşma iştahını da kamçılamıştı. Sorduğum her soruya cevap verdi. Ona göre, benim Pembe Uyku ve Hayal Odası dediğim tecrübeler bu salonda birleşiyordu. Ama Koridor Seyyahlığı yaşadığımız tecrübe için çok yanlış bir ifadeydi, buraya Isidoro'nun dediği gibi Geçmiş Yolculuğu Salonu demeliydik... Otele bilgisayar, video kayıt cihazı ve üç boyutlu sanal bir televizyon olarak bakmamı önerdi. O kadar aptal olmadığımı daha mistik ve soyut düşünebileceğimi söyledim. Bir kahkaha attı. “Seni aşağılamak için bu metaforları önermiyorum,” dedi. “Ayrıca otelin ardındaki zekâyı istediğin kadar mistifiye edebilirsin çünkü daha önce de söyledim, Ennoia'nın ne olduğunu bilemem, ama bizim kullanımımıza sunduğu teknolojik marifetlerin ne olduğunu anlayabilirim.”

Kongre'dekilerin Pembe Uyku dediği şeyi yaşamamıştı. Ama Kongre'de ne ad verilirse verilsin bütün Ennoia tecrübelerinin birbirinden çok da farklı olmadığını savunuyordu. “Bilgisayar metaforunu kullanırsak, sen ve senin gibilerin buraya girmesi için Siyah Uyku, Pembe Uyku gibi birtakım ön aşamalardan geçip sisteme uyumlu bir dosya haline gelmeniz gerekiyor. Sizi bir disket

halinde sürücüye takıyor...”

Ona Geçmiş Yolculuğu Salonu’na nasıl girebildiğini sorduğumda birden duraksadı. “Bunları senin gibi bir sosybilimciye anlatmak çok zor çünkü tümüyle matematiksel verilere dayanıyor... Tabii tesadüflerin ve otelin de yardımı olduğunu inkâr edemem. Kesin olan tek şey, doğru zamanda doğru yerde olursan, koridorlarda yürümenin Ennoia Harikalar Panayırında dolaşmaktan farksız bir hale gelebilmesi... Ama bunun tadını çıkarabilmen için öncelikle otele seninle iletişim kurmaya çalışan bir zekâ olarak bakman gerekiyor. Sözelimi seni korkutan ve rahatsız eden şeyler, benim için otelin kurduğu cümlelerden ya da matematiksel problemlerden farksız. Şüphesiz, çözümler çok zor çünkü şifreler mükemmel bir matematik zekâsının ürünü. Geldiğim günden beri koridorlarda dolaşıyor, sürekli hesaplar yapıyorum. Ama dürüst konuşmak gerekirse bu geçmiş yolculuğu meselesinde Isidoro’nun yardımı oldu. Bunlar lunapark eğlencesi gibi şeyler. Çözemediğim daha bir sürü şey olduğuna eminim.”

Haklıydı, Isidoro’nun odasından çıktıktan sonra koridorda kendimi görmüştüm, daha sonra sığınmak üzere gittiğim odada yine kendimle karşılaşmıştım... Ben bunlardan korkmuştum ama Arsen bunları herhalde birer işaret olarak alırdı... Bu düşündüklerimi ona da aktardım. “Haklısın, bunlar birer işaret. Ama daha çok birbirinden kopuk ipuçlarını andırıyor bana... Basit birer çözümü yok. Hele senin durumunda...”

Ne demek istediğini sordum. “Boşver,” dedi ve espresso ile puro almak üzere beni bara götürdü.

“Bütün bunlar muhteşem değil mi?” dedi puroyu tütürürken. İkimizin de keyfinin yerinde olmasını fırsat bilerek ona bir kez daha kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini sordum: “Aslında tatilde olduğumu söyleyebilirim,” dedi. “Ama işin doğrusu, Kuzeybatı Federasyonu Uzay Akademisi tarafından gayriresmi bir görevle burada neler döndüğünü araştırmak için gönderildim.”

Kongre’de yüzlerce insanın aylar boyunca yapamadığını o birkaç haftaya sığdırabilmişti. Gerçekten de söylediği gibi bir deha olduğuna inanıyordum. Ama neden diğer davetlilerle birlikte çalışıp daha çok şey öğrenmiyordu.

“Kendi başıma çalışmayı severim. Benim bir dakikada çözebileceğim şeyi, onların anlaması yıllar sürebilir,” dedikten sonra bir kahkaha attı.

“O kadar da değil, davetlileri küçümsüyorsun. Ayrıca emin ol, senin bilmediğin birçok şeyi de biliyorlar.”

“Önemli değil, ben hepsini öğrenirim. Ayrıca zaman sorunun da yok.”

Arsen’in intiharlar konusundaki fikrini de sormak istiyordum ama bundan önce bir İçişleri müfettişi olarak görevimi, arşivde okuduğum raporu, aşçıbaşı ile Isidoro’nun yorumlarını anlatmalıydım. Purosunun dumanları arasında gömülmüş bir durumda sözümü hiç kesmeden dinledi beni.

“Kongre üyelerinden McQuail her ikisinin de intihardan önce Koridor Seyyahlığı’na çıktıklarını söylüyor. Sen bu konuda ne dersin?” diye bitirdim uzun konuşmamı.

“Bir şey bulduğumda sana da söylerim,” demekle yetindi.

Doğrusu, bu kadar ayrıntılı açıklamaların ardından bu kadar sade bir cevap sinirlerimi bozmuştu...

Sanki birden yine o soğuk Arsen’e dönüşmüştü. Suskunluğu sürüyor, etrafı inceliyordu.

“Neden burada bizim boyutumuzdan başka bir insan yok?” dedim. Mesela bir Kongre üyesi de burayı ziyaret edebilir miydi? Franz’ın buradaki varlığının anlamı neydi? Franz neden sorularım karşısında hep sessiz kalıyordu?

Fakat Arsen sanki beni dinlemiyor gibiydi. Bütün dikkatini ağır ağır yudumladığı üçüncü espresso fincanına, keyifle tütürdüğü purosuna ve etrafımızda dolaşan birbirinden çekici kadınlara

yöneltmişti. Bana, bütün bunları boşver, anlamında bir hareket yapıp etraftaki kadınlardan söz etmeye başladı. Bu salonda daha önce katıldığı yemeklerin bazılarında küçük maceralar yaşamıştı. Bir keresinde kadın ona oda numarasını verip salondan çıkmış, Arsen de onu sonsuza kadar kaybetmişti. Arsen ikinci macerasını salonun kuytu ve karanlık köşelerinde gerçekleştirmek istemiş ama kadın buna karşı çıkmıştı. Üçüncü macerasında nasılsa her şey bir kayıt diye düşünüp herkesin gözü önünde bu işi yapmaya kalkışınca otel güvenliği tarafından zorla dışarı çıkarılmıştı. Bundan sonra yaşayacağı dördüncü macerasında daha da kuytu bir köşe bulmak ve bunu hemen yapmak istiyordu.

Masadan kalktı... Sanırım daha önceden gözüne kestirdiği iki yalnız kadının yanına gitti. Bense onu uzaktan seyrederken tatlı büfesine doğru hareketlendim. Tatlıların lezzeti büyüleyiciydi. Midemi bozmayacağından emin olsam, özellikle çikolatalı pastanın servis masasının üstünde kalmış bütün dilimlerini yiyebilirdim. Bu arada, Arsen az önce gittiği iki kadının yanında peydahlanan kır saçlı yaşlı adama bir şeyler anlatıyor, adam da onu soğuk bir ifadeyle dinliyordu. Birkaç dakika sonra asık bir suratla gelip karşıma oturdu. “Bu gece şansım yok,” dedi.

Keyfi tümüyle kaçmıştı. Ona bir kez daha intiharlardan söz ettim. “Neden kendin çözmüyorsun ki? Ben senin rehberin falan değilim, bunu tümüyle aklından çıkart. Ayrıca detektiflik oynamak istiyorsan kendi başına oyna,” dedi aksi bir ifadeyle...

Az önceki konuşkan, arkadaş canlısı Arsen gitmiş, yerine karşısındakiyle iletişim yollarını kapatan kendini beğenmiş bir adam gelmişti. Üsteledim. “Ne yani, bu olay senin ilgini çekmiyor mu? İki tane Soğuk İstasyon görevlisi bir manyetik alan araştırması sırasında intihar ediyor. Kaldı ki, sen de Akademi kökenin nedeniyle onlardan birisi sayılırsın. Davetlilerden birisi intihar etse, senin için bunun nedenini bulmak önemli olmayabilirdi ama araştırma yapan iki bilim adamının intiharı yeterince ilginç değil mi?”

“Soğuk İstasyon çalışanlarıyla tanışmış değilim,” dedi sakın bir ifadeyle. “Ama benden daha çok şey bildiklerini tahmin ediyorum. İntiharları araştırmaya gelince, kayıtlara düşülen ilk gerçeğin doğru olduğuna eminim. Şöyle ya da böyle, aşırı strese bağlı intiharlar bunlar. Başka ne olabilir ki?”

Cinayet olsaydı o zaman bir katil olurdu ve biz de belki araştırabilirdik. Ama senin sözünü ettiğin bu vakalarda katil ve maktulun aynı kişi olduğuna inanıyorum.. Sadece psikolojik nedenleri araştırabilirsin. Ama insanın hayaller arasında dolaşabildiği, geçmişe gittiği, uykuda beş duyusunu da etkileyen rüyalar gördüğü, geçmişe gidip tıka basa karnını doyurduğu bir otelde ölü bir insanın psikolojisini nasıl araştırabilirsin? Yapman gereken gidip Ennoia ile ilgili bir rapor vermek... Sadece burada olup bitenleri bile yazsan görevini fazlasıyla yapmış olursun. Oysa sen detektiflik oynamak istiyorsun...”

“Hayır,” dedim kesin bir ifadeyle. “Burada herkesin bir görevi, bir işlevi var. Benimse buraya neden geldiğim bile belli değil. Davetli değilim, zaten onlarla aynı boyutu çok az paylaşıyorum. Memurum ama gerek merkezle gerekse burada yetkililerle bağlantılarım kopalı çok oluyor, ne zaman bu soruyu sorsam herkes ilk görevin doğru olduğunu söylüyor. Gri Dosya, Klamm, Sordini, aşçıbaşı, Marie, Isidore...”

“Senin yerinde olsam bunları dert etmez, otelin keyfini çıkartmaya bakardım,” diyip tekrar omuz silkti. Onunla konuşmak artık mümkün değildi. Zaten o da odasına gideceğini söyleyip salonu terk etmek üzere kalktı. Gitmeden önce oda numarasını sordum.

Bir müddet duraksadıktan sonra “Ben seni bulurum,” dedi ve gözden kayboldu.

Yalnız kaldığımda etrafıma bakındım. Ortalık tenhalaşmış, garsonlar servis masalarını toplamaya

başlamışlardı. Dışarı çıkmadan önce cebime koyduğum kağıt mendilin kapıdan çıkar çıkmaz ellerimin arasında kayboluşunu hissettim. Ceket cebimde birkaç pembe alev yanıp söndü... Geçmişten çıkmıştım.

Otelin gerçek saatinin kaç olduğunu tahmin etmek yine zordu. Kolumdaki saate göre Arsen’le beraber içeride en az 2 saat geçirmiştım. Ama acaba salonda geçirdiğim 2 saat otelde kaç saate tekabül ediyordu? Tek çözüm vardı: Geldiğimden beri bir tür saat kulesi ve duvar takvimi gibi kullanmaya alıştığım resepsiyona uğramak...

Franz oradaydı ve saati hemen söyledi: “Dokuza yirmi var...” Sormamı beklemeden hemen ekledi: “Sabah...”

Bu, Geçmiş Yolculuğu Salonu’nun hayatımdan en az 12-13 saat çaldığı anlamına geliyordu.

Bütün bu olanları Marie’ye anlatabilirdim. Ama o kadar çok uykum vardı ki... Kaç saattir ya da kaç gecedir uykusuz kaldığımı hesap edemiyordum. Kolumdaki saat de pek bir işe yaramıyordu. Esrarengiz Ennoia zamanları içinde kaybolmuştum...

Asansöre binip yedinci kata çıktım, odama geldim, soyundum ve kendimi yatağa bıraktım. Siyah Uyku’dan hiç korkmuyor, Pembe Uyku’ya aldırış etmiyordum. Gerçek uykuyu istiyordum. Bedenin ve beynin dinlendiği o gerçek uykuyu... Her şeye rağmen yine de uyumadan önce tuhaf bir şey keşfettim... Herkesi ağır ağır kaybediyordum... Klamm, Sordini, Aşçıbaşı, Ella ve Marie... Peki ya Arsen? Bir tek onu yitirmiyordum, oteldeki hayatımın her aşamasında karşılaştığım tek insandı o... Bütün bu düşünceler içinde ağır ağır bir karanlığa doğru yuvarlandım. Dışarıdan rüzgarın sesi geliyordu, herhalde kar fırtınası başlamış olmalıydı...

VIII.

“Zaman döngüseldir. İnsan zamanla 'zaman olmayan' arasında bir yerde bulunmaktadır.”

Reha ÇAMUROĞLU, “*Dönüyordu*”

Paris’te akşam yemeklerini yediğim şehir kafeteryalarından birindeyim. Komşum Madame Vernon hemen karşımda oturuyor ve ben pencereden günbatımının sokakta değiştirdiği renkleri seyrediyorum. Tam karşımdaki masada Ella’yı görüyorum ve ona doğru yürüyorum. Ella gülümsüyor ve “Nerelerdesin? Ben de seni arıyorum,” diyor. “Burası Paris, senin ne işin var burada?” demek istiyorum ama ağzımdan bu sözler çıkamıyor.

Sahi ben, Ennoia’dan ne zaman ayrıldım? Hatırlayamıyorum.

Madame Vernon dostça kolumdan tutuyor ve “Lütfen,” diyor. “Artık geri dönün, burası sizin eviniz.”

Ella birden “İstenmediğim yerde duramam,” diyerek ayağa kalkıyor ve kafeden dışarı çıkıyor. Ben de peşinden... Aniden mekân değişiyor. Artık Paris’teki İşçileri binasında her gün gittiğim ofisteyim ve iş arkadaşlarım beni görünce ayağa kalkıp “Hoşgeldin” diyorlar. Ella ortalıkta yok, kaybolmuş durumda. İşyerindeki en yakın arkadaşım Ali, “Çabuk benimle gel yapacak çok iş var,” diye sesleniyor... Tam bu sırada Sordini’yi görüyorum. Yüzünde alışık olmadığım sıcak bir gülümsemeyle gelip omzumu sıvazlıyor ve “Sen bize burada lazımsın,” diyor.

Onun bu yakınlığından etkileniyor, ben de ona dostça davranmak istiyorum.

“Burası neresi Sordini?” diye sorduğum an Marie’yi görüyorum. Marie hemen “Seni ne kadar özledim, bilemezsin,” diyerek sarılıyor. “Sen buraya ne zaman geldin?” diye soruyorum ona... Bu arada, hâlâ aynı şeyi düşünüyorum. Paris’e ne zaman gelmiştim ben? Öyle ya, Ennoia’da değil miydim? Oradan ne zaman ve nasıl ayrılmıştım? Ve Marie’nin sesini duyuyorum: “Burası Güney Fransa, artık evindesin.”

Artık ofiste değil, babamın ölümünden önce Güney Fransa’da yaşadığımız köy evinin bahçesindeyiz. Bana sıkıca sarılmış olan Marie’nin tatlı sıcaklığını hissediyorum.

“Neden bana daha önce sevgini göstermedin Marie? Neden senden hoşlandığımı söylediğimde bana soğuk davrandın?” demek istiyor ya da buna benzer şeyler diyor ve Marie’ye sarılıyorum. Marie çıplak omuzlarımı öpmeye başlıyor? Gömleğimi ne zaman ve nerede çıkardığımı hatırlamıyorum. Marie ile sevişiyor olma düşüncesinin verdiği sarhoşlukla ona biraz daha sarılıyor, sevişmek için bedenimi onun bedenine yaklaşıtıyorum. Yaklaştıkça ve istek arttıkça görüntü ağır ağır dağılmaya başlıyor. Marie ile sevişmek için gösterdiğim çabalar görüntüyü sanki daha da süratle eritiyor ve düşünceler berraklaşıyor. Uyanmak üzereyim... Son bir çabayla rüyaya dönmeye ve Marie’yi öpmeye çalışıyorum. Öpüyorum ama dudaklarının tadı yok artık, ellerim boşluğu tutmaya çalışıyor. Ne zaman bilmiyorum ama birden “Rüyadayım ve şimdi uyanıyorum,” düşüncesi kesin hakimiyetini kuruyor. Sahi neredeyim ben? Ennoia’dan ne zaman dönmüştüm? Paris’teki evimde miydim? Nereye açılacaktı gözlerim?

Karanlık ve rüzgar sesi, bütün bu soruları cevaplıyordu: Ennoia’da 707 numaralı odadaydım.

Zaman ve mekân mefhumlarını yerli yerine oturtuktan sonra her şeyi hatırlayacaktım. Arsen’le 1987 yılına dönüp, otelde yemek yedikten sonra odama çıkıp uyumuştum. Gözlerimi yeniden kapatıp, az önce çıktığım rüya alemine dönmek istediysem de beceremedim. Uykumu almıştım. Ennoia’ya geldiğimden beri ilk kez rüya görüyordum; demek ki Siyah Uyku değildi bu... Marie, Siyah Uyku’dan dış etki gelmeden uyanmanın mümkün olmadığını söylemişti. Pembe Uyku da değildi çünkü gördüğüm rüyalarda duyulardan biri devreye girmemişti. Sonuç olarak, Ennoia’da ilk kez normal bir uyku çekmiş ve sıradan insanlar gibi rüya görmüştüm. İlk kez olan bir başka şey de, bir dış etki olmadan uyanmamdı...

Tekrar uyuyamayacağımı, vücudumun artık uykuya zerrece ihtiyacı olmadığını, hatta sırtımın yatmaktan hafif sızladığını anlayınca kalktım. Çok uyuyan insanların yaşadığı o huzurla karışık sersemlik hissiyle doluydum. Son zamanlardaki tecrübelerim bana Siyah Uyku’dan sonra kendini iyi hissetmenin mümkün olamayacağını göstermişti. Oysa o an iyi hissediyordum kendimi.

Daha önceki her kalkışımda, beni uyandıran telefon o günü nasıl geçireceğimi belirlemişti. Fakat ilk kez kendi başıma uyanıyordum... Saatime bakmak için başucu lambasını yaktım. 04.17... Ennoia’nın karanlığında bu saatin öğleden sonraya mı, sabaha mı denk düştüğünü anlamak imkansızdı. Her iki ihtimalde de yemek vaktine daha çok vardı.

“Bakalım bugün neler olacak?” dedim yüksek sesle kendi kendime... Kalkıp banyoya girdim ve sıcak suyu açıp düşün altına girdim.

Tıraş olduktan sonra temiz bir mavi gömlek, altına siyah pantolon, üstüne de siyah ceket giydim. Bir gece önce sürpriz bir biçimde katıldığım İtalyan Gecesi’ndeki paspallığımdan doğrusu biraz utanmıştım. Kim bilir belki Arsen’i bulursam yemeğimi geçmişte bir yerlerde yiyebilirdim.

İyi ama Arsen’i nerede ve nasıl bulacaktım?

Belki de önce Marie’yi aramalıyım. Numarasını öğrenmek için telefona uzanıp resepsiyonun numarasını çevirdim. Her zaman her yerde olabilen Franz karşımdaydı. Cevap alamayacağımı bildiğim halde sordum: “Merhaba Franz, nerede ve hangi boyutta olduğumu biliyor musun?”

“Anlayamadım.”

“Senin anlayacağın saati ve günü soruyorum.”

Artık alışmıştı herhalde, hemen cevapladı: “Sabah 04.50. Aralık ayının 21’i...”

Susup kalmıştım. Bu, otele geleli yaklaşık 16 gün olduğu anlamına geliyordu. Telefonun öbür ucundan Franz “Bir şey mi oldu?” dedi... Kafam inanılmaz derecede karışmıştı. Zaman mefhumu elimden tümüyle kayıp gitmek üzereydi.

“Ben buraya geleli 16 gün mü oldu Franz? Bu, inanılmaz bir şey. Siyah Uyku’yla belki birkaç gün atlamış olabilirim ama bu kadar zaman nasıl geçti. Ben... ben sadece bir hafta diye düşünüyordum. Üstelik bu kez sakallarım da uzamamış.” Franz o sinirbozucu kibarlığıyla “Sizin için ne yapabilirim?” dedi... Ona Marie’nin oda numarasından başka bir şey sormanın anlamı yoktu.

Arsen’i odasında bulmak mümkün değildi. Kaldı ki bana asla odasında uyumadığını, bulduğu uygun bir yerde kıvrılıp uyuduğunu söylemişti? Aslında benim yapmam gereken de buydu. Neden odamda uyumuştum ki? Belki bir haftadır uyuyordum, belki günlerce süren bir Siyah Uyku dönemi yaşamış, dışarıdan hiç kimse beni aramayınca da normal uyku dönemine girmiştım. Her şey olabilirdi ama fiziksel olarak su içmeden, yemek yemeden nasıl bu kadar uyuyabilmişim? Fakat Ennoia’da mümkün olmayan ne vardı?

Sabahın beşi, Marie’yi aramak için çok erken bir saatti. Bana birkaç kez “Ben nesnel zamanı

yaşarım,” demişti. Onu aramak, Kongreye katılmak ve bu uzun boşluğun esrarını onlarla konuşmak için üç saat daha beklemek istemiyordum. Üstelik acil bir durumdu. Telefonla aradım ama uğultudan başka bir şey çıkmadı. Marie’nin söylediklerinden hatırladığım kadarıyla uğultu, farklı boyut ya da otelin iletişime bir tür engel koyması gibi bir şeydi... Demek ki, otel Marie’ye ulaşmamı engelliyordu. Isidoro’yu deneyebilirdim.

Tekrar Franz’ı rahatsız ettim: “Zor durumdayım Franz. Tam üç hafta boyunca uyumuş olabilirim, bu sence normal mi?”

“Sizi anlamak çok zor beyefendi?”

“Sence şu an ne yapmalıyım?”

“Kahvaltı saat yedide başlar, kafemiz ve lobimiz açık.”

“Tamam,” diyip susturdum onu ve Isidoro’yu sabahın beşinde uyandırmayı göze alıp, numarasını çevirdim. Aynı uğultu yine kulaklarımı doldurdu. Otel bütün geçişleri yasaklamıştı adeta. Ani bir kararla Ella’yı aradım. Uğultu sanki daha da artmıştı.

Koltuğa çöküp kaldım, az önce yataktan kalkarken içimi dolduran o büyük huzur duygusunun tek bir zerresi daha kalmamıştı.

Pencereden kar fırtınasını seyrettim. Cadde üzerinde kar kalınlığı artmıştı ama otelin önündeki geniş kaldırımında bir kişinin geçebileceği kadar karlar kürenmişti. Ennoia’da her şeye rağmen hayat olağan akışını sürdürüyor, birileri karları kürüyordu... Saate baktım. 05.07.. Kafeye inmeye karar verdim. May’i bulabilirdim.

Arsen’in tezi doğruysa, “otel-bilgisayar”ın “disket sürücüsü” olarak kullandığı bir odada günler boyu kalmıştım. Bu durumda otel hafızamı bir bütün olarak ana belleğine kaydetmiş oluyordu. Tümüyle inanmasam bile fikir beni korkutuyordu. Bilinç ve bilinçdışımın bana bile mahrem olan özel bölgeleriyle bir başkasının eline geçmesi kesinlikle hoş bir düşünce değildi. Neden Arsen’in dediklerine kulak verip lobide duran koltuklardan birine kıvrılıp yatmamıştım ki?

Asansöre binmeden önce Isidoro’nun odasını tıklattım. Cevap gelmedi. Üstelemedim. May ile konuşmalıydım; şansım varsa kahvaltıda Marie’ye ve diğer davetlilere katılabılırdim.

May tezgâhın bir köşesinde yine kitabını okuyordu, pencere kenarındaki bir masada ise daha önce hiç görmediğim şık giyimli orta yaşlı gözlüklü bir adam oturuyordu. Kafede bir gariplik sezdim ama pek aldırmadım. Bar sandalyelerinden birine tüneyip May’dan bir bardak su istedim. Başını kaldırıp gülümsemeden baktı bana. Bakışlarımla oturan adamı işaret edip “Kim bu?” diye fısıldadım. May konuşmaya hevesli olmadığını hissettiren bir tavırla bardağı önüme koyup köşesine çekildi. Yerimden kalkıp May’i daha yakından görebileceğim bir yere gittim ve ona beni hatırlayıp hatırlamadığını sordum. İnatçılığında, küskünlüğünde sevimli, çocuksu bir taraf vardı. “Hatırlıyorum,” dedi bakışlarını bana çevirmeden...

“Ne okuyorsun?”

Kitabın kapağını gösterdi. Üst başlıkta “Nasıl Bir Gelecek?”, alt başlıkta daha ince harflerle “Komünal Toplum Düşüncesinin Tarih Boyu Gelişimi ve Anarşizm” yazıyordu. Yazarı, Yvonne Krueber...

Madam Yvonne Krueber ile tanışmayı gerçekten istiyordum ama bu, Ennoia’da o kadar kolay sayılmazdı. “Ne anlatıyor bana biraz özetlesene,” dedim sevimli olmaya çalışarak... “Boşversene, seninle hiçbir şey konuşmam,” diyip kitabına gömüldü.

“Sana kötü bir şey yapmadım May, sadece biraz tartıştık o kadar.”

“Lütfen beni rahat bırakır mısın?” dedi kitabın üzerinden ters ters bakarak...

Kibar bir insanın yapacağı şeyi yaptım. Suyumu alıp barın öteki tarafına geçtim. May ve Franz beni rahatlatıyorlardı. Sabahın bir vaktinde aşağı indiğimde birini resepsiyonda, diğerini ise barda bulabiliyordum. Onlar Ennoia’nın normal bir yere benzemesini sağlıyorlardı.

Konuşmaya ihtiyacım vardı. May beni reddettiğine göre pencerenin yanında oturan o adamla gidip tanışabilirdim. Sabahın o saatinde insanın sosyal cesaretinde bir artış oluyor olmalı ki ismimi söyleyip, elimi uzattım, hatta espri bile yaptım: “Demek ki, siz de benim gibi erkenden kalktınız öyle mi?” Elimi sıktı ama ne dediğimi anlamışa benzemiyordu.

“Oturabilir miyim? Sizi rahatsız etmiyorsam.”

“Tabii ki buyrun,” dedi ama pek istekli olduğu söylenemezdi.

“Ennoia’da mı kalıyorsunuz?”

“Evet.”

“Davetli misiniz? Yoksa memur mu?”

Bakışlarındaki tedirginlik ve şaşkınlık beni güldürdü. “Otel müşterisi misiniz?” diye suskunluğu bozdum.

“Evet.”

“Şu halde burayı lojman olarak kullanan daimi idari görevlilerden biri değilsiniz.”

“Hayır değilim.”

“O zaman memursunuz?”

“Hayır.”

Onu bir daha ne zaman görecektim ki? Israrcı davranabilir ve onu rahatsız etmeye devam edebilirdim. “O halde kimsiniz?”

“Özür dilerim kalkmam gerekiyor,” diyip masadaki dosyasını alıp hemen toparlandı. O zaman adamın üstündeki kıyafetlere daha dikkatle baktım. Şık bir adamdı. May’e bakmak için kafamı kaldırdığımda, gördüklerimi kavrayabilmem için en az bir-iki dakika geçmesi gerekiyordu. Bir kere barda May yoktu, onun yerinde galiba adına papyon dedikleri şeyi takan beyaz gömlekli, siyah yelekli bir barmen vardı ve arkasındaki tezgâhta La Notte Italiana açık büfesinde gördüğümünden çok daha fazla içki şişesi duruyordu. Bar bu rengarenk şişelerle birlikte adeta ışıklar saçıyor ve barmenin sol arkasında, üst tarafta küçük bir televizyon duruyor, ekrandaki görüntüler büyük bir hızla ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Bütün bu gördüklerime anlam vermeye çalışırken, az önce rahatsız ettiğim adam barmene beni gösterdi ve onun uzattığı küçük kağıdı imzalayıp kafeyi terk etti.

Peki ama bu neydi şimdi? Kafede geçmişe mi gitmiştim? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ennoia’nın yeni bir sürprizinin tam içine düşmüştüm yine... Büyülenmiş gibiydim. Barmenin bakışlarındaki şaşkınlığı fark etmemesinin imkanı yoktu. Görmezlikten gelmeye çalışsa da ara sıra merakına yenilip dönüp bana bakıyor, bu arada eski filmlerde olduğu gibi elindeki bir bezle bardakları kuruluyordu. Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim.

Arsen geçmiş yolculuğu diye bir şey olmadığını söylemişti. Pembe Uyku’yla Hayal Odası’nın bir karışımından ibaret bir durumdu; bir anlamda bilgisayarın video kayıtlarından birini seyrediyorduk sadece. Ama bunun sadece otelin büyük yemek salonunda değil her yerde, örneğin kafede de mümkün olabileceğinden hiç söz etmemişti. Demek ki “pembe bulut” her an her yerdeydi ve bir anda bana eski bir kaydı seyrettirmeye başlamıştı. Geçmişte nereye gittiğimizi anlamak için barmene hangi yılda olduğumuzu sormanın bir yolunu bulmalıydım ama bakışlarım televizyondaki görüntülere kaydı. Peş peşe gelen kısa, hızlı ve rengarenk görüntüler bitmişti. Ekranda yine grafik şekiller belirdi, elektronik

tınlarla yapılan senfonik bir müziğin ardından ekranda bir spiker belirdi. Anladığım kadarıyla bir haber programıydı. “Günün Özeti” yazısı çıktı.

9 Kasım 1989’daydık. Büyük ihtimalle Avrupa genelinde yayın yapan bir televizyon istasyonuydu, çünkü o yıllarda da yaygın olarak konuşulan, şimdi ise ortak dil haline gelen İngilizce’yi kullanıyorlardı. Tüm dikkatimi televizyona verdim, barmenden sesi açmasını bile istedim. İlk haberden anladığım kadarıyla, iki Almanya’yı birbirinden ayıran Berlin Duvarı diye bir şeyin yıkılışından söz ediyorlardı. Tarih bilgimin kıtlığından nefret ettim ama biraz daha dinleyince anladım. Sosyalist Almanya’yı kapitalist Almanya’dan ayıran duvar yıkılmıştı. Üniversitedeki tarih derslerinde böyle bir olaydan söz edildiğini hayal meyal hatırlıyordum ama ana bir konu başlığı olarak okuduğumu hatırlamıyordum.

Yine ‘80’lerdeydik...

May’in okuduğu kitap aklıma geldi. Belki de az önce barda, Avrupa’daki Sovyet güdümlü baskıcı sosyalist rejimlerin çöküşü üzerine bir bölüm okuyordu. Bütün bunlar tesadüf olamazdı. Olaylar birbiriyle ilişkiliydi. May ile yaptığım konuşma, Arsen’le ‘80’li yıllara gitmemiz, Yvonne Krueber ve tekrar ‘80’li yıllar...

Barmen yanıma yaklaştı. “İyi geceler efendim, size bir içki hazırlamamı ister misiniz?”

Boş mideye içki içme alışkanlığım yoktu ama içinde bulunduğum durum açısından sert bir kahve fena olmayabilirdi. Gözüm hâlâ televizyondaydı... Barmen kahvemi önüme koyarken “Bence asla birleşemeyecekler,” dedi. “Düşünsenize 40 yıldır ayrı yaşayan iki halk. Her şeyleri farklı artık. Birbirlerine alışmaları zor olacak.”

“Haklısınız,” diyebilirdim. Ne diyebilirdim ki? Baskıcı bir rejim altında uygulamaya konan sosyalizm üzerine fazla bir şey bilmiyordum. Televizyonu bırakıp içki tezgâhına baktım. Hayatımda bu kadar çok içki markasını bir arada görmemiştim. Her şişe sanki ayrı bir sanat objesiydi. Hele bardaklar... O zamanlar her içki için ayrı bardak kullanıldığını hatırladım.

Barmenin şaşkın bakışlarımdan tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Ama onu rahatlatmak için ne yapabilirdim ki? Ayrıca Arsen’in tezine göre geçmişe gitmemiş olmam gerekiyordu; sadece sanal bir kayıt izliyordum. Sanal bir garsonla kişisel bir sohbete girmek mümkün müydü? Pekala mümkün, diye düşündüm. Otelin belleğinde böyle bir garson varsa, o bir bilgisayar programı değil gerçekten yaşamış biri olmalıydı.

“Mutlu musun?” Bakışlarındaki şaşkınlığa aldırmadan hemen devam ettim: “Yani, burada bu barda çalışıyor olmaktan?”

Gülümsedi, her şeye rağmen normal bir insan olabileceğim ihtimalini göz ardı etmeden, alçakgönüllü bir tavırla konuştu. “Ben öğrenciyim, Otelcilik üstüne okuyorum ve burada staj yapıyorum. Mutlu olduğum söylenebilir. Peki ya siz? Siz ne iş yapıyorsunuz?”

“Bir memurum,” dedim.

“Ya, ne güzel, hangi ülkeden? Aksanımıza bakılırsa frankofon bir ülke olmah.”

“Haklısınız,” birkaç saniye kadar düşünüp onu şaşırtmayacak bir şey bulmaya çalıştım ve bulur bulmaz da söyledim: “Fransa’danım.”

“Öyle mi ne güzel? Hangi kentte oturuyorsunuz?”

“Paris.”

Genç barmen konuşmak konusunda istekliydi, hele Paris’i duyunca... Ama bir zamanlar yaşamış da olsa, otelin hafızasında kayıtlı sanal bir görüntüyle Paris’i nasıl konuşabilirdim? Hem onun Paris diyince aklına gelen dünyanın en güzel şehirlerinden biriydi. Benim Paris’im ise onda dokuzu

boşalmış, bakımsız, eski güzel günlerinden çok uzakta hayalet bir kentti...

Kahvemi alıp masalardan birine geçtim. Arsen'i bulmalıydım ama nasıl? Etrafıma bakındım. May ile konuşurken ortamdaki değişiklikliği fark etmemem normaldi çünkü hem ışık azdı hem de kafenin dekorunun çok değiştiği söylenemezdi. Masaların orta yerinde duran porselen kaplardaki paketlenmiş şekerler ve kremler dikkatimi çekti... Küçük kağıtların içine konan şeker torbalarıyla oynamaya başladım. Tüketim toplumu baştan aşağı bir müze gibiydi. Yaşadığım çağda toz şeker büyük kâselerde bar tezgâhında durur ve her masaya konulmazdı. Şeker üreten fazla fabrika yoktu.

Barmenle sohbetimi yarıda kesmiştim. Onu şaşırtmadan, Arsen gibi görüntüleri bir çatal saldırısıyla iptal etmeden ondan ne öğrenebilirim diye düşünüyordum. Bulur bulmaz soruyu yapıştırdım.

“Ennoia Otelı'nin ne zaman kurulduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. Geçen yüzyılın sonlarında... Ama 5 yıl önce büyük bir restorasyondan geçmiş. Dış cephe korunarak yeni bir otel inşa edilmiş.”

“Genelde kimler gelir buraya?”

“Kongre turizmi için kullanılır. Yazları hiç boş kalmaz. Ama kışın da fena değildir. Şu ölü mevsimde bile dört ayrı kongre yapılıyor. Avrupa Dış Hekimleri Birliği'nin olağan genel kurulu, İsveç El Cerrahisi Kongresi ve iki tane felsefe semineri...”

Bunları Marie de söylemişti. Barmenden yeni bir şey öğrenemezdin.

Arsen'i bulmalıydım. Ennoia'yla başa çıkabilmek için onun gibi bir dehaya ihtiyacım vardı. Ama Ennoia, ona ulaşmama izin vermiyordu. Kafeden çıksam, başıma neler geleceğini bilmiyordum. Öte yandan yaşadığım sıradışı bir tecrübe esnasında Franz ilk kez ortalıklarda görünmüyordu ve bu tedirgin ediciydi. Daha önce nereye gitsem karşıma çıkmıştı; Hayal Odası'nda, Geçmiş Yolculuğu Salonu'nda... Burada yoktu. Belki de yaşadığım, davetlilerin söylediği türden bir Koridor Seyyahlığı tecrübesiydi ya da Arsen gibi korsan gezilere başlamıştım. Ama Arsen nereye gittiğini ve ne yaptığını bilirdi, bense otelin kontrolündeydim...

Terlediğimi hissettim. Pencerenin altındaki kalorifere elimi uzattım ve metali tutar tutmaz elimi geri çektim. Ömrüm boyunca hiçbir kaloriferin bu kadar ısıtıldığını görmemiştim. Panik içinde garsona “Kaloriferler çok ısınmış bir sorun mu var acaba?” diye seslendim. Garson şaşkın ve anlamaz bakışlarla hemen arkasına doğru eğildi ve yanındaki kalorifer dilimlerine elini uzattıktan sonra “Sorun yok beyefendi bu mevsimde hep böyle yanar. Dışarıda hava çok soğuk,” dedi.

Kendi çağımda asla bir benzerini bulamayacağım kahvemin tadını ağır ağır çıkarıp, buradan çıkmalıydım. Rahatsız hissediyordum kendimi...

Arsen ne zaman ne yapacağını nasıl bilebiliyordu? İşaretleri doğru gözleyip onu bulabilir miydim? Hiç sanmıyordum. Dışarı çıkmayı düşündüm. Arsen'in Geçmiş Yolculuğu Salonu'na dair anlattıklarından hatırladığım kadarıyla, tekrar içeri girdiğimde gerçek zamana geri dönebilir ve May ile konuşabilirdim. ..

Ama hiç değilse bir kere Arsen gibi zekâmı kullanmaya çalışıp, farklı bir şey yapsam ne olurdu?

“Arsen isimli bir arkadaşına not bırakmak istiyorum, gerçi hangi odada kaldığını bilmiyorum ama...” diye seslendim barmene.

“Sorun değil, hemen buluruz. Tam ismi neydi?” dedi genç barmen rahatlatıcı bir ifadeyle.

“Bilmiyorum, sadece Arsen,” diye bara yaklaşıp tezgâha abandım.

Barmen resepsiyonu aradı, ismi söyledi. Beklemeye başladık. Saniyeler boyunca üç ihtimal

üzerinde duruyordum. Bir, “Bu isimde biri yok,” diyeceklerdi. İki, Arsen’in oda numarasını vereceklerdi. Üç, ilk iki tahminimin dışında başka bir şey gerçekleşecekti. Her üç ihtimalde de otel bana bir işaret göndermiş olacaktı.

“Otelde bu isimle biri kalmıyormuş, isimden emin misiniz?” dedi barmen düşüncelerimi aniden kesintiye uğratarak.

“Boşverin sadece bir denemeydi,” dedim.

Çıkmak üzereyken arkamdan seslendi. “Efendim hangi odada kalıyorsunuz, hesap için...”

Geri döndüm, uzattığı kağıdı imzaladım. Tanrı bilir 1989 yılında odamda kim kalıyordu. Tam dışarı çıkarken telefon çaldı, barmen arkamdan yine seslendi. “Efendim telefon size...”

Telefonu elime aldığım an, pembe bulutsu madde aniden ortaya çıktı ve ağır ağır yok oldu. May bana bakıyordu, bardaydım.

“Elinde o telefonla ne yaptığını sanıyorsun?” dedi May ters ters bakarak. Telefondan çevir sesi geliyordu, birden gözüm May’in elindeki kitaba takıldı.

“Şu an hangi bölümü okuyorsun?” dedim.

“Doğu Almanya’nın yıkılışını.”

“Hangi sayfadasın?”

“513...”

Peş peşe üç numara çevirdim: 5, 1 ve 3...

Uğultu yoktu, karşı tarafta telefonun çalma sesini duyabiliyordum. Sonra aniden ses kesildi ve daha farklı tonda bir çalma sesi gelmeye başladı. Telefon açıldı, ses yoktu. İsmimi verdim ve kiminle görüştüğümü sordum. Sessizlik bir müddet daha devam ettikten sonra “Peki sen kimi arıyorsun?” dedi bir ses. Arsen’di...

“Tabii ki seni,” dedim bir kahkaha atarak.

Onu nasıl bulduğumu sordu. Uykudan yeni kalktığı belli oluyordu. “Bu bir sır. Görüşürsek anlatırım,” dedim.

“Görüşmek mi?”

“Hemen görüşelim. Burada birbirimizi kaybetmemiz an meselesi.”

Susuyordu. Belki de yeni uyanmış ve şaşkınlığını üstünden hâlâ atamamıştı.

“Sana anlatacak çok şeyim var Arsen. Sabırsızlanıyorum çok tuhaf şeyler yaşadım. Az önce bu barda geçmişe gittim. Yine ‘80’lere...”

Suskunluk devam ediyordu.

“Arsen, Tanrı aşkına neyin var?”

Telefonu kapatmıştı...

Büyük ihtimalle Siyah Uykuya yakalanmıştı. Belki beni tanımamıştı bile. Onu bulmam, her şeyi anlatmam gerekiyordu. Ayrıca Siyah Uyku deneyinden sonra onu yalnız bırakmamam gerekiyordu.

Telefonu neden kapatmıştı? Kaldığı odayı artık biliyordum. 513 nolu odada olmalıydı. Lobiye doğru koştum, asansöre bindim. Beşinci katta kapı açıldı. Arsen karşımdaydı... İlk kez o değil ben asansörün içindeydim. Hiç şaşırmışa benzemiyordu.

“Neyin vardı senin telefonda?”

“Telefon mu?” dedi...

“Az önceki konuşma...”

Duymamış gibiydi, asansöre binip zemin katın düğmesine bastı. Ona telefonu nasıl bulduğumu ve

tüm hikâyeyi hemen anlatmaya başladım. Asansörden indikten sonra lobideki koltuklara geçip oturduk. Beni dinliyordu ama konuşmaya istekli değildi, aslında hâlâ tam olarak uyandığı söylenemezdi. Birkaç soru sordum, aldırış etmedi. Yoğun bir düşünce seansına kapılıp gittiği belli oluyordu.

“Siyah Uyku’ydu bu,” dedi. “Sonunda beni de yakaladı işte ve sisteme dahil etti.”

“Bence bu otelde bulunup da sisteme dahil olmayan tek kişi bile olamaz.”

Cevap vermedi, yüzüme bile bakmadı. Duymamış gibiydi.

“Benim yaptığım hesaplara göre en az bir hafta uyumuş olmalıyız.”

Gözlerini iyice açarak bana bakakaldı. Konuşmaya devam ettim.

“1987 yılında yediğimiz o yemekten çıkar çıkmaz odama girip uyudum.”

“Ben de,” dedi.

“Uyandığımda, Franz’a saati ve günü sordum. Ne dedi biliyor musun?”

Arsen ümitsiz bir biçimde kafasını iki yana salladı. “Ne dedi?”

“21 Aralık dedi dostum. 21 Aralık.”

“Yani,” dedi gülümseyerek. “Bu ne anlama geliyor. Tarihlerle pek aram yok açıkçası...”

“Bir hafta ya da on gün boyunca uyuduğumuz anlamına geliyor. 1987 yılma hangi gün gittiğimizi bilemiyorum. Tek bildiğim, bu otele 5 Aralık sabahında geldiğim.”

Arsen başını iki elinin arasına alıp derin bir nefes aldı. “Olabilir,” dedi sadece...

“Peki sence bizi nasıl besledi bu süre boyunca?”

Arsen anlayışlı bir gülümsemeyle baktı bana. “Herhalde vücut fonksiyonlarını durduracak kadar yeteneği var bu otelin.” Yine susmuştu. Çok derin düşüncelere dalıp gittiği belli oluyordu.

Beni üzen'bir başka şey de, onu bir türlü şaşırtamamaktı galiba... Az önce kafede Berlin Duvarı'nın yıkıldığı güne nasıl gittiğimi anlattım, sonra da 513 numaralı telefonu nasıl çevirdiğimi...

“Sen değil miydin o?” dedim.

“Evet, telefon sesiyle uyandım ama konuştuğum kişinin kim olduğunu şu an hatırlamıyorum bile.” Hâlâ Siyah Uyku'dan uyanmanın getirdiği sersemliği yaşıyordu. Onu sorularımla ayıltmam gerekiyordu: “Bütün bu yaşadıklarımı yorumlamayacak mısın? Bütün bunlar seni şaşırtmıyor mu?”

“1987 yılındaki yemekte de konuşmuştuk,” dedi sakın bir tonda. “80’ler dünya tarihinde bir tür kırılma noktasına tekabül ediyor, sosyalizmin yıkılışı, diğer muhalefet biçimlerinin filizlenmeye başlaması ve kapitalizmin kendi sonunu hazırlayan mutlak hakimiyeti açısından... Otel bu dönemle yakından ilgileniyor anladığım kadarıyla. Kafede başına gelen şey de pembe bulutun sana yaptığı muzip ama anlamlı bir şakaydı. Otelin her yanında Isidoro'nun gözlediği enerji alanları var ve sanırım o alanlar May'den süzdükleri bilgileri senin için yorumlayıp görselleştirdiler. Diğer bir deyişle, otelin kafesinde duvarın yıkıldığı geceye dönüş yaptılar.”

“Yani, bana özel bir şov değildi.”

“Sana özeldi.”

Arsen düşünce seansını bitirmiş gibiydi. Saat yediyi geçiyordu.

“İstersen kahvaltıya inelim,” dedi. “Çünkü senin hesabınla bir haftadır hiçbir şey yemiyoruz...” Dalga mı geçiyordu, ciddi miydi? Bunu anlamak mümkün değildi. Ama pek iyi görünmediğinden emindim.

Hiçbir zaman tam olarak kestiremeyeceğimiz bir süre önce muhteşem bir İtalyan mutfağı açık büfesinde yiyip içtiğimiz otelin yemek salonunda, bizim dışımızda çok az kişi vardı. Sabahın

yedisiydi. Arsen'e Marie'nin Ennoia Sakinleri teorisinden ve otelde kalanların yaşadığı boyut farklılarından söz ettim. Pek ilgilenmişe benzemiyor, dalgın bir biçimde kahvaltı ediyordu.

“Kongre'dekilerle aynı boyutu paylaşmadığımız kesin,” diye konuşmakta ısrar ettim.

“Bunlar çok zor şeyler,” diye girdi söze. “Bilgisayar metaforunu kullanarak şöyle düşünebiliriz. Otelin içinde karmakarışık bir zamanlar ağı var. Odandan çıktığın andan itibaren farklı bir boyuttasın. Zaten otelin kapısından girmemizle beraber pembe bulutun belirlediği sanal gerçekliğin bir parçası olduğumuz söylenebilir. Dolayısıyla, kimlerle ne zaman ve nasıl buluşacağımıza da otel karar veriyor. Sen bunu pek değiştiremiyorsun. Karşılaşacağın insanlarla ilgili bir seçim yapma şansın pek yok.”

“O zaman bizim sürekli karşılaşmamızı istiyor bu otel.”

“Evet öyle,” dedi içini çekerek. “Aynı günlerde olele gelmiş olabiliriz, bu da izleyeceğimiz yolu çakıştırmaktadır. Eminim, hiç kimseyi fazla yalnız bırakmamak üzerine kurulu bir sistemdir bu.”

“Peki sen bir yalnızgezer olarak kimlerle karşılaştın?”

“Yalnızgezer mi? Ne demek istiyorsun?”

Ona Marie'nin yalnızgezerler teorisini anlatmaya yeniden başlamıştım ki beni durdurdu.

“Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum ve senin şu Kongre zırvalarını dinlemekten de pek hoşlanmıyorum. Ayrıca sâna şu iki intihar olayında yardımcı olabileceğimi de sanmıyorum.” Onu sinirlendirmiştim. Aynı gergin tonda devam etti: “Kusura bakma ama ben yalnız kalmaktan hoşlanırım. Geldiğim yerde zekâmı ve sahip olduğum yetenekleri takdir edecek yeteri kadar insan vardı. Buraya dahi ilan edilmek ya da senin problemlerini çözmek için gelmedim. Hem bu otelin keyfini çıkarmak hem de sistemi çözmek istiyorum ve bütün bunları sadece kişisel merakımdan ötürü yapacağım.”

Susup tekrar yemeğine döndü.

“Hayatımda senin kadar bencil birini görmedim. Eminim liberalsindir sen,” dedim.

Suratıma gerçekten çok kötü baktı.

“Liberal değilim. Ama politikayla da uzak yakın bir ilgim yok. Ben Akademiliyim, her ne kadar serbest çalışsam da bağlı bulunduğum bir disiplin var.”

“Peki niye bu kadar bencilsin?”

“Bencil mi? Neler saçmalıyorsun sen. Bencilmiş... Sana 475 numaralı odaya gitmeni sanki bir başkası söyledi. Geçmiş Yolculuğu Salonu'nda ben olmasaydım ne yapacaktın? Ayrıca sana dün davetlilerin henüz bilmediği şeyleri açıklayan da bendim, unutma!”

“O zaman neden bana yardım etmek istemiyorsun?”

“Ne için?” diye sesini yükseltti. “İntiharların sebebini bulmak için mi? Burada polisiye film mi çeviriyoruz zannediyorsun? Daha önce de söyledim, ipuçlarından yola çıkarak ulaşacağın kesin bir sonuç yok... İlle de kesin veriler istiyorsan, Soğuk İstasyon ekibini ara.”

Kollarımı kavuşturmuş onun sinirinin geçmesini bekliyordum. Alaycı bir ifadeyle “Sanki onların bilemediği bir şeyi çözeceksin?” diyip tekrar kahvaltısına döndü.

“Ya o manyetik alan, orayı niye keşfetmiyoruz?”

Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra daha sakın bir ifadeyle konuştu. “Niye ‘Keşfetmiyorsun’ demiyorsun da ‘Keşfetmiyoruz’ diyorsun. Böyle bir keşifte senin bana ne yardımın dokunabilir ki? Ben seninle bir ekip değilim, olmayı da istemiyorum. Otelin herkesle kurduğu ilişki birebir...”

Sustuğumu görünce alaycı bir sakınlıkla ekledi: “Neden gidip davetliler güruhuna katılmıyorsun da bana yapışmak istiyorsun?”

“Bu benim görevim,” dedim “Aşçıbaşı söyledi bunu...” Bunun onu bu kadar sinirlendireceğini tahmin edemezdim. “Aşçıbaşı aşçıbaşı! Sanki çok önemli bir tecrübeymiş gibi sürekli bunu anlatma bana. Eğer bu kadar önemliyse neden sana yardımcı olmuyor?”

Giderek kabalaşması belki o kadar sorun değildi. Belki de susmam gereken yerde onu sorularım ve kişisel problemlerimle boğmuştum. Ama arkadaş olduğumuzu dahi kabul etmeyen bir insana ne diyebilirdim? Sonuç olarak, haklıydı.

“Konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı,” diyip ayağa kalktım. Kahvaltımı bile bitirmemiştim.

“Hem memurlardan, özellikle de gizli servis ajanlarından nefret ederim ben,” diye bağırdı arkamdan. “Neden gizli servise yardımcı olacaktım ki?”

Hızla uzaklaştım, gerçekten kırıldığımı hissediyordum. Ama öte yandan ne yapacağımı yine bilmiyordum.

Bir gizli servis ajanı olmanın o ana kadar utanç verici hiçbir tarafı yoktu benim için. Ama Arsen’den uzaklaşırken beni en çok etkileyenin, o son soru olduğunu biliyordum: “Neden gizli servise yardımcı olacaktım ki?”

Annem de yıllar önce buna karşı çıkmamış mıydı? Peki ben niye bu mesleği seçmiştim? Babasız bir çocuk olarak oradan oraya göçen bir anneyle büyümenin getirdiği köksüzlük duygusu ve sanki hep sürgün ediliyormuş gibi Batı Akdeniz kentlerinde oradan oraya sürüklendiğimiz yıllar, bende kalıcı, güçlü bir sistemin parçası olma isteğini artırmıştı.

Daha küçük bir çocukken İçişleri müfettişi olmaya karar vermiştim. Çocuklar bile bir İçişleri müfettişinin federasyonun her yerinde merkezi iktidarı temsil eden önemli biri olduğunu bilirdi.

Bu hayalimden kimseye söz etmeden, üniversitede Sosyal Bilimler Fakültesi’ne girmiş, ilk iki yıldan sonra notlarımı çok yüksek tutup Kamu Yönetimi’ne devam etmeye hak kazanmış ve mezuniyetin ardından İçişleri’nin açtığı sınavdan başarıyla çıkmıştım. Çok az öğrencinin becerdiği zor işlerden birinin altından kalkmıştım. Annemse bütün bu olup bitenlere müdahale etmiyor, sadece ara sıra “Baban bütün bunlara şaşırırdı,” demekle yetiniyordu.

İçişleri’ne girdikten sonra bir gün şefim gizli servisle ilgilenip ilgilenmediğimi sormuştu. Hiç beklemediğim bir soruydu bu... Çocukluk hayallerim arasında gizli servis hiçbir zaman yer almamıştı ama sonuç olarak o da İçişlerine bağlı bir bölümdü. Resmi kimliğim hep İçişleri müfettişi olarak kalacak ve böylece hayallerimden vazgeçmeme gerek kalmadan bir gizli servis mensubu olabilecektim.

Üstünde fazla düşünmeden teklifi hemen kabul ettim. Özel durumlarda kimlik değiştirmek, sık sık seyahate çıkmak ve başkent Paris’te oturmak az şey değildi. Yapılan sınavı geçmek hiç zor olmamış, her şey kesinleşene, özel eğitim başlayana kadar da anneme bu konudan hiç söz etmemiştim...

Artık gizli serviste çalıştığımı açıkladığımda ise -ki aslında bu açıklamayı yapmama hiç gerek yoktu- annem ciddi bir tepki göstermiş, sinirlenmiş ve belki de ilk kez olay çıkarmıştı. Sanki tam olarak neye kızacağını da bilemiyordu. “Bu saçma ve çok gereksiz bir şey. Başka insanları denetlemenin ne gibi ilginç bir tarafı olabilir ki?” diyordu. Konuşma belirli bir noktadan sonra gizli servis ajanı olmamdan çıkıp, İçişleri müfettişi olmama kadar gelmişti. Zor bir akşamdı. Ben de bütün çocukluk ve gençlik yıllarım boyunca beni oradan oraya sürüklemesine ilk kez gereğinden fazla bir tepki göstermiş, kırıcı laflar etmiştim. Bunun üzerine hiçbir şey diyememiş, sadece gözleri dolmuştu.

Fakat o akşam çok da haklı değildim aslında. Bütün ailelerin üç kişiyle sınırlı olduğu, kardeşlik ve akrabalık bağlarının birkaç nesil geride kaldığı bir dünyada herkes evsiz, herkes sürgündü aslında. O

akşam annemin “Hayatı boyunca köylü olarak kalmaktan gurur duyan şair bir babanın oğlu nasıl olur da gizli serviste çalışmak ister?” demesi, daha sonra beni çok düşündürcekti. Belki de babamın toplumsal statü denen şeyden bilinçli bir tavırla uzak durduğunu ilk kez o an fark etmişim. Ne var ki, bütün hayatımı bağlayan bir karar almıştım ve geri dönmem imkansızdı. Üstelik, gizli serviste çalışıyor olma fikrini her geçen gün daha çok seviyordum.

Arsen’in o son sözleriyle, kapattığım bir defteri yeniden açmıştım. Annemle babama karşı haksızlık yaptığımı düşünüyordum. Bir tür toplumsal rütbe uğruna bağımsız birey olmaktan vazgeçmişim. Toplum içinde güçlü olmanın yolunun devlet memuru olmaktan geçmesi, Yvonne Krueber adlı o kadının çok da haksız olmadığı gerçeğini bir kez daha yüzüme çarpıyordu. BFP sisteminde bürokratlar inkâr edilemez biçimde toplumun en güçlü kesimini oluşturuyordu ve Yvonne Krueber “Gücün olduğu yerde yozlaşma vardır,” derken belki de haksız değildi... Sağ olsaydı babamın da Yvonne Krueber’in tarafını tutacağına emindim. Zaten hem liberalleri hem de BFP’yi sevmeyen komünal sistem yanlısı muhaliflerin babamın şiirlerini çok sevdiğini biliyordum.

Geri dönüp Arsen’e birçok şey söylemek istiyordum ama düşündükçe bütün söyleyeceklerimin çok da önemli olmadığını, son tahlilde kaba ve aptalca davranmış olsa da, Arsen’in haklı olduğunu hissediyordum. Gücün bir parçasıydım ve güç iyi bir şey değildi.

Kafeye gittim, Frieda yine örgü örüyordu. Keşke May burada olsaydı, diye geçirdim içimden. “May nerede?” dedim Frieda’ya... “Bu saatte burada olmaz. Hem zaten o sadece bazı geceler yerime bakar. Asıl işi kütüphanededir,” dedi.

“May kütüphane görevlisi mi yani?”

Başıyla onayladı. Buna neden şaşırdığımı anlamamışa benziyordu. Bir şey içip içmeyeceğimi sordu. “Hayır,” dedim. “Canım hiçbir şey istemiyor.”

Günlerdir görmediğim Ella’yı bulmak için resepsiyona gittim, kimse yoktu. Ofisine gitmeye karar verdim. Onu özlemiştim. Teninin sıcaklığını, yumuk gözlerindeki bebedeksi ifadeyi, dudaklarındaki dolgunluğu ve bedeninden bedenime geçen kokusunu... İlk gördüğüm andan beri beni etkileyen cinsel cazibesi içten içe çağırıyordu sanki... Herkese her şeyi anlatıyordum ama Ella’nın odasında yaşadıklarımın hiç kimseye tek kelime bile etmemiştim; bunun özel olmasını, bana kalmasını istiyordum. Ayrıca Bertuch’un bana sözünü ettiği o söylentiye, yani Ella’nın memurlarla yattığına artık hiç inanmıyordum. Güzel bir kadındı ve memurların peşinde koşacak biri değildi.

Ella’nın kapısına defalarca vurmama rağmen açan olmadı. Tekrar aşağı inip resepsiyona uğradım. Yine kimse yoktu. Tezgâhın önünde duran kalemle kağıdı alıp Ella’ya bir not bıraktım, “Seni Acilen Görmek İstiyorum” diye... Ardından kafeye uğrayıp Frieda’ya Ella’yı sordum. “Bilmiyorum,” dedi... Kafede otururken şansımı birkaç kez telefonla da denedim ama her seferinde o sinir bozucu uğultudan başka bir şey çıkmadı karşıma.

Yemek salonuna gittim, içeride sadece aşçılar vardı. Zemin katta kongre toplantılarının olduğu yere geldim, salonların kapısını tek tek açtım, hepsi boştu. Sanki günlerdir tek bir toplantıya bile evsahipliği yapmamışlardı. Tekrar yemek salonuna dönüp aşçıbaşımı aradım. İçeriye mutfığa bile girdim ama üç genç aşçı onu görmediklerini söylediler. Oradan çıkıp resepsiyona geldim, notum yerinde duruyordu. Telefondaki uğultuya rağmen defalarca Ella’nın numarasını çevirdim ve hiçbir sonuç alamadım. Ofisine çıktım, kapısını yumrukladım; hatta kırmayı bile düşündüm. Orada

koridorda oturup Frieda'dan aldığım yeni paketten sigara üstüne sigara içip Ella'nın gelmesini bekledim. Koridorda benden başka tek bir kimse dahi yoktu. Lobiye indim, katıldığım toplantılar sonrasında kıpır kıpır kaynayan büyük salonda boş koltukların ortasında yapayalnızdım. Resepsiyon boştu ve Frieda kafede tek başına örgü örmeye devam ediyordu. Mutfakta üç aşçıbaşı öğle yemeğini hazırlıyorlardı. Bir müddet sonra otelde onlardan, Frieda'dan ve benden başka kimse olmadığı gerçeğini kabul ettim. Neredeydim ben? Nasıl bir boyuta düşmüştüm? Neden olduğunu bilemediğim bir hırsla koşarak gidip ana giriş kapısını açtım. Sert bir rüzgarla içeri dolan karlar beni geriye doğru püskürttü. Dışarı çıkma şansım yoktu. Odama gidip yattım... Hiçbir şey umursamadan, hiçbir şey düşünmeden...

İKİNCİ KISIM

I.

Bir metnin kesin bir anlamı yoktur.

Paul VALERY

Siyah Uyku ne o gece ne de sonraki geceler geldi. Uykular olağan seyrine kavuşmuştu.

Otel ise büyük bir ıssızlıktı artık... Resepsiyon hep boştu. Telefon, ahizeyi kulağıma götürür götürmez hep aynı tonda uğulduyor; çaldığım kapılardan ses gelmiyor; koridorlar o ürpertici sessizlikleri ve solgun sarı lambalarıyla beni bekliyor; asansör, çağır düğmesine bastığımda pes bir homurtuyla kattan kata çıkmaya devam ediyordu... Frieda kafede örgü örüp, radyosundan 20. yüzyıldan kalma eski şarkılar dinlerken, büyük yemek salonundaki üç genç aşçı sabah, öğle ve akşam yemeklerini hazırlıyordu.

Yemeğe hep yalnız çıkıyordum.

Vakitten yana hiçbir sıkıntım olmadığı için her şeyi deneyecektim. Sabahtan akşama kadar yemek salonunda tek bir kişinin gelmesini bekleyecek ve aşçılara “Nerede bu insanlar?” diye sorduğumda hep aynı “Bilmiyoruz,” yanıtım alacaktım. Frieda hiçbir soruma cevap vermeden tıpkı bir makine gibi, “Size ne ikram edebilirim?” diyecekti... Arsen hiçbir yerde yoktu. Marie, Isidoro, Ella ve diğerleri de...

Ennoia’da tek başına kalan bir müşteriydim.

İlk üç gün boşuna çabalamış, hatta geçirdiğim sinir krizi nöbetleri sırasında Frieda’yı ve üç aşçıyı korkutmuşum. Dördüncü gün biraz kendime gelir gibi olmuş, sanki beni dinleyen biri varmış gibi koridorlarda uzun uzun konuşmuşum. Gitmeye karar verip dışarı çıkmaya çalıştığımda, otelin giriş kapısının önüne yığılmış karı ve dışarıdaki korkunç fırtınayı görüp hep geri dönmek zorunda kalmıştım.

Otelde yalnız olduğum gerçeğine ne zaman, nasıl teslim oldum tam olarak hatırlamıyorum. Ama sanırım birinci haftanın sonunda bütün bunların biteceğini ve bir gün kongredeki toplantı salonlarından birinde bu durumu anlatacağımı düşündüm: “Buna ne dersiniz bilmiyorum. Yalnızgezerlik mi ya da başka bir şey mi? Ben buna Yalnızlığa Sürgünlük diyorum... “ diye başlıyordum hayalimdeki konuşmaya...

Hayal Odası kapalıydı. 475 numaralı odadan içeri bile giremiyor, kafeteryada geçmişe yolculuk yapamıyor, Frieda’nın kafesinde aniden geçmişe gidemiyordum... Sadece düşünüyordum...

Her sabah kalktığımda yeni bir umutla önce telefonu kontrol ediyor, uğultuyu duyur duymaz kapatıyor ve sonra resepsiyona iniyordum. Ella’ya bıraktığım notu orada görünce, kafede Frieda’ya “Günaydın!” diyor ve her zaman olduğu gibi onunla sohbet etmeye çalışıyor ve her zaman olduğu gibi reddediliyordum. Mutfaktaki üç aşçıyla da iletişim kurma çabalarım sonuçsuz kalıyordu. Alışmıştım bütün bunlara... Kahvaltıdan sonra Ella’dan başlayarak, Arsen’in, Marie’nin ve Isidoro’nun odalarının kapılarını tıkladıyordum. Hiçbir cevap gelmeyince Hayal Odası’na girmek ümidiyle 475’e gidiyor, oranın da kapalı olduğunu görüp, Koridor Seyyahlığı deneyimini yaşayabilmek için kendimi koridorlara bırakıyor, saatlerce bir hayaleti ya da bir canlıyı görebilmek için dolaşıyor, bazen kapıları çalıyor, içeriden bir ses, bir nefes duymayı bekliyordum...

İkinci haftanın sonunda bütün bu alışkanlıklardan vazgeçip vaktimin çoğunu otelin ayrıntılı bir planını çıkarmak için harcamaya başladım. Binayı daha iyi tanımam gerektiğini düşünüyordum. Sözelimi, yedinci katın üstünde bir tavanarası bulunuyor muydu? Yemek salonu ve toplantı salonlarının olduğu katın altında bir bodrum var mıydı?

Bu soruların cevaplarını tahmin ettiğimden daha kolay buldum. Yedinci katın hiçbir noktasından yukarıya çıkış yoktu. Büyük yemek salonunun bulunduğu zemin kat -biraz karmaşık da olsa- 20 dakikada baştan aşağı gezilebiliyordu. Aşçılardan müsaade isteyip bir alt kata inmek istediğimde mutfakın arkasındaki bir kapıyı gösterdiler. Kapının ardında bir merdiven, merdivenin indiği yerde ise ömrümde daha önce görmediğim kadar büyük bir depo, biraz ileride de kazan dairesi ile çamaşırhane vardı. Bodrum katın her köşesini -bol miktarda çeşitli malzemeden başka keşfedilecek hiçbir şey olmadığını anlayana kadar- dolaştım.

Peki otelin tam ortasında ne vardı? Burada bir iç avlunun varlığına dair hiçbir işaret yoktu. Ama kare şeklindeki otelin dışa bakan odalarıyla içe bakan odalarının büyüklüğü, zemin katın taban genişliğiyle eşit değildi. Bu da, orada bir boşluk olduğunu; o boşlukta da büyük ihtimalle Hayal Odası'nın bulunduğunu gösteriyordu. Malzeme odasından bulduğum demir çubuklarla iç tarafa bakan kilitli odaların kapısını kırıp içeriye girdim ama hiçbirinde Hayal Odası'na açılan bir kapı ya da pencere bulamadım. Belki de Ennoia'nın bütün sırrı, benim giremediğim bu orta bölgede yatıyordu. Bunu neden daha önce hiç kimse düşünmemişti? Belki de Arsen'in sözünü ettiği bilgisayar da oradaydı.

Otelin kat planlarıyla uğraşmaktan sıkılınca, aklım başka bir şeye takıldı. Zaman akıp gidiyor muydu? Frieda bu konuda hiçbir bilgi vermiyordu. Aşçılar da öyle. “Bugün günlerden ne?” diye sorduğumda hepsi de boş boş bakıyordu bana... Hava hep karanlıktı ve fırtına her gün aynı şiddetle esiyordu. Odamdaki ve kafedeki pencerelerden yaptığım uzun gözlemler sonucunda tek bir Ennoia gününün içine kilitlendiğimi düşünmeye başladım. Ama öte yandan sakallarım ve tırnaklarım uzuyor, zaman bedenimin içinde akıyordu.

Bir çıkış var mıydı? Ben Arsen değildim ve bir çıkış varsa bile bulmam kolay değildi... Birkaç hafta sonra kafede otururken Arsen'in beni Hayal Odası'na yönlendirirken, “475 ya da 574, 745 gibi diğer seçenekler... Bunların hepsini denemen gerekir,” dediğini hatırladım. Kafeden hemen fırlayıp bütün seçenekleri tek tek denedim ama sonuç hep aynıydı: kapılar açılmıyordu.

Bir başka gün koridorlarda anlamsızca dolaşırken birinci kattan başlayıp otelin bütün kapılarını tek tek çalmayı düşündüm... Ne kaybederdim ki? Madem ki Arsen gibi zor problemlerin altından kalkacak yüksek bir matematik deham yoktu, o zaman ben de en basitini dener, bir kapı açılana kadar bütün kapıları tek tek çalardım.

Bu kararı aldıktan birkaç saat sonra 1. katta 107 numaralı odanın kapısı açıldığında karşımda duran adama ne diyeceğimi şaşırmış, adeta dilim tutulmuştu. Onu hemen hatırlamıştım; Kongre'de konuşmasını dinlediğim Van Der Kloot adlı davetliydi. Kendimi toparlayıp elimi uzattım, ismimi söyledim. Beni hatırlamasını bekliyordum.

Soğuk bir kibarlıkla, “Evet, buyrun ne istiyorsunuz?” dedi...

“Çok ilginç bir deneyim yaşıyorum, otelde haftalardır gördüğüm ilk insansınız,” dedim farklı biriyle iletişim kurmanın heyecanıyla.

Yine aynı soğuk ve katı tavırla, “Geleli birkaç gün oldu ve ben de çok insan görmüyorum. Şimdi müsaade ederseniz dinlenmek istiyorum,” dedi.

“Siz Kongre’den değil misiniz?” diye sordum son bir ümitle...

“Bilimde Yeni Yöntemler kongresinden mi söz ediyorsunuz?”

“Hayır, ben...”

“Peki nerede yapıldığını biliyor musunuz?” diye sözümü kesti.

“Aşağıda zemin katta herhalde...”

“Lütfen benimle dalga geçmeyin, günlerdir kimseyi görmediğinizi söylüyorsunuz. Öyleyse Kongre’nin orada yapıldığını nereden biliyorsunuz?”

Orada kapının önünde susup kalmıştım. Van Der Kloot, bakışlarını gözlerimden kaçırarak kapıyı kapattı...

Daha Hayal Odası deneyimini bile yaşamadığı bir dönemde çıkmıştım Van Der Kloot’un karşısına. Evet o, Kongre’de konuşma yapan adamın ta kendisiydi ama kapısını çaldığım gün belki de bu konuşmayı yapmasına daha yıllar vardı...

Otel beni yeniden geçmişe götürmüştü. Kapı kapandıktan sonra bir şeylerin değiştiği ümidiyle hemen aşağıya resepsiyona inmiş ve haftalar önce Ella’ya bıraktığım notu aynı yerde görmüştüm. Bu, hiçbir şeyin değişmediği anlamına geliyordu. Ayrıca Frieda ve üç genç aşçı yerlerindeydi. Ben geçmişe gitmemiştim; geçmiş sadece bir kapının ardından karşıma çıkmıştı...

O gün kaldığım yerden kapıları çalmaya devam ettiysem de açan olmadı. Öğle yemeğinden sonra Frieda çayımı hazırlarken, “Uzun süredir anlamsız sorular sormuyorsunuz artık, bu da beni sevindiriyor,” dedi. Yüzüne baktım, kimdi Frieda? Bir tür gardiyan mı? Ya da sessiz, esrarlı bir melek mi? O da tıpkı Franz gibi sorulara cevap vermiyordu.

“Bilemiyorum Frieda... Burada tıklıp kalmak kolay bir şey değil. Eğer sana bir şey sormuyorsam, senden ümidi kestiğim içindir...”

“Sizin babanız bir şair, yanılmıyorsam” dedi ve “Gecenin Oğlu” şiirinden iki dize okudu:

“Zamanın atlıları ağır ağır süzülür gökte akşam vakti; yaz burada şiirdir”

Frieda’ya beni şaşırttığını söyledim.

“Sizi hiç okurken görmüyorum,” dedi. Yanımda hiç kitap getirmediğimi ayrıca kütüphanenin yerini de bilmediğimi söyledim.

“Lobide eskiden resepsiyon olarak kullanılan yerin arkasında bir kapı var, oradan girebilirsin. May içerde değilse bile kapı hep açıktır, yerinde olmadığı zaman kütüphaneye girmek isteyenler için...”

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Çayımı bile içmeden hızla lobiyi geçtim, resepsiyon tezgâhının arkasına baktım ve kapıyı görür görmez kolunu çevirdim.

Kütüphane oradaydı, asma katlarla otelin en üst katma kadar uzanan, hayatımda gördüğüm en güzel, en büyük kütüphanelerden biri... Otelin ortasında ne olduğu sorusunun cevabı beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı.

Ne May ne de bir başkası vardı içeride. Ama yüzbinlerce kitabın arasında kendimi yalnız hissetmiyordum. Birkaç saat boyunca asma katlarda dolaşıp, kitapları karıştırdım... Hangi birinden başlayacağımı bilmiyordum ama yıllar önce babamın elinden düşürmediği o kalın kitapları bulmak, onları okumak istiyordum. Kitap katalogları kütüphanenin ana girişinde bulunan çekmeceli dolaplardaydı... Marcel Proust’un “A La Recherche Du Temps Perdu”sünü bulmak hiç de zor olmadı.

İlk cildi koltuğumun altına alıp kafeye doğru yürürken kütüphanenin tam ortasındaki masalar dikkatimi çekti. Bir an orada çalışmak, okumak ve yazmak için çok kuvvetli bir istek duydum. Masalara yaklaştım, rahat koltuklardan birine çöktüm ve yukarı baktım. Kütüphanenin tam üstünde elips şeklinde bir camekandan siyah gökyüzü görülüyordu. Tek bir yıldız dahi yoktu ama görüntü yine de etkileyiciydi... Belki de Ennoia'nın en güzel yerini keşfetmiştim. Birkaç dakika gökyüzünde kar tanelerinin camekana değer değmez erimesini seyrettim, büyüleyici bir görüntüydü. Tanrı bilir, yıldızlar buradan ne kadar güzel görünürdü...

Sonra koltuğumun altında Proust'la kafeye gittim, Frieda'dan yeni bir çay istedim ve ona teşekkür ettim... O gece gerçekten rahat uyudum. Kütüphaneyi keşfetmiş olmanın, içinde yaşadığım geçici durumu katlanılır hale getireceğini düşünüyor, daha da önemlisi camekânın altındaki o masalardan birinde, elime kalemi alıp yazmanın hayalini kuruyordum.

Ertesi sabah kahvaltının hemen ardından, kütüphaneydim. Zamanın dinlendiği o büyük sessizlikte, siyah gökyüzünün altında Proust'a kaldığım yerden devam ettim... Öğle yemeğinin ardından kafede biraz vakit geçirip Frieda'nın radyosundan gelen eski şarkıları dinledikten sonra yeniden kütüphaneye gittim. Kataloglardan önce Yvonne Krueber'in kitaplarını, daha sonra da babamın eserlerini arayıp buldum. Beşinci katta Çağdaş Dünya Şiiri bölümündeydiler. "Gecenin Oğlu"nu elime aldığım anda içinden ikiye katlanmış bir sayfa düştü...

"Umarım buraya gelir ve bu kitabı eline alırsın.

Nerede olduğumu tam olarak bilemiyorum. Ennoia'dayım ama seninle aynı boyutta olmadığım kesin. Frieda ve üç genç aşçıdan başka kimseler yok. Nordzest ise azgın bir kar fırtınasının hükümranlığı altında terk edilmiş bir kasaba gibi... Bu, bir sürgün ya da ceza olabilir, bilemiyorum. Tek bildiğim, beni yemek salonunda bırakıp gittiğinden beri tek bir günün içinde kilitlenip kaldığım... Otel bana her şeyi yasaklamış durumda, her yerde engeller var ve hiçbirini geçemiyorum. Geçenlerde Frieda halime acımış olacak ki kütüphaneye açılan kapının yerini söyledi bana...

Bu tek günün içinden nasıl çıkacağımı hâlâ bilmiyorum. Ama kütüphaneyi keşfettikten sonra keyfim biraz yerine geldi. İstedğim bütün kitaplar burada. Ayrıca yıllardır tembellikten bir türlü yazamadığım birkaç makale üzerinde çalışmaya başladım.

Ayrıca senden özür dilerim... Hatta ara sıra yaşadıklarımın, sana haksızlık ettiğim için otelin bana verdiği bir ceza olabileceğini dahi düşünüyorum. Gerçekten de görevim sana yardım etmektir galiba. Ama artık itiraf edebilirim, Soğuk İstasyon ekibine nasıl ulaşacağımı ben de bilmiyordum.

Eğer bu mektup eline geçerse sen de 'Alice Harikalar Diyarı'nın içine bir mektup bırak.

Not: Gizli servis ajanı olmaktan başından beri hiç hoşlanmadım. Hâlâ da hoşlanmıyorum. Bana bir tür rehber muamelesi yapmaktan da öyle... Yine de o sabah çok kaba ve küstah davrandığımı kabul ediyorum. Geçmişe gittiğim o günleri ve açık büfedeki çikolatalı pastaları öyle özledim ki anlatamam."

Mektubu defalarca okudum ve bütün bir öğleden sonrayı da ona mektup yazarak geçirdim. Akşam yemeğinden önce "Alice Harikalar Diyarı"nı açıp mektubu sayfalarının arasına bıraktım. Ertesi sabah hemen kütüphaneye gittim ve kitabın sayfalarını karıştırdım. Arsen'in yeni mektubu elimdeydi.

Evet, bir posta kutusu keşfetmiştik...

"Selam durgun zamanın mahkûmu!

Yan hücredeki arkadaşın yazıyor...

Bu otel ikimiz arasında bir bağ kurmuş durumda, bunu zaten daha ilk karşılaşmamızda anlamıştım ya, neyse... Kader diyip geçelim.

Şaka bir yana, 107 numaralı odada başına gelen muhteşem bir şey. Ben de hemen koridorları arşınlayıp kapıları çalmaya başlayacağım. Farkında değilsin belki ama önemli bir şey keşfetmişsin. 107 numaralı kapının ardından sadece bir Ennoia sakini değil aynı zamanda ‘geçmiş’ de çıktı. Belki de otel bize sır dolu kapılarını açmaya başlıyor...

Not: Benim kısa yazdığımıza bakma, sen uzun yaz. Ne de olsa baban şair.”

Arsen’in deyimiyle “durgun zaman” her ikimizi de tek bir günün içine kilitlemişti. Her geçen gün bu gerçeği biraz daha kabulleniyor ve hayatımı belirli bir düzene sokmaya çalışıyordum. Sabahları yedide kalkıyor, kahvaltıya iniyor, sonra Frieda’nın yanına gidip günün ilk sigarasını tütürüyordum (çok şükür, Frieda’nın tezgâh altındaki sigara paketleri hiç bitmiyordu). Daha sonra bir gün önceden bıraktığım yerden koridorları dolaşıyor ve her odanın kapısına vurmaya başlıyordum. Kapıların ne zaman, nerede, kimin tarafından açılacağı, ardından hangi zaman kesitinin çıkacağı belli bir düzene bağlı değildi ya da ben öyle sanıyordum... Arsen’den de aksini düşündürecek bir bilgi ya da yorum gelmiyordu. Her gün her ikimiz için de tek bir kapı açılıyor ve ardından bir kişi çıkıyordu. Benimle aynı düzende yaşadığını, sadece kütüphanedeki makale çalışmalarına daha fazla vakit ayırdığını söyleyen Arsen, birinci haftanın sonundaki mektubunda şöyle yazıyordu:

“Kapılar otelin son 20 yıllık geçmişine açılıyor. Karşımıza çıkan insanların tümü otele yeni gelmiş ve henüz Ennoia’daki ilk haftalarını bile doldurmamış durumdalar. Otele ilk geldiğin zaman senin yaşadığın türden bir kaybolma hissi yaşadıklarını gözlemliyorum. Memurlar senin gibi geri dönmeye korkuyor, bilim adamı davetliler ise türlü nedenlerle geri dönmeyi erteliyor.

Dün buraya bir kongre için davet edilmiş ama kongreyle ilgili henüz tek kişi dahi bulamadığı için geri dönmek isteyen bir profesöre ‘Ennoia’da hiçbir Kongre iptal edilmez, sadece biraz ertelenir o kadar,’ dedim. Seni bilmiyorum ama ben nabza göre şerbet veriyorum. Sohbetimizin ilk 15 dakikasında, karşımdaki insanı tanıyor ve daha sonra da duruma göre konuşuyorum. Bazen otelin mistik yönlerini abartıyor, bazen de gerçekçi bir tavırla biraz daha sabretmelerini istiyorum.

Bilmem farkında mısınız? Ennoia otelinin teşrifatçıları olup çıktık.”

Teşrifatçılık... Belki de bu bizim yeni görevimizdi.

Kongre toplantılarından birinde kürsüye çıkıp bütün bu başımızdan geçenleri anlatacağım günü iple çekişirdim ama zaman tek bir günün içinde dönmeye devam ediyordu. Arsen artık otelden bir tür tanrı gibi söz etmeye başlamıştı:

“Sabretmeliyiz dostum. Sonunda otel bizi ödüllendirebilir.

Her gün cennetin kapısında bekleyen melekler gibi misafirleri Ennoia’ya girişlerinde selamlamalı, moral vermeli, otelin elçiliğini yapmalıyız.”

Bense ödül fikrine karşıydım:

“Hayır Arsen. Ödül beklemek çok yanlış. Bizi bu durgun zamana yollayan bir zekânın varlığından emin olmamız mümkün değil. Senin kullandığın bilgisayar metaforu açısından bakarsak, belki basit bir sistem hatasının kurbanıyız; her ikimiz de unutulmuş ya da bir bekleme odasına alınmış olabiliriz.

Açıkçası ben ödül beklediğim için kapıları çalmıyorum.

Ennoia’ya geldiğim günlerde en çok istediğim şeyin dostluk olduğunu daha yeni anlıyorum. Aradığım şeyi Ella’dan buluyor ve ona sığınıyordum. Sen benim için küstah bir melek, diğer bir deyişle yol göstermek istemeyen bir rehber gibiydin...

Dolayısıyla, ben kapıların ardında bekleyen o insanları bir parça rahatlatmayı, Ennoia sisteminin

içine dahil etme misyonunu seviyorum.

Ayrıca yapacak başka bir şey de yok. En azından şimdilik...”

Arsen kendine yakışır bir cevap vermişti:

“Senin mektubundan sonra otelle kurduğumuz ilişkiyi bebek ve annesi arasındaki ilişkiyle karşılaştırınca ilginç benzerlikler buldum. Bebek yürüyene kadar anneye bağımlıdır, tam olarak ondan ayrı bir varlık olduğunun bilincinde değildir. Yürümeye başladığında annesinden farklı biri olduğunu anlar... Yani ‘Biz henüz yürümeyi öğrenmedik otelin kucagındayız,’ diye düşündüm önce...

Sonra vazgeçtim.

Bence doğrusu şu dostum: Biz henüz doğmadık, Ennoia’nın rahminde doğmayı bekliyor ve tıpkı ana karnındaki bebek gibi dışardan gelen sesleri duyuyor, onlara bir anlam vermeye çalışıyoruz.”

“Haklısın. Gerçi haftalardır yaptığımız ‘teşrifatçılık’ göreviyle bu ‘anne-çocuk’ metaforu arasında uzak ya da yakın bir ilişki kuramadım ama yine de Ennoia’yı ana karnına benzetmek mümkün...

Bugün 714 numaralı odada karşıma çıkan kişi, BFP’nin Ennoia’daki faaliyetlerinin ne kadar eskiye gittiğine dair bir fikir veriyordu.

Bakışlarında, duruşunda bana tanıdık gelen bir şeyler vardı sanki. Önce ona Kongre’de rastladığımı sandım ama biraz konuşunca zamanımızdan 25 yıl önce, altı aylık gece periyodunun başladığı günlerde Kuzey Işıklarını görmek için otele gelen bir turist olduğunu anladım. Kuzey Atlantik Federasyonu Uzay Akademisi’nden gelen genç bir matematikçiydi...

Ben de kendimi ona Nordzestli bir memur olarak tanıttım. Sohbeta dalmakta hiç güçlük çekmedik. Otel sanki onu büyülemiş gibiydi. ‘Koridorlarda inanılmaz şeyler oluyor,’ diyince seni hatırladım. Sonra Frieda ve Franz’dan söz etti. Ella’yı ise tanıımıyordu. Şehrin bütün idari işlerinin otelden yürütülmesine rağmen şu ana kadar tek bir idareciye bile rastlamamasının inanılması güç bir şey olduğunu, büyük ihtimalle Nordzest’te alıştığımız anlamda bir yönetim olmadığını belirtti.

Ona göre burası ‘dünyanın ucundaki fener’e benziyordu ve bütün bu olup bitenlerin araştırılması gerekiyordu.

Kim bilir Soğuk İstasyon’un, yani Ennoia Bilim ve Araştırma Merkezi’nin kurulma önerisini belki de Kris Torrance adındaki bu genç matematikçi getirmişti. Ona Ennoia’da garip şeyler olduğuna dair benim de şüphelerimin olduğunu söylemekle yetindim.

Zaten herhangi bir yardıma ihtiyacı yoktu; Ennoia’dan korkmuyor, onu seviyordu.

Odasından çıktıktan sonra ilk işim kütüphanedeki kataloglardan ismini aramak oldu. Eminim sen de tanıyorsundur. Birkaç tane kitabı var ve döneminde alanının en iyilerinden biri olarak tanınıyor.”

“Bazen Ennoia’ya isyan ediyorum. Kris Torrance’ı nasıl olur da senin gibi birinin karşısına çıkarır diye... Seni gerçekten çok kışkırdım, onu ben bulsaydım saatlerce konuşabilirdim. Torrance, Uzay Akademileri’nde matematik tahsil eden tüm genç öğrencilerin yaşayan efsanelerinden biridir. Çalışmalarım uzay yolculukları üzerine değil, başka alanlar üzerine kaydırıldığından profesör olması engellenmişti. Torrance’ın bir makalesinde yaşayabileceğimiz yeni bir gezegen bulma ihtimalini çok düşük bulduğunu okumuştum. Torrance 100 insanın yaşayacağı bir uzay üssü kurmanın bile mümkün olmadığına inanıyordu. ‘Ama,’ diyordu ‘uzay üzerine hiçbir zaman bu kadar çok şey öğrenmemiş ve öğrendiklerimiz karşısında büyülenmemiştik.’ Uzayda öğrendiğimiz her şey geçmişe yönelikti ona göre. Yeryüzü’nün ne kadar biricik ve olağandışı bir yer olduğunu ispat eden verilerdi bunlar.

Bu makalede yazmıyordu ama akademide dolaşan rivayetlere göre Torrance uzay çalışmalarının

asla bitirilmemesi ama bu arada insanlara da artık gerçeklerin anlatılması gerektiğine inanıyordu.

Ayrıca Torrance'ın burada bulunduğu tarih de önemli...

Bundan 26 yıl önce BFP Uzay Akademileri Birliği'nin rektörler düzeyindeki bir toplantısında çok önemli kararlar alındığını biliyoruz. Bu toplantıdan sonra dünya üzerindeki bütün Uzay Akademileri'nde Torrance gibi 'Bedeli ne olursa olsun gerçeği anlatalım,' fikrini savunan bilim adamları üstü örtülü bir tasfiye operasyonuna kurban gitmişlerdi. Bu operasyonu büyük bir olay haline getirmeden, kimsenin canını yakmadan yapmışlar ama 'uzayda yolculuk' ve 'yeni gezegenler keşfetme' dışında kalan tüm bilimsel çalışmaların ödeneklerini büyük ölçüde kesmişler, Torrance gibi dehaları da pasif görevlere çekmişlerdi.

Bu olaydan bir yıl sonra Torrance'ın Ennoia'ya bir turist gibi gelmesinin tesadüf olmadığına inanıyorum. Torrance o tarihlerde Eski Avrupa Federasyonu'nda uzun bir seyahate çıkmış, Uzay Akademileri'nde konuk akademisyen olarak çalışmıştı. Bir zamanlar Kuzeybatı Federasyonu'nda iki ay ders verdiğini biliyorum.

Bir gizli servis ajanı olarak senin kulağına çalınıp çalınmadığını bilmiyorum ama Kuzeybatı Federasyonu son 35 yıldır, BFP'nin merkezi kontrolünden uzak kalmış, diğer akademilere göre daha özerk bir yapıya sahiptir ve Torrance'ın yaptığı çalışmaların orada el altından desteklendiğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yok.

Her neyse bunlar uzun konular...

Ama inan, Ennoia'ya nasıl öfkeliyim anlatamam. Üç gündür sana mektup yazmamamın nedeni de bu öfke... Sürekli 714 numaralı odanın kapısında nöbet bekledim. Ama Torrance'a rastlamadım elbette..."

Bu mektubu gizli servise vermem -tabii Durgun Zaman'dan çıkabilirsem- Torrance üzerine yeni bir araştırma başlatılmasını sağlayabilirdi. Ama Arsen bunu yapmayacağımdan emindi. Artık bana güvenmeye başlamıştı...

"Bir önceki mektubunda ilk kez bana güvendiğini hissettim..."

Aslında yemek salonundaki o konuşmadan sonra sana nasıl güven vereceğimi, emin ol hâlâ bilemiyorum. Tek bildiğim, kilitli zamandan çıkıp geri dönmeyi başarırsam, ilk iş istifamı verecek olmam... İstifa edersem bir daha memur olarak çalışmamın imkansız olduğunu biliyorum. Her şeyi bırakıp doğduğum köye geri dönmeyi, ölene kadar orada yaşamayı ve evlenip çoluk çocuğa karışmayı düşünüyorum.

Neden gizli servis ajanı olmayı seçtiğimi hatta neden üniversitede kamu yönetimi bölümüne geçip bir memur olduğumu artık çok iyi biliyorum. Hepsi de uzun hikâyeler, bunları anlatıp seni sıkmak istemiyorum... Ama şimdi burada, Ennoia'da artık basit bir köylü olmaktan başka bir şey yok aklımda.

Buraya düşmeden önce, May ile kafede yaptığım konuşma hiç aklımdan çıkmıyor. O geceden sonra geçmiş üzerine düşünecek çok vaktim oldu. Bu mesleği iktidarın ve gücün bir parçası olmak için seçtim...

Annemle babam artık hayatta değiller ve senin de bildiğin gibi çağımızdaki bütün insanlar gibi benim de akrabam yok. Paris'te oturduğum binadaki komşum Madame Vernon ve ofisteki yegâne arkadaşım Ali dışında, beni buradan Paris'e bağlayan tek bir bağ bile bulunmuyor. Yalnız bir adamım ve geri döndüğümde gizli servisin bir parçası olmak fikri bana dayanılmaz geliyor.

Neden teşrifatçı olmaktan memnun olduğumu umarım şimdi daha iyi anlamışsındır. Ayrıca intiharların nedenini bulmak, benim için sadece bir Gri Dosya vakası değil artık. Aşçıbaşı

‘Ennoia’da herkesin bir görevi vardır ve senin görevin de intiharların nedenini bulmak,’ demişti. O gizli servisten biri değil, Ennoia’nın bir parçasıydı. Kongre’çiler için de intiharlar kritik bir sorundu ve Marie de araştırmamı desteklemişti.

Demek istediğim, şu an burada gizli servis görevlisi olarak bulunmuyorum. Yazacağım rapor umurumda bile değil. Kaldı ki, buradan kurtulursam, biri çağırmadığı müddetçe Paris’teki merkez ofise geri dönmeyi de düşünmüyorum.

Artık gizli servisten çok, çalışmalarına sadece bir gün katılabildiğim ve şimdilerde her anını özlediğim Kongre ortamının bir parçası gibi hissediyorum kendimi. Kongre Torrance’tan sonra burada temelleri atılan çok önemli sivil bir inisiyatif gibi geliyor bana... Kongre’dekiler bir gizli servis ajanı olduğumu hissetmelerine rağmen bunu pek önemsememişlerdi. Çünkü onlar otele güveniyorlar ve basit bir ajanın ne Ennoia’ya ne de kendilerine zarar veremeyeceğini biliyorlardı.”

Daha sonra yırtıp attığım bir sayfada ise Arsen’e bir tür kader ortaklığı yaşadığımızı, birbirimizden artık hiçbir şey saklamamız gerektiğini de yazmıştım. Fakat Arsen’e “Bana güven!” demek gereksizdi. Ennoia’ya inanmakla bana güvenmek arasında çok büyük bir fark yoktu.

Üç gün boyunca Arsen’den ses seda çıkmadı. Dördüncü gün sabah uyanır uyanmaz “Alice Harikalar Diyarında”nın içinde kısacık bir not buldum:

“Sana güveniyorum.

Ama şu sıralar yazacak vakit bulamıyorum.

Yarın uzun bir mektup geliyor ve çok şaşıırıp beni kıskanacaksın. Az önce kiminle konuştum, bil bakalım: Y.K.”

Ennoia sanki şakayı seviyordu.

Matematikçi Kris Torrance’ı bana, sosybilimci Yvonne Krueber’ı ise Arsen’e gönderiyordu... Daha önemlisi, Arsen’in mektubundaki birinci satır etkilemişti beni. Kardeşliğin ortadan kalktığı bir çağda dostluğun ne kadar önemli olduğunu biliyordum ama çocukluğumdan beri hiçbir yerde kök salamadan göçebe gibi dolaşıp durmak beni insanlardan uzaklaştırmıştı. Üniversite yıllarında bile kalıcı dostluklar kuramamıştım.

Paris’ten karanlık bir kış sabahı ansızın ayrılırken Ali ve Madame Vernon’u bu kadar özleyeceğimi bilemezdim. Onlar Paris’teki yegâne dostlarımdı... Şimdi ise tek bir dostum vardı: Arsen. Ve onun bana güvenmesi çok önemliydi.

Ertesi sabah Arsen’in mektubu kitabın içinde beni bekliyordu:

“Mektubundaki duygusal yaklaşım beni etkilemedi değil, ama biraz güldüğümü de belirtmek zorundayım.

Babanın kitabının içine bir mektup bıraktığım andan beri elbette sana güveniyorum. Öyle iyi bir şairin oğluna kim güvenmez ki? Zaten BFP’ye karşı Kuzeybatı Federasyonu’nda yürütülen muhalif çalışmalar hakkında gizli servisten daha fazla şey bildiğim söylenemez. Her neyse, asıl konuya dönelim. Kris Torrance’tan söz ettiğin bölümlerde seni nasıl kıskandığımı, Ennoia’ya nasıl isyan ettiğimi sana anlatamam... Şimdi aynı duyguları yaşama sırası sende.

İki gece önce Yvonne Krueber ile karşılaştım, hem de nerede? Senin hemen yanındaki 709 numaralı odada. Krueber’in birinci haftasıydı ve otele hem Kuzey Işıklarını görmek hem de yeni kitabı üzerine çalışmak için gelmişti. Hani şu May’in seninle karşılaştığı ilk gece sana bahsettiği kitap, ‘Paranoyak İktidar ya da BFP Bürokrasisi’... Otelde herhangi bir tuhaflıkla karşılaşmadığımı, tam aksine sessizliğin ve tenhaliğin hoşuna gittiğini söyledi. Yıllar boyunca biriktirdiği izinlerini kullandığını söylediye de, kitabını yazmak için neden burayı seçtiği konusunda ipucu vermedi. O da

Torrance gibi, ziyaret ettiğimiz diğer konuklardan farklıydı.

Sohbetimiz siyaset üzerine odaklandı. Polisten, ajandan ve BFP'den hiç korkmayan bir kadın...

'Eğer önlemleri hemen almazsak liberaller eninde sonunda BFP'ye karşı yönelen bütün toplumsal tepkiyi örgütleyip iktidara oynamaya başlayacak,' dedi. Krueber'e göre, BFP'nin elinde tuttuğu iktidarı liberallere kansız yoldan bırakması mümkün değil. Bu nedenle, BFP'nin önümüzdeki 20 yıl içinde yavaş yavaş otoriter devlet yapısına geçeceğini tahmin ediyor. Üstelik bu tür bir devlet yapısının altyapısı hazır. BFP bürokrasisi tüm dünyayı bir ağ gibi sarmış durumda... Böylece, 20. yüzyıldaki sosyalizm uygulamalarında olduğu gibi bir tür bürokratik oligarşinin denetiminde baskıcı komünizme geçeceğimizi düşünüyor.

Bütün bunları biraz paranoyakça bulduğumu söylediğimde, Kuzey Atlantik Federasyonu'nun liberal isyana karşı Orta Amerika'da örgütlediği askeri güçlerden söz etti. BFP'nin silahlı güçler hazırlamayı düşünmesi bile Krueber'a göre felaketin başlangıcı... Geçtiğimiz 10 yılda BFP'nin gizli servis bütçelerini üç kat arttırdığına ve bunun otoriter sosyalizmin ayak sesleri anlamına geldiğine de dikkat çekti.

Kendisi 'anarşizan sosyalizm' diye bir şeyden yana. BFP'yi ilk kurulduğu yıllardaki haline geri çevirmeyi ve bütün bürokratik yapıyı tasfiye etmek gerektiğine inanıyor.

Ona hiç şüphesiz Uzay Akademileri hakkında neler düşündüğünü sordum. Çok az akademiliyle tanıştığını ama BFP içindeki güçlerinin hiç azalmamasını dilediğini söyledi. Bilimin etiğine inanmak istediğini ve bilim adamlarının sırf iktidara yakın olmak için, bir yalanın çevresinde örgütlenemeyeceklerini belirtti.

Ben de şeytanın avukatlığına soyunarak, Akademi'nin sadece uzay çalışmalarını yürüttüğünü, dolayısıyla ne bir yalana alet olduğunu ne de yalan söylemek zorunda kaldığını, uzayda koloniler kurma ümidini ayakta tutmanın ise hiçbir zaman bilimsel ahlakla çelişmeyeceğini çünkü bunun eninde sonunda gerçekleşeceğine inanıldığını ve sürenin belirsiz olması nedeniyle Akademi'nin her zaman sadece işini yapmış olacağını söyledim.

Beni büyük bir dikkatle dinledikten sonra bir kahkaha attı ve 'Umarım bütün akademililer senin gibi birer ahlak profesörü değildir,' dedi...

Senin Torrance gibi biriyle otelde olup bitenleri matematiksel düzeyde tartışman ne yazık ki imkansızdı ama ben Krueber ile dünya hali üzerine saatlerce sohbet ettim, hatta arkadaş oldum. (Hadi itiraf edeyim, ona ertesi sabah otelden ayrılacağım yalanını söylediğim için katlandı bana onca saat...)

Madame Krueber, genel bütçeden uzay çalışmalarına çok daha az para ayrılmasını istiyor. Ona göre insanlar daha az çalışmalı ve dünya bir an önce bu üretim çılgınlığından kurtulmalı çünkü bu üretim temposu depresif bir sanayi toplumu yaratmış durumda. Ayrıca alınan bütün önlemlere rağmen dünyayı kirletmeye devam ettiğimize inanıyor. Sadece çevre kirliliği de değil mesele, insanların kendi hayatlarından ve benliklerinden çok uzak üretimler içinde olmasına da karşı... Uzay gemilerinde kullanılacak maddeyi üreten bir işçi, ürettiği şeye tümüyle yabancı. Üretim tümüyle birebir insan hayatıyla ilgili olmalı. Şehirlerin sadece üniversite kampüslerine çevrilmesi ve köylerde yaşamaya geçmemiz gerektiğine inanıyor.

Onu en çok kaygılandıran gelişme, insanların çok çalışması ve dinlenmeye, eğlenmeye az vakit ayırması. Ona göre, bu büyük matem bitmeli ve artık çocuk sayısı da kısıtlanmamak. Bir sosyale bilimciden beklenmeyecek kadar iyimser... Küçük yerleşim birimlerinde kardeşlik içinde yaşayan minik toplumlardan oluşan bir dünya kuracağımızı düşünüyor...

Odasından çıktıktan sonra Krueber’ı bir daha görememek düşüncesinin ne kadar kötü geldiğini anlatamam. Bu teşrifatçılık mesleğinin böyle tatsız bir tarafı var. Frieda, adlarını bile söylemeyen üç genç aşçı ve bir de posta kutusunun öteki tarafındaki sen... İkimiz de çok yalnızız, seni bilmiyorum ama şu mektuplar olmasa ben çıldırabilirdim.

Son bir not: Hayır, Madame Krueber’a aşık olmadım ama onu çok sevdim.”

Arsen ilk kez bu kadar duygusal bir şeyler yazıyordu. Daha da önemlisi ilk kez Krueber ile karşılaşmasından yola çıkıp Ennoia’nın işaretler dili üzerine yorum yapmıyordu. Arsen’in yüzünü görmesem bile yüzündeki ifadede farklı bir şeyler hissetmeye başlamıştım, değişiyordu. O küstah, kendini beğenmiş Arsen değildi artık.

Krueber ve Torrance ile karşılaşmamızı yorumlamayı ben üstlendim, böylece Krueber’ı kaybettiği için kendini çok yalnız hisseden Arsen’in dikkatini belki başka konulara çekebilirdim.

“Ennoia’nın yeni bir dünya kurmak üzere yapılan çok büyük bir Kongre olduğu fikrine her geçen gün biraz daha yaklaşıyorum. Torrance’ın ve Krueber’ın yollarının değişik zamanlarda da olsa Ennoia’ya düşmesi azımsanacak bir tesadüf değil. Davetlilerin otelde yarattığı Kongre ortamım düşünürsek, haksız olmadığımı inanıyorum. Kuşkusuz, böylesi bir ortamda benim gibi bir memurun, ‘Burada ne arıyorum?’ sorusuna cevap bulması zorlaşıyor. Belki Eski Avrupa Federasyonu içinde yuvalanmış gizli bir muhalif grup tarafından buraya gönderiliyor ve adı konmamış bir çeşit eğitimden geçiriliyoruz. Ya da BFP şimdilik sadece gözlemekle yetiniyor. Tabii, bütün bunlar birer tez...

Kesin olan tek şey, burasının BFP iktidarının dışında kalan, bütün muhalifler için güvenli bir çalışma alanı olması.

Dün ziyaret ettiğim kişi bir gizli servis ajanıydı. Onda bir zamanlarki halimi gördüğümü inkâr edemem. Zaten ne diyeceğimi, ne anlatacağımı da bilemedim. Aşçıbaşı gibi davranmak istedim ama boş bir çabaydı. Çünkü ne ben aşçıbaşı gibi bilge görünümlüydüm ne de o mistik düşüncelere yakın biriymi. Senin anlayacağın, tam bir başarısızlıktı. Beni bir muhbir, gizli servisin gönderdiği bir ajan zannetti... Tatsız, ürpertici bir deneydi. İşin acı tarafı, ilk geldiğim günlerde bana da böyle birisi uğrasa, ben de ona böyle davranırdım.

Aslında uğramıştı. Bertuch adında bir memurdu. Şimdi düşündüğümde, onun da bizim gibi Durgun Zaman’da sıkıştığım anlıyorum ama bizden çok farklıydı... Delirmiş, aklını tümüyle yitirmiş gibiydi.

Bugün açılan kapının ardından ise Nordzest’e bir dosyayı takip etmek üzere görevlendirilmiş yaşlı bir memur çıktı. Onun hali de çok dokundu bana. Nordzest’te yıllardır alıştığı türden idari bir otoritenin olmayışı, görevini nasıl gerçekleştireceğini bilememesi, onu adeta hasta etmişti. Kendini çok yalnız hissettiği için beni hemen bırakmadı. Odasında çok uzun kaldım ve onunla Ennoia dışındaki hayat üzerine sohbet ettik. Torino’da yaşıyordu. Karısı daha yeni ölmüş, çocuğu da yokmuş. O kadar yalnızdı ki, ne diyeceğimi şaşırdım. Bütün hayatı çalışmakla geçmiş, mutlu olmaya hiç vakti olmamış biriymi. Ennoia’dan korkuyordu. Hayal Odası’ndan, onu orada bekleyen güzel şeylerden söz etmek istediysem de vazgeçtim. Bunun yerine ‘Sabredin burası çok güzel bir otel, hele Kuzey Işıkları bir çıksın, siz o zaman görün!’ demekle yetindim. Ama bu, ona hiç inandırıcı gelmedi.

Odasından çıktığımda kendimi berbat hissediyordum.

Kısaca dostum, bu teşrifatçılık görevi sırasında bazen hiçbir işe yaramadığımı hissediyorum.”

“Ennoia’nın gelecekte kurulacak yeni dünya için gerçekleştirilen bir Büyük Kongre olduğuna dair tezine -biraz hayalci de olsa- pek itirazım yok ama memurların burada ne aradığı konusundaki

fikirlerin bana henüz pek olgunlaşmamış gibi geldi.

İki gündür açılan kapıların ardından memurlar çıktı. Her ikisine de Krueber'in tezlerini anlattım. Beni ağızlarından laf almaya çalışan bir ajan zannettiler, hiç inanmadan kuru cümlelerle BFP'yi savundular ve ısrarla bana bir liberalmişim gibi davrandılar. Liberal olmadığımı bir türlü anlatamadım çünkü onların gözünde BFP'ye karşı çıktığın an liberal oluyorsun, bunun ortası yok. Düşünüyorum da, varolan eğitim sisteminden geçenlerin Krueber'in fikirlerini kabullenmesi hiç kolay değil.

Krueber ile karşılaştığımın ertesi günü bir liberalin odasına girmiştim. Benden hiç çekinmeden fikirlerini açıkcalplilikle savunmuş, yarı komünal sistemin er ya da geç bitmek zorunda olduğunu iddia etmişti. Krueber'in BFP konusundaki fikirlerini anlattığımda 'Biz BFP'nin kendisine değil, yürüttüğü ekonomik sisteme karşıyız,' dedi. BFP vazgeçilmez bir kurumdu ve sistem ne olursa olsun korunması gerekiyordu. Ona göre, BFP sadece dünya barışının garantisi değil, asla vazgeçilmemesi gereken idari bir yapılanmaydı.

Bugüne kadar 'site devletler' fikriyle sadece kendimizi kandırmışız. Dünya aslında yıllardır tek bir devlet; büyük bir çoğunluk da bundan fazlasıyla memnun... Belki dünyanın her yerinde özgür seçimler yapılıyor ve her yerleşim birimi istediği delegeyi seçebiliyor ama delegeler hemen Federasyon'un maaşlı memuru haline geliyor ve BFP sistemine bağlanmış oluyor.

Dünya ekonomisi BFP'nin kontrolünde. Bütün üretimin planlanması ve her tür malın dağıtımını federasyonlar yapıyor. Bu ekonomik yapılanma, Büyük Salgınlar Devri'nden sonra bir zorunluluk, hatta dünyanın ayakta kalması için belki tek şansımızdı, ama şimdi BFP'nin iktidarını daha da mutlaklaştıran ve bütün dünyayı karınca kolonisine çeviren bir sisteme dönüşmüş durumda. Madam Krueber'a göre üretimin tek elden belirlendiği bu ekonomik yapılanma, BFP'nin merkezi iktidarını mutlaklaştıran en önemli unsur...

Bazen onunla konuşmayı o kadar özlüyorum ki anlatamam.

Ara sıra 709 numaralı odanın önüne gidip kapıyı çalıyor ve karşıma çıkması için dualar ediyorum. Sonra senin odanın kapısını da çalıyorum... Hiçbir cevap gelmiyor.”

“Annem anlatırdı, bizim köyde birçok kiraz ağacı olmasına rağmen birim yöneticileri, Federasyon'un bizden meyve istemediğini öne sürerek babamın kiraz yetiştirmesine hep karşı çıkarlarmış. Buna rağmen babam ısrarla bahçedeki ağaçlara bakar ve her yazbaşında kiraz vermelerini dört gözle beklermiş. Ağaçlar babamla köy yönetimi arasında hep sorun olmuş... Düşün ki, babam BFP'yi kuran kuşağı çok sever, onlara insanlık tarihinin gerçek kahramanları gözüyle bakardı. Tepkisini ve nefretini yerel yöneticilere yöneltir, Federasyon'u ve bütün idareyi onlardan ayrı tutardı. Şimdi düşünüyorum da, BFP ve federasyon sistemi onun için dokunulmazlığı olan bir simge gibiydi... Ama sağ olsaydı değişimi ve kötüye gidişi eminim o da görürdü.

Eğitim müfettişliği yapan annemse BFP sistemindeki yozlaşmayı görecektir kadar yaşadı. Liberal değildi ama hayatının son yıllarına doğru Eğitim Bakanhğı'nın yöneticilerinden nefret ettiğini çok iyi hatırlıyorum.

Demek istediğim, durum o kadar ümitsiz değil. Krueber ve taraftarlarının düşüncelerini kalpten destekleyecek çok insan olduğuna inanıyorum ben.

Gerçi Krueber'in siyasi bir hareket kurmaya niyeti olup olmadığını da bilmiyoruz ya, neyse...”

“Öncelikle mektubunun son satırında kafana takılan sorudan girelim. Krueber'a bunu sormuştum ve

o da örgüt fikrine karşı olduğunu söylemişti. Her örgütün kısa sürede kendi içindeki hiyerarşik yapı nedeniyle amaçlarından uzaklaşacağına ve bundan ötürü dünyadaki bütün devrimlerin bir biçimde kendini yediğine inanıyordu. Ona göre, bir örgütün -nihai amacı iktidarı ortadan kaldırmak bile olsa- amacına ulaştıktan sonra tahakküm içgüdüsünü bastırması çok zor. ‘Değişen her birey bir büyük ihtilaldir,’ diyordu. Ama dünyayı tek başıma kurtarmak gibi bir derdi olmadığını da söyledi. Amacım şöyle özetlemişti: ‘İktidarın ve her tür tahakküm ideolojisinin dilini yıkmak, yeryüzüyle olan ilişkilerimizde yeni bir dil yaratmak.’ Çünkü dil ona göre her şeyi kapsıyordu ve yeni bir toplum yaratmadan önce ‘yeni bir dil’ gerekiyordu...

Öte yandan Isidoro’nun emekli olup köye gitme planlarını düşündükçe onun Krueber ile tanışıp tanışmadığını da doğrusu çok merak ediyorum.

Bu arada, Isidoro’yu çok özlüyorum.

Onun okuyabileceği bütün kitaplara notlar bırakıyorum ama cevap gelmiyor. Sanırım Ennoia, kütüphanedeki bu posta hattını sadece ikimiz için açmış durumda.”

Arsen’le ortak bir noktamızı fark etmeye başlıyordum. Isidoro bir tür baba, Krueber de bir tür anne özlemine denk düşüyordu onda. Neden hiç anne babasından söz etmiyordu? Sahi kimdi Arsen? Bunu hâlâ bilmiyordum. Sordum.

“Sahi Arsen kimsin sen?

Neden geçmişini benden saklıyorsun? Hakkında bildiğim tek şey Kuzeybatı Federasyonu Uzay Akademisi’nden mezun bir deha olduğun...

Bugün yine bir liberalle karşılaştım. Yaklaşık 10 yıl önce Nordzest’e üretim planlamalarını kontrol etmek için gelen bir devlet görevlisiydi. Ekonomi uzmanıydı; bana hiç çekinmeden liberalizm propagandası yaptı. Üstelik BFP’yi de savunuyordu. ‘Biz,’ dedi, ‘yakında BFP içinde güçleneceğiz ve dünyayı daha güzel bir yer haline getireceğiz.’

Ona ne Krueber’dan ne de BFP içindeki sertlik yanlılarından söz ettim, tam odadan çıkarken ‘Ennoia’da fazla kalmayın ruhunuza iyi gelmez,’ demekle yetindim sadece.

Bu görüşmeden sonra kendimi iyi hissetmiyordum. Hemen kafeye döndüm ve Frieda’nın radyosundaki şarkıları dinleyerek akşama kadar brendi içtim.

İtiraf ediyorum, teşrifatçılıktan sıkılmaya başladım.. Ayrıca son zamanlarda karşımıza çıkan salakların böyle bir otelde ne işi olduğunu da anlamıyorum, bizim neden onlara gönderildiğimizi de...

Frieda ile bugün eski şarkılardan konuştuk. Seni bilmiyorum ama ben her geçen gün Frieda’ya biraz daha alışıyorum. Hep aynı lacivert kazağı örmesi dışında bana çok huzur veriyor. Sonra genç aşçıların yanma gidip, onlarla beraber mutfakta patates soydum. Gerçi yine hiç konuşmadılar ve sorularıma cevap vermediler ama nedense onların yanında kendimi iyi hissediyordum.

Farkında mısın? Son zamanlarda tıklattığımız kapılardan memurlardan başka kimse çıkmıyor...

Yazmak istiyorum Arsen...

Bütün hayatımı zihnimde yeni baştan kurmak ve hafızamdaki o ilk görüntüden başlayarak her şeyi kağıda dökmek istiyorum.. Ne zaman ve nasıl kurtulacağımı bilemediğim bir Ennoia karanlığına sürgün edildim ve artık hatıralarıma sığınmaktan başka hiçbir çıkış yolu göremiyorum.

Günler, koridorlarda açılacak bir kapı aramak dışında gerçekten anlamsızlaştı artık...

Artık okumak yetmiyor, yazmak da istiyorum.”

Yukardaki bu son satırdan sonra mektubu katlayıp “posta kutusu”nun içine koydum ve malzeme deposundan getirdiğim büyük defterleri açıp yazmaya başladım. Ne olacaktı bu? Bir roman mı? Belki... Tek bildiğim, o ilk hatırayı belleğimde yıllardır saklı tutabilmenin hazzıyla hızla yazmaya başlamıştım. Satırlar akıp gidiyordu...

Geçmiş bir iç cennetti ve orada zaman sanki başka türlü akıyor, Ennoia’nın tek bir günün içinde dönüp duran cansıkıcı gerçekliği yazdığım süre boyunca silinip gidiyordu... Bitirdiğim her bölümü posta kutusundan Arsen’e yollamaya da karar vermiştim.

II.

“Bu kasvetli, soğuk şehirde karşılaştığım bütün karanlık, anlaşılmaz, gizemli ruhlar içinde en karanlık olanıydı o. Onun labirent oyununa katılmayacaktım.”

Ursula K. LEGUIN, *“Karanlığın Sol Eli”*

““Sahi sen kimsin Arsen?”

Kuzeybatı Federasyonu’nun güneyinde, küçük bir köyde doğdum ben. Annemle babam çiftçiydi. Köydeki öğretmenimin matematiğe olan yeteneğini keşfetmesi, ilkokuldan sonra yatılı şehir lisesinde özel sınıfa girmemi sağladı. Böylece ailemden erkenden kopmuş oldum. Lisenin ardından Uzay Akademisi yılları başladı... Mezun olunca her akademili ne yapıyorsa onu yaptım, uzay çalışmalarına katıldım. Ve bir gün, buraya geldim. İşte ben buyum dostum. Ne bir gizem ne bir sır. Sıradan bir akademiliyim...

Geçmişi güzel kılmak için yazar olmak gerekiyor.

Doğduğum yerleri ne kadar özlediğimi sana anlatamam. Yıllardır annem ve babamla görüşmüş değilim ve onlardan söz ettikçe kendimi daha da kötü hissediyorum.

Bilmem farkında mısın, bu deliğe tıklalalı bir yılı geçmiş durumda! Ve sen karşıma geçmiş ‘Sen kimsin?’ diyorsun...

Bu anlamsız soruları boşver dostum. Romanına devam et...

O inanılmaz hafızanı ve geçmişin küçük ayrıntılarına olan bağlılığını seviyorum. Bir kış akşamı kuzinenin üstündeki çaydanlıktan yükselen buharın camda bıraktığı izleri ya da annenden gelen sümbül kokusunu anlatırken, ben de kendi geçmişime gidiyorum...

Senin her satırında varolmanın aslında ne kadar keyifli bir şey olduğunu anlıyor, romanından yeni bölümler gelsin diye merakla bekliyorum. Yazdıkların beni sürekli çocukluğuma götürüyor... Hayatımda mutlu olduğum tek dönemin o altın çağ olduğunu daha yeni yeni anlıyorum...

Ve sen, sanki senden çok önemli bir şey saklarmışım gibi ‘Sahi sen kimsin Arsen?’ diyorsun.

Kim miyim? Burada ne işe yaradığını bilemeyen bir adamım ben. Günlerim okumakla geçiyor. Bazen günlerce teşrifatçılığa çıkmadığım oluyor. Ayrıca Frieda ve üç genç aşçı sinirlerimi bozuyor. Ara sıra onları öldürmeyi ya da zarar vermeyi düşünüyorum, tıpkı La Notte Italiana’da o kadına yaptığım gibi... Ama onlarda öyle bir şey var ki, bütün saldırganlık hislerimi bakışlarıyla sanki emip yokediyorlar. Pembe bulutun yarattığı sanal birer görüntü gibi değil, gerçek bir insan olarak bakıyorlar gözlerimin içine...

Bu arada liberallerden de, memurlardan da nefret ediyorum. Geçenlerde bir İçişleri müfettişiyle tartıştım. Hem de ne tartışma... Bütün nefretimi kustum ona. ‘Git ve amirlerine haber ver! Bir gün bütün bu BFP saçmalığını yıkacağız,’ dedim.

Sahi, ne zaman çıkacağız buradan.

Bazen senin sen olduğundan bile şüphe duyuyorum. Geçen gün mektuplarını peş peşe koyup baktım, acaba ben mi yazıyorum diye... Çok şükür, romanından bölümler gönderiyorsun da, senin sen olduğunu anlıyorum.

Sen romanı yazmaya başladığın günden beri artık geçmişte yaşıyor sayılırsın. Oysa ben hâlâ Ennoia'dayım.

Ayrıca bu oteli sevdiğim de söylenemez artık. Çıkmak ve eve dönmek istiyorum.”

Ev...

Ona kim olduğunu sorduktan yaklaşık bir ay sonra gönderdiği ilk mektupta, bu kelimenin Arsen'i deliliğin belirsiz sularına sürükleyecek rüzgar olduğunu anlamıştım. Benim aksime, onun uzaklarda bir yerde de olsa bir “ev”i, bir ailesi vardı. Benim için Ennoia belki artık bir yuva sayılırdı çünkü geçmişe dönüyor ve içimdeki evi keşfediyordum.

Krueber'in onda büyük bir değişikliğe yol açtığını hissetmemek mümkün değildi. Otelin bütün gizemi onun için anlamını yitirmiş, olup biten her şeye karşı ilgisini yitirmişti. İlk karşılaştığımız günlerde Ennoia'ya, zorlu bir matematik problemi, muhteşem zekâsına meydan okuyan bir sistem olarak bakıyordu. Ama şimdi çıkmak ve evine dönmek istiyor, Ennoia'daki göreviyle ilgilenmiyordu...

Romanımın ondaki ev özlemine daha da derinleştirip büyüttüğünü ve otelin matematiksel gerçekliğinden tümüyle kopardığını mektubu okurken fark ediyordum. Belki de farkında olmadan Arsen'e büyük bir kötülük yapmıştım. Annesi ve babasını kaybetmiş bir yazarın hüznünlü satırları, bir vakitler elinin altında duran mutluluğu hatırlatıyor ve onu bu mutluluktan uzak tutan otelden giderek nefret etmesine yol açıyordu.

Peki ama ne yapabilirdim?

Artık romanın yeni bölümlerini göndermesem, bunu ona açıklamak zor olurdu. Onu yeniden Ennoia'nın matematiksel dünyasına çekmeye çalışmak ise benim yapabileceğim bir şey değildi.

Öte yandan yaptığım hatalardan söz etsem, ona acıdığımı anlardı - ki Arsen'in bu duygudan hoşlanacağını sanmıyordum.

Yine de umut veren bir şeyler yazmam gerekiyordu.

“Ben bir gün bütün bunların sonunun geleceğini düşünüyorum. Şimdilik bir çıkış yolu yok; biz bulamadığımız için değil, Ennoia engellediği için... Ama bunun hep böyle süreceğinden emin olamayız. Ennoia istediği için buradayız. Burada olmamızın hiçbir anlamı ve önemi olmayabilir. Ama buradayız, varız...”

Okuyor ve yazıyoruz. Çok da yalnız olduğumuz söylenemez; Frieda ve üç aşçıyı bir yana bırakıyorum, her gün bir kapı açılıyor ve yeni bir insan tanıyoruz. Direnmemiz, duygusal olarak sağlam kalmamız gerekiyor.

Neden Ennoia üstünde düşünmeyi bıraktığını anlamıyorum. Açılan kapılardan karşımıza çıkan insanlarla ilgili neden artık yorum yapmıyorsun? Belki de çıkış yolu, o kapıların ardında...

Sonuç olarak, bizim boyutumuzdan dışarıya açılan iki yol var: Birisi kütüphanedeki ‘posta kutusu’, diğeri de kapılar. Her ikisinden de vazgeçmememiz gerekiyor.”

“Koridorlarda bize açılan kapıların bir gün çıkış yolunu işaret edeceğini hiç sanmıyorum.

Açılan kapılar, ilk altı ay boyunca bir tür eğitim işlevi gördü. Otel bizi teşrifatçı olarak yetiştirdi, Krueber ve Torrance karşılaşmalarından sonra da karşımıza yönlendirilmeye muhtaç Ennoia misafirleri çıkartmaya başladı. Artık onlara nasıl davranacağımızı biliyoruz. Gece ziyaretleri, belki de bizim asıl misyonumuz.

Başka bir bakış açısıyla, otelin bizi tuzağa düşürdüğünü de kabul edebiliriz. Diyelim ki, gece

ziyaretçisi olarak çalışacak iki kişiye ihtiyaç vardı ve biz seçildik. Hatta bu, Ennoia'ya geldiğimiz ilk andan beri belliydi.

Artık eğitilmiş ve tecrübeli personel sayılırız. Lâkin ben bu işi sevmiyorum, hatta nefret ediyorum. Zaten yapmayı bıraktım artık. Yakında otel aramızdaki bu iletişim kanalını da kapatabilir.”

Arsen'in durumu kötüye gidiyordu ve ben ne yapacağımı, ona ne yazacağımı tam olarak kestiremiyor, sadece romanımın yeni bölümlerini yolluyordum. Depodaki eski fotokopi makinasını çalıştırmayı başarmıştım; el yazısıyla kaleme alınmış bölümleri tamamladıkça birer kopyasını çıkartıp, “Alice Harikalar Diyarında”nın içine bırakıyordum. Ertesi sabah kitabın içinin boş olduğunu görünce, en azından aramızdaki iletişim kanalının kapatılmadığını düşünüp rahatlıyordum.

Arsen artık yazmıyordu. Aslında sorun sadece Arsen'de değildi, benim de romanımdan başka yazacağım bir şey kalmamıştı. Böylece yaklaşık altı ay boyunca birbirimize tek bir mektup bile göndermedik...

Bu altı ayın sonunda, babamın ölümünü anlatan satırlarla birlikte adına “ilk cilt” diyebileceğim tüm bölümler bitmişti ve yenisine başlamak hiç içimden gelmiyordu. Arsen'le aramızdaki sessizlik bir müddet daha böyle sürdükten sonra bir sabah yeni bir mektup, daha doğrusu kısacık bir not buldum.

“İntiharların nedenini çözdüm.

Çözüm Kafka'nın ‘Şato’sunun ve Sartre’ın ‘Bulantı’sının içinde...

Kim bilir belki ‘çıkış yolu’nu bulduğumuzu da söyleyebiliriz.” “Şato”nun sayfalarının arasından bir mektup çıktı.

“Profesör Tornquist;

Yaklaşık altı aydır buradayım ve henüz ne geri dönüş yolunu ne de daha başka özel bir şey keşfedebilmiş değilim.

Bir hafta önce kütüphanede Borges'in hikâyelerini karıştırırken ‘Babil Kütüphanesi’nin içinde kısa bir mesaj buldum. Lucrecia adında akademili genç bir kadından geliyordu. Onunla buraya girmeden önce otelde tanıştığımı ve Borges üzerine konuştuğumuzu da sanırım size söylemeliyim.

Kitabın içinde gönderdiği kısa mesajı okuyunca benzer bir durum yaşadığımız hemen anlaşılıyordu. Hep aynı günü yaşadığını, bazen çaldığı kapıların ardından geçmişten gelen insanlar çıktığını, Frieda ve üç aşçı dışında otelde başka kimseyi görmediğini yazıyordu.

Ben de bunun üzerine aynı kitabın içine ona bir mesaj bıraktım. Ertesi gün aynı yerde yeni bir mesaj buldum.

Kısacası, artık her gün birbirimize yazıyoruz...

Lucrecia ile kurduğumuz bu iletişimi sizinle de kurabilme ihtimalinden yola çıkarak, bir sohbet esnasında okumayı düşündüğünü söylediğiniz Kafka romanlarının tümüne bu mektubun birer kopyasını bırakmaya karar verdim.

Sonuç olarak, bundan altı ay önce sabah kahvaltısına indiğimden beri otelde yalnızım. Eğer koridorlarda gezip bütün kapıları tek tek çalmaya başlarsanız, kapılardan biri açılıyor.

Bunun dışında burada Hayal Odası gibi Ennoia'da alışkın olduğumuz türden başka deneyimler yok. Uykular da olağan seyrini koruyor. Siyah Uyku yaşanmadığı gibi, gerçekmiş izlenimini veren rüyalar da görülüyor. Normal insanlar nasıl uyuyorsa, biz de öyle uyuyor ve nesnel zamanı yaşıyoruz.

Eğer Kalka sayesinde iletişim kurabilirsek, hiç şüphesiz, size daha kapsamlı bir rapor yazarım.

Ömer Dai”

Sartre’ın “Bulantı”nın içinde ise Dick Hallorann adındaki Soğuk İstasyon yetkilisine yazılmış yine Ömer Dai imzalı başka bir mektup vardı. Birkaç cümle hariç mektuplar aynıydı.

Beni asıl ürperten Arsen’in bana gönderdiği kısa mektupta “çıkış yolu”ndan kastettiği şey olmuştu. Ona hemen bir mektup yazdım:

“Sen benim tanıdığım eski Arsen değilsin artık... Ömer Dai’nin mektubundan çıkarttığın sonuç beni hayalkırıklığına uğrattı... Onun Durgun Zaman’dan çıkamayıp intihar ettiğine nasıl bu kadar emin olabilirsin? Üstelik mektupta, Jean Gibarian’ın da Durgun Zaman’da bulunduğu dair tek iz bile yok... Otele ilk geldiğim günlerde yaptığım araştırmalarda her ikisinin de intihar etmeden önce kaybolduklarına dair hiçbir veri geçmemişti elime.

Ayrıca buradan tek çıkış yolunun intihar etmek olduğuna kesinlikle inanmıyorum.

Ömer Dai’nin bu mektubu, senin aksine bana geleceğe dair ümit verdi. Belki ikimizin ortadan kaybolmasını otelde kimse fark etmeyebilir. Fakat Ömer Dai’nin altı ay ya da daha uzun süren bir ‘seyahat’ın ardından intihar etmesini kimse saklayamazdı. Hem bunu saklamakla kim ne kazanacaktı?

Durgun Zaman’da sonsuza kadar kalacağımızı sanmıyorum, geçici bir görev bizimkisi...

Üstelik Lucrecia adındaki o kadın eğer intihar etseydi sanırım bunu duymuş olurduk.

Senin tam aksine, son zamanlarda buranın bilgelik mertebesine giden bir inziva mekânı olduğunu düşünmeye başladığımı da eklemeliyim...”

“İyimserliğine hayranım!

Ennoia gibi zaman kavramının tümüyle belirsizleştiği bir ortamda bana ‘her ikisinin de intihar etmeden önce kaybolduklarına dair hiçbir veri geçmemişti elime,’ diyorsun.

Lüften güldürme beni!

Belki biz buradayken otelde bir gece bile geçmiş değildir. Ömer Dai buraya düştüğünün ertesi sabahı ölü olarak bulunmuş olabilir. Eminim, kütüphaneyi biraz daha araştırırsak Ömer Dai’nin değişik zamanlarda bıraktığı başka mektupları da buluruz.

Ennoia’da zamanın ve mekânın kişiye özel olduğu gerçeğini hâlâ idrak edememene üzülüyorum. Ennoia’da yaşayan insan kadar -hatta ondan çok daha fazla olası zaman ve mekân boyutu var...

Belki de birisi, bu ‘zaman-mekân labirenti’ni yarattı ve kendi tuzağına düşercesine, içinde kayboldu. Sonsuz sayıda zaman ve mekân boyutundan oluşan sanal bir labirentin, yaratıcısı için de tehlikeli olduğunu kabul etmeliyiz.

İstersen, başında kullanıcısı olmayan bir ana bilgisayar hayal edelim. Diyelim ki, yazılımcılardan biri ‘gece ziyaretçileri’ ya da ‘otel teşrifatçıları’ için bir program yazdı; bir müddet sonra bu programın işlevi bitti ama ihmal edip silmeyi unuttu. Biz -artık nasıl becerdiysek- Ömer Dai gibi bu programın içine düştük... Kim bilir, belki bu kadar basit, önemsiz bir ihmalin kurbanıyız ve buradaki varlığımız tümüyle bir tesadüf.

Üstelik, zaman tek bir günün içinde kilitlenip kalmış olsa bile, her ikimizin içindeki biyolojik saat ileriye doğru akıp gidiyor. Bilmem farkında mısın? Yaşlanıyoruz...

Bir çıkış yolu varsa, şu ana kadar onu çoktan bulmuştum. Anlamazsın diye sana yazmadım ama matematiksel olarak denemediğim yol kalmadı. Şimdilerde, artık kimsenin işine yaramayan bir bilgisayar programı tarafından buraya kilitlendiğimizi tahmin ediyorum. Çıkış yolunun varlığına inanmak içinse her şeyden önce buraya ‘birisi’ tarafından konulduğumuza inanmamız gerekiyor...

Kusura bakma ama, ben ne böyle bir zekânın varlığına inanıyorum ne de buranın bilgelik mertebesine ulaşılacak bir inziva mekânı olduğuna...”

“Ben inanıyorum.

İnanmaktan başka bir çarem olmadığı ya da körü körüne inanmak istediğim için değil... Sadece içgüdüsel olarak inanıyorum.”

Yazdığım bu satırlarda ne kadar samimiydim?

Emin olduğum tek şey, intihar düşüncesinin Arsen’in içinde filizlenme düşüncesine katlanamadığımdı... Onun ölümü, benim için de her şeyin sonu anlamına gelebilirdi. Arsen’in olmadığı bir Durgun Zaman’da ayakta kalabileceğimi sanmıyordum. Belki de satırlarımdaki bu samimiyetsizliği hissettiğinden, ertesi gün mektup bırakmadı.

Bir sonraki gün de mektup çıkmadı kitabın sayfaları arasından. Üçüncü gün, bir mektup bekliyordu beni.

“Eğer intihar etmek gibi bir niyetim olsaydı, engelleyemezdin. Benim böyle bir şey yapacağımı düşünmen, senin aklından da intihar düşüncesinin geçtiğini gösterir. İntihar fikrinden asıl korkan sensin. Beni intihar fikrinden uzak tutmaya çalışırken, aslında kendini koruyorsun. ‘Yazılımcısının silmeyi unuttuğu bilgisayar programı’ benzetmesinin hayli karamsar olduğunu kabul ediyorum ama ‘bizi burada kilitleyen zekâ’nın bir amacının olması gerektiğinden yola çıkman, bana sinir bozucu derecede iyimser bir tez gibi geliyor.

Sen inanıyor ve kendini zamanın akışına bırakıyorsun. Bense çözmeye çalışıyorum ve inanma sorununu ikinci plana itiyorum çünkü hiçbir işime yaramıyor.

Son bir haftadır, otelin bizi tıktığı bu zaman hapishanesinin sınırlarını kavramakla uğraştım. Bıçakla kolumda bir çizik açmıştım, ertesi sabah uyandığımda bu çizik yerindeydi. Bu, kendi bedenimize verdiğimiz zararlarda özgür olduğumuz anlamına geliyordu. Peki ya otele vereceğimiz zararlarda özgür müydük? Lobiye gidip orada biraz tahribat yaptım. Ertesi gün geldiğimde hiçbir şey değişmeden aynen duruyordu. Tahmin edeceğin gibi, bu deney bana pahalıya patlamıştı. Çünkü kırdığım pencere camından giren sert rüzgar nedeniyle lobi çok soğumuş, kar taneleri içeri dolmuştu. Depoya inip yeni bir cam çıkartıp taktım ve elimden geldiği kadar ortalığı temizledim. Bunlar da koca bir günümü aldı ve anladım ki, otel bütün mekânı bize tahsis etmiş durumda ve biz buna iyi bakmalıyız çünkü kaç yıl kalacağımız belli değil.

Sıkışıp kaldığımız bu boyut ne Hayal Odası’na ne Geçmiş Yolculuğu Salonu’na benziyor. Kimsenin düşmek istemeyeceği bir yer...

Samimi olmak gerekirse, intihar etmeyi düşünmüyor ve her şeye rağmen bizi buraya kilitleyen birinin varlığına inanmak istiyorum. Beni ayakta tutan, onun bize hazırladığı başka sürprizler olması ihtimali... Merak duygusu hayatta kalmamı sağlayabilir. Sen asıl kendine bak! Neden romanından yeni bölümler göndermiyorsun. Bana moral vermek için yazdığın o saçmalıkları okumaktansa romanını okumayı tercih ederim.”

Çelişkiye düştüğü bölümler vardı ama duygusal olarak kendimi daha iyi hissettiren bir mektuptu bu... Kim bilir, belki o da benim gibi birkaç gün boyunca, ‘Onun intihar etmesini nasıl engelleyebilirim?’ diye düşünmüştü. Eğer amacı buysa, sonuç gerçekten parlaktı. Öte yandan, benim

çabalarım da sonuç vermiş ve Arsen mektuplarım sayesinde hayata bağlanmış olabilirdi. Hangisinin doğru olduğunu öğrenme şansım yoktu ama her iki ihtimalde de Ömer Dai'nin mektubunun keşfiyle başlayan intihar krizini aşmış sayılırdık.

Romanımdan yeni bölümler okumak istiyordu ama bu, o kadar kolay mıydı?

“Babamın ölümü, çocukluğumun güzel günlerinin geride kaldığı bir dönüm noktasına denk düşüyor. Açıkçası, hayat hikâyemin bundan sonraki bölümlerini yazmak için biraz cesaret toplamam gerekiyor...”

Annemle birlikte köyden ayrıldığımız günden sonrası bir tür göçebe hayatıydı. Eski Avrupa Federasyonunun taşra kentlerinde geçen bir çocukluktan bugünlere çok da güzel hatıralar kalmadı. Yaşadıklarımızın benim için değil de, asıl annem için acı verici olduğunu düşünür ve pek sorun çıkarmamaya çalışırdım. Çocuksu bir korkuyla, eğer çok şikayet edersem, bir gün beni köye göndereceğinden endişe ederdim. Annemden ayrılmayı istemiyor ve sorun çıkarmamaya çalışıyordum... Çağımızda doğan bütün çocuklar gibi erken büyümüştüm.

Şimdi tam tarihini, hatta yerini bile hatırlamıyorum. Orta Avrupa'ya yakın soğuk bir yer olmalı... Karlarla kaplı bir tren istasyonundaydık. Yarıyıl tatilinde annemle bir başka kente gitmek üzere yine yollara düşmüştük. İkimizin de üstünde siyah kabanlar vardı. Beni sıkı sıkıya giydirdiğini hatırlıyorum. Onun elinde büyük valizimiz, benim sırtımda ve elimde birer çanta vardı... İstasyonun bekleme salonunda uzunca bir süre oturduktan sonra temiz hava almak üzere dışarı çıkmıştık. Tren yolunun kenarında beklerken etrafta bizden başka hiç kimse olmadığını, istasyonda sadece ikimizin olduğunu hatırlıyorum. O büyük beyazlığın içinde iki karaltıydık. Nedense oradaki yalnızlığımız beni korkutmuş ve durup dururken annemin elini sıkı sıkıya tutmuştum. ‘Ne oldu?’ demişti annem. ‘Hiç,’ demiştim... ‘Neden kimse yok bizden başka?’... Annem cevap vermemişi, başımı kaldırıp baktığımda siyah yün atkısının açıkta bıraktığı gözlerinde birkaç damla yaş gördüm. Niye ağlıyordu? Ne dokunmuştu ona? O da aynı yalnızlık hissiyle mi dolmuştu? Birbirimizin elini hiç bırakmadan treni bekledik, sessizce hiç konuşmadan. Bir daha başımı kaldırıp anneme hiç bakmadım. Hıçkırıklarını ve sarsılışlarını hissedebiliyordum...

O gün bugündür, ne zaman bir anne ile çocuğunu yan yana görsem gözlerim dolar.

Böylesi bir dünyada bir anne, çocuğuna sevgisinden başka ne verebilir ki? Bizim çağımızda çocuklar, dünyanın hiç de iyi bir yer olmadığı gerçeğini artık çok erken anlıyor. Annelerimizi babalarımızı bize daha güzel bir dünya veremedikleri için suçlayamıyor, tam aksine onların bizden daha çok mutluluğa ihtiyacı olduğunu hissediyoruz.

Annemle federasyonun üçra bölgelerini dolaştığımız o yıllar üzerine ne yazabilirim ki? Hiç bitmeyen suskun bir hüznün ve aramızdaki o sessiz, sağlam dayanışma duygusunu mu? Ben bunları unutmak istiyorum...

Hayat hikâyeme kaldığım yerden devam etmek istemiyorum. O yılları ayrıntılarıyla hatırlamak çok acı verici olabilir...”

“Geçmiş yüzyılların çürümüşlüğünü geride bırakmamız gerekiyor... Büyük Salgınlar Devri'nin anıtları gibi duran bu şehirlerden, karanlık sanayi bölgelerinden uzaklaşmalıyız. Büyük bir çalışma kampına dönüştürdüğümüz bu dünyayı yönetmek için kurduğumuz sistemi yıkmamız ve köylere, kasabalara dönmemiz gerekiyor.

Dün tuhaf bir olay oldu. Her sabah olduğu gibi yemek salonuna gitmeden önce kütüphaneye gelip Alice'in içine bakmış, yeni bir mektup görmeyince kahvaltıya gitmiş, sonra da Frieda'nın yanına

kafeye gelmiştim... Günün ilk sigarasını yakıp, dışarıdaki kar fırtınasına dalıp gittiğim bir an farkında olmadan, ‘Bugün günlerden ne?’ diye sordum Frieda’ya...

‘Hep aynı gündür, ne fark eder ki?’ dediğini duydum...

Dönüp dikkatle yüzüne baktım. O yüzde belki de ilk kez her şeyi biliyor olmanın verdiği bilgeliği gördüm ya da bana öyle geldi... Bilemiyorum. Tek bildiğim bu cevabın üstümde, tuhaf bir huzur duygusu yarattığıydı...

“Sanırım, tekrar asıl işime dönmek istiyorum.”

Asıl işten kastettiği “gece ziyaretiliği” olmalıydı... Arsen’i anlamak hep zordu. Frieda’nın cevabı onda ne tür bir huzur duygusu ya da yaşama sevinci yaratabiliyordu ki uzun bir süredir yapmak istemediği oda ziyaretlerine geri dönebiliyordu? Belki de sırf benim moralimi bozmamak, direncimi kırmamak için böyle yazmıştı. Kim bilebilirdi ki? Bütün bu mektupları yazanın Arsen olduğu bile şüphe götürür bir şeydi. Ennoia’da emin olabildiğin tek şey vardı, o da bir biçimde varolabildiğin... Tek bir zaman ve mekâna bağlı bir zihinsel varoluş... Mektubumda ironik bir üslup kullanarak Arsen’in gerçekten Arsen olup olmadığına dair şphelerimi dile getirdim. Cevap ertesi gün “posta kutusu”ndaydı. Kısacık bir mektuptu bu...

“Eğer benim Arsen olmamdan şüphe duymaya yeni başladıysan, senin sen olduğundan emin olmam artık çok zor...”

O ya Arsen’di ya da Arsen olmayı çok iyi becerdiği için artık Arsen’den hiçbir farkı olmayan bir yazar... Başka hiç kimse bu kadar hassas bir meseleyi böyle hafife almaz ve bu kadar acımasız bir cevap yazmazdı...

Günler yine eskisi gibi olağan tekdüzeliği içinde akmaya başladı, ikinci yılı bitirmek zereydik... Bir deftere tek tek günlerin sayısını yazıyordum ama bu, bir takvim sayılmazdı çünkü zaman ileriye doğru akmıyor, Arsen’in bir keresinde “yarının ve dnn asla olmadığı ebedi bir bugün” diye tarif ettiği o tek günün içinde dönüp duruyordu.

Gece ziyaretlerimiz bazen sinir bozucu ve yıpratıcı, bazen de moral verici ve sakinleştirici olabiliyordu. Arsen’i bilmiyordum ama ben profesyonel bir Ennoia meleği haline gelmiştim. İnsanları dinliyor, onlara dostça davranıyor ve bir biçimde onları etkilemesini beceriyordum. Zaten geçip giden iki yıl, ilk zamanlarda çıkan sorunların konuklarda değil bizde olduğu gerçeğini de açığa çıkarmıştı. Paranoyaya kapılıp gitmiş Ennoia sakinlerini ziyaret ettiğimizde önemli olan dinlemek ve karşı tarafi sakinleştirmekti. Ennoia’dan korkmayanlara -ki onları gördüğümüz zaman aralığında genelde çok büyük bir bölümü endişe içinde oluyordu- yararlı bilgiler vermemiz ve yönlendirmemiz yetiyordu. Arsen onlarla konuşurken hâlâ bilgisayar sistemi metaforunu kullandığını söylüyordu, bense Ennoia ile evren arasında bir bağ kuruyordum. “Sadece Ennoia’nın değil, evrenin de bütün sırlarını bilmiyoruz,” diyor ve Ennoia’yı anlamak için acele etmenin bir anlamı olmadığını belirtiyordum. Ennoia karşısında paniğin ve korkunun hiçbir işe yaramayacağını söylüyor, anlamak için boşu boşuna ırpınmak yerine hissetmeyi neriyordum... “Bu, benzerine hiçbir yerde rastlamayacağınız mistik bir deney,” diyor ve hâlâ korktuğunu söyleyenlere hep aynı soruyu soruyordum: “şu ana kadar Ennoia size ne zarar verdi?” Hayalet görenleri sakinleştirmek biraz daha

zor oluyordu. Onlara otelin bir insanın hafızasını görebildiğini söylüyordum. Bir keresinde yaşlı bir adam heyecan içinde, “Şu halde o Tanrı!” diyivermişti.

Siyah Uykunun bir zararı olmadığına ikna etmek kolay değildi. Bir kobay olup olmadığından şüphelenenlere, böyle düşünüyorlarsa oteli hemen terk edebileceklerini hatırlatıyordum. Arsen ve ben, sürekli olarak otele yeni gelenlerle karşılaşıyorduk. Arsen, “Biz acemilik döneminin melekleriyiz. Belki ileride başka yerlere terfi ederiz, bu nedenle daha iyi çalışmalıyız,” diye yorumluyordu bu durumu...

İronisini hiç kaybetmeyen Arsen’in çıldırdığını düşünüyordum bazen çünkü uzun zamandır yazdığı satırlarda eski samimiyetini bulamıyordum. Ama ona ne diyebilirdim ki? “Arsen ne olur biraz da çektiğimiz derin sıkıntıdan bahset!” ya da “Hadi, otel üzerine biraz zihin jimnastiği yapalım” mı diyecektim? Ennoia artık çözecek bir bulmaca sunmuyordu... Her şey aynıydı. O Efendi, bizlerse onun hem kölesi hem melekleriydik... En iyisi, her şeyi akışına bırakmaktı... Günlerce posta kutusunu kullanmadığımız, birbirimize tek satır yazmadığımız oluyordu. Fakat bu durumdan şikayet eden yoktu...

III.

“Akıllar ona delil bulamaz; zaman O’nu hudutlandıramaz.”

Muhyiddin İbn'ül ARABİ,
“*El Futuhat, El Mekkiyye*”

“Hoşgeldin üçüncü yıl!

Geride iki yıl bıraktık. İlk zamanlar kendimize Durgun Zaman Mahkûmları diyorduk, sonra Gece Ziyaretçileri, ardından Ennoia Melekleri... Burayı Sürgün Yeri, buradaki varlığımızı da bir tür Mecburi Hizmet gibi gördüğümüz günler oldu. Artık burası her neyse ve biz kimsek, kesin olan tek şey 731. günümüzü bitirip 732. günümüze başladığımız...

Acaba neden hâlâ çıldırmıyoruz? Belki yediğimiz yemeklerde bir tür sakinleştirici var, belki Ennoia’nın kendisi bir tür müsekkin etkisi bırakıyor olabilir. Frieda ya da üç genç aşçıda hipnotik yetenekler olma ihtimali de küçümsenemez. Öyle ya, yaşadıklarımızdan onları sorumlu tuttuğumuz cinnet anlarımızda saldırmıyor, zarar vermiyoruz. Beden sağlığımızın yerinde olduğu da düşünüldüğünde Ennoia’nın hem ruhumuzu hem bedenimizi sürekli gözetim altında tuttuğuna inanıyorum. Ne dersin?”

Cevap kısıydı...

“Zamanı ölçmeye çalışarak beni güldürüyorsun. Bu, senin kendi kafanda uydurduğun bir zaman. Ama yine de seni anlayışla karşılıyorum. Zamanı ölçmemek düşüncesi seni her şeyden daha fazla korkutuyor. Çünkü Durgun Zaman’la bütünleşmek istemiyor, bedeninin içinde akıp giden zamandan yola çıkarak kendini dışarıdaki toplumsal zamana bağlamaya çalışıyorsun. Ama haklısın, bazen bedenimizden başka bir gerçeklik olmadığını düşünüyorum...

Ayrıca delirmediğimizi nereden çıkarıyorsun ki?”

Gerçekten de delirmediğimizden nasıl emin olabiliyordum?

Neyi beklediğini bilmeden ama er ya da geç bir şeyin olacağını düşünerek beklemenin galiba sakinleştirici bir tarafı vardı.

“Burada bize olağanüstü bir kütüphane bahşedilmiş durumda. Kütüphaneyi ilk keşfettiğimde nedense çıkış yoluna yaklaştığımı hissetmişim. Oysa şimdi çok farklı bir işlevi olduğuna inanıyorum.

Adını henüz tam olarak koyamamak da, tanımlamakta zorluk çeksek de, bir görevimiz var. Şüphesiz, kolay kolay hiç kimsenin kabul etmeyeceği bir görev. Belki de bu nedenle bizimle herhangi bir iş görüşmesi yapılmadı, bir kontrat imzalanmadı. Ennoia fikrimizi sormadan bizi buraya tayin elti... İlk günlerde bu kütüphanenin ‘işveren’ tarafından bizim için bir tür dinlenme ve eğlence alanı olarak tahsis edildiğini düşünüyordum. Şimdi ise kütüphanenin görevimizin bir parçası olduğuna inanıyorum. İşverenimiz sanki ‘Okul!’ diyor bize... Bugüne kadar asıl misyonumuzun gece ziyaretleriyle ilgili olduğunu sanıyorduk ama bu ziyaretler, pekala ikincil derecede bir önem taşıyor

olabilir; hatta hiç önemi bile olmayabilir... Kesinliğinden emin olduğum tek şey, bu kütüphanede okumaktan büyük bir zevk aldığım... Düşünsene, yolumuz buraya düşmese, bu kütüphaneye hakettiği değeri asla veremez ve yeterince vakit ayıramazdık. Oysa şimdi Ennoia bu iş için bize olabildiğince geniş bir zaman vermiş durumda. Belki buradaki bütün kitapları bitirdiğimiz gün kapılar açılacak ve dışarı çıkacağız. Basit bir hesaplama, buna ömrümüzün yetmeyeceğini iddia edebilirsin. Haklısın, ama ben yine de gerçekten eğleniyorum. Çıkış yolunu bulsam belki hemen çıkmayabilirim çünkü okumam gereken daha çok kitap var. İyi bir kitap tek başına bir evren ve hiçbir insanın hayatı boyunca bu kütüphanedeki evrenlerin tümünde gezmesi, dolaşması mümkün değil... Durgun Zaman'da ise iş değişiyor...

Bu satırları okuduktan sonra kafayı üşüttüğümü düşünebilirsin. Olabilir. Sadece okuyarak varoluyorum ve bu, çok da kötü bir şey değil. Ayrıca gece ziyaretlerinden zevk almayı da öğrendim. Odalarına konuk olduğum insanların bir kısmı gerçekten çok zeki insanlar; onlarla sadece Ennoia muammasından değil, edebiyattan, tarihten ve başka şeylerden de konuşuyorum. Bu tür sohbetleri edemeyecek kadar paniğe kapılmış olanlar da var. 'İlk Hafta Sendromu Yaşayanlar' dediğim bu korkmuş Ennoia misafirlerini elimden geldiğince rahatlatmaya, okuduğum kitaplardan verdiğim örneklerle zihinlerini açmaya çalışıyorum.

Ayrıca değiştiğimi fark ediyorum. Eskiden olduğu gibi huzursuz değilim ve Ennoia'ya isyan etmiyorum. Bir zamanlar kendimi niye o kadar önemsedığimi anlayamıyorum. Geçmişte yaşayan Arsen sanki başka biri. Şimdiki Arsen hakkında da kesin bir fikrim yok. Yine de bütün bunlar üzerine derinliğine düşünmek çok zor. Çünkü adına geçmiş dediğimiz şey artık benim için 'dışarı' anlamına geliyor. 'Dışarı'ndan neyi kastettiğimi daha iyi anlatabilmek için yine bilgisayar metaforunu kullanmam gerekiyor. Zaten bu metaforun Ennoia'yı anlamak için hâlâ en geçerli yol olduğunu düşünüyorum. Her neyse, eğer Ennoia bir bilgisayar programıysa, şu an biz de bu programın içindeyiz; zihnimize boş bir bellek olarak bakarsak, okuduğumuz her kitapla bu belleğe yeni bilgiler girdiğimizi söyleyebiliriz. Durgun Zaman 'bilgisayarın içi' anlamına geliyor, Durgun Zaman öncesi ise 'bilgisayarın dışı'...

Sana neden eskisi gibi mektup yazmadığım sorusunun cevabı da burada gizli. Seninle yazışırken hangi Arsen olacağımı tam olarak bilemiyorum. Durgun Zaman'da 'bilgisayarın içi'ndeki Arsen olarak mı, yoksa Durgun Zaman'a 'bilgisayarın dışı'ndan, yani geçmişten bakan Arsen olarak mı? 'Bilgisayarın içi'ndeki Arsen'in iletişime ihtiyacı yok çünkü okuduğu kitaplar ona yetiyor, yazarlarla birebir ilişkisi var. 'Bilgisayarın dışı'ndaki Arsen ise giderek belirsizleşen, silikleşen bir figür...

Öte yandan, senin oradaki varlığının beni rahatlatıldığını söylemek zorundayım. Sen yan odadaki mahkûmsun. Mektup arkadaşlığı bir tür hapisane dayanışması gibi sürdüğü müddetçe sorun yok ama bunu bir tür yol arkadaşlığına, derin bir dostluğa çevirmeye çalışmak bence kötü sonuçlar doğurur. Asıl o zaman keçileri kaçıırırız gibi geliyor bana. Çünkü sen de biliyorsun ki birbirimizin varlığından emin değiliz.

Her şeye rağmen ruh sağlığımın yerinde olduğuna inanıyorum. Zihnim hep kitaplarla dolu ve ne şanslıyım ki, okumaktan gözlerim bozulmuyor, tam aksine giderek daha hızlı okuduğumu fark ediyorum. Burada kitap okumak, boş ve beyaz duvarlı odada tek bir görüntüye konsantre olmak gibi... Sabah kalktığım andan gece uyuduğum ana kadar kitapların içindeki dünyada yaşıyorum... Frieda, üç genç aşçı, konuk edildığım odalar ve senin mektupların dışında benim için başka bir dünya yok...

Senin ne tür bir ruh hali içinde olduğunu kestiremiyorum. Çünkü ben yazmıyorum, sadece okuyorum. Oysa sen yazıyorsun da... Bu, çok önemli bir fark. Sen yazmak için kendi içine dönmek ve

gerçek varoluşunu hissetmek zorundasın. ‘Bilgisayarın içi’, yani Durgun Zaman ve tüm bu kitaplar, sende ‘bilgisayarın dışını’ -geçmişini ve geçmişle hesaplaşmanı- besleyen, şekillendiren bir unsur; dolayısıyla iki ayrı yerde de varolmak zorundasın. Ben sürekli ‘bilgisayarın içi’ndeyim ve ‘bilgisayarın dışı’ diye bir yer olduğunun farkında bile değilim artık. Sanki varoluş denen şey burada bu kütüphanede kitap okumak, belleğime hayatla ve insanla ilgili yeni bilgiler yüklemekten ibaret gibi geliyor bana.

Ve ne yalan söylemeli, pek de kötü bir varoluş biçimi değil...

Dün ‘Yüzüklerin Efendisi’ni bitirdim ve tam bir haftadır havasını soluduğum Orta Dünya’yı terk ederken gerçekten üzüldüm. Şimdi Dostoyevski’nin ‘Karamazov Kardeşleri’ne başlıyorum. Dostoyevski, romanlarını peş peşe okuyamadığım bir yazar. Çünkü her romanından sonra yoğun bir düşünce seansına giriyor insan.

Edebiyatta tür ayrımı da yapmıyorum. Durgun Zaman’da bütün romanlar bizim için bir tür fantastik edebiyata denk düşüyor.

Her ne kadar tümüyle ‘bilgisayarın içi’nde yaşasam da, ara sıra Ennoia adındaki bu sırlar dolu mekânda tarih dışı bir serüven yaşadığımızın farkına varıyorum. Bu serüvenin nereye varacağını merak etmiyor değilim. Böyle zamanlarda şöyle düşünüyorum: belki de Borges’in o hayali Babil Kütüphanesi’ne benzeyen bir mekânda geçirdiğimiz tek bir gece bu ve ikimiz son derece şanslıyız... Burada bize daha önce hiçbir insana bahsedilmemiş bir fırsat veriliyor. Son nefesimizi bir gün burada bir kitap okurken vermek çok mu kötü bir şey sence?

Belki hiç de fena bir hayat değildir bizimki...

Dışarda bizi bekleyen ne var ki?

Not: Okur, yazardan yeni işler bekliyor.”

Yazmak...

“Alice Harikalar Diyarında”nın sayfalarının arasında bir okur vardı ve öte tarafta bir yazar olduğunu düşünüyordu. Ama yazar, kendi yazarlığından ne kadar emindi? Belki okur, yazar olması için ona bencil içgüdülerıyla baskı yapıyordu. Belki yazarda ve yazdıklarında hiç iş yoktu ama okur onun hayatta kalması için yalan söylüyordu.

Her şey bir kenara, bir okur var mıydı gerçekte?

Durgun Zaman’da yapmaktan kaçındığım üç temel şey vardı: Geç uyanmak, vakit öldürmek ve günlük rutinin dışına çıkıp değişik bir şey yapmak... Her gün aynı şeyleri belirli bir düzen içinde yapmanın zamanın uzayıp gitmesini engellediğini ve günlerin su gibi akıp gitmesini sağladığını keşfetmekte fazla gecikmemiştim. Ennoia’da sanki çok önemli bir işim varmış gibi yaşamam gerekiyordu. Kendi yazarlığımdan ve Arsen’in okurluğundan şüpheye düştüğüm günlerde bile bu günlük rutini bozmamaya dikkat ettim. Ama Arsen’e yeni bir mektup yazamadım. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. Arsen’in dikkatini çekmek için mi? Yazacak bir şey bulamadığım için mi? Yoksa kendi ağır bunalımlarımla Arsenin tutturduğu ince dengeyi bozmamak için mi? Hepsine hem evet hem hayır diyebilirdim. Nedenini bilmesem de elim bir türlü kaleme gitmiyordu artık.

Gece ziyaretlerine hiç ara vermiyordum. Odalarına konuk olduğum insanlara çok iyi davranıyor, hepsinin beni sevmesini ve önemsemesini istiyordum. Bir gün yaşlı bir akademilinin yanında saatlerce kaldım, onunla sadece Ennoia üstüne değil, her şey üzerine konuştuk. Bakışlarında, sesinde

ya da bir tavrında kaybettiğim babama ait bir şey bulmuştum sanki ve yanılsama olduğunu bildiğim halde bu düşüncenin verdiği tatlı rehavetle onunla söz dinleyen, uslu bir oğul gibi konuşmuştum.

Konuk olduğum Ennoia sakinleri arasında elbette hoşuma giden kadınlar da oluyordu ama hiçbirisiyle özel bir yakınlaşma kuramıyordum. Odaya girdikten sonra, ya otel bir tür engel koyuyor ve karşımdaki kadınlara aşık olmayı aklıma bile getiremiyordum ya da odasından çıkar çıkmaz bir daha göremeyeceğim birine aşık olma düşüncesi dayanılmaz derecede ağır geliyordu. Ama kısa süreliğine de olsa birilerini babam, annem ya da Durgun Zaman’a düştüğümünden beri çok özlediğim May’in yerine koyabiliyordum.

Arsen artık eski önemini yitirmeye başlamıştı... Bir posta kutusuyla birine bağlı olmak, mektuplaşmak belirli bir noktadan sonra ayakta kalmanın direnmenin tek nedeni olamıyordu. Birbirimize destek olabilirdik ama buradaki varlığımızı sürdürmemiz için her şeyden önce kendi ayaklarımız üstünde durmalıydık. Durgun Zaman hapisanesinde kalan iki mahkûmduk ama bir hücre cezası çekiyorduk. Arsen haklıydı, iletişimin derinleşmesi tehlikeliydi. Sadece sürmesi yetebilirdi...

“Neden artık bana hiç yazmıyorsun?”

Biliyorum, bir gün ikimizi de buradan kurtaracak formülü bulacağımı sanıyordun ama ben bunun yerine kendimi tümüyle kitaplara verdim. Sadece formülü bulamadığım için değil, Durgun Zaman’a giderek bağlandığım ve çıkış tarihimiz konusundaki karamsar tahminlerim için de bana kızılıyorsun...

Ama burada yaşamaya alışmalıyız dostum. Bizi buraya kilitleyenin hiç şakası yok.”

Arsen ne yapmaya çalışıyordu? Er ya da geç buradan çıkacağıma olan inancımı tümüyle yok etmek mi istiyordu? Haklı olabilirdi. Beni karamsarlığa ve ümitsizliğe asıl iten şey, belki Durgun Zaman’dan bir gün mutlaka çıkacakmış gibi yaşamaktı.

Bir gün bir deney yapmaya karar verdim. Sabah kahvaltısından sonra kütüphaneye geldim, dışarı hiç çıkmayacaktım. Öğle ve akşam yemeklerine de gitmedim, orada gökyüzünün karanlığına açılan cam kubbenin altında hiçbir yere ayrılmadan beklemeye kararlıydım... Daha önce, Durgun Zaman’da hiç uyumadan tek bir gece dahi geçirmemiştim. “Posta kutusu”nun başından hiç ayrılmadan, gözümü kırpmadan bekleyecektim.

Kütüphanenin derin sessizliği içinde saatler ağır ağır aktı. Arsen’le buluşabilir miydim? Farklı boyutlarda yaşıyor bile olsak, kütüphanede tek bir an için olsun karşılaşma şansı tanınır mıydı bize? Arsen günün bir saatinde mutlaka “Alice Harikalar Diyarında”yı eline alıp bakmayacak mıydı?

Bir müddet sonra düşüncelerim usul usul silindi ve geriye büyük bir boşluk kaldı. Sanki tüy gibi hafıflemiş, bütün ağırlıklarımın kurtulmuştum... Zaman kavramını tümüyle yitirdiğim o derin boşluğun içinde ne kadar süre kaldığımı asla bilemeyeceğim. Tek bildiğim, bir süre sonra çevremdeki her şeyin karardığıydı. Hayır, uyumuyordum; gözlerim açıktı. Mutlak ve ürkütücü bir karanlıktı bu... Ne yapacağımı bilemiyor, hatta böyle bir deney yaptığım için pişmanlık bile duyuyordum. Bir süre sonra karanlığın içinde küçük renkli ışık topları uçuşmaya başladı ve bunlar her geçen an biraz daha çoğalıp etrafımdaki siyah boşluğu ahenk içinde hareket eden rengarenk bir aleme dönüştürdüler... Bütün bu küçük ışık topları gidecekleri son yere varıp durduklarında kütüphanenin görüntüsü yeniden karşımdaydı...

Elimle dokundum, her şey gerçektir...

Ennoia’da gün dönmüştü.

“Bir gün kütüphaneye gel ve camlı kubbenin altında bekle. Hiçbir yere kıpırdamadan ve uyumadan... Bir an gelecek derin ve zamansız bir boşluğa düşeceksin. Orada bir tür hiçliğe ulaşacak ve o hiçliğin içinde kendi varlığının Ennoia’nın varlığında eridiğini hissedeceksin.

Sonra karanlığın hemen peşinden, rengarenk ışık toplarının uçuşup, gerçekliği kurduğu vakit, kendini tek bir anlığına da olsa hem her şeyin efendisi hem de küçücük bir zerresi gibi hissedeceksin. Bunu mutlaka dene...”

Her şey bir anda değişmişti, ne kadar sürdüğünü asla kestiremediğim o Ennoia karanlığının ardından adına gerçeklik ya da maddi dünya dediğimiz şeyin kuruluşunu gördükten sonra ben artık başka birisi olmuştum. Sanki Ennoia’nın kalp atışlarına şahit olmuş, onun sıcaklığında huzura kavuşmuştum...

Karamsarlık ve ümitsizlik günleri bitmişti.

Sonra aşık oldum...

May’e...

Bir İçişleri müfettişi olduğum günlerde tanıştığım May’e aslında ilk gördüğüm andan beri aşık değil miydim? Kütüphaneye girdiğimde sanki kendimi onun evinde gibi hissetmemiş miydim? “Alice Harikalar Diyarında” beni Arsen’e ulaştırıyorsa, Yvonne Krueber’in kitabı neden May’e ulaştırmasındı?

Ona yazabilirdim... Babamın ölümünden Ennoia’ya adım attığım güne kadar olup biten her şeyi ona anlatmak istiyordum. May’in kalbini sanki ancak böyle kazanabilir, onunla ancak böyle bir ilişki kurabilirdim.

O günden sonra “May’e Mektuplar” başlığını koyduğum yeni kitabıma başladım. Bitirdiğim her yeni bölümü kütüphanede May’in oturduğu yerin önündeki Yvonne Krueber kitabının içine koyuyor ama ertesi gün geldiğimde sayfaları hiç dokunulmamış durumda yine aynı yerde buluyordum.

Bu durum, beni ümitsizliğe sürüklemedi, yazmaya devam ettim.

Frieda ve üç genç aşçı hep aynıydılar, hiç yaşlanmıyorlardı. Bense yaşılanıyor, saçlarımda ve düzenli olarak kestiğim sakalımda behren beyaz telleri gördüğümde, bedenimin zamana karşı koyamadığını görüp hüznleniyordum... Fakat mutsuz değildim. Arsen haklıydı. İnsan kütüphanede olduğu müddetçe yalnız sayılmazdı. Okumak bütün kötü düşünceleri alıp götürüyor ve -Durgun Zaman’da olup olmadığı tartışma götürecek- gerçeklik hissini tümüyle yok ediyordu. Üç genç aşçı ve Frieda’yla pek konuşmadan, okumaya ve yazmaya bıraktım kendimi.

Ara sıra da olsa Arsen’le mektuplaşıyor, gece ziyaretlerimi ise hiç aksatmıyordum. Durgun Zaman’da her gün, kapısı açılan bir oda ve karşıma çıkan bir insan yüzüne tekabül ediyordu...

Ziyaret ettiğim Ennoia sakinleri üzerinde derin bir etki bıraktığımı hissedebiliyordum. Dinlemeyi, sorunlarını paylaşmayı iyice öğrenmiştim. Anlattıkları hikâyelere kendimi kaptırıyor, onları her geçen gün daha iyi anlıyordum. Daha odaya girer girmez bakışlarından, davranışlarından, kullandıkları sözlerden içdünyalarına nüfuz edebiliyordum. Yalnızlığımın en büyük ilacıydı onlar. Giderek her insanın okunması gereken bir kitap olduğu fikrine kapılıyordum. Arsen de hak veriyordu bana. Her yüzde hikâyeler saklıydı...

Durgun Zaman’dan söz etmiyor, Ennoia’da olup bitenler üzerinde tartışmalara girmiyordum.

Kimisi bir ermiş, kimisi de zararsız bir kaçık olduğumu düşünüyordu... Ama hepsi de odalarında daha çok kalmamı ve onlarla daha çok konuşmamı istiyordu. Kalplerindeki korkuyu alıp yokediyordum.

Bir gün ben odasına girmeden önce paranoyaya kapılıp gitmiş genç bir memur konuşmalarımınla sakinleşip rahatladıktan sonra “Sen bir din adamısın,” demişti. “Ama hangi dine mensup olduğunu anlayamadım.. “ Ona bu düşünceye nereden vardığını sorduğumda, “Bu dünyaya ait olmayan bir dinginlik var sende,” diye cevap vermişti. Bir ermiş olduğuma ve hatta onun odasına Tanrı tarafından gönderildiğime inanıyordu. Kahkahalarla güldükten sonra ona şöyle demiştim: “Buraya kimin tarafından gönderildiğim ve seninle bu odada neden bir araya geldiğim hakkında, inan kesin bir fikrim yok... Hiçbir sırra vakıf değilim ve senden daha fazla şey bilmiyorum. Bu gezegeni daha güzel bir yer haline getirebilme şansımızın olup olmadığı hakkında da en ufak bir fikrim yok. Tanrı’ya ya da gerçekliğe ulaşabilmen için sana bir yol önerecek bir din adamı da değilim. Sadece varolmanın hem çok hüznü hem de muhteşem bir şey olduğunu biliyorum, o kadar...”

“Bütün fazlalıklardan arınıp varoluşun çıplaklığıyla yüzyüze geldiğinde, nedense birine aşık olma ihtiyacı duydun dostum. Sen kütüphanede geçirdiğin o geceden sonra May’e aşık oldun; onun hatırasında sevmenin gizemine dair bir sır bulduğun için belki...

Ama söyler misin bana sen, aslında kime aşıksın? May’in geçmişte kalan hayalinde, ya kendin olmayan ama sana çok yakın olan ‘öteki’ni seviyorsun ya da ötekinin imgesinde bulduğun ‘kendi’ni... .

Sen ki benim cesaret edemediğim o şeyi yapıp Ennoia gün- dönümüne şahit oldun, gerçekliğin kurulduğu o anı gördün; bu soruya da bir cevap verebilirsin...

Belki ikimiz de çoktan delirdik ve bütün bu yaşadıklarımız, yazdıklarımız cinnetin geride bıraktığı tortulardan başka bir şey değil...”

“Bütün bu olup bitenlere anlam verme dönemini çoktan geride bıraktığımızı sanıyordum. O tatsız günlere geri dönmenin ne anlamı var? Delirdik ya da cinnet geçiriyoruz, bunların artık önemi yok. Benliğimizden her an sıyrılıyor ya, önemli olan bu... May’de kendimi seviyor olabilirim ama sonuçta bütün aşıklar aşık olduğu şeyin bir parçası değil midir?

Mektuplarda gerçekliği sorgulama dönemini başlattığımız gün, intihara giden yola sapacağımızı sen de biliyorsun. Gerçekliği ve burada ne aradığımızı sorgulamak, her ikimizi de benim yaşamaya cüret ettiğim o karanlığa götürecek. Ya o karanlığa ulaşacağız ve hiçliğin içinde yokolup gideceğiz ya da Ennoia göndönümünde uçuşan ışık tanelerinden biri olacağız.

Ben ikincisini tercih ediyorum.”

Bu, Arsen’le Ennoia muamması üzerine birbirimizle yaptığımız son yazışma oldu... Artık çok az mektup yazıyorduk. O okuduğu kitapları, ben de otel sakinlerine yaptığım gece ziyaretlerini anlatıyordum... Bu arada otelin boş koridorlarında, terk edilmiş salonlarında May’i aramaya devam ediyordum. Bazen Ennoia gündönümü denen o muhteşem anı yeniden yaşamak için sabaha kadar uykusuz kalıyor ve her şeyin karardığı o zamansız boşluğu ürpertiyle karşılamaktan tuhaf bir zevk alıyordum. Bu bekleyişler, benim için bir tür ibadete dönüşmüştü.

Arsen’e göre inzivaya çekilmiş rahiplerden artık pek bir farkım kalmamıştı. Dünyevi zevkleri geride bırakıp hiçliğe, oradan da Karanlık’tan Sonraki An’a ulaşmıştım. Haklı olabilirdi. Karanlıktan Sonraki An, başka birine anlatılması çok güç mistik bir deneydi ve insan, sadece o anda Ennoia’nın

ruhuyla kısa süreli bir bütünleşme yaşıyordu. Beden ve ruh karanlığın parçası oluyor ve her şey yeniden kuruluyordu.

Bir süre sonra, Ennoia’da zamanın nasıl akıp gittiğini unuttuk, zaten her gün için deftere tek bir çizik atmasam zamanın geçişine dair elimizde hiçbir kanıt olmayacaktı... Arsen, “bilgisayarın içi”nde zaman diye bir mesele olmadığı için bu çiziklerin hiçbir anlamı olmadığını ısrarla söylemeye devam ediyordu. Ben yine de geçip giden her 365. günün sabahı onu arayıp yeni yılı bildiriyordum. Merak, Çaba, İsyan, Bunalım ve Cinnet dönemlerini geride bırakıp uzun, upuzun bir Tevekkül Devri’ne girmiştik artık.

Biz Ennoia Oteli’nde çalışan İki Gece Ziyaretçisizdik, Zaman bizim için bir büyük Hiçlikti; Karanlıkları Sonraki An’ın Çocuklarıydık... Misyonumuzun ne olduğunu, her gün otelin bize neden tek bir kapıyı açtığını bilmiyor ve sorgulamıyorduk. Görevimizin ne olduğu belliydi ama işlevi belirsizdi. Tıpkı insanoğlunun bu evrendeki varoluşu gibi... İnsanoğlu hayatta kalmaya, çoğalmaya ve var olmaya çalışır ama tüm bunların evrene ne gibi bir yararı olduğunu bilmez ve sorgulamaz... Yeryüzünde yaşayan insanlara gezegende milyonlarca yıldır süren yaşam ne kadar sıradan geliyorsa, Durgun Zaman içindeki mahkûmiyetimiz de bize o kadar sıradan geliyordu artık...

Ve böylece yıllar geçip gitti...

IV.

“...her rastlansal karşılaşma bir randevu, her başarısızlık esrarengiz bir zafer, her ölüm bir intihardır.”

Jorge Luis BORGES, “Öteki Ölüm”

“Durgun Zaman’a düştüğümüzden beri Ennoia’da yaptığımız gece ziyaretleriyle ilgili bir defter tuttuğumu artık söylemek zorundayım. Geride bıraktığımız 15 yıl boyunca bu deftere, açılan kapının oda numarasını; bulunduğu cepheyi; açıldığı saati, günü ve yılı; içerdeki kişinin kimliğini; nasıl biri olduğunu ve aramızda geçen konuşmaların kısa bir özetini düzenli olarak hiç aksatmadan yazdım...

Bütün bu verilerin kısa ya da uzun vadede önemli şeylere işaret edebileceğini, diğer bir deyişle bizimle iletişim kurmaya çalışan otelin kullandığı dilin kelimeleri ya da cümleleri olabileceğini düşünüyordum... İtiraf etmekte fayda var, otelin böyle bir amacı olup olmadığını hâlâ anlayabilmiş değilim. Bizimle iletişim kurmak istemiş olduğunu kabul etsek bile en azından benim anlayamadığım bir dil kullandığı kesin.. Ama sen, bir şifre uzmanısın ve bu yazılı döküm, belki senin için matematiksel birtakım verilere tekabül edebilir.

Umarım, defteri posta kutumuzun hemen yanında bulursun. Bakalım paket göndermek, Ennoia Posta Servisi’nin hizmetleri arasında mı? Göreceğiz.”

Cevap kısıydı:

“Paket elime ulaştı. Posta servisimiz mükemmel çalışıyor...

Yazdığın metinler açıkçası benim için sadece edebi bir nitelik taşıyor. Bu satırları matematiksel verilere çevirmek mümkün ama bundan çıkacak sonucun bizi farklı bir yere götüreceğini sanmıyorum. Kaldı ki, matematik dilini kullanmayan senin gibi birinin yazdığı metinden yola çıkarak, doğaüstü bir zekânın -tabii böyle bir zekâ eğer varsa- şifrelediği verileri -tabii eğer şifreyseler- çözebileceğimi de hiç sanmıyorum...

Bence en iyisi, sen kendine sakladığın yorumlarından söz et.

Merak ediyorum...”

“Daha önce de tespit ettiğimiz gibi, Ennoia gece ziyaretlerini iki yönlü olarak kullanıyor. Bizi eğitiyor ve bu eğitim sayesinde başkalarına yardımcı olmamızı sağlıyor. Yvonne Krueber ve Kris Torrance gibi otel sakinlerine yaptığımız ziyaretlerde eğitilen, aydınlanan biz oluyoruz. Bu tür ziyaretlerin bütün içindeki oranı yüzde on gibi düşük bir seviyede kalıyor ama bunlar sayesinde Ennoia tarihinin çeşitli evrelerine tanıklık edebilme şansımız oluyor, bilgimizi ve tecrübemizi artırıyoruz... Geri kalan ziyaretlerimizde ise Ennoia tarihinde en fazla beş yıl geriye gidebiliyor, hatta büyük bir çoğunlukla her ikimizin de otele ilk geldiği günlerde dolaşıyoruz... Dikkat edersen, ziyaretlerimiz bizim bu boyuta sürüldüğümüz günden sonrasını kapsamıyor. Geleceğe değil, geçmişe gidiyoruz...

Ziyaret günlerini ve saatlerini değerlendirdiğimizde, aynı anda birkaç insanla görüştüğümüz ortaya

çıkıyor. Siyah Uyku denen o belirsiz zaman kesitinin ne olduğunu hâlâ çözemediğimiz için tüm bu zaman kırılmaları ve boyut karışıklıklarında Ennoia'nın kendine özgü farklı bir sistemi olduğu ve bizim bunu henüz anlayamadığımız kesin. Elbette, bu muazzam derecede girift sistemi çözmeye niyetim yok.

Bir başka ilginç nokta da, otele ilk geldiğimiz günlerde tanıştığımız insanlarla Durgun Zaman'da karşılaşma oranımızın yüzde 20 gibi düşük bir rakamda kalması...

Buraya kilitlenip kalmadan önce katıldığım kongre toplantılarından birinde Marie, yalnızgezerlerden söz etmişti. Hatta o zamanlar senin bir yalnızgezer olduğunu tahmin etmişti. Sanırım biz de birer yalnızgezeriz...

15 yıldır süren bu gece ziyaretlerinde Franz ya da Ella ile hiç karşılaşmadığımızın da altını çizmek istiyorum. Ayrıca Ennoia'nın geçmişinde yaptığımız gezilerde ulaşabildiğimiz en uzak nokta 25 yıl ile Kris Torrance ziyaretimiz...

...

Bugün 'gece ziyaretleri tarihi'nde bir dönüm noktası yaşadım. Çaldığım odanın kapısını açan adam ismini söylediğinde, her zamanki dinginliğimi ve soğukkanlılığımı korumakta zorluk çektim, intihar eden Soğuk İstasyon görevlisi Ömer Dai'ydi... Hani şu yıllar önce Kafka'nın 'Şato'sunun içinden Profesör Tornquist'e gönderdiği mektubunu bulduğumuz Durgun Zaman Mahkûmu Ömer Dai...

Şaşkınlığımı üstümden atar atmaz, hangi zamanda olduğumuzu öğrenmeye çalıştım. Büyük bir hataydı biliyorum ama ne yapabilirdim? Gerçekten heyecanlıydım. Ömer Dai geç bir vakitte odasına gelen bir yabancidan hoşlanmamıştı, doğal olarak beni hemen başından atmaya çalıştı. Hemen bir şey bulup onu şaşırtmak ve orada kalmak zorundaydım. Ennoia üzerine çok önemli bilgiler vereceğimi söyledim ama o yine de beni başından savmaya çalışıyordu. Sonunda dayanamayıp yalvaran bir tonda 'Sadece hangi yılda hangi ayda ve hangi günde olduğumuzu söyleyin, sizi fazla rahatsız etmeyeceğim,' dedim. Kibarca cevapladı... Verdiği tarih, Ömer Dai'nin Soğuk İstasyon'a geldiği ilk yıllarda olduğumuzu gösteriyordu. O zaman anladım ki, Ömer Dai'ye 'yalnızgezerlik'le, gelecekte Kafka'nın 'Şato'sunun içine bırakacağı mektupla ya da kendimle ilgili bir şey söylemem doğru olmayacaktı. Ona, 'Bak dostum, yıllar sonra nedenini bilemediğim bir biçimde başka bir boyuta sürgün edilecek ve yalnızgezer olacaksın, sonra yine nedenini bilemediğim bir biçimde intihar edeceksin,' diyemezdim. Yine de onunla konuşmak, sohbet etmek istiyordum. Bir akademili olduğum yalanım uydurdum. Hiç etkilenmişe benzemiyordu. 'Neredensin?' dedi. 'Kuzey Batı Federasyonu,' dedim. Biraz duraksadı ve bu duraksamasından faydalanıp Ennoia'ya Açıklanamayan Enerji Alanları ile ilgili bir kongre için geldiğimi ama henüz kimseyle bağlantı kuramadığımı söyledim. Ömer Dai'nin biraz olsun ilgisini çekebilmişim. 'Ne kongresi?' diye sordu... 'Davetliyim,' dedim... Ancak o zaman beni odasına kabul edip, oturmam için bir koltuk gösterdi... Tek şansım hiç durmadan konuşmak ve onun kafasını karıştırıp foyamı meydana çıkaracak soruları unutturmaktı... Geleli birkaç gün olduğunu, birinin, özellikle de bir akademilinin yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. 'Akademili olduğumu nereden biliyorsun?' dedi soğuk bir ifadeyle... Heyecandan her şeyi berbat ettiğimin farkındaydım... Sustum... ilk cümlesi umut kırıcıydı: 'Bence siz bir BFP ajanısınız ve kim olduğumu da biliyorsunuz. Lütfen, benden ne istediğinizi söyler misiniz?'

Dürüst davranmalıydım. 'Sadece biraz Ennoia üzerine konuşmak, başka hiçbir isteğim yok,' dedim. 'Öyleyse buyrun sorun!' dedi kendine güvenli bir ifadeyle... Belli ki ajan olmam onu korkutmuyordu. Ona ne sorabilirdim ki? İçinde bulunduğumuz zaman boyutu itibarıyla Ennoia hakkında ondan daha fazla şey bildiğime göre konuyu başka bir yere kaydırmalıydım. Sözgelimi,

Ennoia ile Uzay Akademileri Birliği arasındaki ilişkiler... Kaldı ki, Ömer Dai'nin Soğuk İstasyon için seçilmiş olması onun Uzay Akademileri Birliği nezdinde önemli biri olduğunu gösteriyordu.

Ömer Dai konuşmayı ve uzun cümleler kurmayı seven biri değildi. Daha da önemlisi, bu konuda ajan olduğundan şüphelendiğine birine ne anlatabilir, ona ne kadar içten davranabilirdi ki? UAB'nin, Ennoia'da tespit edilen enerji biçimlerinin mutlaka araştırılması gerektiğine inandığını söylemekle yetindi. Ona UAB'de Ennoia üstünde neler konuşulduğunu sordum ama cevaplamaktan kaçındı. Giderek benden rahatsız olduğunu, ajan olduğum konusundaki varsayımının her geçen an bir şüpheden kesinliğe dönüştüğünü hissedebiliyordum. Sonunda dayanamadım. 'Ennoia gibi bir yerde gecenin bu saatinde bir ajan nasıl olup da odanıza girebilir ki? Ennoia buna izin vermez, mutlaka bir engel koyar,' dedim... 'Engel koymak mı dediniz? Anlayamadım,' dedi. 'Evet,' dedim. 'Engel koymak. Burada olup biten her şeye otel karar verir ve otelin ajanları sevdiğini hiç sanmıyorum.' Ömer Dai'yi şaşırtmıştım. Otelin bir şeylerin gerçekleşmesine 'engel koyması' fikri onu büyülemiş gibiydi. O an onunla Ennoia üzerine bildiğim her şeyi paylaşmak için dayanılmaz bir istek duydum. Ama bir Durgun Zaman mahkûmu olarak yıllar önce hiç konuşmaya bile gerek görmeden belirlediğimiz o kurallara uydum. Zamanın akışında tehlikeli çatlaklara yol açma endişesiyle, ona gelecekte hiç söz etmedim. Sadece Ennoia üzerine ilgisini çekebileceğini düşündüğüm teorilerimden söz ettim. Beni yorum yapmadan dinledi, sonra konuyu yeniden UAB'nin Ennoia üzerine ne düşündüğüne getirdim..

Ömer Dai, Kuzey Batı Federasyonu'ndaki Hicran köyü, Atlantik Federasyonu'ndaki Aynalı Mabel ve içinde bulunduğumuz Ennoia Otel'i'nin Birlik tarafından yıllardır özel olarak incelendiğini ama çok fazla bir bulgu elde edilmediğini söylemekle yetindi. Bu üç yer, Büyük Salgınlar Devri'nden sonra ortaya çıkmış ama uygarlığın sürdüğü merkezlerden uzaklığı nedeniyle geç keşfedilmişti. 'En son Hicran'ı bulduk ama hakkında en fazla şey bildiğimiz yer de orası. İlk keşfettiğimiz Aynalı Mabel hakkında ise hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz. Ennoia'ya gelince, hem çok şey biliyoruz hem de hiçbir şey,' dedi... 'Ama Birlik için yine de en önemli yer burası,' diye devam etti. 'Ne Hicran'da ne de Aynalı Mabel'de çalışma koşulları var. Burada ise yıllardır sürekli ekipler çalışıyor ama...' dedikten sonra gerisini getirmede. Sadece artık dinlenmesi gerektiğini söyleyerek beni kibarca kapıya kadar geçirdi... Çıkmadan önce bir gün uzayda koloniler kurabileceğimize inanıp inanmadığını sordum. Ummadığım kadar teknik bir yanıt verdi. 'Şimdilik güneş sisteminde gidebileceğimiz her yere gitmemiz gerekiyor, bunun için harcanan paranın boşa gittiğini söylemek bilime haksızlık olur.'

Sonuç olarak dostum, Ömer Dai ile karşılaşmak heyecan vericiydi ama Ennoia öyle bir zaman aralığında buluşturmıştı ki bizi, kafam karıştı. Daha önceki gece ziyaretlerimin hiçbirine benzemiyordu. Ne ben ondan fazla bir şey öğrenebilmişim, ne de o benden bir yardım görebilmişti... Sadece karşılaşmıştık, o kadar...

Ömer Dai ile karşılaşmamız Ennoia'nın bizim için hazırladığı yeni sürprizlerin habercisi olabilir. Belki de Durgun Zaman'da yeni bir dönem başlıyordun..”

Galiba ilk kez haklıydım. Ertesi gün 301 numaralı odanın kapısında bana bakan o adamı tanıyor ve bu karşılaşmanın öncekilerden farklı olduğunu biliyordum. Sordini'ydi karşımdaki... Otele geldiğim ilk günün akşamı Klammi'nin yanında kafede karşıma çıkan ve daha sonra bana “Sakin işini bırakma!” diyen, hiç sevmediğim, otoriter tavırlarından nefret ettiğim Sordini... Beni tanımamıştı, kapının önünde ne istediğini anlamak istercesine yıllar öncesinden hatırladığım o sert ifadesinden daha yumuşak, daha kararsız ve merak dolu bir yüzle bakıyordu... Durgun Zaman yılları boyunca artık bir alışkanlık haline gelmiş cümlemlerle girdim...

“Kaybolmuş durumdayım ve yardıma ihtiyacım var. Resepsiyonda kimse yok, her yer bomboş, sanki otel terk edilmiş gibi... Günlerdir karşıma çıkan ilk insan da sizsiniz.” Bütün bunları alabildiğince sakın, yumuşak bir ifadeyle söyler, karşımdaki insana hiçbir zararım dokunmayacağına dair bir izlenim vermek ister ve genelde amacıma ulaşırdım. Karşı taraf ya içeri davet eder ya da başından savmaya çalışırdı. Başından savmaya çalışanlara, “Ennoia hakkında sizden daha çok şey bildiğimi ve birçok sorunuza cevap vereceğimi söylersem beni içeri kabul eder misiniz?” derdim şansımı zorlayarak. Bu noktada, oda sahiplerinde belli belirsiz bir kararsızlık oluşur ve genellikle beni küçümseyen bir ifadeyle bakarlardı. Aşağılanmak, küçümsemek o an umurumda olmazdı. Önemli olan, ne diyecekleriydi... Verecekleri cevap ya da soracakları soru, sohbetin bütün gidişatını belirlerdi. Sordini ise hiçbir şey söylemeden ama kapıyı da kapatmadan bana bakıyordu. Kapı 15 yıl boyunca asla yüzüme kapanmamıştı. Hiçbir şey söylemeden susanlara, “Bari hiç değilse hangi yılda, hangi ayda ve günde olduğumuzu söyleyin,” derdim. Tam bunu söylemek niyetindeyken, Sordini “Memur musun?” diye sordu.

“Bir zamanlar evet diyebilirdim ama şimdi bilmiyorum.” Otoriter bir edayla “İçeri gel” dedi... Girdim, oturmak için izin istedim.

“Şu yüzündeki huzurlu gülümsemenin anlamı ne?”

Doğrusu ilk kez birisi bana böyle bir şey soruyordu. Ama geçip giden yılların yüz ifademe belirli bir dinginlik ve sakın bir gülümseme yerleştirdiğini hissediyordum. Her şey bir yana, bir insanla karşılaşmak bir yalnızgezer için güzel bir şeydi... “Kendimi iyi hissettiğim için olabilir,” dedim.

“Bu otelde daha önce hiç böyle gülen birine rastlamamıştım... Her neyse, şu oda hakkında bir şey biliyor musun? Hani şu içeri girdiğinde inanılmaz şeylerin olduğu oda...”

“Hayal Odası denir oraya.”

Bu, aslında Sordini açısından ilk karşılaşmamızdı. Onunla ilk tanıştığım gün yüzüme neden büyük bir dikkatle uzun uzun baktığını şimdi daha iyi anlıyordum. O zaman beni hatırlayamamıştı çünkü Sordini’nin geçmişte karşısına çıkan adam daha yaşlıydı. Nereden bilebilirdi ki önce yaşlılığımı, yıllar sonra da gençliğimi göreceğini... “Lütfen bana bugünün tarihini söyleyin Sordini!” dedim...

“Adımı nereden biliyorsunuz?” diye atıldı.

Bu bir hataydı aslında ama tutarlı olmak, kendime olan güvenimi ve serinkanlılığımı korumak zorundaydım. “Söylemiştim, ben çok şey bilirim.”

Tarihi söyledi. Evet, benim otele geldiğim tarihin 2 yıl öncesinde, Sordini’nin Ennoia’ya geldiği günlerdeydik...

Hazırlıksız bir karşılaşma olduğu için, Sordini’den tam olarak ne öğrenmek istediğimi bilmiyordum Belki onun gibi sert mizaçlı bir adamın ağzından laf alabilmek için onu şaşırtmak zorundaydım...

“Soracağınız her soruya cevap vermeye hazırım ama siz de benim sorularıma açık kalplilikle cevap vereceksiniz. Gizli Servis’te çalıştığınızı biliyorum. Tam olarak öğrenmek istediğim şey, görevinizin ne olduğu?”

Sordini, aniden sertleşerek kim olduğumu sordu...

“Ennoia hakkında öğrenmek istediğin sorulara cevap verecek biri. Gerisinin bir önemi var mı?”

“Tabii ki var... “ Bocaladığımı hissedebiliyordum...

“Sizin buraya gizli servis ajanı olarak gönderildiğinizi tahmin ettiğimi ve ağzınızdan laf almaya çalıştığımı varsayalım.. Bu, sizce kimin işine yarardı?”

“Önce sen cevap ver!” dedi merak içinde, “Hayaletler gerçek mi?” Avcumun içine düştüğünü

hissede biliyordum...

“Yakın bir akrabamı, büyük ihtimalle annemle babandan birini görmüşsündür,” diye girdim konuşmama... Yılların getirdiği tecrübeyle koridorlarda hayaletler gören birinin bütün savunma sisteminin çöktüğünü, Ennoia dışındaki gerçeklikle olan bağlarının ağır ağır koptuğunu biliyordum... Sordini gizli servis ajanlığının kendisi için önemini yitirdiği bir dönemden geçiyor, Ennoia muamması onu her geçen an biraz daha içeriden kuşatıyordu... Belirli bir noktadan sonra Sordini bana güvenmeye ve her şeyi anlatmaya başlayacaktı... Tahminim doğru çıktı.

Karşı tarafın ajanı bile olabilirdim, bu umurunda bile değildi; konuşma sırasında onun için Ennoia’nın sırrına vakıf olunmaz gizeminin bir parçasıydım ve dolayısıyla onun üstünde mutlak bir hakimiyetim vardı... Bu hakimiyeti hiçbir zaman kullanmamaya çalışırdım ama Sordini’nin asıl görevini öğrenmek benim için gerçekten önemliydi.

Bir ay önce Eski Avrupa Federasyonu İçişleri Bakanlığından “müfettiş” statüsüyle gelmişti Ennoia’ya... Otelin son yıllarda BFP iktidarına karşı muhaliflerin merkezi haline geldiği tahmin ediliyordu. Görevi, Ennoia Kütüphanesi Matbaası’nda basılan kitapların kaynağını araştırmaktı, işin tuhaf tarafı, bu kitapların yazarları liberal değildi, İçişleri’nde “pasifist anarşist” denilen küçük ve tehlikesiz bir entelektüel klik olarak kabul ediliyorlardı. Ama yine de tedbiri elden bırakmayıp, otelin bu grup tarafından ne amaçla kullanıldığını öğrenmek istiyorlardı. Ennoia, en yakın yerleşim biriminden uzaklığı hesaba katıldığında, merkezi idarenin denetleyemediği bir kentti. Üstelik yerel idareciler bu konuda yapılan yazışmalarda kentlerinde olağandışı hiçbir siyasal etkinlik olmadığını belirtiyorlardı.

Kitapların varlığını onlar da kabul ediyordu ama BFP’nin dünya üzerinde hiçbir kitabın basım ve yayımını engelleme yönünde bir yetkisi olmadığını vurgulamayı ihmal etmiyorlardı. Soğuk İstasyon, BFP kontrolündeki Uzay Akademileri Birliği’ne bağlıydı ve UAB de BFP’nin Merkezi Haberalma Teşkilatı tarafından denetleniyordu. Şu ana kadar UAB’ye Soğuk İstasyon’un faaliyetlerinde sıradışı, tehlikeli durumlar gözlemlendiğine dair hiçbir rapor gelmemişti. Buna karşılık, otelde muhaliflerin sürekli toplantılar yaptığı iddia ediliyordu.

Sordini’nin diğer bir görevi ise Nordzest’e görevli olarak gelen ve kısa sürede kontrolden çıkan İçişleri müfettişlerini denetlemek olacaktı. Ne var ki, irtibat kurması gereken kişiyle sadece üç kez bağlantı kurduktan sonra onu kaybetmişti. Bu kişinin adının Klamm olduğunu söyleyince faltaşı gibi açılmış gözleriyle “Bunu nereden biliyorsun?” demiş, ben de aynı kendine güvenli ifadeyle çok şey bildiğimi bir kez daha belirtmiştim.

Sordini bir aydır otelde olduğunu söylüyor ve merkezle bir türlü sağlıklı bağlantı kuramıyordu. Dahası, yemeklerine bir tür uyuşturucu katıldığına inanıyordu çünkü saatlerce uyuyor ve kalktığında bile hâlâ uykusunu tam olarak alamamış oluyordu. Ella ve Franz’dan başka kimseye ulaşamıyor, otelde olduklarını bildiği halde Nordzest’teki hiçbir İçişleri yetkilisinden bilgi alamıyordu. Geri dönmeye karar vermişti vermesine ama korkuyordu. Birilerinin onu öldürmesinden ya da takip etmesinden... Her şeyden korkar hale gelmişti ve ne yapacağını bilemiyordu. Bir gece önce Franz onu arayıp Ella’nın odasına gitmesi gerektiğini söylemişti. Odaya gittiğinde kırmızı perdeyi açmış ve o tuhaf yerle karşılaşmıştı.

“Oraya girdiğimden beri kendimi daha az tehlikede ve daha çok güvende hissediyorum. Ayrıca oteli terk etmek de istemiyorum.” Susmuş, kendi içinde bir yerlere dalıp gitmişti... Sabırla söyleyeceklerini bekledim. “Belki de karşı tarafın eline geçmiş durumdayım ama bundan pişman değilim. Umarım, benim gibi güvenilir bir müfettişin geriye dönmemesi onları harekete geçirebilir,”

dedi. Yeniden görevine bağlı bir müfettiş kimliğine bürünmüştü... “Bir gün BFP buraya gelecek, bundan eminim. O zamana kadar buradan bir yere ayrılmak istemiyorum.”

Artık karşımda süklüm püklüm oturuyor ve söyleyeceklerimi bekliyordu. Ona bir rahip gibi şefkat ve anlayış gösterdim. Öncelikle Ennoia’dan korkmamasını, Ennoia’nın kendi içinde, dünyayı daha da kötü hale getirecek hiçbir faaliyete izin vermeyeceğini, zaten otelin buradaki yegâne güç olduğunu ve her şeye onun karar verdiğini, o istemediği müddetçe hiç kimsenin buraya müdahale edemeyeceğini belirttim. Kendisini zamanın akışına bırakmasının iyi olacağını, her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ennoia’da olup bitenleri bütünüyle anlamaya çalışmanın boş bir çaba olduğunu eklemeyi de ihmal etmedim. “Burada hiçbir şey tesadüf değildir. Muhalliflerin kitapları basılıyorsa, emin ol, bunun da mutlaka bir anlamı vardır,” diye bitirdim vaazımı...

Bana Ennoia’dan bir çeşit tanrı gibi söz ettiğimi söyledi. Haklı olabileceğini, Ennoia’yı yerel bir tanrı olarak düşünmesinde bir sakınca olmadığını ifade ettim.

“Yani, sence burada bizim gücümüzü aşan bir şey mi var?” dedi huzursuz bakışlarla...

“Bunu yanlış bir soru olarak kabul ediyorum.. Ondan korkmana gerek olmadığını anlamalısın. Çünkü seni burada zorla tutmuyor.”

Otelde kalmak istediğini ama öte taraftan burada ne yapacağını, nasıl vakit geçireceğini bilemediğini söyledi. “Tercih sana ait,” diye girdim söze. “Ya burada kalacak ve kendine bir görev, bir misyon bulacaksın ya da burayı terk edeceksin.”

“Görev mi?” Merakla gözlerimin içine bakıyordu.

“Evet,” dedim “Görev... Zaten bir görevin yoksa Ennoia da seni istemeyecektir...”

Sordini başını önüne eğip, “iyi de, benim gibi bir müfettiş böyle bir yerde ne yapabilir ki?” dedi acı içinde.

“Eğer burayı sevdiysen -ki sevdiğinden eminim; sana verilen ilk görevi yapmaya devam et. Kitapları kimin yazdığını bulmaya, amaçlarını anlamaya çalış. Bunun kimseye bir zararı olmaz. Ayrıca buraya gelen İçişleri müfettişlerim denetlemeye devam edebilirsin. Böylece sorumlu bir bürokrat gibi işini de yapmış olursun...”

Sadece ikna olmamış, aynı zamanda rahatlamıştı da... Sordini’nin yıllar önce bana neden “Görevini sakın bırakma!” dediğini daha iyi anlıyordum. Tam odasından ayrılmak üzereydim ki telefon çaldı. Sordini telefonu açtı ama yüzünden pek bir şey duyamadığı anlaşılıyordu. Sonra kapattı.

“Ne tuhaf!” dedi. “Biri Klamm’ı arıyordu.”

“Klamm mı?” dedim.

“Evet,” dedi. “İlk geldiğim günden beri bir daha görmedim onu.”

Yıllar önce Klamm’ı aradığım o günler geldi aklıma... “Bir gün mutlaka bulursun,” diye çıktım odasından...

Tarihin olağan akışına göre Sordini’yle bu konuşmayı yaptığım sırada aslında Paris’te bir üniversite öğrencisiydim ama yine aynı esnada, otelin geçmişe açılan kapılarından girip Ennoia tarihinde bir değişiklik yapıyordum... Her şey çok karışıktı ve zaman boyutları arasındaki bu karmaşa, artık başımı döndürüyordu. Sordini’nin odasından çıktıktan sonra emin olduğum tek şey, Ennoia tarihinde artık özel bir yer işgal ettiğim gerçeği idi... Belki farkında olmadan davetlilerin yıllar sonra tartışacağı konuları ve Sordini gibi birinin oteldeki daimi konumunu belirliyordum. Öte yandan, davetlilerin efsane katına çıkardığı yalnızgezerlerden biri idim. Yaklaşık 15 yıl sonra Ennoia, ilk kez ne işe yaradığım hakkında bir fikir vermiş ve otel tarihindeki önemimin altını çizmişti.

Sordini'nin odasından ayrıldıktan sonra kütüphaneye uğrayıp Arsen'e ayrıntılı bir mektup yazdım ve erkenden uyudum. Öyle bir ruh hali vardı ki üstümde, sanki ertesi sabah her şey olabilir, hatta kilit dahi açılabilirdi...

Ama açılmadı... Günler yine eskisi gibi akıp gitmeye başladı. Ta ki aylar sonra bir sabah, tüm bu olup bitenleri unutmaya yüz tuttuğum günlerden birinde Frieda "Neden artık Ella'nın kapısını hiç tıkladmıyorsun?" diyene kadar... Frieda'ya uzun uzun baktığımı hatırlıyorum. Gerçekte kimdi Frieda? Belki bir bilgisayar oyununda yanlış yola sapan oyuncu için konulmuş uyarı işaretiydi ve yıllar sonra, oyunun ileriki aşamalarından birinde bu lafi söylemeye programlanmıştı... Frieda'ya konuşacak bir insan gözüyle bakmayalı yıllar oluyordu. Onu neredeyse bana brendili çay veren bir robot olarak görüyordum artık. Ve şimdi o -her neyse ve her kimse- bana Ennoia'dan bir mesaj daha getiriyordu: "Neden artık Ella'nın kapısını hiç tıkladmıyorsun?"

Haklıydı. O kapıyı aylardır tıkladmamıştım...

Hiç vakit kaybetmeden ve Frieda'ya hiçbir şey söylemeden doğru beşinci kata çıktım. Otelin yıllar boyunca artık iyiden iyiye alıştığım sessizliğinde kilitlenip kalmadan önce de çaresiz bir biçimde Ella'yı aradığımı hatırladım. Bir gece ziyaretinde Ella'yı görmenin hayalini çok kurmuştum. Ama onu hangi zaman kesitinde görecektim? Geçmişte olmasını istemiyordum. Gördüğümde ona sarılmak, yıllar sonra karşılaştığım ilk arkadaş olarak doya doya gözlerinin içine bakmak istiyordum. Artık yürümüyor, odaya doğru koşuyordum... Merak ve heyecan birbirine karışmıştı.

Kapının önüne geldim ve kapıyı tıkladım. İçeriden hiç ses gelmedi. Tekrar denedim. Hayır, açan yoktu... Bir an hayalkırıklığına uğradım. Ama Frieda neden yıllar sonra bana ilk kez böyle bir şey söylemişti ki? Bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı. Tokmağa uzandım, Durgun Zaman'da geçirdiğim yıllar boyunca bunu defalarca yapmıştım ama her seferinde pirinç tokmak ne sağa ne de sola oynamıştı. Şimdi elimin içinde uysalca dönüyordu.

İçerideydim... Bu kapıdan en son dışarı çıktığımda Ella'yı bir daha görmemek üzere kaybetmiş ve Ennoia'nın benim için çizdiği yolda ilerlemek, 15 yıl olarak hesap ettiğim bir süre boyunca yalnızgezer olarak yaşamak zorunda kalmıştım. Belki de açılan sadece 503 numaralı odanın kilidi değildi, Durgun Zaman'ın da sonuna gelmişim.

“Artık şuurunda kendi ben’i değil, başka ve geniş ve her şeyle birleşmiş, sonsuz bir kendi vardı. Bu, kendinden çıkan ve onu aşan, her şeyi kavrayan ve her şeyle bir olan bir kendi şuuruydu.”

Peyami SAFA, “*Matmazel Noraliya’nın Koltuğu*”

Soyundum. Sıcak suyla doldurduğum küvete girdim ve jileti elime aldım. Az sonra kesilmiş bileklerimden sıcak suya karışan kanımı seyrederken tatlı bir baygınlığa kapılıp gitmeyi ve her şeye bir nokta koymayı istiyordum... Ölüm hiçbir zaman bu kadar çekici gelmemişti. Bilincin yokolup gitmesi, hiçliğe karışmak artık tek kurtuluştur. Varolmak artık bir ıstıraba, ruhumu kemirip bitiren bir işkenceye dönüşmüştü. Tek korkum ölümün bile beni sürüp giden bu büyük yalnızlıktan, cinnete dönüşmüş bu kâbustan kurtaramayacağı idi... Ennoia’da belki ölüm bile yoktu ya da Ennoia zaten ölümün ta kendisiydi.

Jileti elime alıp sıcak suyun akışını seyrettim.

Sordini’yle konuştuğumun ertesi günü Frieda’nın “Neden artık Ella’nın kapısını hiç tıklatmıyorsun?” demesine hiç aldırmış etmese ve Ella’nın kapısını açmasaydım, belki de bu otelde sonsuza kadar yaşama hakkı tanınmıştı bana. Artık kim bilebilirdi bunu? 503 nolu kapıyı açmak, her şeyi geri dönülemeyecek bir şekilde değiştirmişti.

Odaya girdiğimde her şey yerli yerindeydi. Ella’nın masası, koltuklar ve üstünde seviştığımız hah... Ama tuhaf olan bir şey vardı.

Ayna karanlıktı... Koyu, kaygan bir karanlıktı bu...

Aynanın içine doğru uzattığım elimin karanlık maddede kaybolduğunu gördüm. Başımı sokmaktan çekinmeyecektim. Ennoia’da artık korkacak ne kalmıştı?

Başımın içeri girmesiyle birlikte çok uzaklarda kalmış bir huzur duygusuyla dolduğumu fark ettim. Beni çağıran, içine almak isteyen, şefkatli, ılık, tadına doyum olmaz bir rehavet vaat ediyordu bu siyah ayna. Başımı dışarı çıkardığımda Ennoia’daki Durgun Zaman’ın olağan tatsızlığıyla yüz yüze geldim; o an anladım ki aynanın içi ile dışı arasında kesin bir ayrım var ve aynanın içine bir kez girdikten sonra dışarda kalmak mümkün değil. Üstelik, siyah aynanın kilitli zamandan bir çıkış yolu olma ihtimali de vardı. Aksi bile olsa, ne kaybedecektim?

Bütün bedenimle girdim aynanın karanlığına...

Sanki Ennoia ve ben tek bir tozduk sanki. Yerçekiminin olmadığı bu tatlı ılıklığı daha önce bir kere de Hayal Odası’ndaki pembe bulutun içinde yaşamıştım... Kim bilir belki de ölüyordum ama “Ölüm eğer bu kadar keyifli bir duyguysa,” diye geçiriyordum içimden, “Varsın ölüp gideyim..”

Gözlerimi kapattım. Ve kapatır kapatmaz etrafımda ışık topları belirdi... Bu ışık toplarının içinde görüntüler vardı...

Görüntüler giderek gümüşü hale gelen bir boşluğun içinde küçük renkli topar halinde etrafımda dönüyorlardı. Şaşkınlık içinde gözlerimi açtım. Yeniden ılık karanlıktaydım. Geri dönüş mümkündü ve bir rüyada değildim.

Tekrar gözlerimi kapadım ve görüntüler uzayının tam merkezinde dönmeye başladım. Açtım, kapadım... Bunu defalarca yaptım ve sonra sonunda kendimi tümüyle bu görüntüler uzayına bıraktım.

Görüntü balonlarına dikkatle bakınca neler olduğunu yavaş yavaş da olsa anladım. Ennoia bana hafızamı sunuyordu... Her şey oradaydı... Bütün hatıralar tek bir anın içinde dönüyordu.

Hafıza önümde açılan büyük bir alemdi artık.

Etrafımda dönüp duran küçük yuvarlak balonlardan tek bir tanesine konsantre olmak ve anahtar kelimeyi düşünmek yetiyordu. O vakit küçük yuvarlak görüntü balonu büyüyor ve beni içine alıyordu. Sanki zaman durmuş ve zihnim muazzam bir berraklığın içinde yıkanmış, düşüncelerim ışık hızına ulaşmıştı... Sanki kendi iç evrenimin karnında soluk alıp veren bir tanrıydım... Orada geçmiş ebediyete kadar tekrar tekrar yaşayabilir ve hafıza aleminde dilediğim gibi seyahat edebilirdim. Bu, ne muhteşem bir şeydi böyle!

Tekrar gözlerimi açtım, karanlığa döndüm ve tek bir hareketle aynanın çerçevesine tutunup dışarı çıktım. Demek ki, geri dönüş her an mümkündü. Bu siyah ayna, Ennoia'nın benim için hazırladığı en büyük gösteri, hayatım boyunca bana verilen en güzel armağandı. Kim bilir, belki de Ennoia romanımı yeniden gözden geçirmem için büyük bir fırsat yaratıyordu.

Yeniden aynadan içeri girdim ve o rengarenk uzayın içinde çocukluğumdan aklımda kalan ilk görüntüyü aramaya başladım; anahtar kelimeyi düşünmemle birlikte Bahar Bayramı ateşinin alevleri belirdi. Babam beni dedemin kucağından alıp ateşin çevresinde dans edenlerin arasına katıldı. Ateşi büyük bir dikkatle seyrediyor, insanların yaptıklarına bir anlam vermeye çalışıyordum. Annem beni kucağına alıyor ve onunla birlikte müzik eşliğinde ateşin çevresinde dönmeye başlıyorduk. Korkup ağlamaya başlayınca annem, gülerek beni tekrar dedemin kucağına geri veriyor ve orada güven içinde yeniden etrafımda olup bitenleri anlamaya çalışıyordum. En fazla üç yaşında olmalıydım. Hafızamda geriye gidebildiğim en son noktaydı bu... Bir keresinde, beş altı yaşlarındayken annemle babama o geceyi anlattığımda bana inanmamışlar, hiçbir çocuğun üç yaşında yaşadığı bir olayı hatırlayamayacağını söylemişlerdi. Bense hafızamın tam o noktadan başladığını hep bilirdim. Görüntü kendini yinelemeye başlayınca gözlerimi açtım, hafızadaki kayıt çok kısaydı...

O olup bitenlerin tek bir anlamı vardı: Hafızamı kaydeden Ennoia şimdi her şeyi bu aynanın içinde görüntülere dönüştürüp bana sunuyordu. Arsen'in "Siyah Uyku'da kayıt yapılıyor," derken haksız olmadığı bir kez daha ortaya çıkıyordu... Ennoia bir insanın aklına sığmayacak, hayallerin ötesinde akıldışı bir coğrafyaydı. İnsan kendi iç evrenine açılan bir kapıdan içeri giriyor ve orada hafızasıyla karşılaşabiliyordu.

Yeniden gözlerimi kapattım. Mutluluk verici bir çubuk tüttürürcesine geçmişimdeki bütün o güzel hatıralara geri dönebilirdim. Anahtar kelimeyi bulmak yetiyor, resim uzayın içinden çıkıp büyümeye başlıyordu.

Yeşil kırlardaydım, beş yaşında babamla birlikte uçurtma uçurduğumuz güne dönmüştüm... Mavi gökyüzünde bulutların akışını, yeşil çayırları ve gelincikleri seyrettim...

Sonra o soğuk kış sabahlarından birinde taşradaki evimize gittim... Kuzinede demlenen çayın kokusunu içime çekerek, çaydanlıktan yükselen buharı ve camdan süzülen yağmur tanelerini seyrettim. Kulağımda radyodan gelen eski bir şarkı vardı... Geçmişten süzülüp gelmiş bir hatıra vaktiyle değeri bilinmemiş ne kadar çok mutluluk hissi vardı ve bu ne inanılmaz bir tecrübeydi...

Kuzey Fransa'daki o puslu kasım sabahına, geçmişte belki de en çok dönmek istediğim noktaya gitmekte gecikmedim. Kırmızı perdeli küçük odada Isabelle ile yaşadığımız ilk kaçamak sevişme... 16 yaşındaydım ve bir kızı ilk kez öpüyor, çıplak kadın tenini ilk kez okşuyor ve karşı cinsten biriyle ilk kez birlikte oluyordum. İkimiz de her şeyi ilk kez ve sonuna kadar yaşıyorduk. Isabelle ve ben, o yağmurlu kasım sabahı okula gitmeyip odaya girdiğimizde bir anda öpüşmeye başlamıştık. Gri eteğinin altından çorapsız bacaklarına dokunduğum, ellerimle daha da yukarılara çıktığım ve Isabelle'in bütün bunlara bana daha da sıkı sarılarak cevap verdiği anları tekrar yaşıyordum. Beklemediği bir vakitte büyük ödüle kavuşan bir delikanlının heyecanı ve coşkusuydu bu... Isabelle'in her an beni durduracağını beklerken tam aksine bana daha sıkı sarıldığını ve onun da gözleri kapalı bir zevk alemine girdiğini görmek ve daha da cesaretlenmek... Sonuna kadar gitmek... Sonra zevkin acıya dönüşmesi, Isabelle'in gözyaşları... Korkuyla ne yapacağını şaşırان 16 yaşında iki insan...

Sahi Isabelle iki ay sonra beni niye terk etmiş, bir üst sınıftaki o çocukta ne bulmuştu acaba? Hayatımın ilk büyük aşkı ve ilk büyük acısını onunla yaşamıştım. İki ay boyunca Isabelle ile her an sevişmek için yanıp tutuşurdum. O vakitler dünya onsuz bir hiçti... Gözlerimi açtım, en iyisi onunla ilgili hatıralara bir son vermektir belki de... Ama "Hayır!" dedim kendi kendime ve Isabelle'in hafızamda bıraktığı bütün mutlu günlerin görüntülerine tek tek dönmek üzere rengarenk uzaya yeniden bıraktım kendimi...

Isabelle bir kış aşkıydı. Solgun gökyüzünün altındaki akıp giden iki aylık tadına doyumaz bir gençlik macerası... Sinemalarda elele tutuşmamız, mendirekte kayaların orada denizi seyrederken bana sıkı sıkı sarılması ve kulağımı ısırması, "Sana çok aşığım," demesi... Her şey ama her şey ne kadar mutluluk verici ve bugünden bakıldığında ne kadar hüznüldü. Ennoia arşivlerinde Isabelle adına kayıtlı duran bütün o mutlu anların "kayıtları"nı tek tek yaşadıktan sonra gözlerimi açtım; bir insanın yaşamak isteyebileceği en güzel şeyi veriyordu Ennoia: Mutluluk dolu hatıraları.

Aynadan dışarı çıktım ve 503 numaralı odadaki yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Her şey ne kadar tuhaftı...

Saatime baktım, acaba içeride ne kadar süre geçirdiğimi tam olarak tespit edebilir miydim? Hatıralarımda her şeyi birebir yaşadığıma göre belki haftalardır, belki de çok kısa bir süredir içerideydim. Durgun Zaman'da aynanın içine girene kadar zamanı ölçebilmişim ama bu iş artık imkansız geliyordu bana...

Arsen'i düşündüm. Belki haftalardır tek bir mektup dahi almamıştı. Kalktım, tam kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereydim ki durdum. Aklıma Hayal Odası geldi. Ennoia oraya sadece bir kez girmeme izin vermişti. Ya burası için de aynı kural geçerliyse, kapıdan çıkarsam belki aynanın içine bir daha asla giremeyecektim...

Kapının eşiğinde kalakaldım. Dışarı çıkmadan önce aynanın içinde yeniden yaşamak istediğim ne vardı? Geri dönüp, aynanın karşısına geçtim ve hayatım boyunca en mutlu olduğum anları düşünmeye çalıştım... Birden üniversite yıllarında üç yıl birlikte olduğum Rana ve onunla birlikte olduğumuz o ilk günün hatırası düştü zihnime... Yine bir kış ikindisinde ders çıkışında onu eve bıraktığım güne geri dönmeliydim. Arsen bekleyebilirdi...

Tekrar aynadan içeri girdim, az sonra Paris'te puslu bir ekim gününde Rana ile birlikte sokakta yürüyorduk. Siyah saçları, beyaz teni, sürmeli gözleri... Ne kadar güzel görünüyordu. Henüz arkadaştık ve ilk kez koluma giriyor, bana iyice sokuluyordu. O an sevgili olabileceğimize artık

inanmaya başlamıştım. Siyah aynanın en güzel tarafı, görüntünün içine girdikten sonra şimdiki zaman bilincinin tümüyle yokolup gitmesiydi. Ennoia görüntüyle bütünleştiğim andan itibaren geleceği geri plana itiyor, mutluluk anını birebir yaşama şansı veriyordu. Yaşadıklarımın hafızamdaki kaydı bittiğinde görüntü kararıyor ve tekrar aynanın içine dönüyordum.

Rana ayrılmadan önce “Akşam mutlaka ararsın beni değil mi?” diyordu ve bu sözleri aslında sevgili olmaya çok yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Sonra kapıdan içeri girmeden önce sarılıp öpüyordu beni. O günün ardından iki güzel yıl geçirmiştik birlikte. Ama mezun olacağımız yıl her şey ağır ağır değişmişti. O ilk akşam, Rana’nın evinden büyük bir mutluluk içinde geri dönerken köşedeki bir kafeye girmiş ve yaktığım bir sigarayla her şeyin keyfini çıkarmak istemiştım. İşte tam o andan geri dönüp gözlerimi açtım. Rana ile bütün o güzel günleri yaşamak belki de koca bir iki yılı birebir yaşamak anlamına gelebilirdi. Siyah aynadan ilk kez o an ürktüm. Dışarı çıkmalı ve Arsen’e ulaşmalı, içeride geçirdiğim zamanı ölçmeye çalışmalıydım.. Üstelik dışarı çıktığımda Durgun Zaman’ın sona ermiş olma ihtimali de vardı.

Aynadan dışarı çıktım ve bu kez odada hiç oyalanmadım. Kütüphaneye gitmeli, “Alice Harikalar Diyarı”nın içine bakmalıydım.. Koridorlarda kimseler yoktu. Durgun Zaman devam ediyordu. Umursamadım. Geçip giden zamanı ölçmek, o an için bir saplantı haline gelmişti. Zamanı ölçmemek sanki Durgun Zaman’a tümüyle teslim olmak anlamına geliyordu. Kütüphaneye girdim ve kitabı açtım. İçinde Arsen’e bıraktığım son mektubu buldum. Bu, Durgun Zaman’da ilk kez oluyordu. Öyle ki mektubun kendime ait olduğunu anladığımda korku içinde kağıdı fırlattım. Aklıma ilk gelen düşünce, Arsen’in boyutuna geçmiş olduğumdu...

“Posta kutusunun öteki tarafı”nda olduğum kesindi. Siyah Ayna, Arsen’in boyutuna geçirmişti beni. Korku birden sevince ve heyecana dönüşmüştü...

“Arsen!” diye bağırarak lobiye çıktım, koşmaya başladım... Ama nereye? Arsen’in hangi odada kaldığını bilmiyordum ki? Ne inanılmaz bir şeydi bu! Onca yıl boyunca kaldığı odadan bir kez bile söz etmemişti. Aslında Durgun Zaman’a girmeden önce de oda numarasını benden hep saklamamış mıydı? “Neyse,” diye geçirdim içimden artık bunu kim umursardı? Nasıl olsa az sonra onunla karşılaşmayacak mıydım? O zaman bunun hesabını ona sorar ve birlikte kahkahalarla gülebilirdik... İlk önce kafeye Frieda’ya uğramak ve ona Arsen’i sormalıydım.

Kafeye girdim, tezgâhın arkasına geçip Frieda’yı yanaklarından öptüm. Frieda’nın ilk tepkisi beni omuzlarımdan hafifçe itmek ve sanki delirmişim gibi bakmak oldu. Kahkahalarla gülüp ona Arsen’i sordum. Beni ifadesiz bir şekilde süzüp Arsen’in kim olduğunu sordu... Umursamadım önce. “Biliyorum Frieda, sen söyledin; Ella’nın odasından girdim, Siyah Ayna’dan geçtim ve bu boyuta geçtim işte. Arsen’le artık karşılaşabiliriz.”

“Dediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum,” dedi aynı soğuk ifadeyle...

“Sen aptal ve huysuz bir kadınsın. Gerçek değilsin. Sen sadece bir... bir...” Kelimeyi bulamıyordum...

“Sanal bir şeysin. Olmayan bir şey...” Gerçekten dediklerimden hiçbir şey anlamışa benzemiyordu.

“O burada, biliyorum,” diyip kafeyi terk ettim... Otelin her yerini dolaşacak ve onu bulacaktım.

Önce yemek salonuna gittim ve üç genç aşçıya Arsen’i sordum.

Frieda’dan farklı bir tepki göstermediler. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki onlara kızamadım bile... Bütün katları dolaştım, merdivenleri inip çıktım, asansörlere bindim... Belki de saatlerce koridorlarda “Arsen” diye bağırarak dolaştım...

Belli ki bir oda ziyaretindeydi ve çıktığında karşısında beni bulacaktı... Acıkmıştım, inip yemek yedim, malzeme deposuna inip üstüme yeni birtakım giydim, kafede brendimi içtim ve Frieda'ya sürekli bir şeyler anlattım. Çok neşeliydim. Arsen'le karşılaşacağım anı iple çekiyor, her an kapıdan girebileceğini düşünüyordum.

Ama saatler geçmesine rağmen ortalıkta görünmüyordu. Tekrar dolaşmaya başladım. Hiç durmadan kütüphane, yemek salonu ve koridorlar arasında mekik dokuyor ama onu bulamıyordum. Yorulmuş, bitip tükenmişim. Odama çıktım ve gözlerimi kapatır kapatmaz uyudum...

Uyandığımda rüyamda Marie'yi gördüğümü hatırladım. Sanki çok güzel bir aşk yaşamışım gibi bir duygu vardı üzerimde. Isabelle ve Rana ile Siyah Ayna'nın içinde geçirdiğim anlardan sonra bunun doğal olduğunu düşündüm. Marie, belki her ikisinden birini hatırlatmıştı bana.

Her şey olağan görünüyordu: penceredeki manzara, odadaki eşyalar... Banyoya doğru giderken dolabın yanından geçmem gerekiyordu ve tam geçerken sanki her zaman olmasına alıştığım bir şey olmamıştı. Geri döndüm, dolap kapısındaki ayna siyahtı... Hepten elimi uzattım. 503 numaralı odadaki aynanın içinde bulunan maddeydi bu. Kafamı içeriye uzattım, aynı tanıdık huzur duygusu içimi doldurdu. Bütün bedenimle içeriye girdim, yerçekiminden kurtuldum. Gözlerimi kapattım ve gümüş uzayın görüntü balonlarıyla birlikte etrafımda döndüğünü fark ettim. Hemen gözlerimi açtım. En azından geçmişe dönmek için üçüncü kata inmeme gerekmeyecek, diye düşünüp, gülümsedim kendi kendime. Banyodaki aynanın da aynı maddeyle kaplı olduğunu fark ettim. Yalnız buraya girmek biraz daha akrobasi gerektirecekti. Yine de girdim. Bütün aynalar aynı yere açılıyordu.

Keşif için dışarı çıktım. 503 numaralı odaya girdiğimden beri tek bir normal ayna dahi görmemiştim. Oysa ayna Durgun Zaman'da önemli bir şeydi, o büyük yalnızlıkta onun sırlı yüzeyinde kendi varoluşunuzu somut olarak hissedebilir, ak düşen saçlarınızda, uzayan sakallarınızda ve derinleşen yüz çizgilerinizde, bedeninin içindeki zamanın akışım gözleyebilirdiniz. Ama şimdi bütün aynalar hafızanın derinliklerine açılan karanlık bir kuyunun giriş kapısıydı... Mutlaka gerçek bir ayna olmalıydı. Hemen koridora çıkıp yan odanın kapısını açmak için çaba gösterdim. Kırmaya çalıştım. Bunu öfkemi boşaltmak için yapıyordum aslında, çünkü Durgun Zaman'da Ennoia izin vermediği müddetçe hiçbir odaya giremediğimi çok iyi biliyordum. Bu, zamanın tek bir günde kilitlenip kaldığını anladığım andan beri böyleydi...

Odama dönüp giyindim ve hemen aşağı, zemin kata inip, kafeye girdim. Frieda'ya nerede ayna bulabileceğimi sordum. Tezgâhın arkasındaki tuvaleti gösterdi. Orada da beni yine aynı siyahlık bekliyordu.

“Bu ayna değil, kapı!” diye bağırdım içeriden.

Frieda içeriden seslendi. “Bakınca ne görüyorsun ki?” “Karanlıktan başka hiçbir şey,” dedim.

“Yine de, o bir ayna,” dedi içeriden sakın bir sesle.

Susup kalmıştım. Kötü bir şakaydı bu... İçeri geçip öfkeyle onu omzundan yakalayıp sarstım: “Yeter artık bu saçmalık. Bana her şeyi açıkla artık!”

Ama onu sarstıkça Frieda'nın gözlerindeki ifade beni sakinleştiriyor, kendime getiriyordu. Ne Frieda'ya ne de üç genç aşçıya şiddet ya da hiddet gösteremezdim. Ennoia bunu engelliyordu, ta ilk günden beri.. Bunu beynimin çok derinlerinde bir noktaya müdahale ederek yapıyordu sanki. Frieda'yı bıraktım, yemekhaneye koştum.

Bir önceki gün Arsen'i arıyordum, o günse bir ayna... Deliliğin kıyısındaydım. Üstelik her ikisini de bulamıyordum, ne Arsen'i ne de aynayı... Kütüphanede bıraktığım mektup aynı yerde duruyordu.

Arsen'in boyutuna geçtiğim teorisi doğru bile olsa, o artık benim bulunduğum boyutta değildi. Kim bilir, o da şu anda bir zamanlar benim bulunduğum boyutta, aynı çaresizlikle bir ayna arıyordu belki... Ennoia aramızdaki geçidi kapatmaya karar vermiş olabilirdi. Direnmek mümkün değildi. Ayrıca zamanı ölçmemi de artık imkansız hale getirmişti. Siyah aynanın içindeki o görüntüler uzayıyla sanki sonsuz bir şimdiki zamana mahkûm olduğum gerçeğini yüzüme vuruyordu.

Ennoia'yı tam olarak anlamak... Bu, asla gerçekleşmeyecekti.

Koridorlarda defalarca bağırdım, tıpkı yıllar önce Durgun Zaman'a ilk düştüğüm zamanlarda yaptığım gibi... Ennoia'ya açıkça meydan okudum, ondan nefret ettiğimi söyledim. Sonra ona dua ettim...

Gün boyunca oradan oraya koşturmaktan, bağırp çağırmaktan bitap düşmüştüm. Odama gelip hemen yattım. Uyumadan önce mırıldanarak onunla konuşmaya devam ettim. Bir çocuğun Tanrı'ya yalvarması gibi yalvarıyor, ondan şefkat, sevgi ve anlayış beklediğimi söylüyordum.

Sabah uyandığımda değişen bir şey yoktu. Bütün aynalar aynı karanlığa açılıyordu. Kütüphanede çalışma masasına oturup yüzlerce küçük kağıda, "Ben sana geldim. Peki sen neredesin? Ne olur sesimi duy artık Arsen!" diye yazıp, bu notları onun sevdiği bütün kitapların arasına bıraktım...

Yemek salonuna gidip sessizce karnımı doyurdum, kafeye uğrayıp çayımı içtim ve Frieda'nın gözünün içine dahi bakmadan odama kapanıp, aynadan içeri girdim, bir esrar tekkesine girercesine...

Rana'yı düşünmem yetti. Ayrılırken beni öptüğü akşamın ertesi günü, üniversitenin kantininde onu otururken buldum. Sıcak bir gülümseme ve sanki sevgilimmiş gibi çocuksu bir sitemkârlıkla, "Neredesin sen? Seni bekliyordum," dedi... Onunla aramızda artık özel bir şeyler olduğunu kanıtlayan ne güzel bir cümleydi bu...

Kendimi hatıralara bıraktım.

Artık hiçbir şey umurumda değildi. Zamanı ölçmeye ya da aynalarda kendimi görmeye çalışmak... Odalarda dolaşıp ziyaret edecek birilerini bulmak... Yazmak... Ennoia üzerine düşünmek... Her şey bitmişti artık. Siyah Ayna Durgun Zaman'ı boydan boya kuşatmıştı...

Artık ertesi gün, sabah, öğlen ve akşam da yoktu. Sadece Siyah Ayna, uyumak için girdiğim yatağım, ara sıra karnımı doyurmak için gittiğim yemek salonu ve nadiren, canım bir brendi ya da çay çektiğinde kafe... Sakallarımın, saçlarımı uzadığını hissediyor ama aldırış etmiyordum. Frieda yıllardır hep yaptığı gibi arada bir saçlarımı kısaltmak istiyor ama ben onu hep tersliyordum... Her gün kütüphaneye gidiyor ve Arsen'e yazdığım mektubu ve bütün notları bıraktığım yerlerde görünce ümitsizce çıkıyordum oradan.

Sık sık "Öldüm aslında ben!" diye düşünüyor ve odanın duvarındaki çınlamaları beni bile korkutan kahkahalar atıp, "İşte hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor," diyordum... Çıldıırıyor olmak ya da çoktan çıldırmış olmak hiç umurumda değildi. Çünkü nerede olduğumu bilmiyordum ve artık kendimi hiç görmüyordum. Bir ayna yoktu... Ben yoktum. Sadece karanlık ve hatıralar vardı...

Bu durumun ne kadar sürdüğünü bilemiyorum; tek bildiğim Samanyolu galaksisinin "kenar mahalleleri"nden birindeki tek yıldızlı mütevazı bir gezegenler sisteminde milyonlarca yıldır kendi halinde dönüp duran Yeryüzü, kötü bir çağdan geçiyordu ve böyle bir devirde hafızada kalmış mutlu hatıralar, Ennoia gibi zamanın sonsuzlaştığı bir mekânda küçük damlalardan ibaret olmaya mahkûmdu... Diğer bir deyişle, bütün mutlu hatıraları tek tek tüketmiş, hatta hepsini ikiye üçer kez yeni baştan yaşamış ve Ennoia şehrine doğru yola çıkmadan bir iki hafta önce Paris'teki evimde bir

gece seviştiğim İrenle koyun koyuna yattığım ana kadar gelmiştim... Sonra gözlerimi açtım ve “Ama burada hiçbir şey gerçek değil, sadece gerçeğin zihindeki bir yansıması,” diye mırıldandım. Bu hatıraları yeniden yaşarken hissettiğim mutluluk her seferinde biraz daha azalıyordu. Artık geğmişi rahat bırakmak gerekiyordu. Belki de yapmam gereken mutlu hatıraları bir yana bırakıp mazinin başka bölgelerine girmekti...

Aynadan çıkıp odama geri döndüm, yatağa uzandım.

Kötü hatıralarla yüzleşmeye hazır mıydım? Hayır, bunu kesinlikle istemiyordum.

Hayatın sona erdiği, gerçekliğin bittiği Siyah Ayna’nın içinde, değil tek bir kötü hatıraya, mutluluğu biraz olsun hissetmediğim hiçbir ana geri dönmek istemiyordum. Durgun Zaman’da yazarak geğirdiğim yıllarda zaten hep geğmişte yaşamamış mıydım? Romanımı yazarken üzerlerine çok düşündüğüm, hüznle mutluluğu birbirine karıştığı o çocukluk yıllarına bir kez daha geri dönmenin ne anlamı olabilirdi ki? Sonunda Siyah Ayna’dan alınabilecek bütün zevkleri bitirdiğimi düşündüm.

Ama aynanın içine girebilir ve Durgun Zaman’ın başladığı o ana geri dönmeyi deneyebilirdim...

Ne zamandır aklımda olan bir deneydi bu... Fakat tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü beni korkutuyordu. İlk aklıma geldiğinde nedense tüylerim ürpermiş, tepeden tırnağa kaskatı kesilmiştim.

Fakat korksam da, aynaya girip Durgun Zaman’ın sırrını çözmeyi denemeliydim. Ennoia’nın oraya çözülecek bir sır gizlediğini biliyor, en azından hissediyordum... Yataktan kalktım.

Çoktandır ertelediğim bir kararı verdiğim için rahatlamıştım. Aşağı inip bir yemek yedim. Frieda’ya uğrayıp uzun bir süredir ona ilk kez iyi davrandım ve peş peşe bir sürü sigara içtikten sonra odama çıktım.

Aynadan kendimi içeriye bırakıp, yerçekimsiz ortamda gözlerimi kapattım; rengarenk görüntü baloncuklarının etrafımda döndüğu uzayı büyük bir hayranlıkla seyrettim. Orada kendimi iç evrenimin efendisi gibi hissediyordum. Hatıralar galaksisindeydim...

Daha önce hiç kullanmadığım anahtar kelimeyi usulca fısıldadım: “Ennoia...”

Uzaklardan küçük kahverengi bir balon hızla yaklaşıp etrafımda birkaç tur attı, içinde bir kitap resmi görüyordum, görüntüyle beraber hafızam berraklařtıķça balon büyüdü ve beni içine aldı. Lisede kütüphanedeydim, Anadolu uygarlıklarıyla ilgili bir kitabı karıştırıyordum ve sayfada Efes adındaki antik şehirde çekilmiş bir fotoğraf vardı. Yıkılmış büyük bir binadan geriye kalan dört büyük sütun görölüyordu. Sarışın bir kızın oturduğu sütunlardan birinin üstünde “Ennoia” yazıyordu. Resimaltındaki yazıyı okudum; Ennoia kader anlamına geliyordu. Tümüyle unuttuğım bir şeydi bu...

Tekrar gözlerimi kapadım ve anahtar kelime olarak yeniden “Ennoia’yı seçtim. Yine aynı görüntü balonu yaklaşıp etrafımda tur atmaya başladı. Israr etmenin anlamı yoktu. Başka bir şeyi, sözgelimi, “otel”i denemekte fayda vardı. Birçok şeyi çağrıştıracak, geğmişten birçok hatırayı çağırarak bu tür anahtar kelimelerden sonra etrafımda küçük bir görüntüler galaksisi belirir ve bir müddet onları seyrederdim... “Otel” anahtar kelimesi de aynı sonuca yolaçmıştı... Görüntü balonlarına bakıyor ve içlerinde ilginç bir şeyler arıyordum... Sonra çok uzaktan eliptik şekilli bir “gri balon” yaklaşıp etrafımda ağır ağır turladı. Gri balonların içindeki görüntüler genellikle belirsiz olurdu ve onları başka bir anahtar kelime düşünüp hemen gönderirdim... Bu kez görüntüye dikkatle baktım, onu istiyordum. Gri balon sanki bu isteği anlamış gibi bana iyice yaklaştı ve beni içine aldı. Sanki bir sisin içindeydim ve çevremde şerit halinde şekiller uçuşuyordu. Sonra şeritlerden biri biraz

berraklaştı. Bir anlam vermek zordu ama bir otelin içindeydim. Renkli balonlara oranla, burada daha belirsiz bir gerçeklik hissi yaşıyor, sanki bir rüyada gibi hissediyordum kendimi... Bir müddet sonra her şeyi hatırladım... Ennoia'ya gelmeden önce rüyalarımnda defalarca gördüğüm o “büyük otel”di burası. Hayatımın bazı dönemlerinde rüyalarımnda sık sık kendimi bir otelde kaybolmuş olarak bulur ve kaldığım odayı bulmak için koridorlarda dolaşırdım. Ben Ennoia'ya gelmeden çok önce Ennoia rüyalarımdaydı belki de... Ya da Ennoia ile aramda çok daha eskilere, çocukluk rüyalarımna kadar giden başka bir ilişki vardı. Gri balonun içinde uçuşan diğer şeritlerde de bu tür rüya görüntüleri ve hepsinde Ennoia gibi büyük otellerin loş, تنها koridorları vardı. Ennoia'da baştan beri bir misafir olduğumu düşünmüş, önceki hayatımla Ennoia arasına kesin bir çizgi koymuştum. Hafızamdaki bu gri bölge ise aksini söylüyordu. Bu sırrı çözmek niyetinde değildim. Yine de sisin içinde uçuşan şeritlere dikkatle bakmayı sürdürdüm, içlerinden bir tanesi benim iradem dışında büyümeye ve yaklaşmaya başladı... Şeridin içindeydim artık ve Ennoia koridorlarında yürüyordum, aniden uzakta kendimi gördüm: dehşetle bakıyor ve geri dönüp koşuyordum. Ürpertiyle gözlerimi açtım. Çok şükür, aynanın içindeki o huzur verici siyah denizde yüzüyordum hâlâ...

Daha önce asla böyle bir şey olmamıştı. Hafızamda kendimi nasıl görebilirdim ki? Ama bir anda her şeyi hatırladım. Bu, Durgun Zaman'a girmeden önce, Isidoro'nun odasından çıkıp asansöre doğru yürürken koridorda kendimle karşılaştığım andı. Az önce aynı olayı tersinden yaşamış, yüzümdeki dehşet ifadesini ve kaçışımı izlemiştim.

Siyah Ayna'nın içinde, yani hafızamın bir yerinde beni Ennoia ile ilgili gerçek bekliyor olabilirdi. Ne kadar korksam da bu gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Tekrar gözlerimi kapadım. Gümüşü uzayın içindeydim. “Otel” anahtar kelimesini kullandım. Gri balonun gelişini ve etrafımı bir sis gibi kaplayışım bu kez daha sakın karşıladım. Şeritlerden biri yine aniden iradem dışında büyümeye başladı. Otel koridorunda yürüyordum ama bakış açım yere daha yakındı, bir çocuktum. Biraz sonra arkamda bir ses duyup geri döndüm. Bir adam hızlı adımlarla koridordan uzaklaşıyordu. Bu da, Ennoia koridorlarında kendi çocukluğumla karşılaştığım andı.

Bütün bunlar hafızaya neden ters taraftan kaydedilmişti. Bu gri bölgenin anlamı neydi? Düşünmeye fırsat kalmadan bir başka görüntünün içine girdim. Etraf karanlıktı ve aniden bir kapı açılma sesi duydum. Ennoia'daki otel odamda, yatağımdan doğruldum ve kapının yeniden kapandığını duyarken bir adamın sırtını belli belirsiz fark ettim. Bu da, uyurken kendi odama girdiğim andı. Bununla birlikte otelde kendimle yaşadığım üç karşılaşmanın da bitmiş olması gerekiyordu. Peki ama ya diğer şeritlerin içinde ne vardı? Hepsi etrafımda uçuşuyor ama hiçbirisi bana yaklaşmıyordu... Çeşitli anahtar kelimeler denesem de hiçbirinin içine girmekte başarılı olamadım. Bunun yerine daha önce içine girdiğim diğer şeritler beklemediğim anlarda beni yeniden kuşatıyorlardı...

Gözlerimi açtım ve yeniden siyah denizime geri döndüm. O ılık karanlığıma...

Gri bölgede kontrol bende değildi... Oradan vazgeçmeliydim...

Gözlerimi kapattım, hafıza uzayımın içine döndüm... “Ennoia” ve “otel” sözcüklerini ayrı ayrı denemiştım... Peki ama neden “Ennoia Otel”ni denemiyordum?

Denedim.

Önce hiçbir şey olmadı... Sonra uzaklarda bir kara top belirdi... Böyle bir şeyi ilk kez görüyordum... Kara top sadece yaklaşmıyor giderek büyüyor ve bu esnada etrafımda dönen bütün renkli balonlar giderek küçülüyor, birleşiyorlardı. İnanılmaz bir görüntüydü...

Birkaç dakika içinde kara top bütün okyanusu kapladı ve diğer bütün küçük toplar birleşip siyah bir boşluğun içinde dönen sayısız küçük yıldızdan biri haline geldi.

Etrafımda dönen diğer yıldızlar benimki gibi birer bağımsız hafıza okyanusuysa, ben neredeydim?

Gözlerimi açmak istedim ama açamadım. İşte başından beri hep korktuğum o geri dönülemez noktadaydım belki.

Kendi hafıza uzayımda olmadığım kesindi... Burası başka bir yerdi ve neresi olduğunu tahmin etmek hiç de güç değildi...

Ennoia'nın hafızasına girmiştım...

Ve korkuyordum...

Uzunca bir süre, sessizce etrafımdaki yıldızları seyrettim... Sonra anahtar kelimeler denedim, hiçbir şey olmadı... Gözlerimi açamıyordum, orada sıkışıp kalmıştım sanki.

Sonra “Franz,” diye mırıldandım...

Yıldızlardan biri ağır ağır büyüdü, tam ortasında anafor gibi bir delik oluştu ve oradan rengarenk bir görüntüler alemi çıktı. İşte bu, daha da inanılmaz bir şeydi. Kendi hafızama girebildiğim gibi Franz'ın hafızasına da girmiştım... Etrafımda uçuşan görüntülere bakıyordum ama hiçbirisinde belirli bir şekil göremiyordum... Rastgele anahtar kelimeler denedim, “ev”, “aile” gibi... Birtakım görüntü toplan bana yaklaşırsa da hiçbirini beni içine almıyordu ama onları uzaktan seyredebiliyordum. Dinginlik verici resimlerdi bunlar...

Birden aklıma geleni uyguladım ve anahtar kelime olarak kendi ismimi verdim... Yaklaşan görüntü balonunun içinde kendimi gördüm... Elimde bir valizle, otel kapısından içeri girip resepsiyona doğru yaklaşıyordum. Yol yorgunluğu ve tatlı bir heyecan vardı yüzümde.

Franz'ın gözünden o büyük deftere indi bakışlarım. Oraya adımı ve hemen yanma da 707 yazısını gördüm. Sonra Franz'la Hayal Odası ve Geçmiş Yolculuğu Salonu'ndaki karşılaşmalarımızı, resepsiyona inip ona bir şeyler sorduğum anları...

Bu görüntüler çevremde uçuşurken “Kuzey Işıkları,” dedim ve bir süre sonra Franz'ın hayatı boyunca seyrettiği bütün Kuzey Işıklarından kalan hatıraların görüntüleri bir havai fişek gösterisi gibi kapladı etrafımı...

Franz'ın hafızasından çıkmak için ne yapacağımı düşünürken gayri ihtiyari “Ella,” dedim... Franz'ın hafızası kayboldu ve tekrar Ennoia'nın Ana Belleği'ne, karanlık hatıralar galaksisine geri döndüm... Tekrar “Ella,” dedim ama yıldızlar etrafımda dönmeye devam etti. Israr ettim ama hiçbir sonuç alamadım.

“Frieda,” dedim. Galaksi etrafımda dönmeye devam etti.

“Üç genç aşçı,” dedim. Yine aynı şey oldu...

Ella, Frieda ve üç genç aşçı...

“Franz,” anahtar kelimesine döndüm ve Franz'ın yıldızı uzayın bir yerinden çıkıp yeniden geldi karşıma...

Kendi adımı söyledim ve Franz'ın hafızasından çıkıp kendiminkine girdim...

Hafızasına girmek istediğim kişinin adını söylemem yetiyordu.

“Aşçıbaşı,” dedim...

Hiçbir şey olmadı...

“Sordini,” diyince uzaklardan bir yıldız harekete geçti... Hemen “Klamm,” diyince Sordini yıldızı

durdu ve bir başka yıldız yaklaştı... “Tornquist,” “Ömer Dai,” “Jean Gibarian,”... Her üç kelimede de yıldızlar harekete geçmişti...

“Arsen,” dedim...

Galaksinin uzaklarında etrafındaki yıldızları yutan koyu karanlık bir anafor peydahlandı aniden... Bu kara delik her şeyi yular ve galaksi aynanın içindeki o siyah denize dönüşürken uzaklardan bir telefon sesi duydum ve gözlerimi açtım. Telefon sesi her geçen daha biraz daha artarken, aynanın içinden çıktım ve komodinin üstündeki telefona uzandım...

Durgun Zaman’a girdiğimden beri telefonum ilk kez çalışıyordu...

VI.

“Aynaya bakıyorum kimim ben, birkaç saat sonra, ölümle yüz yüze geldiğimde, nasıl davranacağımı bilmek istiyorum.”

Jorge Luis BORGES, *“Deutches Requiem”*

Telefonun karşı ucundaki sesi çok iyi tanıyordum. Bu, benim sesimdi.

Peki ama telefonun karşı ucundaki “ben” kimi arıyordum? Sordum...

“Tabii ki seni!” dedi ya da dedim, zamanın bir ucundan kahkaha atarak.

Tepeden tırnağa ürpermişim. “Beni nasıl buldun?”

“Bu bir sır. Görüşürsek anlatırım,” dedi ya da dedim telefonun öbür ucundan...

“Görüşmek mi?” diyebildim çaresizce...

“Hemen görüşelim. Burada birbirimizi kaybetmemiz an meselesi.” Ne kadar da kendine güvenli bir sestir bu...

Siyah Hatıralar Denizi’nin içinde miydim, yoksa dışarıda, odada mıydim? Ama bunların ne önemi vardı? Ben Ennoia’daydım. Her şeyin mümkün olabildiği, sırrına vakıf olunamaz bir alemde.

“Sana anlatacak çok şeyim var Arsen. Sabırsızlanıyorum çok tuhaf şeyler yaşadım. Az önce bu barda geçmişe gittim. Yine ‘80’lere...”

İşte şimdi her şeyi anlıyordum... Arsen... Ama “o” beni neden Arsen sanıyordu?

Bu konuşmayı hatırlamaya başlamıştım. Durgun Zaman’a girmeden önce, May barda Yvonne Krueber’in kitabını okurken aniden geçmişe, iki Almanya’nın yıllar sonra yeniden birleştiği güne gitmişim. Barmene Arsen’i aramasını söylemişim ama bulamamıştı. Tam barı terk ederken telefon çalmış ve geri döndüğümde, May “Seni arıyorlar,” diyerek telefonu uzatmıştı... Telefonun ucundaki uğultuyu duyunca May’e okuduğu kitapta hangi sayfada olduğunu sormuş ve cevabı alır almaz 513’ü çevirmiştim. Karşıma Arsen çıkmış ya da ben öyle sanmıştım... Sesim, Arsen’in sesine bu kadar benziyor muydu gerçekten?

“O” Arsen miydi, ben miydim? Yoksa ben hâlâ Siyah Hatıralar Denizi’nde miydim?

Telefonun ucundaki sesim, Tanrı bilir hangi boyuttan yeniden konuştu.

“Arsen, Tanrı aşkına neyin var?”

Telefonu kapattım... Bu oyuna bir son vermeliydim. Ona daha fazla ne anlatabilirdim ki? “Ben aslında senim!” mi diyecektim?

Odamda telefonun yanında kalakalmıştım. Her şey normal görünüyordu. Bilincim açıktı. Rüya görmüyordum ve siyah aynanın dışındaydım... Korkmuyordum ama artık Ennoia’nın beni tümüyle gerçekliğin dışına attığından emindim ve kendimde bütün bunları kaldıracak gücü bulamıyordum. Ne yapabilirdim? Odamdan dışarı çıktığımda Arsen’e mi dönüşecektim? Belki de ben Arsen’dim.

Siyah aynaya girdim, Siyah Hatıralar Denizi’nde idim. Gözlerimi kapattım ve görüntü uzayında buldum kendimi... Ennoia’nın hafızasında hiçbir işime yaramayan o anahtar kelimeyi daha önce kendi

hafızamda hiç kullanmamıştım. Kullanmalıydım.

“Arsen,” dedim hafızamın derinliklerinde gerçeği bulma niyetiyle... Yüzlerce görüntü balonu gelip çevremde dönmeye başladı... İçlerinden bazıları griydi. Diğerlerini boşverip bu gri balonlara dikkat kesildim. Aradığım cevap, eminim hafızanın bu karanlık noktalarındaydı. Gri balonlar bana yaklaştı... “Durgun Zaman”ı düşündüm... İçlerinden biri uysalca yaklaştı ve beni bir sis bulutunun içine aldı... Sis dağıldığında odamdaydım, yataktan kalkıyor ve ışığı açıyordum. Dışarıda kar fırtınasının sesi ve karanlık... Durgun Zaman’a ait bir hatıraydı... Sonra odadan çıkıp boş koridorlardan yürüyüp asansöre biniyordum -bu tuhaftı çünkü ben Durgun Zaman’da asla asansöre binmezdim... Asansörden zemin katta inip kütüphaneye gidiyor, Alice’in içini açıp bakıyor ve orada bir mektup buluyordum. Benim tarafımdan yazılmış mektubu okuyor ve bitirdikten sonra çalışma masasının altındaki çekmecelerden birinden çıkardığım dosyanın içine koyuyordum... Durgun Zaman yılları boyunca Arsen’e yazdığım bütün mektuplar o dosyanın içindeydi... Sonra oturup Arsen’in ağzından bir mektup yazıyor ve Alice’in içine özenle yerleştiriyordum.

“Alice Harikalar Diyarı”nın ötesinde yine ben vardım...

Yıllar boyunca kendi kendimle mektuplaşmıştım.

Gözlerimi açtım. Siyah aynanın içinden çıktım, yatağa uzandım. Hiçbir şey bu korkunç yalnızlığın içinde olmaktan daha kötü olamazdı. Onca yıl boyunca, Alice’in öteki ucunda yazdığım mektupları okuyan ve bana mektup yazan birinin olduğu düşüncesiyle ayakta kalmış, Durgun Zaman’daki yalnızlığıma karşı ancak bu sayede direnebilmişim.

Durgun Zaman... Siyah Hatıralar Denizi... Geceleri birden Arsen’e dönüşmek... Otel’in bir parçası olmak...

Olaylar altından kalkamayacağım bir noktadaydı artık. Olağan gerçekliği, adına günlük hayat dediğimiz o şeyi, insanları, kalabalıkları, kısaca Ennoia dışında kalan her şeyi özlüyordum. Ben bir mahkûmdum ve Ennoia bana Siyah Hatıralar Denizi’ni bahşediyordu, büyük bir yalnızlıkla geçen o yılların sonunda... Ama aynı Ennoia, yıllar boyunca yalnızlığa katlanmamı sağlayan yegâne dostumun aslında hiç varolmadığına dair bir işaret de sunuyordu. “Alice Harikalar Diyarında”nın öteki tarafında Arsen değil, ben vardım... Bu ne büyük bir ümitsizlik, ne büyük bir çıkışsızlıktı?

Ölüm bir kurtuluştı...

Ama önce yapmam gereken birkaç iş vardı...

Kütüphaneye gidip, çalışma masasının altındaki çekmeceleri açtım. Gerçekten de 15 yıl boyunca Arsen’e gönderdiğim tüm mektuplar oradaydı. Hepsini düzenli bir şekilde, tarihlerine göre dosyalamıştım...

Arsen’in yüzünü hatırlamaya çalıştım ama beceremedim.

Dosyaları yerlerine bırakıp, kafeye gittim. Frieda’dan saçlarımı ve sakallarımı kesmesini rica ettim. Seve seve kabul etti. İşim bitince, teşekkür edip ayrıldım oradan. Odama geldim, banyoya girdim ve küveti sıcak suyla doldurdum.

Soyundum...

Ennoia beni görüyor muydu acaba? İntihar edeceğimin farkında mıydı?

Gerçekte o neydi? Neden bana bu büyük yalnızlığı reva görmüştü? Amacı neydi? Ne istiyordu benden?

Şu an elimde jiletle ondan yardım istemiyor muydum aslında? Ona “Hadi bir mucize gerçekleştir

ve beni hayata döndür!” demiyor muydum? Bu intihar deneyi Ennoia görsün diye düzenlenmiş bir sahne değil miydi?

Ve O hâlâ ısrarla hiçbir şey yapmıyordu. Belki hiçbir şey yapamazdı. Belki beni görmüyordu bile... Belki Ennoia diye bir şey yoktu.

Bütün bu olup bitenler neydi peki?

Koridorda çocukluk halimi gördüğüm andan beri cevabım çözümleyemediğim o soru yeniden karşımdaydı işte...

Ennoia’yı sevmeyi, onun bir parçası olmayı kabullenmiş, beklemeyi öğrenmiştim. Karşılığında ne bulmuştum? Siyah Hatıralar Denizi’ni... Orada belki sonsuza kadar Ennoia’nın hafızasına kayıtlı olan her şeyi görme hakkı verilmişti. Bir yanda kütüphane, diğer yanda siyah ayna... Her ikisini de istiyordum istemesine ama varoluşun sıradan gibi gözüken o muhteşem keyfini her şeyden çok özlemiştim. Kendi zaman ölçülerime göre bir 15 yıl kütüphanede geçmişti, bir 15 yıl da aynanın içinde mi geçecekti? Cevabım hayırdı. Tıraş bıçağını aldım ve duyduğum bir sesle irkildim. Kapı çalıyordu...

Küvetten dışarı çıktım, aynada kendimi gördüm. Şaşkınlık içinde kendime baktım. Ayna o bildiğimiz sırlı yüzeyiyle karşımdaydı ve beni yansıtıyordu. Kapı hâlâ çalıyordu.

“Geliyorum!” diye bağırdım. Banyodan çıktım, dolap kapağının aynasında yine kendimi gördüm. Evet, aynalar geri gelmişti... Bunun anlamı neydi? Düşünecek vaktim yoktu. Bornozumu bulup giydim ve kapıyı açtım.

“Merhaba, ben Jean Gibarian!” dedi, 35 yaşlarında, güler yüzlü bir adam. Onu içeri davet ettim.. Hemen konuşmaya başladı.

“Şey... Geçerken bir uğradım. Aslında bir arkadaşımı arıyordum ama sanırım yanlış bir yere geldim... Ben... Ben aslında bu otelde günlerdir hiç kimseyi bulamıyorum, biriyle konuşmaya ihtiyacım var...”

“Kilitli zamanda mısınız?”

Gibarian’ın yüz ifadesi birden değişti.

“Anlayamadım, ne demek istediniz?”

“Bir tür farklı zaman boyutunda, tek günün içinde sıkışıp kaldınız ve birkaç personel dışında otelde sizden başka hiç kimse yok... Sözüğü ettiğim şey bu..”

“Evet ama yoksa siz de mi?”

“Ne yazık ki öyle?”

“Peki hangi gündeysiniz?”

“Bu, bana sorulacak bir soru değil. Ama buraya 2128 yılında, tahminen aralık ayının 21’inden sonra girdiğimi söyleyebilirim.”

“Benim otele giriş yaptığım günün yaklaşık 1 yıl sonrası bu... İlk kez gelecekteki birini ziyaret ediyorum. Bu çok tuhaf. Ve üstelik siz de benim durumumda olduğunuzu söylüyorsunuz.”

“Evet aynen öyle... Ben de bir yalnızgezerdim, her gün ziyaretlere çıkıyordum.”

“Eee, ne oldu sonunda dışarı çıkabildiniz mi?”

“Hayır çıkamadım.”

İkimiz de sustuk. Birbirimize soracağımız soruları arıyor gibiydik... Gibarian bozdu sessizliği.

“Siz kaç yıl kaldınız... Bu boyutta yani...”

“15 yıl olduğunu tahmin ediyorum. Ama son zamanlarda zamanı ölçemedim.”

“15 yıl mı?” Gözleri dehşet içinde büyümüştü. “Ben sadece 10 gündür buradayım...”

“Benim 15 yıl kalmam, sizin de burada o kadar kalacağınız anlamına gelmiyor.”

Gibarian’la çok dikkatli konuşmalıydım. Kim bilir, onun hayatını kurtarabilir, intihar etmesini önleyebilirdim. Gerçi Ennoia’ya meydan okuyup geçmişte olmuş bir şeyi değiştirme şansımın olup olmadığını bilmiyordum ama...

“Bakın neler diyorsunuz siz anlamıyorum... 15 yıl böyle bir yer için çok uzun bir süre... Ben henüz 10 gündür buradayım ve bu yalnızlıktan hiç hoşlandığımı söyleyemem. Hatta bir görev olarak görsem de,” diye böldü düşüncelerimi Gibarian. “Görev olarak mı?”

“Evet, bir çeşit görev diyebiliriz. Buraya kendi isteğimle geldiğimi söyleyemem. Ama gelmişken araştırma yapmak da istiyorum.”

“Buraya gelmeden önce böyle bir zaman boyutunun olduğunun farkında mıydınız?”

“Evet.”

Demek ki Soğuk İstasyon, Durgun Zaman’ın varlığından haberdardı.

Gibarian’ın ise aklı hâlâ aynı yerdeydi. “On beş yıl boyunca burada nasıl kalabildiniz?”

“Ümitsizliğe kapılmamak gerekiyor. Otel sizi ödüllendirecek.”

“Ödül mü?”

“Evet... Bunları açıklamam mümkün değil. Ama inanın, bu gece ziyaretleri çok önemli. Bir tür eğitim gibi... Sonra da siz eğitmeye ve yardımcı olmaya başlıyorsunuz. Örneğin sizin şu ziyaretinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Günlerdir o kadar kötü bir durumdaydım ki, birden kapımı çaldınız ve...”

“Anlıyorum, 15 yıl korkunç bir şey... Düşünmesi bile insanı çıldırtabilir.”

Sustum. “Sonunda ben de sizin gibi intihar etmeye karar verdim,” diyemezdım ona...

“Bakın bilemiyorum, belki 15 yıl değildir. Yani, bu sadece bir tahmin...”

“Otelin verdiği şu ödüller... Nedir bunlar?”

“Hayal Odası gibi başka yerler çıktı karşıma. Çok ilginç yerler...”

“Nasıl yerler?”

“Bunu söylemem pek doğru olmaz gibi geliyor bana...”

“Peki ama yardımcı olabilirsiniz en azından...”

“Bilmiyorum. Kütüphaneye mektup bırakmayı deneyebilirsiniz. Mesela ‘Alice Harikalar Diyarında’nın içine... Belki bir gün birilerine ulaşabilir.”

Ömer Dai’nin mektubunu ve mektup arkadaşı Lucrecia’yı tam da o an hatırlamıştım ama bunlarla Gibarian’ın aklını karıştırmak istemiyordum.

“Kütüphaneye mektup bırakmak mı?” dedi Gibarian merak dolu bakışlarla...

“Emin olmadığım bir yöntem, işin aslı, orada bir başka yalnızgezerin mektubunu bulduğumu sanıyorum. Ama boşverin bunları. Aslında gerekli olan zamanlarda Frieda sizi yönlendiriyor. Demek istediğim, özel bir şey yapmanıza gerek yok...”

“İkinci kez yalnızgezer diyorsunuz, nedir bu?”

“Sanırım Kongre’de bizim gibilere yalnızgezer diyorlar.” Gibarian bir kahkaha attı. Sonra birden durdu ve bana acıyarak baktı. “Kapıdan çıkıp gitmeyi hiç denediniz mi?” dedi.

“Evet ama kar fırtınası engelledi beni. İstasyona kadar yürümek imkansız olmalı.”

“Aslında haklısınız. Aynı şey benim de başıma geldi. Sanki o kapıyı açtığımda esen rüzgar bana burada kalmamı emreder gibiydi.”

O duyguyu ben de yaşamış ve nedense o kapının ardına geçmeyi hiç düşünmemiştim.

“Belki de denemekte fayda var. Yani, çok sıkı giyinirseniz,” dedi Gibarian anlayışlı bir ifadeyle.

“Siz bütün meselenin bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kapıdan çık ve her şeyden kurtul! Öyle mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Peki siz neden bunu denemiyorsunuz?”

“Üç nedenden ötürü... Birincisi, sadece kapıdan çıkıp gitmem yetmeyecek, Nordzest’i de terk etmem gerekecek -ki bunu istemiyorum çünkü dediğim gibi burada araştırma yapıyorum. İkincisi, dediğiniz gibi dışarıda korkunç bir kar fırtınası var...” Susmuştu.

“Peki üçüncüsü ne?”

“Eğer şifreyi bulabilirsem, oteli terk etmeme gerek kalmadan bu boyuttan çıkabilirim...”

“Şifre mi?”

“Evet ama bulmak doğru bir ifade mi tam olarak bilemiyorum. Daha önce bu konuda söylenenlere bakılırsa, şifrenin ne olduğunu öğrenmek için de belli bir zaman gerekiyor. Ama 15 yıl gerçekten inanılmaz bir zaman... Daha önce böyle bir şey duymamıştım.”

Söyledikleri kafamı çok karıştırmıştı.

“Size tavsiyem şifreyi beklemeden kapıyı denemeniz,” dedi Gibarian, bana acıdığını saklamaya gerek görmeden.

“Siz saçmalıyorsunuz!” diye bağırdım ani bir öfkeyle. “O soğukta istasyona kadar yürümek imkansız bir şey bence. Donarak ölme tehlikesi çok büyük. Ayrıca istasyona vardığımızda ya orada hiçbir şey yoksa. Tren seferleri ya iptal edilmişse...”

“Bilemiyorum... Ama denemek gerekiyor.”

Vakit kaybetmeden oteli terk etmek istiyordum. Hemen giyinmeye başladım. Gibarian bundan rahatsız olmuştu... “Bakın,” dedi. “Bunu hemen denemenize gerek yok.”

“Saçmalamayın!” diye bağırdım tekrar. “Bana karışmayın. Burada bir dakika daha kalmaya niyetim yok. “ Gibarian ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

“Lütfen kendinize dikkat edin!” dedi ve Ennoia’nın gizemli düzenine müdahale etmiş olmaktan kaynaklandığını tahmin ettiğim bir sıkıntıyla odayı terk etti. Daha fazla kalıp ruhsal dengelerimi iyice bozmaktan korktuğu belliydi...

Valizimi hazırlamış, sıkı sıkı giyinmiştim. Hazırdım. Asansöre binmeden aşağı indim, lobiyi hızla geçtim. Kapının önüne geldim, kolu çevirdim, açılır açılmaz içeriye büyük bir kar yığını döküldü... Neredeyse altında kalıyordum... Geri çekildim ama hâlâ kapıda biriken karlar içeri dökülmeye devam ediyordu. Karları küremek saatlerimi alabilirdi, bunu becersem bile dışarı çıkmak yine de ölüm anlamına gelebilirdi. Ama denemeliydim. Depoya gittim ve kürek aradım. Biraz zor da olsa buldum. Geri döndüğümde kapı kapatılmıştı, kar yığını hâlâ oradaydı. İşim çok zordu, kapıyı açmak için uğraşmaya başladım çünkü yığılan karlara takılıyordu.

Birden arkamda bir ses duydum...

“Boşuna uğraşmayın... Hiçbir yere gidemezsiniz. Kapıdan çıksanız bile istasyona ulaşamazsınız.”

Frieda’ydı bu... Elimdeki kürekle ona bakıp bağırdım.

“Başka ne çare bıraktınız ki bana? Ölmek istiyorum ama mücadele ederek...”

“Neye yarar ki? Geride intihar eden iki kişi var. Neden siz üçüncü olmak istiyorsunuz?”

Genç aşçıların üçü de hemen Frieda’nın arkasında belirmişti.

“Peki ama benden ne istiyorsunuz Tanrı aşkına?” Diz çökmüştüm ve haykırıyordum... “Ölene kadar bu lanet olası yerde yaşasam ne olacak ki? Ölüm tek kurtuluş değil mi?”

“Hayır,” dedi Frieda her zamanki soğukkanlı kayıtsızlığıyla...

“Siz kimsiniz?”

Dördü de bana bakıyor ve Ennoia’ya geldiğim ilk günden beri kabullenmek istemediğim o gerçeği sanki bir kez daha yüzüme vuruyorlardı. Doğru soruları sormazsan asla cevap alamazsın...

Onları boşverdim ve karla savaşmaya başladım... Kapıdan dışarı çıkmayı başardım ama işim o kadar zordu ki... Sanki ölümüne bir mücadeleydi bu... Bitkinlikle karların üzerine yığıldığımda, her şeyin orada bitmesini istiyordum.. Annem ne demişti yıllar önce? “insan donunca önce uykusu gelir ve uykuya dalar...” Uyumak ve sonra da ölmek istiyordum...

Fakat nedense tam da o an, Frieda’nın soruma verdiği cevap bir kez daha aklıma geldi. “Ölüm tek kurtuluş değil mi?” diye sormuştum. O da “Hayır,” demişti... Bugüne kadar bir kez bile yalan söylememişti. Frieda otelin bir parçası değil miydi? Ve onun verdiği bu tereddütsüz “hayır” cevabının arkasında Ennoia yok muydu? Ennoia, Frieda vasıtasıyla intiharıma onay vermediğini göstermiyor muydu? Ayrıca üç genç aşçı da ilk kez yerlerinden kalkıp gelmemiş miydi?

“Geride intihar eden iki kişi var. Neden siz üçüncü olmak istiyorsunuz?” dememiş miydi Frieda... Gibarian’ın odama gelişiyle de Ennoia bana bir şeyler söylemek istememiş miydi?

Karların arasından doğruldum, gücümün son damlalarını kullanıyordum. Zorlukla kapıyı kapatıp girişe yığılan karları geçip yere yıkıldım... Frieda ve üç genç aşçının geldiğini ve beni kaldırıp taşıdıklarını hissedebiliyordum...

Yarı baygın bir halde “Henüz değil,” diye geçiriyordum içimden. “Yapacak işlerim var daha.”

VII.

“Raporumu bir hikâye anlatırmış gibi vereceğim, çünkü anadünyamda küçük bir çocukken Gerçeğin hayal gücüyle ilgili bir mesele olduğunu öğrettiler bana.”

Ursula K.LE GUIN, “Karanlığın Sol Eli”

Gözlerimi açtığımda odamdaydım. Kar fırtınası devam ediyordu. Belli ki Frieda ve üç genç aşçı beni soymuşlar ve yatağıma yatırmışlardı. Ağır ağır doğruldum. Kendimi dinlenmiş ve iyi hissediyordum. Olup biten her şey bütün berraklığıyla aklımdaydı.

İlk iş olarak aynaya baktım. İstediğim gibi siyahtı. “Güzel,” diye geçirdim içimden, oraya girip bakmam gereken şeyler vardı.

Duş aldım. Saatim 11’i gösteriyordu. Gece mi gündüz mü olduğunu artık asla bilemeyecektim. Belki de zamanı ölçmekten tümüyle vazgeçmeliydim. Saati kolumdan çıkarıp çekmeceye yerleştirdim ve yemek salonuna indim. Bütün ışıklar söndürülmüş, sadece mutfağın arkasında tek bir ışık bırakılmıştı. Arka tarafa gittim, üç genç aşçı yemek pişiriyorlardı. Her zamanki gibi hiç konuşmadan, yemeğimi tepsiye alıp, hemen orada bulunan büyük masaya ilişip karnımı doyurdum...

Yapacaklarımı bir kez daha gözden geçirdikten sonra kafeye hiç uğramadan doğru kütüphaneye gittim. Alice’in içini açıp baktım. Beklediğim mektup oradaydı. Jean Gibarian’ın intihar etmeden önce yazdığı mektup... Otele geldiğim ilk günlerde, Gibarian ile Ömer Dai’nin mektup yazmadan intihar etmeyeceklerine emindim ama o vakitler mektupları değil nerede bulacağımı, nerede arayacağımı bile bilmiyordum. Şimdiyse durum farklıydı.

Profesör Tornquist’e yazdığı mektubu düşünürsek, Ömer Dai’nin “posta kutusu sistemi”ni keşfettiği ve kullandığı kesindi. Gibarian’a ise Alice’i kullanmasını bizzat ben tavsiye etmişim...

İlk kez Ennoia’da bir şeyi önceden tahmin edebiliyordum. Belki de onun düşünce sistemini kavramaya ilk kez bu kadar yakınlaşıyordum. Jean Gibarian, Ömer Dai ve benim aramda bir bağ vardı. Jean Gibarian, Durgun Zaman’daki gece ziyaretlerinden birinde sanki benim hayatımı kurtarmak için görevlendirilmişti. Şefim bana Gri Dosya’yı verdiği andan itibaren her ikisiyle de aramda bir kader birliği kurulmuştu. Ella, aşçıbaşı ve Sordini’nin otele ilk geldiğim günlerde söylediği gibi görevimin peşini hiç bırakmamalı, ısrarla Ömer Dai ve Jean Gibarian’ın neden intihar ettiğini araştırmalıyım?

İntihar denememde, buzdağının görünen kısmındaki neden belliydi: Durgun Zaman’da sıkışıp kalmak... Fakat daha derine inildiğinde Durgun Zaman’dan çıkamamakla bağlantılı daha karmaşık, henüz çözümleyemediğim başka sorunlar ortaya çıkıyor, Arsen’i yitirmek, korkunç bir yalnızlığa mahkûm olmak ve kendi bilincime olan hakimiyetimi yitirme düşüncesinin verdiği büyük depresyonun da hesaba katılması gerekiyordu. İşin aslı, intihar denememin nedenleri arasında Siyah Ayna da vardı. Arsen’in varlığından şüpheye düşmeyi de küçümsememek gerekiyordu. Bir tokat gibiydi bu... Siyah Hatıralar Denizi’nde “Arsen” dediğimde Franz’da olduğu gibi bir hafıza uzayı çıkmamıştı karşıma... Arsen -eğer böyle birisi varsa- Ella, Frieda ve üç genç aşçının ait olduğu

gruptan geliyordu.

İntihardan neden vazgeçmiş, donarak ölmeye karşı duyduğum o büyük arzuyu son dakikalarda nasıl başarabilmişim? İçgüdüsel ve anlık gibi görünse de bilinçli olarak aldığım bir karardı bu. Frieda ve üç genç aşçı intihar çabalarımı uzaktan kaygıyla izlemişlerdi. “Kaygı” önemliydi. Çünkü onların yüzünde ilk kez böyle yoğun bir duygu ifadesi görüyordum...

İntihar edebilir, orada ölebilirdim. Bu, Ennoia’nın engelleyebileceği bir şey değildi. Ama Jean Gibarian’ın kapımı çalmasının ve karşıma çıkmasının arkasında başka bir şey vardı. Bütün bunlar bir anda Frieda’nın tek bir sözcüğünün zihnimde yerli yerine oturmasıyla aklıma gelmişti: “Ölüm tek kurtuluş değil mi?” soruma “Hayır” diye cevap vermişti Frieda... Bu kesin “Hayır” cevabının gerisinde Ennoia’nın varlığını hissetmiş ve durmuştum...

Peki ama Ömer Dai ve Gibarian’a neden “hayır” dememişlerdi? Demişlerse bile, her iki bilim adamı neden Ennoia’nın bu isteğine karşı çıkmıştı.

Jean Gibarian’ın elimde duran intihar mektubu bu soruya bir cevap verebilir miydi?

Okudum.

“Profesör Tornquist;

Yıllar önce şimdi adını unuttuğum ve kendine Yalnızgezer diyen genç bir adam kitapların başka yerlere ulaşan bir tür geçit olduğunu söylemişti bana... Ben de kitapların arasına yüzlerce mektup bıraktım. Yerlerine ulaşıp ulaşmadıklarını bilemiyorum, tek bildiğim ertesi gün geldiğimde mektupların bıraktığım yerde durmasıydı... Sonra bir alışkanlık haline geldi bu... Her gece yatmadan önce kimliği belirsiz bir kişiye -belki de Tanrı’ya- mektuplar yazmaya, ertesi sabah da bunları okumaya başladım.

Genç Yalnızgezer, bu özel boyutta 15 yıl kaldığını söylemiş ve ne olduğunu söylemekten kaçındığı bazı ‘ödüller’den söz etmişti. Ben zamanı ölçmeyi epey önce bıraktığım için burada ne kadar kaldığımı tam olarak bilemiyorum ama 15 yılın yarısı kadar bile dayanmadığımdan eminim. Otelin bana verdiği tek ‘ödül’ ise sanırım rüyalar. Beş duyunun beşinin de devrede olduğu ve her şeyi kusursuz bir gerçeklik illüzyonuna dönüştüğü rüyalar. Çocukumla konuşabiliyor, karımla birlikte olabiliyor ve ne yalan söylemeli, gerçek hayattan çok daha güzel şeyler yaşayabiliyordum.

Genç Yalnızgezer haklıydı. Otel ödüllendiriyordu. Kendimi bu rüyalara bıraktım ve her gün odaların kapısını çalmayı da hiç aksatmadım.

Bir gün aynalar enerji alanlarına dönüştü ve her şey değişti... Aynanın içindeki alanlarda otelin bütün hafızamı görüntülere dönüştürdüğünü gördüm. Bütün geçmişim oradaydı ve ben kendi geçmişimin içinde dolaşabiliyordum. Önceleri geçmişi hatırlamak ve eski güzel günleri yeniden yaşamak nefis bir duyguydu. Artık oradan hiç çıkmak istemiyordum...

Ama bütün o mutlu hatıralar bittiğinde, bu ‘muhteşem ayna’nın da sonuç olarak ruhsuz bir makineden ibaret olduğu gerçeğini anladım.

Sevgili Tornquist, yıllardır burada neler olup bittiğini anlamaya çalıştığınızı biliyorum. Bu deneyim, Ennoia’da anlamaya değer çok fazla şey olmadığını gösterdi bana. Rüyalar, hayal odaları ve benim içine girdiğim hafıza kayıt makinesi... Bütün bunlar gerçek değil, sanal... Ennoia beni bir kobay gibi bu labirente soktu ve tıpkı genç Yalnızgezer’in dediği gibi ara sıra ödüllendirdi... O, sonuç olarak bir çeşit makine ya da cihaz ve bir insanı korkunç bir yalnızlığın ortasına bırakmanın ne demek olduğunu farkında değil.

Bir gün çok ileride ya sizin ekibiniz ya da başkaları, Ennoia’nın ne işe yarayacağını ya da ne

olduğunu kavrayabilir. Daha önce de konuştuğumuz şeyleri tekrar etmeye gerek yok. Sizin teorinize göre Ennoia'nın temel amacı bizden bir şeyler öğrenmekti ve bu amaç doğrultusunda bizim üstümüzde birtakım deneyler yapıyordu.

Bu deneylerin sonunda bir şeyler öğrendiğini varsayarsak, benim kişisel olarak ona öğretmek istediğim bir şey var: Ennoia Harikalar Diyarı, ruhsuz bir laboratuvardan başka bir şey değil ve burada olup biten hiçbir şey, bir insanın bu yalnızlığa katlanmasını anlamlı kılamaz. Hele benim gibi bir baba ve aşık bir koca için bu yalnızlık, cehennemden farksızdır. Ona bunu öğretmem gerekiyor. Bunun için ne yapmam gerektiğini tahmin edersiniz.

Sözünü ettiğim o genç Yalnızgezer, benimle konuştuktan hemen sonra kapıdan çıkıp gitmeye karar verdi. Delirmiş gibiydi, bana bir zarar vermesinden korkmuştum. Şimdi düşündüğümde ne kadar hatalı davrandığımı anlıyorum. Ona 15 yıl burada kaldığı için aptal muamelesi yaptığımı çok sonra fark ettim. Biraz daha saygılı davranabilirdim. Her neyse, umarım yaşıyordur çünkü dışarda korkunç bir kar fırtınası vardı...

Günler sonra kütüphanede Arsen adındaki birine yazılmış imzasız mektupların olduğu bir dosya buldum. Sanırım bu mektuplar o karşılaştığım kişiye aitti. Okudukça yaşadığı acıların benimkinden hiç de farklı olmadığını anladım.

Ennoia, belki de ilk kez bir intihar vakasıyla karşılaşacak. Umarım bundan çok şey öğrenir ve bir daha hiç kimseyi bu sanal cehenneme düşürmez...

Jean Gibarian”

Jean Gibarian'ın yedinci kattaki odasından kendisini aşağı bırakması, bir kaçış, teslimiyet ya da korkaklığın sonucu değildi. Ennoia'ya ulaşacak bir mesaj göndermişti... Her şeyin bir işaret olduğu Ennoia'da, Gibarian'ın intiharı çok anlamlı bir işaretti.

Şüphesiz mesajın yerine ulaştığını görebiliyordum. Durgun Zaman'a ondan sonra düşen Ömer Dai'nin Lucrecia adında bir başka yalnızgezerle, Kafka'nın “Şato”sunun içindeki posta kutusunu kullanarak yıllarca mektuplaştıklarını biliyordum. Gerçi Lucrecia imzalı tek bir mektuba bile rastlayamamıştım ama otelin Ömer Dai'ye “ödül” olarak Lucrecia'yı verdiği kesindi. Yukarı çıkıp Siyah Hatıralar Denizi'nde “Lucrecia” diyince hiçbir şey olmayacağını tahmin edebiliyordum. Mektup arkadaşım Arsen benim için neyse, Lucrecia da Ömer Dai için oydu...

Jean Gibarian'ın mektubundan çıkan ikinci bir sonuç daha vardı. Siyah Ayna'nın içinde görüntüler uzayını keşfetmiş ama belli ki anahtar kelime olarak “Ennoia Otel”ni kullanmamış ve Siyah Hatıralar Denizi'ne girmemişti... Belki bunu düşünmüş ama denememiş, Ennoia'nın bahşedeceği en büyük ödülü reddederek onu cezalandırmak istemişti. Kaldı ki, Jean Gibarian gibi akli tümüyle Ennoia'dan çok uzaklardaki gerçek evinde olan birinin, hafızasında kayıtlı tüm mutlu hatıralar bittikten sonra Ennoia'yla yüzleşmek istememesi çok doğaldı. Onun gibi birinin “makine”nin başka fonksiyonları olacağını tahmin etmemesi de imkansızdı. Sonuç olarak, “en büyük ödülü” bilerek reddettiğine inanıyordum...

Ömer Dai'nin son mektubunu bulmaya gelmişti sıra... “Şato”nun sayfalarını hızla karıştırdım. Tahmin ettiğim gibi orada yoktu. Ömer Dai'nin intihar mektubunu kütüphaneye bırakma ihtimalini zaten zayıf buluyordum. “Şato” kapısını Lucrecia için kullanmış, ayrıca intihar etmeden önce de, yıllarca kullandığı “posta kutusu”nun kapalı devre bir iletişim sistemi olduğu gerçeğini keşfetmişti. Böyle bir mektubu büyük ihtimalle Gibarian gibi, o da profesör Tornquist'e bırakacaktı...

Otel içindeki iki insan birbirleriyle nasıl mektuplaşırlardı? Soruyu böyle sorduğunuzda tek bir

cevap çıkıyordu karşınıza. resepsiyon...

Resepsiyona giderken mektubu bulacağıma emindim, belki ilk geldiğimden beri orada duruyordu ya da Ennoia, Durgun Zaman'da dolaşan yalnızgezerler arasındaki iletişimi açık tutmaya karar vermişti artık.

Tahmin ettiğim gibi oldu. Odalara ayrılmış bütün bölmelere tek tek baktıktan sonra -hiçbirinde anahtar yoktu- en üst rafta, 732 nolu kutuda dışardan görülemeyecek biçimde duran zarfı hemen açıp okudum:

“Profesör Tornquist;

Umarım bu mektubum size ulaşır.

Ennoia'nın beni bütün insanlardan ayırıp otel içinde özel bir boyutun içine almasının üzerinden yaklaşık 7 yıl geçtiğini tahmin ediyorum... Burada başıma gelen her şeyi, Frieda'yı, üç genç aşçıyı ve yaptığım oda ziyaretlerini sizlere geniş bir rapor halinde yazmış ve kütüphaneye bırakmışım.

Eğer raporu okumuşsanız, burada geçirdiğim süre boyunca Lucrecia adında, özel boyuta girmeden önce tanıştığım bir kadınla kütüphanedeki bir kitabı kullanarak mektuplaştığımı da biliyorsunuz. Raporumda Lucrecia'ya aşık olduğumu ve bu mahkûmiyete onun varlığı sayesinde katlanabildiğimi hiç yazmamıştım. Artık bunu saklamanın bir anlamı yok...

Ama dün, anlatamayacağım kadar karışık bir olaylar zinciri sonunda yıllarca mektuplaştığım kişinin Lucrecia olmadığını fark ettim. Daha doğrusu Lucrecia imzalı mektupları da kendimin yazdığımı keşfettim... Geceleri uyanıyor, kütüphaneye gidip bir gece önce yazdığım mektubu bir çekmeceye koyuyor, kendime hitaben Lucrecia'nın ağzından yeni bir mektup kaleme alıyor ve kitabın içine yerleştiriyormuşum... Böyle bir gerçeğe yüz yüze gelmenin kolay bir şey olmadığını sanırım siz de tahmin edersiniz...

Ennoia'nın oynadığı her oyunu aslında sevmiştim ve galiba bu mahkûmiyetten Lucrecia'yı kaybetmemek için kurtulmuyordum. Aslında yıllar boyunca bu özel boyutta hep ona ulaşacak bir kapı aramıştım.

Belki bu 'Lucrecia oyunu'nda Ennoia'nın hiçbir suçu yoktu.

Ama Lucrecia'ya duyduğum aşk, Ennoia'nın içindeki ve dışındaki hayatımın çok da önemli olmadığı gerçeğini gösterdi bana... Mükemmel aşkı keşfettiğimi sanıyordum ve mutluydum. Oysa şimdi mükemmel aşkın da, Lucrecia'nın da olmadığını biliyorum ve böyle bir dünyada yaşamak bana hiç çekici gelmiyor.

Her şey bir yana, geçip giden 7 yıldan sonra hiçbir şeyin -otelle ilgili o büyük sırrı keşfetmenin bile- bu büyük yalnızlığa değmeyeceğini biliyorum.

Ömer Dai”

Frieda ile üç genç aşçının yüzündeki o kaygıyı şimdi daha iyi anlıyordum... Otel, Jean Gibarian'ın da, Ömer Dai'nin de intihar etmesini asla istememişti. Jean Gibarian'ın mesajını almış ve Durgun Zaman'a ondan sonra giren Ömer Dai'nin “mükemmel aşk”ı bulmasına yardımcı olmuştu... Mektuptan çıkan önemli bir sonuç daha vardı: Ömer Dai'nin Lucrecia'nın gerçek olmadığını anlaması için benim gibi Siyah Hatıralar Denizi'ni keşfetmiş olması gerekiyordu.

Jean Gibarian Siyah Hatıralar Denizi'ni keşfetmeyi reddederek intihar etmiş, Ömer Dai bu son adımı atmış ama Durgun Zaman'dan çıkmayı reddederek intiharı seçmişti. Her ikisi de Ennoia'ya meydan okumuşlar, ölümleri pahasına ona önemli mesajlar yollamışlardı.

Peki Ennoia üçüncü yalnızgezere ne yapmıştı? Onun karşısına bir aşk değil, bir arkadaş çıkarmıştı: Arsen... Belki ne benim Arsen'imde ne de Ömer Dai'nin Lucrecia'sında Ennoia'nın hiçbir katkısı yoktu.

Her şey bir yana, Jean Gibarian ve Ömer Dai'yi artık çok daha iyi anlıyor ve onlara büyük bir saygı duyuyordum... Bütün bunları bir anlamda üçüncü yalnızgezer, yani benim için yapmışlardı. Daha da önemlisi, intihar etmek ile etmemek arasında bir yerde dolaşırken Jean Gibarian kapımı çalmış ve hayatımı kurtarmıştı. Her ikisinin yanında kendimi değersiz ve önemsiz hissediyordum. Ennoia'daki bütün serüvenim boyunca bu iki kısa intihar mektubunu okurken öğrendiğim kadar çok şey öğrenmemiştim...

Önce depoya gittim ve büyük bir deste kağıtla, birkaç düzine tükenmez kalem aldım. Sonra kafeye gelip yazmaya başladım. Çok uzun bir rapor olacaktı bu... Ennoia Bilim ve Araştırma Merkezi Başkanı Tornquist'e hitaben yazacaktım...

Raporun yazımı birkaç hafta sürdü... Bu süre boyunca verimli bir biçimde çalışmak için uyku saatlerimi bir düzene soktum. Bitirdikten sonra kütüphanede yıllar boyunca Arsen'e romanımın bölümlerini gönderirken kullandığım fotokopi makinesinde üç adet kopyasını çıkardım. Bir kopyasını kütüphanede May'in masasına koydum, diğerini resepsiyona bıraktım, üçüncüsünü ise odama çıkardım. Sonra kafeye döndüm. Pencerenin kenarına oturdum, bir sigara yakıp çayımı yudumladım. Sanırım öğlen vaktiydi... Çıkış yolunu artık biliyordum ama çıkmadan önce Ennoia'da geçirmem gereken bir gün daha vardı ve ne yapacağıma karar vermemiştim.

Frieda'ya baktım, hâlâ kazak örüyordu...

“Hatalıydılar Frieda,” dedim yüksek sesle... Frieda başını kaldırıp bana baktı. Konuşmamı sürdürdüm. “Jean Gibarian'ın çıkış yolunu bulması hiç güç değildi... Ömer Dai zaten geri dönüş yolunu çok önceden keşfetmişti... Her ikisi de Ennoia'yı cezalandırmak istedi çünkü Ennoia'nın suçlu olduğuna inanıyorlardı.”

Frieda'ya baktım, hâlâ bana bakıyordu, her zamanki gibi “Neler dediğinizi anlamıyorum,” demiyordu...

“Ama kimse suçlu değildi... Daha doğrusu suçlanacak hiç kimse yoktu,” dedim.

Başını öne eğdi ve örmeye devam etti. Geçip giden yıllar, bu hareketin ne anlama geldiğine dair küçük bir ipucu veriyordu bana. Sanki beni onaylıyordu...

Akşama kadar orada oturdum, yemekten sonra odama çıkıp yanıma Arsen'le mektuplaşırken ortaya çıkan romanımı ve Tornquist'e yazdığım raporun kendime ayırdığım kopyasını aldım. Valizimi doldurdum, dışarıda giyeceğim şeyleri yanıma aldım ve aşağıya kütüphaneye indim... Oturup May'e bir mektup yazdım.

“Bir gün senin için geri dönmemi istersen -ki emin ol bu otele başka hiçbir şey beni geri döndüremez- bana yaz May... Bugüne kadar mahkûm olduğum bu otelde sana onlarca aşk mektubu yazdım. Sana ulaşip ulaşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer onları okuduysan sana aşık olduğumu biliyorsundur...

Sen haklıydın: Yvonne Krueber doğru söylüyor... Sanırım, bu otelde daha çok kitap yazılacak ve bir gün daha güzel bir dünya kurulursa, bunda -sen dahil- yolu bu otele düşen herkesin bir payı

olacak... Buna kalpten inanıyorum. Çünkü bütün bunların bir nedeni olmalı May...

Ennoia'nın geleceğin dünyasının şekillendiği bir kongre oteli olduğuna inanıyorum. Bir gün Ennoia matbaasında basılan o kitapların dünyayı değiştireceğine de...

Adresim seni şaşırtmasın. Önce Paris'e gidiyorum. Orada görevimden istifa edip köye dönmeyi düşünüyorum. Artık BFP'nin bir parçası olmak istemiyorum ve hayatımda yaptığım bu köklü değişikliğin en önemli sebebi de sensin..."

Altına babaevinin adresini yazdım, romanımın bir kopyasını da bıraktım. Yvonne Krueber'ın kitabını valizime yerleştirdim ve Durgun Zaman yılları boyunca okumayı hep ertelediğim kitabı - Kafka'nın "Şato"sunu- aldım elime... Uyumamak için Frieda'dan aldığım sigaralar ve akşam yemeğinden sonra kafede doldurduğum bir termos çay bana yardımcı oldu.

Sonunda beklediğim oldu. Ennoia gündönümü geldi çattı... Cemekân tavanın altında karanlığı gördüm, hiçliği hissettim ve sonra da adına gerçeklik dediğimiz şeyin yeniden kuruluşunu...

Giyindim, valizimi aldım ve lobiyi geçip çıkışa doğru yürüdüm. Kapıyı açtım, her şey tam da tahmin ettiğim gibiydi. Kar fırtınası henüz başlamamıştı ve yol açıktı... Durgun Zaman'dan çıkmak onca yıl boyunca aslında hep bu kadar basitti.

Tam adımımı atıp dışarı çıkacakken durdum. İçerisi ile dışarısı arasında tam eşikteydim.

ÜÇÜNCÜ KISIM

I.

“İnsan aklı ancak pek az şeyi aynı anda sindirebilme yetisindedir.”

Stanislaw LEM, “Solaris”

Kar fırtınası henüz başlamamıştı. İstersem o adımı atabilir, her şeyi geride bırakıp istasyona doğru yürüyebilirdim. Çıkış yolu aslında en başından beri açıktı... Otelin içindeki zaman tek güne kilitlenmişti ama kapı dış dünyaya, oradan da Yeryüzü’nün Toplumsal Zamanı’na açılıyordu. Ennoia her günü yeni baştan kurduğu için yapılacak tek bir şey vardı: gündönümünün hemen ardından, kar fırtınası başlamadan çıkmak... Hiç şüphesiz, dışarıda istasyona kadar olacakları hesap edemesem de Ennoia’yı terk etmekle, Durgun Zaman’ı terk etmenin aynı anlama geleceğini artık biliyordum.

Durgun Zaman’da beni tutan, dışarıda başıma geleceklere dair hissettiğim korku mu, yoksa Ennoia muammasına karşı duyduğum merak mıydı? Geri dönme hakkımın tümüyle elimden alındığını düşünmek işime gelmiş, kendimi bir mahkûm gibi tasavvur etmişim. Gibarian ve Ömer Dai’nin durumu ise farklıydı. Onlar Soğuk İstasyon’da görevli birer bilim adamı olarak Durgun Zaman’da en azından bir müddet kalmayı istemişlerdi...

İlk gün hariç bir kez bile kapıdan dışarı çıkmayı niye denememiştim? Ennoia muammasının o tarif edilemez, anlatılamaz, muazzam çekiciliği nedeniyle mi? Otel belirli bir noktadan sonra ruhsal bir eve dönüşüyor ve gerçek hayata dönme korkusu yaratıyordu insanda. Gibarian’ın sözünü ettiği o “sanal cehennem” insanı tümüyle kuşatıyor ve gerçekte olan tüm bağlarını koparıyordu. Otel sonsuz zamanı bağışlamakla kalmıyor, Siyah Ayna’da insanı kendi iç evreninin tanrısı haline getiriyordu. Bunun bir adım sonrasında da otel kendi hafızasını sunuyordu... Frieda ve üç genç aşçının intiharlara asla anlam veremeyecek olmalarının nedeni, Siyah Hatıralar Denizi’nin belki de bir Ennoia sakinine verilebilecek en büyük armağan olmasıydı...

Aslında nedeni hâlâ belirsiz, kesinleşmeyen intihar Gibarian’inkiydi. Onun uzaklarda bir ailesi vardı; istese çıkabilir ve onlara dönebilirdi. Ama Ennoia’nın yarattığı sanal evrende bulunduğu mutluluğu dışarıda asla bulamayacağını bildiği için intihar etmeyi tercih ettiğini iddia ediyordu. Belki de Gibarian belirli bir noktadan sonra Ennoia’yı Tanrı yerine koymaya başlamış ve onunla bir hesaplaşma yaşamak istemişti. Gibarian Durgun Zaman düşüncesine, Siyah Ayna’ya ve temelde bütün bunları yaratana, yani Ennoia’ya karşı öfkeliydi. Öyle bir noktaya gelmişti ki, artık ne geri dönmek ne de kalmak istiyor ama otelin “gerçek ev” fikrinin yerine geçmesine karşı isyan ediyordu.

Ömer Dai ve ben, Lucrecia ve Arsen kimlikleriyle yarattığımız sanal kişiliklerin ağırlığı altında ezilmiştik. Ömer Dai mükemmel aşkı kendi içinde yarattığını anladığı an, hayatından vazgeçmişti. Bense Alice kapısının öteki tarafında olduğunu sandığım Arsen’in aslında benden başka kimse olmadığını anlayınca intiharın eşiğine kadar gelmişim. Okur da bendim, yazar da...

Bütün intiharlar aslında dönüp dolaşıp Siyah Ayna tecrübesine bağlanmıyor muydu?

Gibarian’la karşılaştıktan sonra kapıda karlarla mücadele ederken aslında beni 15 yıl orada tutan kendi irademe karşı savaşıyor muydum? Alice kapısının öteki tarafında yarattığım hayali Arsen imgesinin yardımıyla kendimi Durgun Zaman’da tutmuş, gizli servis ajanlığından ayrılmaya, başka bir insan olmaya karar vermiş, romanımı yazmış ve hep Ennoia ile bütünleşeceğim o anı beklemiştim...

Ama o an yine kendimle karşılaşmamış mıydım?

Çıkış hep açıktı ve belki otelin geçmişinde Durgun Zaman'da kalmayı reddedip, o kapıdan çıkan insanlar da vardı.. 15 yıl sonra bile olsa, Ennoia'yı geride bırakıp Güney Fransa'daki o köye gidip, gerçek evimi bulmak istiyordum ama o ilk adımı bir türlü atamıyor, otelin kapısından dışarı çıkamıyordum.

Beni eşiğe kadar getiren, dışarıdaki gerçek hayatın çekiciliği değildi. Sonuç olarak, dışarıda bir evim yoktu? Paris'e gidecek, gizli servisten ve memuriyetten istifa edecek; eşyalarımı toplayıp yalnız başıma yeni bir hayat kurmak için köye geri dönecektim. Gibarian ve Ömer Dai gibi Ennoia'ya bir mesaj verme isteği de yoktu. Çünkü ben Ennoia'nın suçlu olmadığını düşünüyordum. Her üçümüz de otelde değil, kendi içimizde kaybolup gitmiştik. Beni eşiğe getiren, Siyah Hatıralar Denizi'nin ruhumda yarattığı o büyük ağırlıktı...

Bu, kaldıramayacağım, hatta tanımlayamayacağım bir duyguydu: Siyah Ayna'da Ennoia'nın bir parçası olma duygusuyla değil, Ennoia'nın kendisi olmakla karşılaşmıştım sanki... Siyah Hatıralar Denizi, Ennoia'nın diğer bütün oyuncakları ya da makineleri gibi sadece kişisel hafızaya değil, başkalarının hafızalarına giden yolları da açtığı bir yerdi...

Eşiğe gelip durduğum ana kadar, Ennoia'yı değil, olanca sıradanlığı ve gerçekliğiyle gündelik hayatı istediğimi düşünmüştüm. Ama duruyor, o adımı atamıyordum.. Gibarian, Ömer Dai ve ben... Benim çıkışımla bir şeyler yine yarım kalmayacak ve Ennoia ne olduğunu asla tam olarak kavrayamayacağımız bir programı yeniden başlatmak zorunda kalmayacak mıydı? Bunun cevabını merak ediyordum.

Ama o adımla aramdaki asıl engel günlerdir zihnimde dönüp duran bir düşünceydi. Durgun Zaman'ı açacak bir "anahtar" bulduğumu sanıyor ve bunu mutlaka denemek istiyordum. "Anahtar" bir işe yarayacak mıydı? Yaramazsa, vakit kaybetmeden çıkar giderdim. Ama ya Durgun Zaman'ı açmaya değil de, başka bir işe yarıyorsa... Belki geri dönmenin tümüyle imkansız olduğu bir yer bekliyordu beni. Yeni bir Durgun Zaman...

Beni eşiğe getiren de, eşikte tutan da galiba bu belirsizliğin üstümde yarattığı korkuydu. Bu korkunun ağır basmasıyla tam ileri doğru bir adım atıyordum ki, geri döndüm ve kapıyı ardımdan kapatıp otelin içinde bağırdım:

"Isidore! Kimsin sen?"

Evet bulmacanın eksik olan parçalarından biri buydu ve bu eksik parça daha çözemediğim birçok şey olduğunu da kanıtlıyordu. Her şey bir yana, onca yıl kaldıktan sonra Durgun Zamanın sırlarını çözmeden otelden çıkıp gitmeyi kendime yediremiyordum...

Hemen resepsiyona geldim, valizimi bıraktım ve telefonu elime alıp üç numara çevirdim. Karşıma kibar bir genç erkek sesi çıktı. Tahmin ettiğim kişiydi, 9 Kasım 1989'da otelin kafesinde çalışan barmen...

"Şu an barda hemen karşınızda duran kişiyi telefona verebilir misiniz?" dedim ona kararlı bir sesle.

Birkaç saniye sustuktan sonra "Peki," dedi ve telefonu elinden bırakmadan "Efendim telefon size!" diye sesini yükseltti... Karşı taraftan kendi sesimi duyar duymaz parmağımı düğmeye basıp hattı kapattım... Sonra parmağımı düğmeden çekip, 513'ü çevirdim ve bekledim. "Anahtar"ı kullanmış ve bir işe yaradığını görmüştüm ama bundan sonra neler olacağını hiç bilmiyordum...

Uğultu başladı...

“Anahtar’ı nasıl bulmuştum? Siyah Ayna’da anahtar kelime olarak “Arsen” dediğimde uzaklardan gelen telefonun sesi, aslında çıkış yolunu da gösteriyordu. Ennoia bir şifre koymamıştı. Yıllar önce barda Arsen’i ararken, bir tür zekâ gösterisi yapmak istediğim bir anda bulduğum 513 sayısı -May’in Yvonne Krueber’in kitabında okuduğu sayfanın numarası- aslında benim şifremdi. Durgun Zaman’a kendi şifremle girmiştım ve çıkışım da bu şifreyle olacaktı... Kafede beni arayan kişinin yine ben olduğumu çözmek zor değildi. Arsen’le konuşurken kendimle konuşmuştum. Otelin oynadığı basit bir oyun değildi bu; zamanın o anı Durgun Zaman’ın başladığı ve bittiği noktaydı.

Durgun Zaman, Arsen’i ararken kendimle konuşurken başlamıştı... Telefonun öteki ucuna geçtiğimde ise Durgun Zaman’dan çıkabileceğim anın geldiğini hissetmişim... Şifre ise elbette 513’tü... Otelin bir mizah duygusu olduğunu inkâr edemezdım.

Ama uğultu bitince karşıma kimin çıkacağını hâlâ bilmiyordum...

Fazla beklemedim. Tanıdık bir ses çıktı karşıma. “Buyrun ben Franz,” diyordu...

Kendimi tanıttım... “Merhaba bu akşam nasılsınız?” dedi yıllardır özlediğim o kibar sesiyle ve cevabımı beklemeden devam etti: “Resepsiyona Ella’yı aradığınıza dair bir not bırakmışsınız. Ama Ella’yı bulamadım. Ayrıca Arsen adlı bir beyefendi buraya bıraktığı bir notta, sizi yemek salonunda bekleyeceğini yazmış. Saat tam dokuzda.”

“Arsen mi?” dedim. İşte bunu hiç beklemiyordum.

Franz, “Şu an saat dokuzu beş geçiyor, bence hemen orada olun... İyi akşamlar,” diyip telefonu kapattı... Farklı zaman kesitlerinde olsak da, birbirimizle aynı resepsiyondan konuşmuştuk. Durgun Zaman’ın kilidini açamadığım anlamına mı geliyordu bu? Düşünecek vaktim yoktu. Valizimi resepsiyona bıraktım, paltomu elime aldım ve kafeteryaya doğru yürümeye başladım... Orada üç genç aşçıyla karşılaşmaktan korkmuyor değildim ama yemek salonunun kapısında her zaman görmeye alıştığım parlak ışık yoktu. Kapının önünde durdum, içerdeki karanlığı tanıyordum. Siyah Ayna’yı oluşturan madde yine beni bekliyordu... İçeri girdim, karanlık benden uzaklaştı. Yoğun siyah sıvı madde, bütün kafeteryayı tabandan tavana kadar kaplayan ve hareket eden bir duvara dönüşmüştü... Birden bu duvarın içinde gri bir gölge belirdi, yaklaştı ve konuştu:

“Hoşgeldin, seni yeniden görmek çok güzel.” Arsen’in sesini hemen tanımışım.

Ona her şeyden önce en çok merak ettiğim şeyi sormalıydım, sordum da...

“Sen gerçekte nisin?”

“Bu soruya cevap bulmadan buradan gideceksin diye çok korkuyordum.” Yüzünü göremiyordum ama o alaycı gülümsemesini hissediyordum.

Gerginliğimi saklamaya gerek görmedim. “O halde lütfen beni bekletme!”

“Tahmin et...”

“Senin varolmadığını, sadece bir hayal olduğunu sanıyorum.”

“Yine de emin değilsin. Bazı şüphelerin var.”

“Evet.”

“Nedir bu şüpheler?”

“Isidore... O, senin öznel bir hayalet olmadığını kanıtlıyor... Çünkü bir keresinde üçümüz birlikte olmuştuk.”

“Isidoro’nun kim olduğunu ayanın içinde kontrol etmedin mi?”

Bu, Arsen’in Durgun Zaman’ı ve orada başıma neler geldiğini biliyor olduğunu gösteriyordu.

“Tabii ki ettim... O senin gibi hayalet değil. Yaşayan biri.”

“Eminim Hamlet’in babasının hayaletini bilirsin...”

“Evet bilirim. Babasının hayaletini sadece o değil, başkaları da görür...”

“Şu halde Isidore için de bir hayalet olabilirim.”

Benimle oyun oynamasından hoşlanmadığımı belli eden bir ifadeyle, “Neden benimle oynamak yerine açıklamıyorsun?” diye çıkıştım.

Bir müddet sustu... “Seni en çok rahatsız eden şey aldatılma duygusu mu?”

“İyi bildin...”

“Ama o mektupları sen yazdın, Alice kapısını sen uydurdun. Orada kalmak ve aslında çıkış yolu hiç yokmuş gibi davranmak istiyordun...”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Buna sonra geliriz. Ama şu an, seni asıl rahatsız eden şeyi söyle!”

“Sen otelin benim için yarattığı sanal bir figür müsün?”

“Böyle olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Pek değil”

“Neden?”

“Dedim ya Isidoro...”

“Hadi devam et o zaman. Sen artık Arsen kadar zekisin dostum. Onun gibi bir şifre uzmanısın. Sen Arsen’sin artık, bunu da çözebilirsin...” Samimi bir kahkaha attı... Bir an Arsen diye bildiğim kişiyle değil de, Ennoia muammasının arkasında yatan zekâ ile konuştuğumu sandım.

“Evet, bunun farkındayım... Zaten şu an sen bile olabilirim. Çünkü ayna yok burada, kendimi görebilmem mümkün değil... Ayrıca Siyah Ayna’nın içinde Arsen dediğimde karşıma renkli bir hafıza uzayı da çıkmamıştı...”

“Ama Isidoro dediğinde böyle bir kişisel hafıza uzayı çıkmıştı.”

“Evet. Franz’da da öyle; ama sen, Frieda ve üç genç aşçı gibiydin.”

“Bunu bırakalım. Biz Isidoro’dan devam edelim... Eminim Isidoro’yla ilgili başka araştırmalar da yaptın.”

“Evet. Franz’ın resepsiyondaki defterini araştırdım. Isidoro diye biri otelde bulunmuş, tam 26 yıl önce kayıt yaptırmış ve çıkış yapmamış...”

“Ve 23 yıl önce defterde tanıdık bir başka isimi daha aradın...”

“Evet Arsen diye birini aradım... Ama bulamadım.”

“Bu arada eminim Lucrecia adında birini de araştırdın.”

“Evet ve bulamadım...”

“Aslında hâlâ benim varlığımdan emin değilsin...”

“Evet...”

“O zaman hikâyeyi dinle dostum... 23 yıl önce bu otele geldim ve seninle karşılaştım... Sen kendi zamanındaydın, ben de benimkinde... Ama otel bizi sürekli buluşturuyordu... Ve sanırım yaklaşık olarak aynı vakitlerde senin Durgun Zaman adını verdiği boyuta girdik... Aynı odada, 707’de kalıyorduk ama aramızda 23 yıl vardı.”

“O halde seninle Durgun Zaman’dan önce yaşadığımız her şey gerçektir,” diye atıldım.

“Durgun Zaman’a girmeden öncesi için bu soruna ‘Evet’ diye cevap verebilirim... Senin farklı zamandan geldiğini ben de çok geç anladım. Bana Kongre’den söz ettiğinde bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Seni Isidoro’ya götürürken, belki hatırlarsın, sana Akademi’den hangi yıl mezun olduğunu

ve doğum tarihini sormuştum”

Evet hatırlamıştım. “Peki ama neden bana bunu söylemedin?”

“Çünkü senin kim olduğundan asla emin olamadım. Sana hiçbir zaman tam olarak güvenemedim.. Ben de başlangıçta sana otelin benim için yarattığı sanal bir figür olarak bakıyordum.”

Kafam gerçekten karışmıştı. Arsen ben daha üç yaşında, Güney Fransa’daki evimizin bahçesinde koştururken bu otele gelmişti ve ben 23 yıl ilerdiden geçmişe dönüp onunla karşılaşmış, dost olmuştum. Ve tüm bunların farkında bile değildim. Ennoia’nın sürprizleri hiç bitmeyecek miydi?

“Ne düşünüyorsun?” dedi Arsen.

“Ne mi düşünüyorum? Bu inanılmaz bir şey. Yani aklıma hiç gelmemişti...”

“Evet. Ennoia’nın ikimiz için hazırladığı özel bir boyutta karşılaştık ve Durgun Zaman’a girene kadar da bu karşılaşmalar devam etti. Zaten Franz’ın her ikimizi aynı odalara koyması da basit bir tesadüf olamaz..”

“Peki 323 numaralı odadaki karşılaşmalarımıza ne diyeceksin? Onları da Franz ayarlamış olabilir mi?”

“İkincisini o ayarlamış olabilir. Çünkü seni Sordini’yle buluşman için oraya göndermişti. Ama ilki tümüyle otelin ayarladığı, tesadüf kıvamında özel bir randevuydu...”

“Peki sen ne arıyordun orada?”

“Daha geldiğim ilk gün koridorlarda dolaşırken bir temizlikçi kadın görmüştüm. Hani, şu senin de gördüğün, geçmişten çıkıp gelen temizlikçi kadınlardan biri... Onun geçmişe ait biri olduğunu anladığım için onunla konuşmaya çalışmıştım. Bana 323 numaralı odadaki ikizlerden söz etmişti... Bütün otel onları arıyormuş, koridorlarda kaybolmuşlar acaba onları görmüş müyüm diye bana soruyordu...”

Ürperdiğimi hissettim... Arsen ise serinkanlılıkla devam ediyordu.

“Sonra hemen 323’e gittim ve sen çıktın karşıma. Klamm diye birini arıyordun...”

“Peki neden bana ters davrandın?”

“Sonuç olarak, odaya kapı açık olduğu için giren biriydin ve hangi zamandan geldiğini bilemiyordum. En iyisinin seni başımdan savmak olduğunu düşünmüştüm.”

“İkinci karşılaşmada ‘şifre doğru’ demiştin...”

“Şifre ilk karşılaşmada senin uydurduğun bir şeydi. İkinci karşılaşmada ‘Sordini’yi arıyorum’ dediğinde, ben de bu kez şifre doğru diyerek bir espri yaptım... Bilmem farkında mısın, aslında şifreyi koyan hep biziz...”

“İkinci karşılaşmada orada ne arıyordun?”

“Yine aynı temizlikçi kadınla karşılaştım ve bana 323’teki ikizlerin bulunduğunu söyledi. Nerede bulunmuşlar biliyor musun? 707 numaralı odada...”

“Yine hemen oraya indin ve benimle karşılaştın.”

“Evet aynen öyle oldu. Bu kez seninle konuşmaya karar vermiştim. Ama açıkçası otelin neden ikimizi bir araya getirmek istediğini anlayamıyordum. Gerçi daha sonra aramızda 23 yıllık bir zaman dilimi olduğunu anlayınca her şeyi anladım ve seni Isidoro’nun odasına götürdüm.”

Birden anladığımı zannettiğim her şey dağılıp tuzla buz olmuştu. Susuyordum. O da konuşmuyordu. Belli ki hazmetmem için bana bir süre veriyordu.

“Sen şu an tam olarak neredesin Arsen?”

“Tanıştığımızdan beri ilk kez isim kullandın. Bu artık bana güvendiğin, diğer bir deyişle varolduğumu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Sen bana güveniyor musun?”

“Evet.”

“Şu halde lütfen anlat...”

“‘Neredeyim?’ diye sormuştun... Çok basit dostum. Senin geldiğin yerdeyim. Durgun Zaman’da...”

“Hiç çıkmadın mı oradan?”

“Çıkmadım. Girdiğim ilk gün Durgun Zaman’dan tek kurtuluş yolunun kapıdan çıkmak olduğunu anlamıştım zaten. Bu ihtimali hemen bir kenara attım. Sonra bir müddet Yeryüzü Zamanı’na geri dönüş yolunu aradım ama bulamadım...”

“Peki birisiyle mektuplaştın mı?”

“Hayır.”

“Gibarian ve Ömer Dai ile karşılaştın mı?”

“Ben her ikisinden de çok daha önce buraya düşen bir yalnızgezerim”

“Sen ilk yalnızgezersin öyleyse..”

“Hayır.”

“Şu halde senden önce başkaları da var...”

“Hiç şüphesiz... Franz, Isidore ve tanımadığın başkaları... Benden sonra da çok yalnızgezer oldu. Hatta May de bunlardan biriydi.”

“May mi? O bir yalnızgezer miydi?”

“Evet... Hem de çok önemli bir yalnızgezer...”

“Sana soracağım gerçekten çok soru var Arsen... Vaktimiz var mı?”

“Bilmem ama doğrusunu söylemek gerekirse anlatacağım çok fazla şey de yok... Ennoia’nın sırrı gibi aptal sorular sormayacaksın umarım. Bunca yıldan sonra...”

“Hayır ama yalnızgezerlerin işlevi tam olarak nedir?”

“İşte bir yanlış soru daha! Böyle belirlenmiş bir işlev yok. Herkesin otelle ilişkisi birebir ve özeldir. Bütün bu muammanın, olağandışı olayların, sanal evrenin nedeni de biziz, sonucu da... Ortada sadece bazı makineler var ve bizim kullanımımıza sunuluyorlar... Yalnız gezerler Durgun Zaman’a giriyorlar ve orada kalmaya aslında kendileri karar veriyorlar.”

“Ben böyle bir karar vermedim.”

“Verdin. Kapıdan dışarı çıkmadın... Kalmak ve Durgun Zaman’da neler olacağını görmek istedin... Franz bunu buraya gelen herkese en az birkaç defa söyler. Kapı oradadır, istasyonda birkaç kilometre ileride ve her sabah 9’da bir tren vardır... Bu otele gelir gelmez burayı terk eden insanlar da var, senin Durgun Zaman dediğin şeye düşer düşmez burayı terk edenler de... Ama hiç şüphesiz bütün yalnızgezerler, sen ve Gibarian gibi korkunç bir kar fırtınasıyla karşılaşmıyorlar.”

“Kim bunlar?”

“Bilmiyorum... İşin aslı, otel hakkında bana en çok şeyi öğreten sen oldun... Yalnızgezerleri, davetlileri, sürekli devam eden kongreyi... Sen gelecekte geliyordun ve bana birçok bilgi veriyordun. Düşünüyorum da, bizimki muhteşem bir randevuydu. Ben sana otelin kullandığı dil üzerine bazı şeyler öğretirken, sen bana Ennoia’nın geleceğini sunuyordun... Farklı zamanlardan gelen iki Ennoia sakininin buluşması... Sanırım bizden başka bunu yaşayan bir iki kişi daha yok.”

“Durgun Zaman’da Siyah Ayna’yı bulana kadar nasıl vakit geçirdin?”

“Bir matematikçinin burada yapacağı çok şey var dostum. Ama bu arada, kütüphanede Ennoia Matbaası bölümünü keşfetmem de önemliydi... Orada senin üç kitabını okudum, ‘Bak Haziran Kırmızısı’ adında otobiyografik bir roman, ‘Arsen’e Mektuplar’ diye May’in Ennoia Yalnızgezerleri

özel bölümünde tuttuğu ve herkese okutmadığı bir başka kitap ve son olarak da aynı bölümde Tornquist'e Rapor' adında kısa ama edebi açıdan çok keyifli bir dosya... Tabii başka kitaplar da vardı orada... Yvonne Krueber'in kitapları mesela."

"Onunla hiç karşılaştın mı?"

Bir kahkaha attı Arsen...

"Demek hâlâ bazı şüphelerin var. Hayır dostum. O mektupları yazan ben değildim. Sendin. Dikkat edersen o mektuplarda Yvonne Krueber'in yaşıyla, fiziğiyle ilgili tek bir ayrıntı dahi yoktur. Sen Krueber'in kitaplarını okudun ve onunla karşılaşmayı çok istedin. Ama karşılaşmayınca da bu işi hayal arkadaşına yaptırdın."

"Peki ama bu nasıl oldu? Yani kişilik bölünmesi gibi bir şey mi?"

"Olabilir... Ömer Dai de Lucrecia ile benzer bir şeyi yaşamıştı. Durgun Zaman sübjektif bir deneyim. Herkes aynı şeyleri yaşamıyor... Ben bütün yalnızgezerlerin geriye bıraktığı yazılı belgelere ulaşabildim... Tabii, bu arada başka kitaplar da okudum ve kendim de bir şeyler yazdım... Belki bir gün okursun. Hâlâ tamamlayamadım aslında..."

"Peki Siyah Ayna'yı ne zaman keşfettin.. Gibarian'inkini bilmiyorum ama Ömer Dai 7 yıl demişti."

"Siyah Ayna'yı keşfetmiyorsun. Bir gün Frieda oraya girmene karar veriyor, Ella'nın odasına gitmeni söylüyor. Zaman konusuna gelince, ben senin gibi değilim. Zamansızlığı, zamanın dışında olmayı seviyorum, bu nedenle ölçmeye çalışmadım. Ölçsem de bunun bir anlamı olacağını sanmıyorum."

"Ben 15 yıl bekledim..."

"Ama sen bir yazardın dostum. Yazacak çok şeyin vardı... 15 yıl olarak ölçtüğün o süre boyunca ürettiğin iki kitabın ikisi de bugün artık birer Ennoia klasiği..."

Karşımda tabandan tavana kadar uzanan, fizik kurallarına meydan okuyan siyah sıvıdan bir duvar, onun içinde Tanrı bilir hangi zamandan çıkıp gelmiş, yüzünü bile görmediğim gri bir siluet duruyor ve espri yapıyordu.

"Dalga geçmeyi bırak da şu an nerede olduğunu söyle! Bu tuhaf duvar nedir?"

"Siyah Ayna'nın içindeyim... Ben oradan hiç çıkmıyorum artık ve orada her şeyi görüyor ve biliyorum..."

"Her şeyi mi?"

"Yok canım, sadece bir espriydi. Franz'ın sayesinde şu an seni gri bir siluet olarak görüyorum. Aslında Durgun Zaman'da neler yaptığını hiç görmedim... Sadece yazdığın bütün metinleri okudum, her şeyi oradan öğrendim. Siyah Ayna, eğer kullanmasını bilersen, bir sürü işe yarıyor. Yine de tam anlamıyla kullanabildiğimi söyleyemem. Şu sıralar bu meselelerle uğraşıyorum..."

Benim girmeye korktuğum Siyah Hatıralar Denizi artık Arsen'in yaşama alanı haline gelmişti.

"Oradan hiç çıkmıyor musun?"

"Çok az. Karnımı doyurmak ve uyumak için... Bazen de Frieda ve üç genç aşçıyı görmek için... Onları özlediğimi itiraf etmeliyim. Artık ailem gibi bir şey oldular."

"Durgun Zaman'ı açacak şifreyi biliyorsun değil mi?"

"Evet, senin de bulduğun gibi iki çıkış var. Birinci çıkış, kapıdan. Oradan çıkman ve Nordzest'i terk etmen gerekiyor. İkinci çıkış ise, buraya girdiğin zamana geri götürüyor seni. Siyah Ayna'nın içinde otel kendi hafızasını açtıktan sonra geri dönüş şifreni de veriyor. Sorun geri dönmek değil. Burada keşfedilecek daha çok şey var... Ben burayı seviyor ve gidebileceğim yere kadar gitmek istiyorum."

“Peki hiç sıkılmıyor musun?”

“Pek değil.”

“Yalnızlık ürkütmüyor mu seni?”

“Burada pek yalnız olduğum söylenemez.”

“Gece ziyaretlerini mi kastediyorsun?”

“Onlar aynadan önceydiler... Sen aynanın içinde fazla kalmadığın için bilemezsin. Burası çok daha eğlenceli...”

“Ne kadardır oradasın?”

“Niye zamana bu kadar kafayı takıyorsun ki? Şu halimize baksana... Zamanın dışındayız, bunu hâlâ görmüyor musun? Ayrıca çıkmak istediğimde geri döneceğim yeri çok iyi biliyorum. Otelin bizi kilitlediği o güne döneceğim.”

“Peki ama ben yaşlandım.”

“Merak etme, az sonra eskisi gibi olacaksın. Ama bence şu anın keyfini çıkar.”

“Neyin keyfini çıkaracağım?”

“Zamanın dışında olmanın...”

“Boşver Arsen. Ennoia’yı anlamak bana giderek daha da ağır bir şeymiş gibi geliyor. Peki sen benim buradan çıkacağımı biliyor muydun?”

“Tabii ki hayır. Durgun Zaman’a girdiğim ilk günlerde resepsiyonda sana bir not bırakmıştım. Ulaşıp ulaşmayacağını bilemiyordum. İşin aslı, tümüyle unutmuştum. Ama bu not eline geçtiğine göre Durgun Zaman’dan çıkmış olman da gerekiyor... Konuşmamız bittiğinde sen de buraya girdiğin güne döneceksin. Bu da sanırım otele giriş yaptıktan yaklaşık iki hafta sonraki bir tarihe denk düşüyor.”

“Haklısın.”

“Şu halde benim de Durgun Zaman’da Yeryüzü Zamanı ölçülerine göre en az 23 yıl kalmış olduğum ortaya çıkıyor. Böylece az önce sorduğun soruya da bir cevap bulmuş olduk.”

“Bu görüşmeyi kime borçluyuz peki?”

“Franz’a. Ben şu an odamdaki Siyah Ayna’nın içindeyim. Az önce telefon çaldı ve Franz aynaya girip seni beklememi söyledi...”

“Franz... O gerçekte kim sence?”

“Seninle beni çirak olarak düşünürsek Franz’a Yalnızgezerlerin Büyük Ustası diyebiliriz... O istediği an, istediği kişiye ulaşma şansına sahip. Nesnel zamanda yaşayıp da Durgun Zaman’a tek bir telefonla geçebilen yegâne kişi... Birkaç dakika öncesine kadar nesnel zamandan hiç kimse bana ulaşmamıştı... “

“Bütün bunları o mu organize ediyor?”

“Hâlâ anlayamadım mı dostum? Organize eden hiç kimse yok... Burada bir otorite ya da hiyerarşik bir sistem bulunmuyor. Dinler tarihini dikkatle incelersen dünya dışı güçlerin bile hiyerarşik bir yapısı olduğunu görürsün. Tanrı piramitin tepesinde bütün erki elinde tutar. Bu, aslında bizim her tür mistik yapıyı kendi dünya görüşümüzle açıklama sığılgımızdan ibaret... Ennoia’da bir sistem yok, anarşi var... Hiç kimse bir şeyi organize etmiyor... Yvonne Krueber’in dünya için önerdiği anarşik komünal sistem Ennoia’nın doğasında var... “

“Ama bütün bunların gerisinde bir güç olmalı değil mi?”

“Aslında Isidoro’nun yaptığı tespitler hâlâ aşılamadı. Birtakım makineler, enerji alanları, farklı zaman boyutları ve bu boyutlar arasında geçitler var. Bütün bunları belirli bir sistem ve mantık çerçevesinde yöneten kimse yok. Franz da anlayabildiğim kadarıyla bir tür kapıcı gibi...”

“Hâlâ soruma cevap vermedin. Bütün bu makineleri buraya kim koydu, bu insanları buraya kim çekti? Bu fizikdışı kanunların ardında mutlaka bir şey olmalı...”

“Kim ya da kimler? Bu sorulara cevap verebilmem mümkün değil. Açıkçası cevap da aramıyorum. Çünkü benim durumumda buna ihtiyaç yok. Durgun Zaman’daki bu Siyah Ayna’nın içinde sözünü ettiğin o gücü kendi benliğimde hissediyorum. Burada her şeye hakimim ama netice itibarıyla sadece bir insanım. Ennoia da böyle bir şey işte... Seni Siyah Ayna’dan korkutan ve kaçtıran da bu oldu... Bir insan olarak bunu anlayabilmemiz mümkün değil. Her yerde belirli bir hiyerarşi, düzen ve amaç arıyoruz; bunun olmadığı bir yerden ise korkuyoruz... Kaldırabileceğimiz bir şey değil bu... Ama belki ileride anlayabiliriz”

“Haklısın. Siyah Ayna benim belirli bir noktadan sonra kaldırabileceğim bir şey olmaktan çıktı.” Susmuştu. Belli ki yıllarını içinde geçirdiği Siyah Ayna üzerine pek konuşmak istemiyordu. “Seni bir daha görebilecek miyim?” dedim...

“Bilmiyorum. Aslında ben isterim ama burada kaldığım müddetçe bu, daha çok Franz’a bağlı...”

“Daha ne kadar orada kalmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Henüz çıkmak istediğim söylenemez.”

“Çıktığında otele geldiğin günden birkaç hafta sonrasına döneceğinden emin misin?”

“Eminim. Durgun Zaman bir cezalandırma değil, ödüllendirme yeri. Otel bir günü senin için sonsuza kadar uzatabiliyor. Ne zaman geri dönersem döneyim senin şu an bulunduğun yerden 23 yıl öncesine döneceğim.”

“Durgun Zaman’da yaşlanıp ölmek istemeyeceğine göre bir gün mutlaka geri dönmüş olacaksın.”

“Evet.”

“Bu da, şu an benim yaşadığım zamanda, senin de yaşadığını gösterir.”

“Haklısın. Ama beni gördüğünde 26 yaşında olduğumu hesap edersen şimdi senin zaman diliminde 49 olmam gerekiyor.”

Bu, gerçekten inanılmaz bir şeydi...

“Peki şu an yani benim az sonra gireceğim zaman diliminde otelde olacak mısın?”

Bir kahkaha attı...

“Kafan karıştı galiba... Ben bunu şu anda bilemem.”

“Peki sen kimsin Arsen?”

“Bu soruya Arsen’le Mektuplaşmalar’ kitabında benim adıma verdiğin cevap hâlâ geçerli...”

“O Arsen’i uydurmuştum... Bir tür hayali arkadaş gibi.. “

“Evet. Ennoia inanılmaz bir yer. Bunun sadece senin başına değil, Ömer Dai’nin de başına gelmesi, bu hayal arkadaşları meselesinde Ennoia’nın bir parmağı olduğunu göstermiyor mu sence?”

“Boşver şimdi bunu. Konuyu değiştirme, kim olduğunu açıkla bana...”

“Hâlâ otelin yarattığı sanal bir figür olduğumdan şüpheleniyor musun?”

“Evet.”

“Ama Ennoia’da bu tarife uyan hiç kimse yok. Frieda, Lucrecia ve üç genç aşçıyı saymazsak.”

“Onlar otelin programladığı sanal karakterler mi?”

“Yanlış. Senin benim gibi insan onlar.”

“Saçmalama.”

“Onlar belki de otelin ta kendisi...” diye sözümü kesti... “Ama onlar bir tür robottan farksızlar. Durgun Zaman’da benimle bir kere bile doğru dürüst sohbet etmediler. Onlar sıradan... Ne bileyim... Çok önemsizler...”

“Hiç sanmıyorum... Ömer Dai’nin Durgun Zaman’a girmeden önce karşılaştığı Lucrecia önemsiz biri değildi. Ömer Dai onunla yatmış ve ona boyut değiştirmeden önce aşık olmuştu. Ömer Dai gibi biri çok önemsiz birine aşık olamaz...”

“Ama bütün bunlar senin Lucrecia gibi biri olabileceğini de kanıtlıyor...”

“Bundan sonra çözeceğin problemlerden biri de bu dostum... Lucrecia ve Arsen... Franz, Frieda, üç genç aşçı ve bir de senin bana bahsettiğin bir otel müdürü vardı. Adı Ella’ydı yanılmıyorsam... Kim bunlar?”

“Ella mı? O bütün bunlardan haberi olmayan kendi halinde bir kadın.”

“Dedim ya, bu problemleri sen çözeceksin. Yardımcı olamam. Üstelik Ella hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü unutma, ben bu otele geldiğimde Franz’dan başka kimse yoktu.”

“Belki de sen 23 yıl önce geri dönüp yeni bir otel kurdun. Bütün bunlar senin eserin...”

Bir kahkaha attı.

“Yok canım ben sadece senin Ennoia muammasını çözmen için uydurulmuş sanal bir figürüm,” dedi... Sonra siyah duvar ağır ağır yokoldu ve karşıma kafeterya çıktı. Sabah kahvaltısı vaktiydi ve içerisi çok kalabalıktı...

Durgun Zaman açılmış ve geri dönmüştüm... Yıllar önce -ya da birkaç gün önce mi demeliyim- toplantılarına katıldığım davetliler oradaydı, Marie’yi görebiliyordum. Yeni uyandığı belli oluyordu. Klamm da salondaydı, Sordini ile birlikte kahvaltı ediyorlardı. May’i göremiyordum. Bir başka masada Tornquist oturuyordu... Tezgâhın başında üç genç aşçıyı gördüm, üçü birden bana bakıyor ve gülümsüyorlardı... Ellerime baktım. Tenim matlığını kaybetmiş, parlaklaşmıştı. Gençleşmek güzel bir duyguydu. Tezgâha gidip onlara “Günaydın, bu sabah nasılsınız?” dedim. Üçü de başlarıyla küçük bir selam verdiler ve tepsimi doldurdular. Elimde tepsi orada duruyordum. Kimin yanına gitmeli, kimlere neler anlatmalıydım? Ama önce bir ayna bulmak istiyordum. Sıradan, sırlı yüzeyiyle kendimi görebileceğim bir ayna...

Tam bunu düşünürken, uzaklarda bir masada parlak siyah saçlı, beyaz tenli o ufak tefek genç kadını sırtından gördüm. May’di bu... Ayna bekleyebilirdi. Onun yanına doğru ağır ağır ilerledim. Marie’nin bulunduğu masanın yanından geçerken herkese “Günaydın,” dedim... 15 yıldan uzun bir süredir onlardan ayrı kaldığımı eminim hiçbiri bilmiyordu... May’in karşısına geçtim, elimde tepsiyle duruyordum...

Başını kaldırdı, beni görünce hiç şaşırmadı. Başıyla hafif bir selam verip sütünü içmeye devam etti. Tepsimi koyup karşısına oturdum.

“Günaydın May,” dedim, gülümseyerek... Ben onu görmeyeli tahminen 15 yıl oluyordu, o ise daha birkaç gün önce görmüştü beni. Ona yazdığım mektupları, romanımı, yani Arsen’in Ennoia Matbaası tarafından basıldığını iddia ettiği kitaplarımı henüz okumadığı belliydi... Onu baştan çıkarmak, sevgisini kazanmak için başka bir şey denemek zorundaydım... Belki birkaç saat içinde yazdığım her şey onun eline de ulaşacaktı.

“May, seni çok seviyorum,” dedim... Bunu nasıl söylediğimi ben bile anlayamamıştım. Geri dönmenin, 15 yıl gençleşmenin verdiği heyecan ve sevinçle belki... Yine de pişman değildim. Çünkü doğru bir şey söylemiştim. Şaşırmıştı. Garip birini görmüş gibi bana baktı. Dayanamayıp gülümsedi... Devam ettim.

“Sana aşık olduğumu daha bilmiyorsun. Yakında hepsini öğreneceksin.”

“Baştan çıkarmak için yanlış bir saat. Sabahları hiç sevmem. Üstelik yanlış bir seçimim,” dedi uysalca...

“Olabilir. Ama bu, yine de sana aşık olduğum gerçeğini değiştiremez. Benim durumumdaki biri hiçbir şey beklemeden sevmeyi öğrenebiliyor.”

Gözlerini kısarak, merak içinde “Nereden geliyorsun sen?” dedi...

“Siyah Hatıralar Denizi’nden...”

“Nasıl bir yer orası?”

“Sana aşık olduğum yer...”

II.

“-Hani dediğiniz gibi, kadaastrocu olarak işe alındınız; ama maalesef bize bir kadaastrocu gerekli değil. Bir kadaastrocu için en ufak bir iş yok bizim burada.”

Franz KAFKA, “*Şato*”

Hiçbir şey gerçekliğin kendisi kadar güzel olamazdı. Adına Zaman dediğimiz şey bütün yeknesaklığıyla akıp gidiyordu. Yaşadığım onca olağandışı, tuhaf tecrübeden sonra varolmanın sıradanlığından daha huzur verici hiçbir şey olamayacağını anlıyordum. May kahvaltısını bitirip şaşkınlıkla masadan kalktıktan sonra tarif edemeyeceğim bir dinginlik içinde kafeteryayı seyrettim. Kalabalık, gürültü, çatal bıçak sesleri... İşte olağan bir Ennoia günü başlamıştı ve bütün bunlardan daha güzel bir şey tasavvur edemiyordum.

Peki ama ne yapacaktım?

Marie dışında beni otelde tutan hiçbir şey yoktu aslında... Durgun Zaman'ın dışında olmak o kadar keyifli bir şeydi ki, Arsen'in sorduğu problemler aklıma dahi gelmiyordu. Hatta o an “karanlıklar prensi” Arsen'e acıdığım bile söylenebilirdi. Neler kaçırdığının farkında değildi. Gibarian haklıydı. Tek bir an bile yetmişti, adına gündelik hayat dediğimiz o sıradan akışın Ennoia'nın bütün mucizelerinden daha güzel olduğunu anlamak için... Sanki uzun bir seyahatten dönmüş ve evime kavuşmuştum. Kahvaltımı bitirdim, kendime artık herkesten daha yakın hissettiğim aşçılara selam verip kafeye doğru ilerledim. Frieda'yı da görmek istiyordum.

Kafeyi otele geldiğim günden beri ilk kez bu kadar kalabalık görüyordum. Masalardan birinde Klamm ve Sordini oturuyordu. Onlara hiç aldırış etmeden Frieda'ya doğru yönelmeme şaşırdıklarını hissedebiliyordum.

“Hoşgeldiniz,” dedi Frieda beni görünce.

“Zordu Frieda,” dedim. “Çok zor...”

Yüzüme anlayışlı bir gülümsemeyle baktı.

“O gün kapının önünde karla mücadele ederken söylediklerinin hayatımı kurtardığının farkında mısın?”

“Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum,” dedi yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden. “Keşke sizi daha iyi anlayabilseydim. İnanın, bunu çok isterdim.”

“Ben de seni anlayabilmeyi Frieda...”

Kibarca ne içeceğimi sordu. “Her zamankinden,” dedim...

Kafenin iç tarafına doğru dönüp, Klamm ile Sordini'nin masasına oturdum. Kendime güvenim ve rahatlığımdan huzursuz olmuşlardı. Daha birkaç hafta önce acemi bir Ennoia sakiniydim onların gözünde. Sordini, ciddi ve otoriter bir edayla koltuğunda kaykılıp, “Göreviniz nasıl gidiyor?” dedi...

“Umurumda bile değil. İstifa edeceğim. Biraz sonra dilekçemi yazıp Paris'e postalarım. Ama siz, buradaki amirim olarak, bunu sözlü bir istifa gibi kabul edebilirsiniz.”

İlk tepkileri sessizlik oldu. Birbirlerine baktılar, sonra tekrar bana döndüler.

“Siz delirmişsiniz galiba,” diye sessizliği bozdu Sordini. “Memuriyetten istifa etmek...”

Sözünün gerisini getiremeden Klamm araya girdi.

“Olabilir, Sordini. Burası Ennoia...” Sonra bana döndü. “Ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Doğduğum babaevine geri dönmeyi... Sıradan biri gibi yaşayacağım, köyün ortak işlerine katılacağım, belki kiraz yetiştiririm... Hiçbir şey umurumda değil.”

Klamm içten bir kahkaha attı.

“Gizli Servis’tekilerin istifa mektubunu görünce neler yaşayacağını tahmin edebiliyorum. Sanırım böyle bir şeyle ilk kez karşılaşacaklar...”

Sordini’nin yüzündeki ciddiyet yerini şaşkınlığa bırakmıştı. “Ne oldu? Siz daha bir hafta önce...”

“Ne yapacağımı bilemez bir halde ortalıkta dolanıp duruyordum değil mi?”

“Kusura bakmayın ama öyleydiniz evet.”

“Şimdi her şey değişti... Klamm’ın dediği gibi burası Ennoia ve her şey olabilir.”

Klamm keyiflenmişti...

“Gerçekten neler oldu anlatmayacak mısınız?”

“Hiçbir şey olmadı. Her şeyi yeni baştan düşündüm. İçişleri bana göre bir yer değil.”

Sordini gizli bir sır ifşa ediyormuşcasına yakınlaşıp koluna dokundu ve kısık sesle “Bakın burası İçişleri’nin, hatta Federasyon’un en üst birimlerinin dahi kontrol edemediği bir yer...”

Klamm kısık sesle ona katıldı:

“Değil Federasyon, BFP bile buraya müdahale edemiyor. Ayrılmanıza gerek yok.”

“Evet, ben de onu söylüyorum,” diye atıldı Sordini. “Biz yıllardır buradayız. Ne arayan var ne de soran! Ara sıra birtakım raporlar gönderip durumu idare ediyoruz. Bu arada, maaş kredilerimiz hiç kesilmiyor. Görev yerimiz artık burası olarak kabul ediliyor.”

Klamm, Sordini’yi başıyla onaylayarak devam etti:

“Buraya gönderilen bir memur, otelde istediği kadar kalabiliyor. Hakkımızda emre itaatsizlikten hiçbir soruşturma açılmıyor.”

“Büyük ihtimalle Uzay Akademileri Birliği tarafından el altından desteklenen bir yerdeyiz. BFP bile karışmıyor buraya. Tayin edilen memurlar otele girdikten sonra Soğuk istasyon görevlisi haline geliyorlar,” dedi Sordini heyecanla...

“Gerçekten tuhaf bir şey bu!” diye sözlerini kestim. “Yani, siz bana Soğuk İstasyon’un özerk bir yer olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Otele adım attıktan sonra bağlı bulunduğunuz federasyon biriminden kopuyor ve bizim gibi Tornquist’e bağlanıyorsunuz. Tornquist de UAB’ye bağlı. Bu durumda istifa etmenize hiç gerek kalmıyor,” dedi Klamm...

“Peki ama beni kim gönderdi buraya?”

“Her ay en az bir iki memur gönderilir. Büyük bir bölümü de buradaki çalışmalar hakkında ajanlık yapmak üzere geliyor,” dedi Sordini. “Özellikle Klamm ve benim faaliyetlerim hakkında rapor isteniyor. Ama gelen İçişleri müfettişleri kısa sürede ya kaçıyor ya da kayboluyor. Demek istediğim, buraya gelen hiçbir ajan, ajan olarak geri dönmüyor. Sonra başka ajanlar gönderiliyor ve onlar da her şeye sıfırdan başlıyor.”

“Biz de elimizden geldiğince müfettişlerin burada kalmasını sağlıyoruz.”

“Peki ama Gri Dosya’daki şifreleri nereden öğreniyorsunuz?”

Sordini cevap vereyim mi anlamında Klamm’a baktı. Klamm da bakışlarıyla onayladı onu...

“Telefonla bildiriliyor. Kimliği belirsiz bir ses daha önce kaydedilmiş bir banttan ajanların adını ve şifresini okuyor. Sen telefonu kapatana kadar da okumaya devam ediyor.”

“Bu bantları bize dinleten kişiler hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tek bildiğimiz, çok işimize yaradığı...” dedi Klamm iç geçirerek.

Birden Bertuch’u hatırlamıştım, Durgun Zaman’da dolaşırken odama bir gece ziyareti yapan Bertuch’u... Sordini’den ne kadar da korkuyordu.

Sordini’ye döndüm. “İlk karşılaşmamızda sanki beni bir yerden hatırlar gibi uzun uzun süzmüştünüz. Hâlâ hatırlayamadınız mı?”

Dikkatle gözlerimin içine baktı. “Evet ama tuhaf bir duyguydu.”

“Yıllar önce bir gece odanıza bir ziyaretçi gelmişti ve o size...” Sustum. Gerisini onun getirmesini istiyordum ama Sordini ne diyeceğini bilemedi. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bir şey söylemek istiyor gibiydi ama susuyordu... Klamm ise ikimizi inceliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu..

“Ama,” diye geveledi Sordini. “Siz, şu yalnızgezer denen kişilerden misiniz yoksa?”

Klamm bunu duyunca rahatlamış gibi koltuğunda geriye kaykıldı ve bana gülümsedi.

Onlara daha fazla açıklama yapmak, yalnızgezerlik ve Durgun Zaman üzerine konuşmak istemiyordum. Ennoia’da bir görevleri vardı ve bunu ellerinden geldiğince iyi yapmaya çalışıyorlardı. Ennoia’ya inanmışlar ve zaman içinde burayı bir ev olarak kabul etmişlerdi.

Sordini’ye o geceyi hatırlatmakla hata yaptığımı hissetmiştim. Bu hatadan geri dönmek artık mümkün değildi ama başka hiçbir şey söylemeyebilirdim. Yıllar boyunca odalarına girdiğim insanların bir kısmı hâlâ otelde kalıyordu ve büyük bir çoğunluğu belki beni hatırlayacaktı.

“İzninizle beyler, yapacak çok işim var,” diyip kalktım. İkisi de büyülenmiş gibi beni inceliyorlardı...

Onlar üzerinde bıraktığım etkiden hoşnut, resepsiyona gittim. Franz oradaydı. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağına emindim. Tahminimi boşa çıkarmadı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Buradan Paris’e bir mektup gönderebilir miyim?”

“Tabii ki... Bugün verirseniz yarın 9 treniyle Paris’e doğru yola çıkar.”

“Güzel!” dedim...

Franz yine başını önüne eğmiş, işine dalmıştı. Boşa zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu, nasıl olsa hiçbir şey söylemeyecek, hiçbir soruma cevap vermeyecekti. İstifa mektubunu postalamayı ise biraz erteleyebilirdim.

Yazdığım raporun Tornquist’in eline ne zaman geçeceğini tahmin etmem imkansızdı. Rapor, diğer yazdıklarım gibi zamanın bilemediğim bir yerindeydi... May mektuplarımı şu an bile okuyor olabilirdi ve her ikisiyle de son bir konuşma yapmadan Ennoia’yı terk etmek istemiyordum. Tabii bir de, Durgun Zaman’a bile girmeden önce kaybettiğim Ella vardı. Arsen, Ella’nın çözülmesi gerekli bir problem olduğunu ima etmişti ama bu, nedense hiç önemli gelmiyordu bana.

May ile konuşmak için de Tornquist’in raporunu okumasını beklemek istiyordum. Tornquist’in Soğuk İstasyon ekibiyle Kongre grubu birbirinden bağımsız çalışıyordu. Durgun Zaman deneyimini Kongre grubuyla paylaşıp paylaşmamak konusunda kararsızdım.

“Tornquist!” dedim Franz’a... “Onu nerede bulabilirim.”

“Sizin için arayabilirim.”

“Lütfen,” dedim...

Az sonra telefonun öteki ucunda babacan bir ihtiyarın sesini duydum. Kendimi tanıttım.

“Aa, evet. Raporunuz şu an önümde duruyor. Gerçekten çok ilginç bir rapor olduğu anlaşılıyor..

Öğleden sonra görüşebilir miyiz?”

“Tabii ki, bay Tornquist. Bu anı yıllardır beklediğimi söyleyebilirim.”

Güldü ve “Saat ikide 732 numaralı odaya gelin,” dedi.

Saat daha sabahın sekiz buçuğuydu ve öğlenin ikisine kadar ne yapacağımı bilemiyordum.

Tornquist’in raporunu okuması, May’in de aşk mektuplarımı okuduğu anlamına mı geliyordu? Odaya

çıkıp bekleyebilirdim... Ama yıllarca süren yalnızlıktan sonra bu düşüncüyü aklımdan hemen attım. Az

sonra Kongre grubunun toplantıları başlayacaktı, en iyisi onlara katılmaktı...

Girdiğim küçük salonda arka sıralarda bir yere oturdum. Bu, daha önce katıldığım toplantılara

benzemiyordu. Anladığım kadarıyla Yvonne Krueber’in kitaplarını okuyanlar onun fikirlerini

tartışıyordu. Durgun Zaman yıllarımda büyük bir dikkatle okuduğum iki kitap da hâlâ aklımdaydı.

Tartışmaları dikkatle dinledim... Anladığım kadarıyla Krueber’in kitaplarını uzun süredir

tartışıyorlardı. Anita Volanaki adındaki genç kadın konuşmacı Krueber’in fikirlerini savunanların bir

araya gelip örgütlenmeleri gerektiğini öne sürdü. Bir başkası buna karşı çıktı. Ona göre anarşist bir

teşkilat kurulamazdı çünkü bu, anarşizmin özüne aykırı düşerdi. Volanaki öfkeyle “Elbette alışıldık

anlamda bir örgütten söz etmiyorum, örgüt söz gelişi kullandığım bir kelime,” diye tepki gösterdi,

ötekisi ise her şeyin zaten dilde başlayıp bittiğini söyleyince tartışma büyüdü. Daha sonra Debra Fink

adında orta yaşlı bir kadın bütün bunları yarın Krueber’in vereceği seminerde tartışmanın en iyisi

olacağını söyledi... Çay molası verdiler, Marie’ye bakınmak için yandaki salona geçtim. Orada da

ara verilmişti. Bir köşeye oturup beklemeye başladım... Birden birisi bana yaklaştı ve “Sizi

tanıyorum ben,” dedi...

Dikkatle yüzüne baktım, hayır ben hatırlamıyordum.

“Bir gece beni ziyaret etmişsiniz. Birkaç ay önce odamda...”

“Sanmıyorum, beni biriyle karıştırıyor olmayasanız.”

“Olabilir, zaten bir türlü emin olamadım. Yani, size çok benziyordu.”

Hiç ısrar etmeden gitti. Bu, iyiye işaretti. Demek ki, kimse tam olarak “Evet, o sizdiniz!”

diyemeyecekti... Zaten Sordini de diyememişti...

Toplantı başladı, Marie’yi yine göremedim. Tartışma konusu BFP’nin nasıl ıslah edileceği

üzerineydi. Bir kısmı BFP’nin tümünden ortadan kaldırılması gerektiğini savunuyordu, diğer bir kısmı

ise BFP’nin her şeye rağmen sağlam bir model olduğunu öne sürüyordu. “Büyük Salgınlar

Devri’nden sonra gelen ilk kuşağın yazdığı anayasa samimi ve yol göstericidir,” diyordu eski

kuşaktan bir Uzakdoğulu ve devam ediyordu: “BFP sağlam bir modeldir. Hiç kimsenin içişlerine

karışamaz. Sadece anayasal hakların kullanılıp kullanılmadığını denetler. Bizim amacımız bir devrim,

hatta bir reform bile olmamalı. Sadece o ilk öncülerin hayallerine geri dönmemiz yeter. Ayrıca

dünyanın bir yerlerinde silahlanıp her yere egemen olmayı düşünenlerin karşısında mutlaka BFP gibi

bütün dünyayı temsil eden bir yapı olmak zorunda.”

Öğle yemeğine kadar bu toplantıyı dikkatle izledim ve bir kez daha anladım ki Ennoia’daki bu

Kongre grubu gerçekten dünyayı değiştirebileceğine inanıyordu...

Toplantı salonundan çıkarken arkamdan Marie’nin sesini duydum. Uzaktan, “Nerelerdesin

günlerdir? Sürekli seni aradım ama bulamadım,” diye bağırdı. Yine meşguldü, etrafındakilerle

önemli bir şeyler konuştuğu belliydi. Eliyle işaret edip “Yemekten sonra kafede buluşalım,” dedi.
“Yemekten sonra işim var. Sonra ben seni ararım,” dedim.

Ella...

Durgun Zaman yıllarında Frieda ile aşçıların bir çeşit “Ennoia robot”u olduklarından, oteli temsil etmediklerinden emindim. Belki biyolojik olarak birer insandılar ama davranışları bir bilgisayar yazılımı tarafından belirlenmişe benziyordu. Yetkileri yoktu. Sadece otelde çalışıyorlardı. Ama Arsen bu fikirlerimi sorgulamamı öğütlemişti. Neden? Öte yandan Lucrecia nasıl onlardan biri olabiliyordu? Ömer Dai Durgun Zaman’a girmeden önce Lucrecia’yla tanışmış ve bir ilişki yaşamıştı. Arsen, Ella’dan sanki bütün problemleri çözecek anahtar gibi söz ediyordu...

En iyisi Ella’yı bulmaktı. Resepsiyona uğradım, kimse yoktu.

Ella, ilk geldiğim günlerde bana yakınlık ve sevgi göstermişti. Sevişene kadar ona istediğim zaman ulaşabilmiştim. Sadece kendimi en yakın hissettiğim kişi değil, Ennoia’da anlayabildiğim tek insandı. Gerçi aramızda geçen bütün konuşmalarda otelde tuhaf şeyler olduğunu kabul etmeye yanaşmamış, ısrar ettiğimde de ağlamıştı. Daha sonra Marie onun oteldeki nesnel zamanı temsil ettiğini söyleyince, Ella’ya hak vermiştim. Nordzest’in başkanı, Ennoia’nın müdürüydü ve Federasyona karşı şehri o temsil ediyordu. Kongreler, memurlar, yalnızgezerler ve başka şeyler onun ilgi alanına girmiyordu. Öte yandan onun gibi birine ihtiyaç da vardı. Ennoia bir oteldi ve bir yöneticisi olması gerekiyordu.

Durgun Zaman’dan çıktığım andan beri, otele geldikten sonra kaybettiğim ya da aradığım herkesi tek tek buluyordum. Hatta az sonra efsanevi Tornquist’le bile görüşecektim. Oysa Ella hâlâ ortalıklarda yoktu ve onu bulamamak belki benim hâlâ tam olarak nesnel zamana, sıradan hayata dönemediğimin de kanıtıydı...

Arsen’in aklımı karıştırmak istemesine rağmen Frieda, aşçılar, Lucrecia ve Ella arasında hâlâ hiçbir bağ kuramıyordum. Ella konuşur, sorularıma cevap verir ve yardımcı olmaya çalışırdı. Onda bir insan sıcaklığı vardı. Diğerleri ise sorularımı hep duymazlıktan gelmişlerdi. Belki de tek bir ortak noktaları vardı: otel personelinden olmak... Ama Lucrecia? O niye benim problemim oluyordu ki? Arsen’e kızıyordum. Sanki keyfimi kaçırmak için kafamı karıştırmak istemişti.

Bu düşüncelerle yemeğimi yalnız başıma yedim ve asansörle yedinci kata çıktım. Ne asansörde ne de koridorlarda olağandışı bir şey oldu. Ennoia ilk kez gerçek bir otele benziyordu. Koridorlarda insanlar görüyor, asansörü birileriyle paylaşıyordum, o gizemli tenhalık geçmişte bir yerlerde kalmıştı sanki.

732 numaralı odaya geldim ve kapıyı tıklattım... Az sonra Tornquist karşımdaydı. Kibarca içeri davet etti, yaşlılara özgü bir rahatlık ve ağırlıkla...

III.

“Hakikat gizlidir. Simge ve muammalarla ilgili herhangi bir sorgulama asla nihai hakikati açığa çıkarmayacak, yalnızca gizi bir başka yere kaydıracaktır.”

Umberto ECO, “*Yorum ve Tarih*” adlı makalesinde Yunan rasyonalizmindeki gnosistlerden söz ederken...

Burası Ennoia Otel’inde daha önce gördüğüm hiçbir odaya benzemiyordu. Yatak yoktu, dolabın olması gereken yerde ise tavana çıkan bir merdiven vardı. Profesör merdiveni işaret ederek “Yukarı çıkalım lütfen!” dedi...

Beş altı basamak sonra basık tavanlı büyük bir salon çıktı karşıma. Masaları, dolapları, yüzlerce dosyanın bulunduğu rafları ve Ennoia’da daha önce hiçbir yerde görmediğim kişisel bilgisayarlarıyla bir ofise benziyordu bu salon. Uzakta bir toplantı masasının çevresinde beş kişi vardı, Soğuk İstasyon ekibi nihayet karşımdaydı... İki Tornquist’in yaşlarında, diğer üçü ise 40’lı yaşlarındaydı. Beşi de beni ayakta karşılamıştı, hepsiyle el sıkıştım. Biri hariç diğerlerini Durgun Zaman’daki gece ziyaretlerinden hatırlıyordum.. Özellikle de Liang Dee’yi. Onunla karşılaştığımda kötü bir günümdeydim ve konuşmak bana gerçekten çok iyi gelmişti. Ama onların bakışlarında beni hatırladıklarına dair hiçbir işaret göremiyordum.

Tornquist “Lütfen oturun,” diyerek masanın başında herkesi rahatça görebileceğim bir yer gösterdikten sonra, “Bütün sabah mesaimizi sizin raporunuzu okumaya ayırdık,” dedi. Masanın karşı ucuna oturmuş ve ellerini kavuşturmuştu. “Aslını isterseniz gerçekten çok edebi bir rapor. Hepimiz beğendik. Bizce iyi bir yazarsınız.” Diğerleri de bakışlarıyla Tornquist’i onayladılar.

Teşekkür ettim...

“Tahmin ettiğiniz gibi sizin Siyah Hatıralar Denizi dediğiniz enerji alanı üzerine konuşmak istiyoruz,” diye devam etti Tornquist.

Anna Gravinsky keyifli bir kahkaha attı. “Siyah Hatıralar Denizi, Durgun Zaman, Yalnızgezerler... Siz bir şairsiniz, Ennoia’nın şiirini yazdınız...”

“Evet, böyle de denebilir,” dedi Tornquist. “İşin aslı, bu Siyah Hatıralar Denizi -biz izin verirsiniz Hafıza Odası diyelim- bilmediğimiz bir yer değildi. Siz buraya giren üçüncü kişisiniz. Gibarian ve Ömer Dai’nin raporlarını kütüphanede bulduk ama yine de intiharların nedenini kesin olarak belirlemek mümkün değildi. Oysa sizin raporunuz bu konuda yeterince aydınlatıcıydı... Teşekkür ederiz.”

Hepsinin bir an için yüzü gölgelenmişti... Gibarian ve Ömer Dai’yi düşündükleri belliydi.

“Kabul edersiniz ki bu intiharları anlamak bizim için çok zordu,” diye konuşmasını sürdürdü Tornquist. “Her ikisi de aramızdan sadece bir günlüğüne ayrılmıştı, iki ay önce Jean’ı her zamanki gibi kahvaltıda aramızda göremeyince boyut değiştirdiğini hissettik. Ertesi gün aşağıda cesedini buldular. Bu, bizim için gerçek bir şok oldu, aynı gün öğleden sonra Franz kütüphanede bulunduğu raporu getirdi... Yaklaşık üç hafta önce de Ömer’i kaybettik... Açıkçası bu ikinci olaydan sonra Soğuk istasyon ekibi olarak ne yapacağımızı bilemiyorduk. Ama sizin raporunuz, bu sabah bize birçok şeyi

açıkladı.”

“Ennoia’da intihar görülmüş, duyulmuş şey değildir. Bu, çok kötü bir şeylerin işareti olabilirdi,” dedi Maurice Du Haart... “Ama oradan sağ salım geri dönerek bizi rahatlattınız.” Tornquist tekrar söze girdi. “Size sormak istediğimiz, Hafıza Odası’yla ilgili teknik bir şey değil. Sonuç olarak, sizin Hayal Odası ve Geçmiş Yolculuğu Salonu dediğiniz yerler gibi orası da bir enerji alanı... Hem o boyutu erkenden terk edip gitmediğiniz hem de geri döndüğünüz için sizi kutlarız... Siz Hafıza Odasına girip de, şu an Ennoia’da olan ilk kişisiniz...”

“Raporlarımda sözünü ettiğim Arsen’le buraya gelmeden önce karşılaştım,” diye atıldım. Hepsi de bir an dikkat kesilip bana baktılar. “Sizi dinliyoruz,” dedi Tornquist...

Arsen’le yemek salonundaki Siyah Ayna’da yaptığımız konuşmayı genel hatlarıyla anlattıktan sonra “Büyük ihtimalle Arsen 23 yıl önce çıkış yolunu kullanıp gitmiş olabilir. Orada sonsuza kadar kalacağını sanmıyorum...” diyerek sözlerimi bitirdim.

Hâlâ yorum yapmıyorlar ve susuyorlardı. Sessizlik beni rahatsız etmişti.

“Bu hikâyeye inanmamış gibi bir haliniz var,” dedim.

“Sorun inanmamak değil,” dedi Tornquist derin bir nefes alarak. “Burada geçip giden yıllarımızdan sonra hiçbir şey bizi çok da fazla heyecanlandırmıyor galiba.”

“Ömer Dai’nin Lucrecia’sıyla, sizin Arsen’iniz raporunuzda da belirttiğiniz gibi birbirlerine benziyorlar,” dedi Liang Dee.

O an, Arsen’in varlığı konusunda ısrar etmenin çok fazla bir anlamı olmadığını düşündüm. Kaldı ki, 23 yıl önce Arsen isimli birinin otelde kaldığına dair bir kayda rastlamadığımı raporunda belirtmiştim. “Önemli değil. Benden asıl öğrenmek istediğiniz neydi?”

Israr etmemem onları biraz rahatlatmıştı sanki. Belli ki bu konu onların pek ilgisini çekmiyordu. “Bu boyuta geldiğinizden beri Hafıza Odası’na girdiniz mi? Ya da oraya bu boyuttan nasıl geçileceğini öğrendiniz mi?” Yine Tornquist konuşmuştu.

“Geri döneli daha 12 saat bile olmadı ve henüz tek bir Siyah Ayna dahi görmüş değilim...”

“Sizden ricamız, görürseniz ve bir daha böyle bir deneyim yaşarsanız bundan bizi hemen haberdar etmeniz.”

İçeri girdiğimden beri piposunu özenle temizleyen, dolduran ve sonra da yakan Maurice Du Haart şimdi hoş kokulu bir duman bulutunun arasındaydı. Liang Dee, kollarını kavuşturmuş dalgın bir suskunluğa ve hareketsizliğe gömülmüştü. Anna Gravinsky önündeki kağıda bir şeyler çiziyordu... O ana kadar susan Mina Singh başını önüne eğmiş, kıpırtısızca duruyordu. Tornquist ise son sözlerinden sonra toplantı bitmiş gibi koltuğunda geriye kaykılmıştı. Du Haart ayağa kalkarak konuşmaya başladı.

“Açıklığa kavuşmasını istediğimiz bir şey daha var. Burada boyut değiştirdikten sonra geri dönen herkes bir şey keşfederek geldi. 26 yıl önce ilk keşif Francisco Isidoro tarafından yapıldı, Geçmiş Yolculuğu Salonu olarak bilinen yerdi bu. Bir yıl sonra Amerikalı Kris Torrance Hayal Odası’nı keşfetti... 10 yıl önce başlayan Koridor Yolculuklarının kâşifi ise şu an aramızda bulunan ekibimizin üyesi Dick Hallorann’dır... Bunu izleyen aylarda diğerlerine benzemeyen bir yöntemle Pembe Uyku denen rüyalarla tanıştık; farklılık birden fazla kâşif olmasıydı... 5 yıl kadar önce de varlığı bugün bile çok az kişi tarafından bilinen Görüntü Tüneli, genç bir akademisyen olan May Weinstein tarafından getirildi.”

“Şüphesiz ‘keşfetmek’ söz gelişi olarak kullandığımız bir tabir,” diye araya girdi Gravinsky. “Çünkü kimse oraya bir şey keşfetmek için gitmiyor. Ama boyut değiştirenler aramıza katıldıktan kısa bir süre sonra, otelde benzer deneyimler yaşanmaya başlıyor.”

“Evet ama bunun bir şartı var,” dedi Du Haart. “Kâşifin sizin Durgun Zaman dediğiniz boyutu hiç terk etmemesi, yani dış kapıdan çıkıp gitmeden şifreyi bularak nesnel zamana geri dönmesi gerekiyor. Bu durumda keşfini Yeryüzü’ne de taşımış oluyor.”

“Biz Yeryüzü yerine yine nesnel zaman diyelim,” dedi Liang Dee. “Ayrıca biz sizlere yalnızgezer değil, Ennoia Kâşifleri deriz.”

“Her neyse,” dedi Du Haart. “Önemli olan mesele, Gibarian ve Ömer Dai gibi iki bilim adamının neden Ennoia Kâşifi olmayı değil de intihar etmeyi tercih ettiği? Belki Hafıza Odası’nı buraya getirmek istemiyorlardı.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Sonra şu sizin dostunuz Arsen’in de şifreyi kullanıp geri dönmemesi çok ilginç... Onu da sayarsak, siz hariç aynanın içine giren üç kişinin üçü de keşfi bu boyuta taşımadılar... Siz ise bunu buraya getirdiniz.”

Du Haart “dostunuz” derken özel bir vurgu yapmış ve bu beni öfkelenlendirmişti.

“Neler saçmalıyorsunuz siz? Ben geri dönerken buraya beraberimde bir şey getireceğimi nereden bilebilirdim ki?” diye sert bir biçimde çıktım. Bir suskunluk oldu. Kimse benden böyle bir tepki beklemiyordu sanki... Yarattığım gerginliğin altında ezilmek üzereyken Tornquist, Du Haart’a ters bir bakış attıktan sonra “Sanırım, Maurice’in sizi suçlamak gibi bir amacı yoktu,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla.

“Evet, amacım kendinizi suçlu hissetmeniz değildi. Sadece intiharların sizin bilmediğiniz olası nedenlerinden birini görmenizi istedim,” diye hemen ilave etti Du Haart.

“Haklısınız. Bir an kendimi suçlu hissettim galiba. Gerçekten de Siyah Ayna tehlikeli olabilir mi? Onu buraya getirdiğim için bir gün gerçekten büyük bir pişmanlık duyabilir miyim?” Du Haart oturmuş, hepsi de düşüncelere dalmıştı... Gravinsky sessizliği bozdu:

“Bakın, açık konuşmak gerekirse sizin raporunuz bizim kaygılarımızı doğruluyor. Gibarian hayatımda gördüğüm en iyi bilim adamlarından biriydi. Dünya için iyi bir şey olacağına inansaydı, ne pahasına olursa olsun Siyah Ayna’yı buraya getirirdi. Ömer Dai için de aynı güvenceyi verebilirim. Ama her ikisi de, sizden farklı olarak öteki boyuttan geri dönerlerse bu şeyi beraberlerinde getireceklerini biliyorlardı. Ayrıca kızmayın ama şu Arsen meselesi de çok ilginç. Ben kendi adıma Arsen diye birinin hiç yaşamadığını, onun sizin tarafınızdan yaratılan bir tür öteki benlik olduğunu düşünüyorum. Üstelik Arsen son dakikada karşınıza çıkıp o boyutta kalacağını söylüyor. Bu da sanki size bilinçdışından gelen bir uyarı gibi...”

Ona katılmıyordum ama karşı çıkmak da istemiyordum çünkü Arsen’in varlığıyla ilgili her tür tartışma bana anlamsız geliyordu.

Du Haart piposunu keyifle tüttürdükten sonra dumanların arasından yeniden söze girdi: “Ennoia’nın bilinçdışındaki düşünceleri gerçeğe dönüştürme kapasitesini biliyoruz. Otel Siyah Uyku adı verilen süreçte düşünceleri okur ve daha sonra özel enerji alanlarında her düşüncüyü görselleştirebilir. Biz buna Isidore Yasası deriz...”

“Isidore...” diye kendi kendime mırıldandım... Raporumda ondan hiç söz etmemiştim.

“Evet,” dedi Dee. “Isidore, sizin şair olarak betimlediğiniz her şeyi bilimsel olarak tarif ederdi... Keşke raporunuzu o da okusaydı. Ne var ki, onun nerede olduğunu kimse bilmiyor artık.”

“Isidore Yasası sadece Ennoia’da geçerli bir yasa elbette... Etkileme alanı istasyona kadar yayılıyor. Yaklaşık 10 km. çapında bir alan bu...” Konuşan Gravinsky idi. “Burada hiç rüya görmezsiniz. Isidoro’ya göre Ennoia’ya gelenler ilk birkaç hafta boyunca çok az uyusalar da sürekli

uyuduklarını sanırlar...”

“Ama ben rüya gördüm... Bundan eminim,” dedim sakın bir ifadeyle.

Uzun bir süredir konuşmaları dinleyen Tornquist, “Bu konuda tartışmalarımız devam ediyor ama o gördüklerinizin rüya değil de uyanmadan birkaç dakika önce kurduğunuz hayaller olduğunu sanıyoruz. Bu konudaki asıl uzmanımız Bay Dee’dir. Kendisi bu konuda uzun bir süredir çalışıyor ve geliştirdiği teoriye göre siz ilk gerçek rüyalı uykunuzu bu gece uyuyacaksınız.”

“Yani şu ana kadar ben...”

“Derin uyku denen şeyi yaşadınız, bir çeşit rüyasız karanlığı...” diye sözümü kesti Dee.

“Lütfen beyler... Dostumuz artık bir Ennoia kâşifi olduğuna göre bundan sonra bütün arşivlerimiz ona açık. Dilediği her şeyi okuyabilir. Burada olup bitenlerin bilimsel açıklamalarıyla ilgileniyorsa tabii...” Tornquist, sanki toplantının bitmesini istiyordu ama onlara sormak istediğim çok şey vardı.

“Peki ama sizler, bütün bunların ardında ne olduğunu söyleyebiliyor musunuz?”

“Çok basit,” dedi Gravinsky. “Ennoia’daki enerji alanlarıyla ilgili iki ihtimal var. Bir, dünya dışından geldiler. İki, zaten hep buradaydılar.”

“Bütün bildiğimiz bundan mı ibaret yani?” dedim hayalkırıklığımı saklamaya gerek görmeden.

“Ne yazık ki evet,” dedi Tornquist kararlılıkla.

“Peki bu enerji alanlarının amacı ne?”

“Her iki ihtimalde de aynı: bizi tanımak ya da kendimizi daha iyi tanımamızı sağlamak...” Masanın bana en uzak köşesinde oturan Dick Hallorann ilk kez konuşmuştu.

“Bütün bunları neden aşağıdaki Kongre grubuyla da paylaşmıyorsunuz? Orada da çok değerli bilim adamları var ve gerçekten dinlemeye değer tezler öne sürüyorlar.”

“Paylaşmadığımız söylenemez,” dedi Tornquist hiç değiştirmedeği o sakın ses tonuyla. “İçlerinden bazılarıyla sürekli temas halindeyiz. Raporlarımızı gayri resmi olarak onların da bilgilerine sunuyoruz. Onlar bizden farklı olarak işin felsefesine önem veriyorlar.”

“Hatta açık açık BFP karşıtı bir muhalefet örgütledikleri bile söylenebilir,” diye araya girdi Gravinsky. Tornquist onu onaylayarak başını salladı ve “Dolayısıyla, onlarla resmi düzeyde hiçbir ilişkimiz yok. Burası Ennoia Bilimsel Araştırma Merkezi ve sadece 6 kişiyiz. Yakında tayinleri henüz yapılmayan iki kişi daha katılacak aramıza. Kongre grubu ise hem Eski Avrupa Federasyonu’ndan hem de BFP’den bağımsız, gayri resmi bir faaliyet yürütüyor,” dedi.

“Bir de Eski Avrupa Federasyonu İçişleri Bakanlığı’nın her ay düzenli olarak gönderdiği casuslar var tabii...” Bunu Dee söylemişti, gözlerimin içine alaycı bir ifadeyle bakarak. Aslında kötü bir niyeti olmadığı belliydi, şakacı biri olduğu anlaşılıyordu.

“Peki siz kime bağlısınız?” dedim Liang Dee’ye bakarak. Tornquist gibi ciddi bir bürokrat bu sorumu geçiştirebilir ama Dee içten bir cevap verebilirdi. Verdi de... “Direkt olarak BFP Genel Sekreteri’ne bağlıyız.”

“Ben UAB olarak duymuştum,” dedim şaşkınlığımı gizlemeden.

Du Haart bir kahkaha attı ve “UAB yönetiminin neredeyse yarısı karşınızda zaten,” dedi.

Tornquist’in hem bu açıklamalardan hem de toplantının uzamasından rahatsız olduğu belliydi. “Burada tüm konuştuklarımızın aramızda kalmasını rica ediyorum. Özellikle de aramızdan bazılarının UAB yönetiminden olduğu bilgisini kendinize saklarsanız çok seviniriz.”

“Söz veriyorum. Ama bu gerçekten de çok tuhaf. Ben UAB’nin burayla ilgilendiğini tahmin bile edemezdim.”

“Neden? Belki uzaya buradan gideceğiz...”

Dee'nin bu sözleri, Tornquist hariç masadaki diğer dört kişiyi çok güldürmüştü.

“Sizinle konuşacaklarımız bu kadar,” dedi Tornquist kahkahaların dinmesini bekledikten sonra. “Kara Bölge tehlikeli veya tehlikesiz, bunu bilmiyoruz. Tahminimiz yakında kullanıma açılacağı... Sizden şimdilik tek istediğimiz, Kara Bölge ya da sizin deyiminizle Siyah Ayna'yla tekrar karşılaşılırsanız bundan bizi hemen haberdar etmeniz. Bir müddet Nordzest'ten ayrılmamanızı da rica ediyoruz. Biz ekip olarak resmi adı Ennoia Bilim ve Araştırma Merkezi olan kıyıdaki lojmanlarda kalıyoruz, orada sizin için de bir oda ayırdık. Tahmin edersiniz ki, bu otelde geçireceğiniz her an, başka bir boyuta geçebilir, tuhaf olaylarla karşılaşabilirsiniz. İsterseniz otelde de kalabilirsiniz çünkü açıkçası geri dönen kâşiflerin bugüne kadar nesnel zamandan bir daha çıktıklarına hiç rastlanılmadı.”

Toplantının bitmesi hiç işime gelmiyordu, cevabını merak ettiğim daha çok soru vardı. En çok merak ettiklerimden bir tanesini vakit kaybetmeden sordum:

“Kongre grubuyla bir ilginiz yok, bunu anlayabiliyorum ama Franz'la da ortak bir çalışmanız yok mu?”

“Franz, otelin resepsiyonistidir ve resmi olarak başka bir sıfatı yoktur. Kendisi yaklaşık 40 yıldır burada yaşıyor ve şu ana kadar bizimle deneyimlerini paylaşmaya ya da Ennoia üzerine fikir aliverişi yapmaya yanaşmış değil.” Tornquist bunları sanki daha önce başkalarına da aynı cümlelerle açıklamıştı.

“Onun kim olduğu ve gerçek görevi hakkında hiçbir fikrimiz yok,” dedi az konuşan Dick Flallorann samimiyetle gözlerimin içine bakarak. “Daha doğrusu, bir tür refakatçi olduğunu biliyoruz. Hayal Odası'nda ya da çok az kişinin girebildiği Geçmiş Yolculuğu Salonu'nda insanların karşısına hep o çıkıyor.”

“Yani uzaylılara bağlı,” dedi Dee ve Tornquist hariç hepsi yine kahkahalara boğuldu. Tornquist'in bundan istifade edip toplantıyı bitireceği korkusuyla sorumu hemen yapıştırdım: “Ella'nın kim olduğunu biliyor musunuz?”

Dee bunun üzerine “O zaten uzaylı,” dedi. Bu kez Tornquist'i bile güldürmeyi başarmıştı. Neye güldüklerini bir türlü anlayamıyordum. Tornquist yanıma gelip kalkmamı rica etti ve geride kalanlar giderek artan kahkahalarını sürdürürlerken beni ofisten dışarı çıkardı.

“Kusura bakmayın, cevabını tam olarak bilemediğimiz sorular sorulunca böyle oluyor... Amaçları sizinle dalga geçmek değildi. Açıkçası, Franz, Ella, Frieda ve üç aşçı hakkında fazla bir şey bilmiyoruz... Hepsi de Nordzest'in yerlisi, burada doğup burada büyümüşler.”

“Ama Franz onlardan farklı, bunu raporumda yazmıştım.”

“Evet. Kara Bölge kullanıma açılırsa ve biz de oraya girebilirsek inceleyeceğiz.”

Bu arada, 732 numaralı odanın çıkış kapısına kadar getirmişti beni...

“Son bir soru daha Mösyö Tornquist, BFP burası hakkında ne düşünüyor? Biliyorsunuz aşağıda resmen yeni bir dünya kurma hazırlıkları var.”

“Doğru. Ama BFP buraya müdahale edemiyor. Otel bir biçimde bunu engelliyor. Tam 20 yıldır burası her anlamda bir tür siyasi serbest bölgeye dönüştü.”

“Bunu hiçbir şekilde engelleyemiyorlar mı? Mesela buradan geri dönenler hakkında soruşturma açmıyorlar mı?”

“Burada kaldığınız müddetçe zaten bir tür dokunulmazlığınız oluyor. Casusların, müfettişlerin hali ortada... Ayrıca bu bölgeye girenler, Nordzest'i terk ettiğinde Ennoia'daki gayri-resmi faaliyetler hakkında hiçbir bilgi vermiyor. Böylece BFP, Yvonne Krueber'ın burada muhalif kitaplar yazdığını, otelde sistem karşıtı bir kongre faaliyetinin yürütüldüğünü kesinlikle öğrenemiyor. Şüphesiz bir

şeylerin farkındalar. Yine de engel olamıyorlar... “

“Siz buradan hiç çıkmıyor musunuz?”

“Çıkıyorum. Ayda bir mutlaka Oslo’ya giderim, ailem orada. İçişleri müfettişleri Oslo’daki evimde bazen beni ziyaret edip, sorular sorarlar. Kongre faaliyetleri başladığında onlara her şeyi anlatmıştım. Buna karşılık olarak ne yaptılar biliyor musunuz? Beni psikiyatriste gönderdiler, sonra da birkaç ay izin verdiler. Kongreyi hayalimde yarattığımı düşündüler çünkü ajanlarıyla burayı çok iyi denetlediklerine inanıyorlar.”

“Şu halde buraya gelen bütün İçişleri müfettişleri sistematik olarak yanlış bilgi veriyor.”

“Evet, otelin bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. Ayrıca Klamm ve Sordini’yle tanıştıysanız bilirsiniz. Onlar sözde burayı denetliyorlar... Daha doğrusu, İçişleri öyle düşünüyor.”

“Ama yine de bir bilgi sızması lazım.”

“Evet, sızmış olmalı. Çünkü buraya Eski Avrupa Federasyonu Parlamento Başkanı dahil üst yönetimden birkaç insan geldi. Geri döndüklerinde her şeyin yolunda olduğunu söylediler herhalde...”

“Bu anlattıklarınız Ennoia’nın gücünün Nordzest’le sınırlı olmadığını gösteriyor.”

“Hayır. Isidoro’nun söyledikleri geçerli. Nordzest dışında Ennoia’nın hiçbir etkisi yok. Otelin memurların hafızasından bazı anıları sildiğini tahmin ediyoruz. Bir keresinde Liang Dee buradan geri dönen memurlarla Oslo’da birçok görüşme yaptı. Olup bitenlerin çoğunu hatırlamıyorlar. Şüphesiz hatırlamamış gibi yapma ihtimalleri de var... Davetlilere gelince, onlar zaten sistem muhalifleri oldukları için her şeyi gizli tutuyorlar...”

“Davetliler buraya nasıl geliyor, onları kim çağırıyor?”

“Franz ya da başkaları... Bilmiyoruz... Tabii, Uzay Akademileri’nden gelenler de var...”

“Akademililer, Kongre grubunun belkemiğini oluşturuyorlar.”

“Evet.”

“Yani...”

“Yanisi yok dostum... Söylediğiniz gibi muhalefetin önemli bir kanadını akademililer oluşturuyor.”

“Şu halde, aşağıdaki faaliyetleri siz de destekliyorsunuz.”

“Öyle bir şey söylemedim... Tamam mı? Sorularınız bitti mi?”

“Galiba evet..”

“Sizinle tanışmak bir zevkti genç dostum. Görüşmek üzere... Beni ararsanız resepsiyona not bırakın...”

“Peki son bir soru daha lütfen...”

“Son ama...”

“Söz. Siz Durgun Zaman’a girdiniz mi?”

“Otelde kalanların bir kısmı boyut değiştirir ve yalnız kaldıklarını anladıktan sonra da kapıdan çıkıp giderler... Ben bu deneyimi ilginç bulduğum için sadece üç gün kaldım. İçeride tanıştığınız arkadaşlarım da -Hallorann hariç- bir haftadan fazla kalmadılar. Özellikle İçişleri müfettişlerinin hepsi özel boyuta girer ve büyük bir çoğunluğu da burayı bir daha geri dönmek üzere hemen terk eder. Hatta boyut değiştirdiklerini anladıklarını bile söyleyemeyiz.”

“Bu konu Kongre’de hiç konuşulmuyor.”

“Konuşulduğuna eminim. Kişiye Özel Boyut diyorlar ve pek önemsemiyorlar. Çünkü bu olayı yaşayanlar oteli hemen terk ediyor. Bildiğim kadarıyla davetlilerin çok azı boyut değiştiriyor ve değiştirenler de bunu başkalarıyla paylaşmamayı tercih ediyor. Otelin onları istemediğini ve kovduğunu düşünüyorlar galiba... Kaldı ki, biraz ürpertici bir deneyim olduğunu da kabul edebiliriz.”

Sustu, bir anlığına dalıp gitmişti. “Müthiş bir yalnızlık, Frieda ve üç aşçı... Kendinle başbaşasın. Bu, cesaret ister... Herkese göre bir iş değil.” Birden toparlandı.

“Her neyse bu son soruydu,” dedi ve kibarca kapıdan çıkmamı bekledi.

IV.

“Bilgelik bir başkasına anlatılamaz, bir bilgenin başkalarına anlatmaya çalıştığı bilgelik aptalca bir şey gibi gelir kulağa.”

Herman HESSE, “*Sidarta*”

Ennoia’da olayları açıklamak için herkes kendi terminolojisini ve kendi yöntemini kullanıyordu. Soğuk İstasyon ekibine göre ben artık bir Ennoia Kâşifi’ydim ve gelirken yanımda Kara Bölge’yi de getirmiştim...

Asansöre doğru ilerledim, Marie’yi bulmalı ve Durgun Zaman’da geçirdiğim o yıllarda kafama takılı kalmış sorulardan birinin daha cevabını öğrenmeliydim.

Asansörün gelmesini beklerken koridorda bir ses duydum. Durgun Zaman’da tek başıma geçirdiğim yılların neden olduğu ani bir korku refleksiyle dönüp baktım. Gördüğüm şey, beni gerçekten şaşırtmıştı. Karşımda otelin temizlik görevlilerinden biri olduğu belli olan 15-16 yaşlarında genç bir çocuk duruyordu... Yanıma geldi ve başıyla hafif bir selam verdi. Belli ki o da asansörü kullanacaktı. Onun varlığı birden huzurla doldurdu içimi; yıllardır çok özlediğim gündelik hayatın olağan akışını hissettirmişti bana. Ennoia artık biraz olsun diğer otellere benzemeye başlıyordu.

Kabinin içinde aşağı inerken onunla biraz gevezelik etmeye karar verdim. Konuşkan biriydi. Ortaöğrenimini sürdürdüğünü, annesiyle babasının fabrikada işçi olduğunu, haftanın yedi günü otele yedi ayrı öğrencinin düzenli olarak geldiğini söyledi. Her katta ayrı bir öğrenci çalışıyordu. Bu sistemle kendisine ayda en fazla bir-iki kere sıra geliyordu... Okuldaki çocuklar bu işten memnundu çünkü Nordzetst’te öğrenciler için ücretli iş imkanı yok denecek kadar azdı.

“Bu otel sana biraz garip gelmiyor mu?” dedim lobi katına gelmek üzereyken.

“Pek değil, sadece çok kalabalık,” dedi kayıtsız bir ifadeyle... “Bir de, bazen bazı odalara girmemiz yasak. Her gelene böyle bir liste verilir.”

“Franz mı veriyor bu listeyi?”

“Yo, onun bizle bir ilgisi yok. Otel müdürü Ella verir,” dedi ve lobide inip, öteberisinin olduğu arabayı aceleyle sürüp gözden kayboldu...

Ella... Aslında yıllardır onu aramıyor muydum? Acaba onu görebilecek miydim? Bu, mümkün müydü? Sonuç olarak, bunu gerçekleştirmek için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum. Ayrıca nasıl olsa Franz onu aradığını biliyordu. En iyisi bu randevunun yerini ve vaktini tümüyle Ennoia’ya bırakmaktı...

Toplantı salonlarının olduğu yere doğru yürüdüm. Kongre çalışmaları hâlâ sürüyordu ama toplantılardan birini izlemek konusunda isteksizdim. Geldiğim andan beri zihnim yine Ennoia muammasıyla dolup taşmıştı ve açıkçası biraz dinlenmek, Ennoia’daki olağan hayatın tadını çıkarmak istiyordum. Lobiye doğru ilerledim. Koltukların çoğu doluydu, her oturma grubunda hararetli sohbetler yapılıyor, tatlı ve huzur verici bir uğultu geniş tavanlı salonu dolduruyordu. Kafeye geçtim, orası da kalabalıktı. Frieda çok meşguldü ve barda bile yer yoktu... Tam geri dönmeye karar vermişim ki bir toplantı sırasında Ennoia ve Tanrı ile ilgili görüşlerini dinlediğim Kawakadze

seslendi. Yanma gittim. “Marie sizi arıyordu. Şu an C salonunda. isterseniz bir uğrayın,” dedi.

Hiç vakit kaybetmeden C salonuna gittim. Marie arkada bir yerde oturuyor, konuşmaları dinliyordu. Kapıdan içeri girer girmez beni gördü ve eliyle geliyorum anlamında bir işaret yaptı... Az sonra koridorda karşımdaydı.

“Nerelerdesin? Merak ettim seni...”.

“Uzun, hatta çok uzun hikâye.”

“Öyle mi? Biraz vaktim var, dinleyebilirim.”

“Yalnızgezer oldum...”

Gözlerini kısarak dikkatle bana baktı, yalnızgezerliğin izini yüzümde arıyormuş gibi. Aslında dediğimi anlamışa benzemiyordu... Soğuk İstasyon ekibinin terminolojisi belki daha açıklayıcı olabilirdi.

“Kişiye Özel Boyut’taydım”

“Şu halde dışarıdan geliyorsun?”

“Hayır, içeriden.”

Gerçekten de bir şey anlamıyordu...

“Anlamıyorum. Kapıdan çıkıp gitmedin mi yani?”

“Hayır kaldım ve şifreyi kullanarak bu boyuta içeriden geri döndüm.”

“Bunu nasıl becerdin?” dedi yüzünde bana hiç inanmayan ama kırmamaya da çalışan anlayışlı bir ifadeyle...

Belli ki Kongre grubunun Durgun Zaman ve Kâşifler üzerine pek fazla bir bilgisi yoktu...

“Yalnızgezerlerden bana ilk kez sen bahsetmiştin...”

“Evet ama onlar buraya gelmezler. Demek istediğim, biz onları böyle ortalıkta dolaşırken göremeyiz.”

Bir kahkaha attım. “Haklısın, ayakaltında dolaşmazlar.” “Ayrıca boyut değiştirmek tatsız bir şeydir,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Bir an otelde tek başına kalırsın, sadece Frieda ve birkaç aşçı vardır. Her yer bomboştur. Korku filmi gibi...”

“Evet aynen öyledir, haklısın.”

“Ve benim bildiğim kadarıyla kimse orada fazla kalamaz. Dayanılması güç bir yalnızlıktır.”

“Yalnızgezerler işte o boyutta dolaşanlar,” dedim...

Marie hâlâ inanmadan bakıyordu bana. Ama onu orada ayaküstü ikna etmek zorunda hissetmiyordum kendimi...

“Soğuk istasyonda daha yakın ilişkiye girmek zorundasınız. Onlar bu boyut değiştirme ve yalnızgezerler konusunda sizden daha çok şey biliyorlar.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Haklı olabilirsin ama onlar bizimle ortak çalışma yapmaktan pek hoşlanmıyorlar. Yöntemlerimizi bilimdışı buluyorlar.”

“Arşivlerini ve dosyalarını size açmıyorlar mı?”

“Hayır. Tornquist’i görmeyeli aylar oluyor.”

“Çok tuhaf. Az önce bana aksini söyledi.”

“Evet şu Isidore Yasaları ve Dee Kuramı’ndan söz ediyorsan, tamam onları biliyoruz ve bu kuramların üzerinde uzun uzadıya durduk. Ama bakış açılarımız farklı. Onlar değişmeyen sabit

kurallar arıyor ve yorumlardan fazla hoşlanmıyorlar. Bu da bize ters geliyor. Ennoia’da kesinliği tespit edilmiş bilimsel yasalar bulmak yerine, bizim toplantılarda yaptığımız gibi zihin açıcı yorumlar getirmek gerektiğine inanıyoruz.”

“Tamam, buna hiçbir itirazım yok ama siz bu boyut değiştirme ve yalnızgezerler konusunda onlardan çok geride kalmış durumdasınız.”

“Yanlışı anlama ama bunu kabul etmemi benden nasıl bekleyebilirsin? Hem sen Tornquist’i nasıl görebildin?”

“Sonra anlatırım. Yakında yeni şeyler olacak. Benim değil, Soğuk İstasyon’un tahmini bu... Hayal Odası ve Geçmiş Yolculuğu Salonu gibi yeni bir şey geliyor.”

Marie’nin beni tuhaf tuhaf süzen bakışlarına aldırmadım. Birkaç hafta önce kendisini görür görmez aşık olmuş bir gizli servis ajanıydım onun gözünde. Onu baştan çıkarmak, etkilemek için kendimi olduğumdan daha da önemli gösterdiğimi düşünüyor olabilirdi. Olaya böyle baktığımda, bana elinden geldiğince anlayışlı davranmaya çalıştığı bile söylenebilirdi.

“Boşver bunları,” dedim düşüncelerimden sıyrılarak. “Sana asıl sormak istediğim şey başka. Hani yıllar önce karşılaştığın bir yalnızgezer vardı... Sana adını söylemiş miydi?”

Marie’nin yüzündeki ifade bir anda değişti.

“Hayır. Genelde söylerler ama onların isimlerini ve yüzlerini kimse hatırlamaz. Ama konuştuklarımız asla aklımızdan çıkmaz. Zaten ben ondan başka bir yalnızgezerle karşılaşmadım.”

“Ne konuşmuştunuz?”

“Aslında, bugün bu otelde kalıyorsam, biraz da o konuşma yüzündendir. Gerçekten çok etkileyici biriydi. Açıkçası ondan çok etkilenmiştim... Ama o, bu boyuta asla gelemeyeceğini söylemişti.”

“Onunla sevişmiş miydiniz?”

Marie’nin yüzü karmakarışık duygularla allak bullak oldu. Sanki hem böyle bir şey sormaya nasıl cüret ettiğimi merak ediyor hem de ne diyeceğini bilemiyordu. Gözlerime bir müddet dikkatle baktıktan sonra “Evet,” dedi büyük bir yükten kurtulmak istercesine...

“Adı Arsen miydi?”

“Arsen mi? Bu, senin bana daha önce sözünü ettiğin ve yalnızgezer olduğunu tahmin ettiğimiz kişi değil mi?”

“Evet.”

“Ama o otele yeni girmiş biri değil miydi? Oysa benim sözünü ettiğim kişiyle ben ilk kez beş yıl önce karşılaştım. Ayrıca adı Arsen olsa bunu hatırlardım.”

Marie’ye Arsen’le otele farklı yıllarda gelmemize rağmen dost olduğumuzu anlatmak çok uzun sürebilirdi. En iyisi sözünü ettiği yalnızgezerin Arsen’in olduğundan emin olmaktı. “Peki onun yüzünü, bedenini hatırlıyor musun?”

“Senin gibi zayıf, senin boyunda ama kumral biri. Kısa saçlı, sert hatlı bir yüzü var.”

“Kahverengi gözlü, 25-26 yaşlarında”

“Evet.”

“Sanırım o...”

“O kim?”

“Arsen.”

“Sen nasıl tanıyabilirsin ki onu?”

“Boşver. Peki son bir tahmin daha... Pembe Uyku dönemlerinde onunla sevişiyorsun değil mi?”

Marie’nin ağzı açık kalmıştı, ne diyeceğini bilemeden bana bakıyor, başını iki yana sallıyordu. “Şu

karnındaki çocuğun babası da o, değil mi?”

“Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin ettim.”

“Onunla nerede karşılaştın?”

“Çok uzun hikâye Marie.”

“Ama onunla karşılaşman imkansız.”

“Ennoia’da imkansız bir şey olmadığını sen de biliyorsun.”

“Peki ama...”

“Biliyorum soracak çok şeyin var..”

Kararlı bir şekilde “Evet hem de çok!” dedi. Fakat tam o sırada Marie’yi arayan üç kişi yanımıza geldi ve izin isteyerek ona toplantı düzeniyle ilgili bir şeyler sordular. Marie gerçekten yoğun biriydi, açıkça söylememiştii ama galiba Ennoia’daki sivil hareketin faaliyetlerinde söz sahibi olan kişilerden biriydi. Arsen gerçekten güzel ve akıllı bir sevgili bulmuştu kendisine... Siyah Hatıralar Denizi denen yerden Pembe Uyku denilen bölgeye geçmek ve orada Marie ile sevişmek onun gibi bir deha için hiç de zor olmamalıydı. Ne demiştii? “Burada pek yalnız olduğum söylenemez.” Durgun Zaman yıllarında nedense Marie ile Arsen arasında hep bir ilişki olduğunu düşünmüş, Marie’nin karşılaştığı yalnızgezerin Arsen olduğunu bir biçimde sezmiş ve Pembe Uyku’da yaşadığı cinsel deneyimlerle Arsen arasında hep bir bağ kurmuşum... Şimdi tüm bu sezgilerimin doğru çıktığını görüyordum.

Marie aslında benimle konuşmak istiyordu ama acilen gitmek zorundaydı. “Sorun değil sonra görüşürüz,” diyip lobiden ayrıldım. Zaten May’e uğramak istiyordum. Raporum Profesör Tornquist’e sabah ulaşmışsa, romanımla mektuplarımla da May’in eline ulaşması gerekiyordu.

Lobiye geçip eski resepsiyonun arkasındaki koridora saparken ürperdim. Durgun Zaman boyunca günlerimin, gecelerimin büyük bir çoğunluğunu geçirdiğim mekâna girmek kolay bir şey değildi. Her an tekrar boyut değiştireceğimi düşünüyor, zamanın kilitleneceği endişesini taşıyordum. Bir an içeri girmemeyi bile düşündüm. Ama “Hayır,” dedim kendi kendime. “Artık nesnel zamandayım işte... Korkmama gerek yok.” May’i içeride bulabilmek için dua ederek kütüphanenin kapısını açtım.

May yerindeydi ve yıllarca çalıştığım büyük masanın çevresi okuyan insanlarla doluydu. Diğer küçük masalarda da insanlar vardı. Kapının girişinde durup, bu nefis görüntünün keyfini çıkardım. Masaların üstündeki sarı lambaların zayıf ışıkları, geniş tavanın loşluğu, yukarı doğru yedi kat boyunca uzadıkça uzayan raflarda duran yüzbinlerce kitabın huzur veren dinginliği ve en önemlisi insanların varlığı... Yıllarım geçmişti burada. Karmaşık, tuhaf ve biraz da içimi ürperten duygulardı.

May beni hâlâ görmemişti. Her zamanki gibi ince siyah çerçeveli gözlüğünü takmış, elindeki kitaba dalıp gitmişti. Yaklaştığımı, başına gelip dikildiğimi fark etmedi bile.

“Ne okuyorsun?” dedim usulca.

Bakışlarını kitaptan kaldırıp şöyle bir süzdü beni...

“Babanın şiirlerini...”

“Hangisindesin?”

“Bahar Bayramı... Oradaki küçük çocuk sensin herhalde.”

“Evet.”

“Uzun süredir okumamıştım. Gerçekten güzel şiirler.”

“Peki bugün burada birtakım kitap dosyaları eline geçmedi mi?” Merakla masasına göz gezdirdim.

“Yoo...” dedi kayıtsızlıkla...

Birden canım sıkılmıştı... Gerçi yazdığım bütün mektuplar hariç hem raporumun hem de romanın

valizimde birer kopyası duruyordu ama neden hâlâ May'e ulaşmadıklarını anlamak mümkün değildi.

“Ennoia Matbaası'na ayrılmış özel bir bölüm var mı burada?”

“Hayır yok, nereden çıkardın bunu?”

“Hiç. Yvonne Krueber gibi eserlerini burada yazan ve bastırılanların kitaplarının durduğu bir bölüm olabilir diye düşünmüştüm de...”

“Gerçekten çok iyi fikir. Gerçi şu ana kadar sözünü ettiğin gibi en fazla 10 kitap var elimde ama ileride böyle bir bölüm açabilirim.”

Zamanın neresinde olduğunu kestiremediğim Arsen böyle bir bölümün açılmasına önyak olduğunu farkında mıydı acaba?

“Bu kitapları ne zamandır basıyorsun?”

“Yaklaşık beş yıldır.”

“Buradan dışarıya çıkmıyor mu bu kitaplar?”

“Elbette çıkıyordun Aksi yönde bir kural koymuyoruz. Kaldı ki, en az 500 tane bastırıyorum matbaada.”

Kısık sesle de konuşsak başkalarını rahatsız ediyor olabilirdik. İyice eğildim.

“Bak May, yakında sana bir tane kitap dosyası bırakacağım. Bir roman.”

“Daha önce hiç roman basmadım burada.”

“Basman önemli değil. Okumanı istiyorum.”

“Kim yazdı?”

“Ben.”

“Sen mi? Ne zaman yazdın ki?”

“Öteki boyutta...”

May önce şöyle bir baktı bana, sonra gülümsedi. Gözlerine sanki bir pırıltı gelmiş, şefkatin baskın olduğu sevgi dolu bir ifade bütün yüzünü doldurmuştu.

“Yoksa sen...” Gerisini getirmedi, sadece bakmaya devam etti...

“Evet...”

“Ne zaman döndün?”

“Bu sabah...”

“Ve gelir gelmez bana aşk ilan ettin öyle mi?”

“Evet.”

“Benim olmadığım bir yerde bana aşık olmayı nasıl becerdin?”

“Aslında, orada sana daha önce aşık olduğumu fark ettim. Buradayken, kafede konuşurken... Yani üç dört gün önce...” May kütüphanede masalarda çalışanlara doğru baktı ve kısık sesle, “Şu an buradan ayrılamam. Sonra konuşalım mı?” dedi...

“Olur. Ne zaman?”

“Ben seni ararım.”

“Olur,” diyip kütüphaneden çıktım. Kolumda hâlâ bir saat yoktu ve uzun bir süre sonra ilk kez saati merak ediyordum.

Ne yapacağımı bilemez bir halde, aklım May'le dolu olarak resepsiyona, Franz'a uğradım... Beni görür görmez, “Ben de sizi arıyordum,” dedi. “Aşçıbaşı sizinle görüşmek istiyordu.”

“Aşçıbaşı mı?” dedim şaşkınlıkla... Yıllar önce Ennoia üzerine bana ilk önemli bilgileri veren kişiyi bir an önce görmek için sabırsızlanıyordum.

“Nerede?”

“Bir aşçıbaşının olması gereken yerde.”

“Kabalacılar insanın bir küçük acun, evrenin simgesel bir aynası olduğunu söylerler; Tennyson’a göre, her şey böyle olabilir.”

Jorge Luis BORGES, “Zahir”

Yemek salonu karanlıktı ama mutfak tarafından ışık geliyordu. Mutfığa doğru yürüyüp içeri girdim. Üç genç aşçı ortalıklarda yoktu ve aşçıbaşı yıllar önce karşılaştığım yerde oturmuş, patates soyuyordu. Geldiğimi görünce bıçak tutan eliyle yan taraftaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

“Bakma Franz’ın aşçıbaşı dediğine, burada herkes her işi yapar. Yardımcı olursan sevinirim,” dedi.

Masanın üstünde duran bıçağı alıp karşısına geçtim ve tencerede su içinde duran patateslerden birini seçtim... “Duyduğuma göre seyahatten yeni dönmüştün...”

Güldüm. “Herkes bu tecrübeye farklı bir ad veriyor. Ama seyahat! Pek doğru bir ifade değil gibi geliyor bana. Çünkü hiçbir yere gitmedim, buradaydım. Özellikle bu mutfığa çok sık geldim...”

“Doğrudur. Ben de çok sık gelirdim. O zamanlar genç aşçılar da yoktu. Kimse yoktu... Sadece Frieda vardı, daha gençti.”

“Siz de mi boyut değiştirdiniz?”

Derin bir nefes alıp bana baktı.

“Evet,” dedi. “Aslında orası için en doğru adı sen buldun. Durgun Zaman!”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

Tencereden kendine yeni bir patates seçerken “Raporunu okudum,” dedi.

“Tornquist mi verdi?”

“Evet.”

“Peki Durgun Zaman’a siz ne zaman girmiştiniz?”

“Uzun zaman önce...”

Soğuk İstasyon’da isimlerini saydıkları yalnızgezerlerden biri olabilirdi. Ama kimse bir aşçıbaşından söz etmemişti bana... Adını sordum.

“İsmin ne önemi var ki? Kendi halinde bir aşçıbaşıyım. Biliyor musun, bu otelde yapılacak çok iş var.”

“Siz bir şey keşfettiniz mi? Çünkü yukarıda az önce bana Ennoia Kâşifleri’nden söz ettiler.”

“Evet. Ama konumuz bu değil. Konumuz bundan sonra ne yapacağın?”

“Emin değilim. Geri dönmeyi düşünüyorum. Ama...” Birden May aklıma gelmişti. Her şey biraz da ona bağlıydı aslında... “Sanırım bir müddet daha buradayım,” dedim.

“Güzel, peki burada ne yapmayı düşünüyorsun? Boş boş dolaşmayacaksın herhalde.”

“Kongrecilere katılırım.”

İlk kez işini bırakıp yüzüme baktı.

“Ciddi değilsin herhalde. Biz yalnızgezerler Kongre’yi kendi haline bırakırız. Bu, yıllardan beri böyle. Onların işi başka.”

“Anlayamıyorum, neden farklı olsun ki? Soğuk İstasyon’un ulaştığı bilgilere onların da ulaşması

gerekmiyor mu?”

“Bak, genç dostum. Soğuk İstasyon ve Kongre çok farklı şeyler. Tornquist’in sözünü tut! Ama umarım Kongre’ye çıkıp Bir Yalnızgezerin Maceraları başlıklı seminerler vermezsin.”

“Aslında, geldiğimden beri bu konuda kararsızım. Onlara neyi anlatıp neyi anlatmayacağımı bilemiyorum. Yine de bugün kimseye bir şey anlatmadım. Bir tek Marie’ye bir şeyler söyledim, o da zaten inanmadı.”

“Kongre sivil bir yapılanma. Siyasi ve felsefi yönü ağır basan bir perspektife sahipler. Toplantılarına katılabilirsin ama tecrübelerini paylaşmaya çalışman, inan bana, onlara sadece vakit kaybettirir. Kaldı ki, yazdığın bir roman var ve sen zaten elinden gelenin en iyisini yapmış sayılırsın. Şöyle düşünebiliriz: romanınla Kongre grubuna, raporunla da Soğuk İstasyon ekibine karşı görevlerini yerine getirmiş oluyorsun. Başka şeyler yapmak istesen de, bunlar kimsenin işine yaramayacaktır.”

“Peki ama eski yalnızgezerler ne yaparlar?”

“Genellikle giderler... Eğer kalırlarsa da bir işe yaramaları lazım. Benim gibi... May gibi...”

“Ben ne yapabilirim ki burada? Klamm ve Sordini’ye göre istifa etmeden durabilirmişim.”

“Belki, ama bu aylıklık olur. Bu devirde çalışmayan bir insan açıkçası hiç de hoş bir şey değil. Bir işe yaramalısın...”

“Şu halde sizin gibi burada, mutfakta mı çalışmalıyım?”

“Hayır, burada yeni elemana ihtiyacımız yok. Ella’yı görmen gerekiyor, ondan bir iş iste! Eminim, sana hemen bir iş bulur çünkü otelde yapılacak çok şey olduğunu biliyorum.”

Susmuştu. Sanki bir an önce oradan kalkıp Ella’ya gitmemi istiyordu.

“Bu kadar mı? Başka bir şey konuşmayacak mıyız?” dedim, suskunluğunun bende yarattığı hayalkırıklığını gizlemeden.

“Ne konuşmak istiyorsun?” Sesinin tonu pek de cesaret kırıcı sayılmazdı “Bu otelde kaldıysam, bu biraz da sizin sayenizde olmuştur. Sizinle otele geldiğim ilk günlerde yaptığım o konuşma belki bir dönüm noktasıydı. Siz olmasaydınız bugün Paris’teki İçişleri ofisinde İçişleri müfettişi sıfatıyla başka bir görev bekliyor olabilirdim.”

Eliyle bunlar önemli değil geç, anlamında bir hareket yaptı... “Sonra... Evet sonra... Sormak istediğim bir sürü soru var. Mesela az önce Frieda benim zamanımda daha gençti dediniz. Ben Frieda’nın bizim gibi normal bir insan olup olmadığından bile hâlâ emin değilim. İstasyon ekibi de bu sorulara cevap veremiyor. Sonra Franz, o da benim için çözümsüz bir problem sayılır. Ayrıca sizin şu genç yardımcılarınız...”

Bütün dikkati elindeki patatesteydi.

Devam ettim. “Sonra Arsen diye bir yalnızgezer var. Durgun Zaman’a 23 yıl önce aynı günde girdik. Eğer çıktıysa, şu an 50 yaşlarında olmalı ve ben onu bulmak istiyorum. Ayrıca Ella da önemli... O kim? Her şey bir yana, siz kimsiniz?” Hâlâ susuyordu, sanki odada başka biri vardı da, ben bütün soruları ona soruyordum.

“Evet, belki yanlış sorular diyeceksiniz. Ama lütfen anlayışlı olun! Bu soruların cevabını bulmadan rahat etmem mümkün değil. Sizin geldiğiniz bu olgunluk aşamasına gelemiyorum işte. Sormadan, cevapları bulmadan rahat edemiyorum. Ayrıca Soğuk İstasyon ekibindekilerin neden Kongre grubu gibi, bütün deneyimlerini açık açık paylaşmadığını da anlayamıyorum. Sonra siz... Siz neden burada patates soyuyorsunuz? Neden Kongre’ye katılmıyorsunuz? Önemli bir insansınız ama bildiğiniz hiçbir şeyi benimle paylaşmıyorsunuz.”

“Bildiğimi nereden çıkarıyorsun ki?” dedi başını kaldırmadan.

“Ama birileri bilmeli,” dedim sesimi yükselterek.

“Neden sözünü ettiğin o arkadaşın gibi orada kalmadın da, geri döndün? Bomboş bir otelde kitaplarla, romanınla, mektuplarınla ve gece ziyaretlerinle uzun yıllar geçirdin ama aynanın içinde çok daha az kaldın... Neden?” Bu soruları patates soymayı bırakarak, gözlerimin içine bakarak sormuştu ve ben böyle bir soru beklemiyordum.

“Kaldırılmayacak kadar ağır bir şeydi o,” diyebildim.

“Ama orada belki aradığın bütün cevapları bulacaktın.”

“Belki ama inanın değmezdi. Gibarian haklıydı. Hiçbir şey gerçeklikten daha güzel olamaz.”

“Yine de arkadaşın orada kaldı.”

“Onu tanısanız, bunu anlardınız... O oteli bir tür arkadaş gibi görüyor, ona kendi seviyesinden bakıyordu. Otelle ilgili hiçbir şey onu korkutmazdı zaten. “

“Mesele korku değil, merakın sınırı... Soruların cevabını senden daha çok merak ettiği kesin.”

Haklıydı...

“Siz onu tanıyor musunuz?”

“Öyle birinin varlığından haberdarım, girdiği o delikten 23 yıldır neredeyse bu otelin her anına tanıklık etti. Geçmişe, bugüne ve geleceğe...”

“Nereden biliyorsunuz bunu?”

“Bugüne kadar onun varlığını hep hissettim. Bu otele 25 yıl önce, Atlantik Federasyonu Uzay Akademisi tarafından gönderildim. O zamanlar gelenlerin çoğu kaçıp gidiyordu, otelin tek müşterisi Isidoro’ydu. Tabii, Franz vardı. Bir de Frieda... Ne yapacağımı bilemediğim, geri dönmeyi düşündüğüm gecelerden birinde odamın kapısı çalındı. Genç bir adam çıktı karşıma. Kuzeybatı Federasyonu Uzay Akademisi’nden meslektaşım olduğunu söyledi. Onun da görevi benimle aynıydı. Uzun uzun sohbet ettik ve bana Durgun Zaman’dan söz etti... ‘Yakında oraya gireceksiniz, oradan sakın korkmayın, sabredin,’ dedi. İki gün sonra dediği gibi o boyuta girdim ve yaklaşık beş yıl sonra da Hayal Odası’nı keşfettim. Odanın içinde belki yıllarca kaldım. Zamanı ölçemediğim için bunu kesin olarak hiçbir zaman vbilemeyeceğim.”

“Hayal Odası’nı keşfetmek mi? O zaman siz Kris Torrance’sınız,” dedim hayret içinde,...

Cevap vermedi ama sessizliği onayladığını gösteriyordu. “Sizinle Durgun Zaman’da karşılaştık. Konuştuk...”

“Olabilir mama sen de bilirsin, hatırlamak kolay değildir.”

“Siz beni hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ama size Durgun Zaman’dan söz eden Arsen’i hatırlıyorsunuz.”

“Büyük ihtimal senin Arsen dediğin kişiydi ama adı Arsen miydi bilemiyorum... O zamanlar bütün akademiler buraya en parlak elemanlarını gönderiyordu. Güya burada bir araya gelip işbirliği yapacaktık ama bu, hiçbir zaman gerçekleşmedi. Çünkü otel bir türlü bizi bir araya getirmiyordu. Eğer o gece beni ziyaret etmeseydi yalnızlık boyutunda daha fazla kalamazdım. Bana cesaret vermişti.”

“Arsen, sizden iki yıl sonra otele geldi.”

“Olabilir. Ennoia’da zaman boyutunu anlamak kolay değildir. Arsen dediğin kişi Siyah Ayna’ya girdikten sonra otelin en kritik anlarında devreye girmesini bildi.”

“Şu halde ondan önce sadece Isidoro vardı.”

“Evet, öyle de diyebiliriz...”

“Yine de kafam karıştı... Siz 25 yıl önce gelmiştiniz, Durgun Zaman’dan çıkınca yeniden 25 yıl öncesine döndünüz.”

“Evet, Hayal Odası’nı keşfetmiştim. Ama geri döndüğümde Hayal Odası deneyimini beraberimde getirmemişim. Aslında böyle bir şeyin olanaklı olduğunu bile bilmiyordum. Ama yaşadığım deneyimleri bir rapor haline getirip UAB’ye sundum. Altı ay sonra Tornquist geldi ve Soğuk İstasyon kuruldu... Bir buçuk yıl boyunca koridorlarda yaşadığımız tuhaf hadiseler, bir de gelenlerin belirli bir süre sonra Durgun Zaman’a girmesi dışında hiçbir şey olmadı. Onlara orada sabretmelerini söylüyordum ama aldırıyorlar, birkaç gün içinde oteli terk ediyorlar, haftalar sonra Nordzest’e geri dönüyorlardı. Bu, bir kısır döngüye dönüşmüştü, hatta buradan çekip gitmeyi bile düşünüyorduk. Ama bir gün Franz, Tornquist’i arayıp otel müdürü Ella’nın kendisini 503 numaralı odada beklediğini söyledi. Tornquist odaya girdiğinde Hayal Odası onu bekliyordu...”

“Bu, Arsen’in otelde kalmaya başladığı döneme rast geliyor.”

“Evet. Ella’nın da ortaya çıktığı dönem...”

“Sizce bu hangisine bağlı, Ella’nın gelişine mi, yoksa Arsen’e mi?”

“Bilemiyorum. Ama her ikisinin arasında bir bağ olduğuna inanıyorum.”

“Hayal Odası deneyiminin buraya gelmesi neden iki yıl sürdü?”

“Isidoro’nun sözünü ettiği enerji alanlarını devreye sokacak biri gerekiyordu. Sembolik olarak bütün oteli bir bilgisayar olarak düşün. Ama hiçbirimiz kullanmayı bilmiyoruz. Ben bir yalnızgezer olarak bilgisayarın içinde Hayal Odası’nı buluyorum ama onu başkalarının kullanımına açamıyorum. Sonra bir deha, aynanın içinde senin Siyah Hatıralar Denizi dediğin yere giriyor ve ağır ağır her şeyi programlamaya başlıyor. Arsen dediğin kişi, daha sonra yalnızgezerlerin keşfettiği her şeyi geri dönüşlerinden birkaç hafta sonra kullanıma açtı... Fakat Geçmiş Yolculuğu Salonu hariç. Onu Isidoro keşfetmişti ve hâlâ da genel kullanıma açık değildir. Oraya çok az insan girebilir. Tabii, bunlar benim görüşlerim. Bence hepsini o yapıyor. Senin keşfettiğin Siyah Hatıralar Denizi’ni de sanırım 23 yıl önce buldu...”

“Ama kimse onu tanımıyor, adını duyan bile yok. Ve üstelik siz de sürekli olarak ‘Arsen dediğin kişi’ ifadesini kullanıyorsunuz.”

“Arsen adını sana kendisi mi söyledi?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim, öyle birisi var ve bugüne kadar onun varlığından sadece Tornquist ile ben haberdardık. Gece ziyaretlerinden... Ama ikimiz de ismini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Kuzeybatı Uzay Akademisi’nden olduğudur.”

Bir de Marie ve karnındaki bebek vardı elbette. Ama o konuya girmemeliydim. “Ben Isidoro ile ikisini bir arada görmüştüm,” diye atıldım.

“Evet, Durgun Zamana girmeden önce Isidoro ile çalışmalar yaptığı kesin.”

“Bana Siyah Uyku’dan nasıl uzak durduğunu anlatmıştı. Otelde kendi adına kayıtlı odada kesinlikle uyumuyordu.”

“Gerçekten çok zekice... Gece ziyaretleri dışında bu otelde onunla nesnel zaman boyutunda otelde yüzyüze gelen çok fazla insan yok. Benim bildiğim bir Isidoro, bir de sen varsın... Tornquist kabul etmese de, benim kişisel tahminim gece ziyaretleri, koridor deneyimleri ve Durgun Zaman’a giriş çıkış dışında her şeyi onun programlayıp devreye soktuğu...”

“Neden ısrarla Arsen diye hitap etmiyorsunuz ona?”

“İsimler önemli değil... Sonuç olarak, öyle birinin varlığından eminim.”

“Sizce şu an nerededir?”

“Evindedir. Eminim emekli olup, sakın bir hayat sürdürüyordun Ne bekliyordun? Kimliğini açık etseydi, gittiği yerde hiçbir zaman kafasını dinleyemezdi. İçeride ne kadar kaldığını hiç bilmiyorum ama otelin bugününü ve geleceğini biliyor. 23 yıl önce Durgun Zamaria girdikten bir gün sonra çıktı ve sanırım Isidoro ve Franz’la vedalaşıp kaybolup gitti... Belki bütün yalnızgezerleri o seçti çünkü girdiği o delikte yapamayacağı hiçbir şey yoktu...”

“Şu halde çok yakında Tornquist’in deyimiyle Kara Bölge de kullanıma açılacak.”

“Evet ama sadece kişisel hafızanda dolaşabileceğin ilk kısım açılacak. Otelin hafızasına girebildiğin ikinci kısım değil...”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Tornquist’le vardığımız bir sonuç bu... Benim keşfettiğim Hayal Odası da şu anki gibi değildi. Birinci aşamada kendi hayallerimi gösteren bir yer vardı, ikinci aşamada ise otelin kaydettiği bütün hayaller çevremde dönüyordu... İlki kişiye özel, ikincisi ise otele özel...”

“Tıpkı aynada benim başıma geldiği gibi...”

“Evet... Diğer bütün kâşifler de böyle ikili bir yapıyla karşılaştılar. Ve hepsi de ikinci aşamada fazla kalmayı göze alamadı.”

“Ben de alamadım...”

“Kendini küçümseme... Zor bir iş becerdin. Kapıdan çıkıp gitseydin otel dördüncü bir yalnızgezer bekleyecekti. Ve o da ilk üç kişi gibi eminim intiharla yüzleşecekti. Hiçbir yalnızgezer bir yeri keşfetmek için siz üçünüz kadar çok yalnızlık çekmek zorunda kalmamıştı...”

“Teşekkürler. Bunu söyleyen ilk kişi sizsiniz.”

Eline yeni bir patates aldı ve tekrar işine döndü.

“Ayrıca açıklamalarınız için de teşekkürler... Özellikle Arsen konusunda söyledikleriniz gerçekten çok önemliydi. Çünkü Soğuk istasyon ekibi bile onun gibi birinin yaşamadığını düşünüyor...”

“Açıkkçası, varlığını kanıtlamam imkansız. Zaten Tornquist de resmi olarak kabul etmiyor. Onun Frieda gibi biri olduğuna inanıyor. Yani bir otel insanı, bir Ennoialı...”

“Ben hâlâ onun bizim gibi biri olduğuna inanıyorum. Kısa süreliğine de olsa, o benim arkadaşımı ve gerçekten dediklerinizi yapacak kapasitede biriydi...”

Başı önünde patates soymaya devam ediyordu.

“Neden burada kaldınız, neden evinize geri dönmediniz?”

“Çok esrarlı bir nedeni yok,” dedi derin bir nefes alarak ve gözücuyla bana bakarak. “Burada bulunmam Tornquist’in de işine geliyor, demek istediğim araştırma ekibinden sayılırım. Ayrıca Ennoia benim için artık bir ev. Buradan ayrılamam.”

“Sizce o gece, Franz neden beni size gönderdi?”

“Çok basit, acıkmıştın... Her neyse, Franz, Ella, Frieda ve genç aşçılar... Bunların kim olduğunu bilmiyoruz. Aniden ortaya çıkıp kaybolabiliyorlar. Her an her yerde olabiliyorlar. Dikkat edersen hepsi de görünürdeki görevlerini aksaksız yerine getiriyorlar. Ella çok iyi bir otel müdürü, Franz da her anlamda mükemmel bir resepsiyonist ve refakatçi...”

“Franz diğerlerinden farklı. O bizim gibi...”

“Eğer sen bunu o kaldığın kısacık sürede çözdüysen arkadaşın hepsini çözmüştür.”

“Sanki o aynada daha fazla kalmadığım için bana kızgın gibisiniz.”

“Hayır, kesinlikle değil. Yıllar önce ben de Hayal Odası’nın ikinci aşamasında fazla kalmayı göze

alamamıştım. Tek söylemek istediğim, orada otelin kendini tümüyle sana açmış olması... Korktun ve geri döndün... Dolayısıyla artık soru sormaya da hakkın yok. Kaldı ki, bu soruların cevaplarını kimse bilmiyor.”

“Haklısınız. Sizi istediğim zaman görebilir iniyim?”

“Tabii ki... Gel, biraz eski günlerden söz ederiz.”

Şaka yaparken bile ciddiyetini koruyordu...

“Ben ciddiyim. Sizinle daha sık görüşmek isterim.”

“Eğer otelde kalırsan görüşürüz.”

“Bu otelde ben ne yapabilirim ki?”

“Otel müdürüne gidip iş iste... O sana bir şey ayarlar.”

“Ella’ya mı? Yıllardır görmüyorum onu...”

“Artık görebileceğini sanıyorum... En azından Franz’a sor...”

Mutfaktan çıkıp, karanlık kafeteryayı boydan boya geçtim. Otelin ilk yılları geldi gözlerimin önüne... Isidoro, Arsen ve bir de ben... Durgun Zaman’a girmeden önce Arsen’le birlikte Ennoia muammasını çözmeye çalışan ilk birkaç kişiden biri olduğumu bilmek gerçekten gurur verici bir duyguydu... Peki ama Arsen neden Lucrecia, Franz, Ella, Frieda ve üç genç aşçının kim olduğunu sormuştu ki bana... Belki o da bu problemleri hâlâ çözememişti ya da ortada aslında çözülecek hiçbir problem yoktu... En basit cevaplan aramalıyım.

Lucrecia “Ömer Dai’nin Arsen”iydi.

Franz bir Ennoia koordinatörü gibi çalışıyordu, insanları Hayal Odası’na gönderiyor, Geçmiş Yolculuğu Salonu’nda karşılıyor, boyutlar arasındaki iletişimi sağlıyor, Arsen’le beni Kara Bölge’de buluşturuyor, doğru zaman ve yerde aşçıbaşıyla konuşmamı ayarlıyor, otelde kalanların kayıtlarını tutuyor, neredeyse her şeyi organize ediyor ama kendi halinde mütevazı bir resepsiyon görevlisi gibi davranıyordu. Bu arada, kimsenin hakkında bir yorum getiremediği Nordzest başkanı Ella otelin her türlü işini çekip çeviriyordu.

Otele giriş kaydımı Franz yapmış, ilk dostum hatta ilk sevgilim Ella olmuştu. Daha geldiğim ilk günler Ennoia muammasının sıradan figüranları olarak gördüğüm iki insan şimdi karşımda muammanın kendisi olarak duruyorlardı. Onlar sadece varoluşlarıyla kim oldukları sorusuna en güzel cevabı veriyorlardı. Franz ve Ella otelin bir parçasıydılar. Onlar oteldi, onlar Ennoia’ydı ve onlar muammanın kendisiydi... Siyah Hatıralar Denizi’nde benim kısa bir süreliğine de olsa bir parçası olduğum o muazzam muammanın...

Diğer Ennoia sakinleri de şaşırtıcıydı. May, Ennoia’nın henüz görmediğim Görüntü Tüneli bölümünü keşfeden bir yalnızgezerdi ama kütüphane görevlisi olarak çalışıyor, sürekli kitap okuyor, bazen Frieda’nın yerine bakıyordu. Bütün akademililer için bir efsane olan, “Ennoia’yı keşfeden adam” olarak tanınan Kris Torrance mutfakta patates soyuyor ve aşçıbaşı olduğunu bile kabul etmiyordu. Tornquist ve ekibi 24 yıldır tavanarasındaki ofislerinde sessiz sedasız Ennoia üzerine araştırma yapmaya devam ediyorlardı.

Kafamda bu düşüncelerle resepsiyona geldim. Franz yoktu.

Bölmenin arkasına geçtim ve 23 yıl öncesinin siyah ciltli konuk defterini çıkarttım... Bu kez ne aradığımı biliyordum. Tarihi buldum ve 707 numaralı odaya dair bir kayıt aramaya başladım... 23 yıl önce yani tam da Arsen’in otele geldiğini söylediği tarihte 707 numaralı odanın karşısında duran

ismin karalanmış olduğunu fark ettim...

Sahi Arsen ismini bana ilk ne zaman söylemişti? 323'teki karşılaşmamızda tanışmamıştık ama sonra... Evet, Ella'ya 323'te kalan adamı sorduğumda bana Arsen demişti... Oysa Arsen 323'te kalmıyordu, hatta aynı zaman diliminde bile değildik... Üstelik Arsen'le Siyah Ayna'da yaptığımız son konuşmada "Ben buraya geldiğimde Ella yoktu," dememiş miydi? Ella, Arsen'in ismini nereden biliyordu?

Bu, Siyah Ayna'da Arsen'in kişisel hafızasına neden giremediğimi de açıklıyordu. Onun adı Arsen değildi. Bu ismi Ella söylemişti...

"Dalmışsınız."

Franz'dı seslenen. Gelip yerine geçmişti.

"Evet Franz. Dalmışım."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ella'yı arıyorum."

"Kendisi şu an kafede... Onu orada bulabilirsiniz."

"Teşekkürler Franz. Her şey için..."

"Bir şey değil."

"Kuzey ışıkları gerçekten çok güzeldi."

Sanki bir an gözleri parladı Franz'ın...

"Evet çok güzeldir."

Kafeye gittim, Ella'yı arkasından gördüm. Durgun Zaman'da her zaman oturduğum masaya oturmuş, pencereden dışarı bakıyor ve sigara içiyordu. Üstünde kırmızı bir hırka vardı, saman sarısı dalgalı saçlarının arasından ensesinin solgun teni görünüyordu. Arkasından gelip elimi omzuna koydum. "Ella," dedim... Kalktı ve sarıldı, ben de sarıldım...

"Özledim seni," dedi... '

"Ben de," dedim...

"Hadi, geç karşıma otur!"

Oturdum. Şefkatle bakıyordu bana...

"Seni çok aradım Ella."

"Biliyorum."

"Neden bu kadar geç buluştuk?"

"Her şeyin bir zamanı vardır."

"Haklısın."

"Söyle, ne istiyorsun benden?"

"İşimden istifa edeceğim. Şu an işsiz sayılırım."

"Benden iş mi istiyorsun?"

"Evet. Mümkünse."

"İlk geldiğin gün sana bir müzik ve film arşivinden bahsetmiştim hatırlıyor musun?"

Çok uzaktı o günler ama hatırlamıştım. "Evet, hatırlıyorum. Bana bakacak eleman bulamıyorum demiştin..."

"May'in çok işi var. Oraya yetişemiyor. Belki sen bakabilirsin oraya."

"Harika olur Ella..."

“O zaman hemen May’e git. Sana o bölümü göstereyim.” Ella’nın gözlerindeki o tatlı ışıltıyı ve hiç bitmeyecekmiş izlenimini veren şefkati gerçekten çok özlemiştim. Kalktım.

“Seni daha sık görebileceğim değil mi Ella?”

“Elbette, artık benimle çalışıyorsun. Personeldensin...” Ennoia’da Müzik ve Film Arşivi sorumlusu olarak çalışmak... Kim bilir belki bir ev olarak kabul edebilirdim burayı...

“Ella yıllar önce 323’te kalan kişinin Arsen olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Hatırlamıyorum ama Arsen güzel isimdir... Çok severim.”

Güldüm... İsmi ne önemi vardı ki?

May kütüphanede yalnızdı... Beni görür görmez bölmesinden çıkıp elindeki dosyaları gösterdi.

“Romanın geldi... Az önce Franz getirdi.”

“Sadece roman mı?”

“Evet. Yoksa başka şeyler de mi vardı?”

“Önemli değil May.”

Belki aşk mektuplarının ona geç ulaşması daha iyiydi. Romanı bana göstererek. “Bunu hemen yarın okuyacağım,” dedi.

“Boşver acele etme,” dedim.

Susmuş, birbirimize bakıyorduk. Konuşacak daha çok şeyimiz vardı. Ama her şeyden önce sormam gereken bir şey vardı. Ennoia oyuncaklarının hepsiyle oynama şansım olmuştu. Koridor Seyyahı olmuş, Hayal Odası’na ve Geçmiş Yolculuğu Salonu’na girmiş, Siyah Ayna’yı bizzat ben keşfetmiştim... Siyah ve pembe uykuyu yaşamış, Durgun Zaman’a girmiş, Yalnızgezer ve Kâşif olmuşum. Ama varlığını daha bugün öğleden sonra öğrendiğim Görüntü Tüneli’ni henüz görmemişim.

“Yalnızgezer May’in keşfettiği Görüntü Tüneli nedir? Onu nasıl görebilirim?”

May gülümsedi ve yaramazlık yapmak isteyen bir çocuğun bakışıyla “Gel,” diyip elimi tuttu... Masanın üzerinde duran babamın kitabını aldı ve kütüphanenin tam ortasındaki camekan tavanın altına getirdi beni... Kitabın daha önceden işaretlediği sayfasını açtı ve “Hadi,” dedi “son iki satırı oku! Sonra da gözlerini kapa.”

“Bak haziran kırmızısı,” dedim ve gözlerimi kapadım.

“Gözlerini aç,” dedi May.

Açtım. Taşradaki evimizin bahçesinde, güneşli bir gündü. Babam, annem ve yanlarında küçük bir çocuk kiraz ağaçlarına bakıyordu. Haziran ayının ortalarında pırıl pırıl bir yaz günüydü. Gökyüzü mavi, bulutlar beyazdı ve ağaçların dallarından kirazlar sarkıyordu.